

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

4Η

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΟΙ απευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρωσι: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εὐνοίας τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματοσύνη ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διαδυνάμωται δὲ ἑπὶ τὸν περιοδικὸν ἑσθλα. πρὸς—διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 2—8 Αὐγούστου ἔχουν ὡς ἀκόλουθος.

Ἡμερὰ κατὰλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις, σὰς 7—8 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (3), ἡ 4.30—8.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (4) καὶ αἱ ὥραι 9—11 μ.μ. τῆς Δευτέρας (5).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἡ 6.30—8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (2), ἡ 4—6 μ.μ. τῆς Τρίτης (6) καὶ ἡ 11.45—1 μ.μ. τῆς Τετάρτης (7). Δευτερεύοντες αἱ ὥραι 3—4 μ.μ. τῆς Δευτέρας (5) καὶ 9—10.30 π.μ. τῆς Πέμπτης (8).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων αἱ ὥραι 2—3 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (3), 9.30—11 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (4) καὶ 4—5 μ.μ. τῆς Πέμπτης (8).

4) Διὰ τὰ τυχερὰ παίγνια αἱ ὥραι 5.15—7.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (4) καὶ 11.30—3.30 μ.μ. μεσον. τῆς Τετάρτης (7).

5) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα αἱ ὥραι 9.15—12 μεσον. τῆς Δευτέρας, 3—4.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (7) καὶ 11.15—4 μ.μ. τῆς Πέμπτης (8).

6) Κατάλληλος ὥρα διὰ γάμων ἡ ἀρραβώνας εἶνε ἡ 5—7 μ.μ. τῆς Τετάρτης (7).

7) Διὰ τὸ μέλλον σὰς ἡ ὥρα 1.30—2.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (8). Δευτερεύοντες ἡ ὥρα 9—10 π.μ. τῆς Δευτέρας (5).

8) Ἐπικινδυνὸν ὥρα εἶνε ἡ 10—11 π.μ. τοῦ Σαββάτου (3) καὶ 9—10 μ.μ. τῆς Τετάρτης (7).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΔΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΚΑΙΤΗΝ Χ. Α.— Μερικὰ οἰκογενειακὰ ἀντήματα, τὰ ὅποια θὰ σὰς συνοδεύουν εἰς τὰ πρῶτα θέματα τῆς ζωῆς σας. Οἰκονομικὰ κατὰστασις ὅχι πολὺ εὐχάριτος. Αἱ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι δὲν σὰς εὐνοῦν πρὸς τὸ παρόν. Καλὸν εἶνε νὰ προσέχετε, διότι ὑπάρχει περὶ πτωσίαν νὰ ἐκθέσεται ἐπικινδύνος τὴν ὑπόληψιν σας. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον, πάντως μετὰ τὸ 1943 καὶ θὰ ἀποτελέσῃ γιὰ σὰς τὴν ἀπαρχὴν μιὰς νέας ζωῆς, πολὺ εὐτυχέστερας τῆς σήμερον. Ἀμφίβολος ἡ ἀπόκτησις τέκνων. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Μερικὰ ἀσθένεια. Προσέχετε τὰς φιλικὰς σας.

Χ. Β.— Εἰς τὸν γάμον σας θὰ προβληθῶν μερικὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια θὰ ἀναβάλουν τὴν πραγματοποίησιν του. Πάντως θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ στείλῃτε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Μοῦ ὑπενηθύνετε συγχρόνως καὶ τὰ δικὰ σας στοιχεῖα.

ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.— 1) 1908. Σταδιοδρομικὰ ἥμερος καὶ μέλλον περιωρισμένον. Τοῦ λείπει ἡ πρωτοβουλία, διὰ νὰ διακριθῇ εἰς τὸν κύκλον του καὶ νὰ ἐπιτύχῃ. Παραινέσεις τὸν ὅσον μπορεῖται. Ἐχεῖ ἀξιόλογα προσόντα καὶ ἂν τὰ χρησιμοποίησιν καταλλήλως θὰ μπόρῃ νὰ ἐξελθῇ ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ρουτίνας, ποῦ τὸν φεβρίει ἀνεπαρκῶς. Περίπτωσις γάμου δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Θὰ νυμφευθῇ ὅμως βραδύτερον κατὸν συνοικεσίον. Μετρία οἰκονομικὴ κατάστασις, ἀλλὰ πᾶντως ὅχι δυσάρεστος. 2) 1910. Πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἀντιδράσεις εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἐκ πρώτης φάσεως, αἱ ὑποθέσεις τοῦ δὲν ἐπιτυγχάνουν.

Χρειαζεται νὰ ἐπιδείξῃ περισσύτερον θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα. Μερικὰ οἰκογενειακὰ προστριβαί. Πιθανὸν οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως. Νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὰς φιλικὰς του.

ΝΑΥΤΙΚΟΝ Χ. Α.— Ἀποκλείω τὴν περιπτωσιν γάμου κατὸν αἰσθηματισμόν. Βλέπω ὅμως μίαν περιπτωσιν γάμου κατὸν συνοικεσίον, πιθανώτατα περίξ τοῦ ἔτους 1943. Ἦ σταδιοδρομία σας παρουσιάζει πρὸς τὸ παρόν μίαν ἐπικινδύνον στασιμότητα. Διὰ νὰ δυνάτῃ ἀπ' αὐτὴν, πρέπει νὰ στήριξητε περισσύτερον εἰς τὰς ἀτομικὰς σας προσπάθειάς, διότι ἡ τύχη ἐξήντησε ἀπέναντι σας τὴν εὐνοίαν της, τὴν ὅποιαν ὅμως σὺ δὲν ἐχρησιμοποίησατε οὔτε ἐγκαίρως, οὔτε ἐπωφελῶς.

ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ, Μυτιλήνη.— Δὲν ἀπαντᾷ δι' ἐπιστολὰν, συνεπὲς δ' ἐγινε ἀποφασιστικῶς ὡς ἡτο ἐλπίδας περὶ τῆς Μεγάλῃς οἰκίας, φθάνουσα μετὰ χρονοῦ. Πνεῦμα ἐπιβολῆς καὶ κυριαρχίας, πρᾶγμα ὅμως πού σὰς κάνει ἐλαχίστα συμπᾶθιν εἰς τοὺς ἄλλους. Εὐθύνα, δραστηριότης καὶ θετικότης. Θαρραλέα ἀντιμετώπισις τῆς ζωῆς. Αἰσθηματικὰ δὲν θὰ εὐνοήθῃτε πάρα πολὺ καὶ μάλλον θὰ γνωρίσετε ἐναντιότητάς καὶ πικρίας, πού θὰ σὰς συνοδεύουν ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἔγγαμον διόν σας. Κοινωνικὰς θὰ σημειώσετε ἀρκετὰς ἐπιτυχίας καὶ θὰ διακριθῇτε. Πάντοτε ὅμως κατὸν σοδάρων ἀνταγωνισμῶν καὶ ἐπιμῶν προσπάθειαν. Πιθανὴ ἀποτυχία περιουσίας καὶ γενικότερον οἰκονομικῆς ἀνεξαρτησίας εἰς ὄριμον ἡλικίαν.

ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ.— Εἰσθε ἀπόλυτος ὑπαίτιος διὰ τὰς λύπας καὶ τὰς στενοχωρίας, ποῦ ἔδημιουργήσατε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας. Ἦ μετὰ τὴν ὅποιαν ἐπιθυμίαν βροδύνην καὶ ἐὰς τότε θὰ μεσοδιδῶσιν σημαντικὰς περιπέτειας. Ἐπίσης δὲν ἀποκρίνω καμμίαν περίπτωσιν γάμου πρὸς τὸ παρόν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ πολὺ θὰ σὰς ἀπασχολήσῃ καὶ θὰ προσκρούσῃ πάντοτε εἰς ἀναβολὰς καὶ ἐμπόδια, διὰ νὰ λυθῇ ἐννοήτως εἰς σχετικὰς ὁρίμων ἡλικίαν. Διὰ τὸ πρῶτον πού μοῦ γράφετε, εἰμαι πολὺ ἐπιφυλακτικός. Ἐάν ζητήτε μόνον τὴν συμπάθειαν, τὴν ἔχετε. Ἀλλὰ φεβρίει ὅτι ματαιοπονεῖτε, ζητώντας πέραν τούτου. Ἦ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξελίξις τοῦ θὰ εἶνε ἱκανοποιητικὴ.

Μ. Κ. Κ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ.— Λόγος τῆς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὸ ἀκριβές ἔτος τῆς γεννήσεως σας, αἱ ἀπαντήσεις μοῦ ἔχουν σχετικὴν ἀξίαν. Εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις δὲν ἐννοεῖσθε καὶ δι' αὐτὸ σὰς συνιστᾷ νὰ εἰσθε πολὺ ἐπιφυλακτικῶς. Χρηματικὴ κατὰστασις ὅχι ἀπόλυτος σταθερά. Εὐνοεῖσθε εἰς τὴν ἀπόκτησιν πρῶτον γυναικὸς, λαχείων καλ. Περὶ τὸν γενικὸν ἀδυναμίαν πού διδω εἰς τὸ ὀροσκοπίον, δὲν κάμνω ἰδιαιτέρας συμβολὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὅσον διὰ τὸν ἀριθμὸν πού θὰ κερδίσετε... ἔ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πού ζητεῖτε πάσα πολλά. Αὐτὸ δυν τὸ ξέρω καὶ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ ξέρω. Διὰ τὴν δίκην σας δὲν ἐμφανίζεται ἐγγὺς τέρμα. Θὰ σὰς βασανίσῃ ἀκόμη.

ΖΑΪΜΕΝ Κ. Μ. 17.— Εἰσθε πολὺ ἀπόλυτος καὶ στενοχωρὸς χαρακτὴρ κατὰ τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐμπροσθέν ἔλθῃ τὴν ζωὴν σας. Ἦ ὑγεία σας ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε καθόλου σταθερὰ καὶ πρέπει νὰ προσέχετε. Ἐνδυνάμωστε ὅσο μπορεῖτε περισσύτερον τὸν ὀργανισμόν σας. Γάμος κατὸν συνοικεσίον. Βραδύνη ἀκόμη λίγο. Θὰ εἶνε ὅμως ἀρκετὰ εὐτυχής. Δὲ δρῇτε μεγάλην ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν οἰκείων καὶ γενικῶς πρὸς περιβάλλοντός σας. Οἰκονομικὴ ἐπείκεια, ἡ ὅποια βραδύτερον θὰ γίνῃ περισσότερον σημαντικὴ. Ἡμέρα Δευτέρα. Λίθος σμάραγδος. Χρῶμα κυανόν. Μέταλλον ἀργυρὸς καὶ κατὰ πρότίμησιν πλατίναν.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ.— Ὅλοι οἱ φόβοι σας εἶνε χωρὶς λόγον. Δὲν ἀπογοητεύεται κανεὶς στὴν ἡλικίαν σας, ἀλλὰ ἐλπίζει καὶ προσπαθεῖ νὰ κἀν πραγματικότητες τῆς ἐλπίδος του. Ἐν τούτοις, δὲν θὰ ἴθελαν νὰ σὰς κρῶσιν διὰ τὴν ζωὴν θὰ σὰς παρουσιάσῃ ἀρκετὰς δυσκολίας κατὰ τὰ πρῶτα σας θέματα. Σὰς σημειῶναι ἐπίσης ὅτι δὲν θὰ εὐνοήθῃτε ἐπὶ τὸ αἰσθηματικὸν πεδίον. Διὰ τὸ αἰσθηματικὸν εἶμαι

δυστυχῶς πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ δὲν μπορᾷ νὰ σὰς πᾷ τὸ συγκεκριμένον. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον, πιθανώτατα γύρω ἀπὸ τὸ 25ον τῆς ἡλικίας σας, θὰ εἶνε δὲ κατὸν ἀμοιβαίον αἰσθηματισμόν. Ἦ ὑγεία σας χρειάζεται καί ποιναν προσοχὴν. Εἰς τὸ μέλλον θὰ καταλάβετε κοινωνικὴν θέσιν καλυτέραν τῆς σημερινῆς καὶ θὰ ἀποκτήσετε ὑλὴν ἄνεσιν. Χρῶμα μπλέ, ἡμέρα Σάββατον, λίθος σάπφειρος, μέταλλον χρυσός.

ΕΛΠ. ΕΛ.— Ἦ ζωὴ σας ὑπῆρξε μίαν σιρὰ ἀτυχημάτων καὶ περιπετειῶν, οἰκονομικῆς ἰδίας φύσεως. Οἱ φόβοι καὶ τὰ δεινὰ σας δὲν κατέρωσαν νὰ ἱκανοποιηθῶν. Οἰκονομικὴ ζωὴ πολὺ δυστυχής. Αἱ στενοχωρία αὐταὶ συνεχίζονται καὶ σήμερον ἀκόμη. Θὰ πρέπει δυστυχῶς νὰ παλαίσσετε ἐπὶ τὴν διάδοξιν, μέχρις οὗ τοῦ δ' κλοιὸς πού περιβάλλει τὴν ζωὴν σας ξεσφίχθῃ. Ἀπρόοπτον παρεμβάσει τῆς τύχης δὲν βλέπω. Θὰ δρῇτε ὅμως μίαν σημαντικὴν ὑποστήριξιν ἀπὸ γνωστὸν σας πρόσωπον. Ἦ ὑποστήριξις αὕτη θὰ εἶνε ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακουφισθῇτε λίγο. Τὸ πᾶν ἔγκειται εἰς τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ὑπομονὴν σας. Ἐκείνο πού θὰ σὰς κοσμήσῃ περισσότερον θὰ εἶνε ἡ ἐπαγγελματικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀποκατάστασις τοῦ παιδιοῦ σας. Ὅπως δὲ, θὰ ἀνοίξῃ μόνον τὸν δρόμον τοῦ καὶ ἀργότερα θὰ καταστήσῃ ἀρκετὰ εὐτυχής. Προβλέπω δεκάσιν τὴν ἀπόκτησιν ἐγγείου περιουσίας ἐκ μέρους του, ἀλλ' εἰς ἡλικίαν κάπως ὁρίμων. Ἦ σταδία βρομιά του θὰ εἶνε κάπως βραδεία, ἀλλ' ἀσφαλής. Θὰ σὰς συνιστοῦσα νὰ φροντίζετε περισσότερον διὰ τὴν ὑγείαν σας.

ΛΟΛΑΝ, Θεσσαλονίκη.— Οἰκογενειακὰ ἀντήματα. Ἀτμόσφαιρα καὶ ἀπόλυτος εὐχάριστος. Ἀποφύγετε τὰς αἰσθηματικὰς περιπέτειας. Δὲν σὰς εὐνοῦν. Γάμος κατὸν συνοικεσίον εἰς ὄριμον ἡλικίαν. Σχετικὴ δαστάθεια τῆς ζωῆς σας. Ἦ κοινωνικὴ σας κατὰστασις θὰ ὑποστῇ πολλὰς διακυμάνσεις. Ἦ ζωὴ σας θὰ ἡμερῶν περισσότερον μετὰ τὸ 1945.

ΝΙΝΑΝ.— Θὰ ἐννοήσῃτε περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σας. Καὶ εἰς τὰς προβλέψεις γάμον κατὸν συνοικεσίον. Συζυγικὴ ἁρμονία ὅχι ἀπόλυτος καὶ τοῦτο θὰ ὀφείλῃτε περισσότερον σὲ σὰς. Θὰ ἀποκτήσετε κοινωνικὴν ὑπόληψιν καὶ θὰ δημιουργήσετε καλὴν οἰκονομίαν. Περιβάλλον δυσμενές. Οἰκονομικὴ κατὰστασις μετρία, ἀλλὰ πάντοτε εἰς ἱκανοποιητικὸν ἐπίπεδον.

ΨΥΧΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ Χ. Χ.— Ζωὴ ἀνέσυχος καὶ ταραχώδης. Τὰ σχέδιά σας ματαιοῦνται τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Προσέχετε τὸ περιβάλλον σας. Ὑπάρχει φόβος νὰ διακυβανθῇτε τὴν ὑπόληψιν σας χωρὶς σοδάρων λόγον. Μεγάλαι οἰκονομικαὶ δυσχερείαι. Εἰς τὸν ἔρωτα δὲν ἐννοεῖσθε. Ὁ γάμος σας θὰ προσκρούσῃ εἰς ἀρκετὰ ἐμπόδια. Θὰ γίνῃ κατὸν συνοικεσίον. Ἦ ἁρμονία καὶ ἡ εὐρυμρία τῆς ζωῆς σας θὰ ἐπέλθουν εἰς ὄριμον ἡλικίαν, ἀπὸ τὴν δελτιωθῇ αἰσθητικὴ καὶ ἡ οἰκονομικὴ σας κατὰστασις.

ΜΗΝΑΝ Ρ.— Εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς πᾷ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν βλέπω πιθανότητες ἐπανασυνδέσεως τῶν σχέσεών σας διὰ τὸ πρῶτον πού μοῦ γράφετε. Θὰ σὰς συνεδούλευα νὰ παραιτηθῇτε ἀπ' αὐτὴν τὴν σκέψιν καὶ νὰ φροντίζετε νὰ δημιουργήσετε μίαν νέαν ζωὴν. Δὲν προβλέπω κανένα νέον αἰσθηματικὸν πρὸς τὸ παρόν. Μία σύντομος περίπτωσις γάμου θὰ ἀποτύχῃ πιθανώτατα κατὸν ἰδικὸν σας σφάλματος ἢ ἀπροσεξίας. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ βραδύτερον καὶ θὰ εἶνε ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀμοιβαίας συμπάθειας. Δὲν προβλέπω καμμίαν σύντομον μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἦ ὑγεία σας σχετικὰ καλή. Περιόριστε τὴν νευρικήν τῆς σας. Ἡμέρα Τετάρτη. Λίθος ὀβείας. Ἀποχρώσεις πρὸς τὸ γκρίζο.

Ο. Π., Χανιά 19.— Ἦ ζωὴ σας ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν συγγενικῶν σας προσώπων, εὐρισκομένων εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον σας. Δὲ δοκιμάσετε μίαν μεγάλην πικρίαν ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν. Πρὸς τὸ παρόν τὰ πράγματα θὰ παραμεινῶν εἰς τὴν σημερινὴν τῶν θέσιν. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε κατὸν συνοικεσίον καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ πολὺ βραδύτερον. Ἐν τῷ μετῴσῳ βλέπω

πολλὰς περιπλοκάς εἰς τὴν ζωὴν σας καὶ πιθανὸν μίαν μεγάλην ἀναστάσι. Ὅπως δὲ, εἶνε δυνατόν νὰ ἀποβλέψετε εἰς μίαν μελλοντικὴν ἡμέραν τῆς ζωῆς σας. Ἡμέρα Τετάρτη.

ΑΡΓΥΡΟΥΛΑΝ.— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιμείνω εἰς ὅτι, σὰς ἔγραψα. Μὲ τὴν ταραχώδη ζωὴν ἐννοῶ διαφόρους ἀνωμαλίας καὶ μεταπτώσεις πού ἀλλεπαλλήλως θὰ διαταράξουν τὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς σας καὶ ἔχῃ, ὅτι σὰς ἐφαντασθήκατε. Εἰς τὸν κύκλον αὐτὸν τῶν περιπλοκῶν περιλαμβάνω διαφόρους οἰκονομικὰς στενοχωρίας καὶ πιθανὸν μίαν σοδάρων ἀσθένειαν. Ὁ γάμος μὲ τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε θὰ προσκρούσῃ εἰς ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια. Θὰ σὰς συνιστοῦσα νὰ μὴ δημιουργήσετε αἰσθηματικὴν περιπέτειαν μαζί του. Διὰ τὸ 1940 δὲν προβλέπω τίποτε τὸ ἰδιαιτέρως ἐξαιρετικόν. Σημαντικὰ θὰ εἶνε τὰ ἔτη 1946 καὶ 1952.

ΡΙΤΑΝ ΚΑΝΤΑΛΙΝΗ.— Κανεὶς λόγος δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ ἀπογοητεύσῃτε διὰ τὸ μέλλον. Ἦ ζωὴ θὰ σὰς χαρογεύσῃ ἀρκετὰ. Μὴ διαστήτε νὰ συνάψετε ἐρωτικὰς σχέσεις, διότι σήμερον δὲν ἐννοεῖσθε καὶ ὅλως. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ μετὰ τὸ 1943, θὰ εἶνε κατὸν αἰσθηματισμόν καὶ ἀρκετὰ εὐτυχής. Αἱ σημειώματα ἀνωμαλίας θὰ διαλυθῶν συντόμως.

Κ. Ο., Μεσολόγιον.— Ἦ τυχὸν δὲν σὰς εἶνε τόσοσιν δυσμενὴς ὁ φαντασθῇ. Σὲς ἐκδέσται τὴν ζωὴν σας δυστυχισμένη. Φροντίσατε νὰ ἀναπτύξετε περισσότερον τὴν πρωτοβουλίαν σας καὶ νὰ δώσετε πραγματικὸν περιεχόμενον εἰς τὰς προσπάθειάς σας. Ἦ κατὰστασις σας ἐὰν διορθωθῇ βραδεία, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ. Ὅχι μεγάλαι οἰκονομικὰ μέσα, ἀλλὰ πάντως ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ. Τὸ περιβάλλον σας δὲν εὐνοεῖ τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν σας. Πρέπει νὰ δημιουργήσετε μίαν ἀτμόσφαιραν μεγαλυτέρας ἐλευθερίας γύρω σας.

ΣΕΝΜΠΡΟΥΝ 24, Κέρκυρα.— Ὅχι τόσοσιν ἱκανοποιητικὰ τὰ πρῶτα θέματα τῆς ζωῆς σας. Οἰκογενειακὰ καὶ οἰκονομικὰ δυσχερείαι. Ἐλλειψίς συμφωνίας καὶ ἁρμονίας μετὰ τὸ περιβάλλον σας. Γάμος κατὸν συνοικεσίον. Ἐμπόδια εἰς τὴν πραγματοποίησιν του. Μετρία οἰκονομικὰ μέσα. Ἀμφίβολος ἡ ἀπόκτησις τέκνων.

ΣΑΒΑΚΙ.— Ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀτελείωτον σειρὰν τῶν ἐρωτήσεών σας. 1) Τὸ διαζυγίον σας θὰ βραδύνῃ. Δὲν μπορᾷ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς χρόνον. Ἦ ἐκδόσις του, ἡ ὅποια θὰ ἐπέλθῃ δι' ἑνὸς εἴδους συμβιβασμοῦ θὰ εἶνε ἱκανοποιητικὴ γιὰ σὰς. 2) Ὅχι. 3) Ἦ ὑποστήριξις αὕτη δὲν θὰ εἶνε ἀποτελεσματικὴ. Βασισθῇτε περισσότερον εἰς τὸν ἑαυτὸν σας. 4) Ὅχι πρὸς τὸ παρόν. Αἱ στενοχωρία θὰ ἐξακολουθήσων ἐπὶ τὴν διάδοξιν ἀκόμη. 5) Ὅχι. Μιανὴν τῆς διὰ τὸ 1941. 6) Σύντομος θὰ ριφθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ζωὴν, πρᾶγμα πού ἄλλοτε σὰς συνιστᾷ. Κατ' ἀρχὰς ὅμως αἱ ἀπολαύσεις σας θὰ εἶνε περιορισμέναι. 7) Ἀντὶ νὰ μὲ ἐρωτᾷτε αὐτὸ τὸ πρῶτον, θὰ ἐπρεπε νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ ἀποφύγετε. Ὁ πειρασμός, λόγος τῆς καταστάσεώς σας, εἶνε μεγάλος. Ἀλλὰ... 8) Ὅχι. Εἰς τίποτε δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀφελῇ, μάλλον δὲ νὰ σὰς ἐλπίσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν. Εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου βρισκασθε, πρὲς νὰ ἀντιμετωπίζετε τὴν ζωὴν μὲ πῶς πρακτικὸν πνεῦμα. 9) Θὰ σὰς συνεδούλευα νὰ διατηρήσετε ὅτι κατέχετε. Αὐτὸ θὰ σὰς διακολλήσῃ σὲ δουλειᾶν γάμον σας, πού τὸν προβλέπω θὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. 11) Ὁ γάμος σας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε δώσει κάποια πείρα. Νὰ ἀκολουθήσετε τὰς φιλοδοξίας καὶ τὰς τάσεις σας, προσέχοντας ὅμως ὥστε νὰ μὴ παρασυρθῇτε ἀπ' αὐτάς. 12) Ἦ περιπτώσις αὕτη βραδύνει ἀκόμη. Σὰς ὑποσημειῶν κατὰ: Παρὰ τὴν ψυχικὴν σας τρυφερότητα, δὲν θὰ εἴσθε ἀπόλυτως εὐτυχὴς στὸν ἔρωτα. Γιατὶ δὲν θὰ καταλάβετε ποτὲ πραγματικὰ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ δὲν ἂν κατορθώσετε νὰ τὸν κάμετε νὰ σὰς ἀντιληθῇ οὔτε καὶ αὐτός. Ἐάν θέλετε, ξαναγράφετέ μου.

Ο. Α. Δ. Κ. Ρ. ΚΑΜΑ

Παραθεριολογία

Ἐπίκαιρες σκέψεις ὑπὸ Α. ΓΙΑΛΑΜΑ

Φεύγετε γιὰ παραθερισμό; Ὁρα καλή!..

Τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας στρέφεται δυὸ φορές. Καὶ τὸ σπῆτι στὴν πόλιν κλείνεται γι' ἀρκετόν καιρὸ.

Ἦ μητέρα ἐπιβλέπει καὶ κατευθύνει τὴν φύρτωσιν τῶν ἀποσκευῶν σ' ἑκτετακτὸν ὄριον. Ὁρα νευρικότητος καὶ ξεφωνητῶν.

— Πιάσε τὸ καλάθι, Κατίναν.

— Ἀπὸ κεῖ, Ἀνδρέα, τὴ βαλίτσα.

— Προσέχετε τὸ γραμμόφωνο, παιδιά.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κυκεῶνα καὶ στὴν ἀφόρητὴ πεζότητά τῆς οἰκογενειακῆς ἀνεχωρήσεως ἡ ὥριμη δεσποινὴς τῆς οἰκογενεῆς βρῖσκει καιρὸ νὰ ρίξῃ μιὰ τελευταία ματιά, γεμάτη ψυχικὸν περιεχόμενον, στὸ κλειστὸ σπῆτι. Ἐκεῖ μέσα ἔκλεισε κάποιος ἀπογορευτικὸς τῆς, κάποιος ἀνεκπληρωτὸς πόθους καὶ ξέθωρος ἐλπίδος.

Ἦ σαιζὸν τῆς πλεῖως ἐπέρας μετὰ μικροχάρους, πού δὲν ἦσαν παρὰ στιγμιαίαι, ἀσημαντοὶ σπινθηρες εὐτυχίας. Ἐσθυσαν γρήγορα καὶ ἄφσχαν στὴν ψυχὴ μονάχα τὴν στοχαστικὴν. Τίποτε ἄλλο. Ἐνα παρελθὸν ἀνίας κλείνει γιὰ τὴν νῆα σήμερα.

Πόσο τῆς ἦταν ἀπαραίτητὴ ἡ ἀλλαγὴ! Ὅχι τόσο γιὰ τὴν σωματικὴν τῆς ὑγείαν, ὅσο γιὰ τὴν εὐεχίαν τῆς ψυχῆς τῆς. Εἶχε βαρεθῇ πᾶς τὸ περιβάλλον τῆς πόλεως. Οἱ ἴδιες προσόψεις σπιτιῶν. Οἱ ἴδιες φάσεις γειτόνων. Ἦ ἴδια θεὰ κάθε πρωΐ, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς. Τὰ ἴδια σαχλά τετραγώνια τοῦ νεαροῦ ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ ἐξώστη.

Ἀμάν, λίγη ἀλλαγὴ!..

ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ἦ ἐκκίησις γιὰ τὸν τόπον τοῦ παραθερισμοῦ πραγματοποιεῖται. Ἐνα θάρος σηκώνεται ἀπὸ τὸ στήθος τῆς νέας. Κι' ὅταν βγῶν ἀπὸ τὴν πόλιν, μὲ πόση ἀγαλλίασι ἀναπνέει τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς!

Νὰ φύγῃς, ν' ἀλλάξῃς σκηνοθεσίαν ζωῆς, νὰ κάτῃ πού ἔχει ἀνεκτίμητὴ καὶ ἴσως μοναδικὴ γοητεία σ' αὐτὸν τὸν κόσμον...

Ἦ νέα ἐπὶ μετὰ τῆς, γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ παραθερισμοῦ, μεγάλες ἀποσκευαὶ ὀνείρων κι' ἐλπίδων γιὰ μιὰ νῆα ζωὴ. Αὐτὸ συμβαίνει σὲ κάθε μας ἀναχώρησι.

Στὸ θέρετρο τὴν περιμένουν δὲ τὰ θελκτικὰ ἀπρόσβητα. Ἀ, τὸ ἀπῆλπι τοῦ ἀγνώστου! ὅπως τὸ ἀνέμεσε κάποιος! Τί ἄνοστο πρᾶγμα θὰ ἦταν ἡ ζωὴ χωρὶς αὐτό! Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ θέρετρο, ὅπου θὰ φθάσῃ τὸ δρᾶν ἡ οἰκονομία καὶ θὰ ἐγ-

ἀρχίζει νὰ παίξῃ μὲ ὑπόκρουσιν τὸν φλοίσβο τοῦ κύματος. Ἐνας νέος τὴν ζητᾷ σὲ χορὸ. Στριβιλιζέται μαζί του στὴν πίστα καὶ σὺνῶμα παραδίδεται στὴν δυνὴν τρελλοῦ ὀνείρου.

Ὅλα εἶναι καινούργια καὶ φρέσκα ἀπόψε: Τὸ περιβάλλον τοῦ κέντρου, τὸ φεγγάρι, πού ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ θοῦν νὰ φέρῃ φωτεινὸν κατακλυσμὸν παλίων ἀσχημῶν στὴν πλάσιν, τὸ τραγοῦδι τῶν κυμάτων, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς ὀρχήστρας.

Πές μου γιὰτὶ, μικρὴ μου, πές μου γιὰτὶ... Ἐνῶστό, γνωστότατο, χιλιόπαιγμένο ἀπὸ ραδιοφῶνα, γραμμόφωνα, ὀρχήστρες τραγουδάκι. Μὰ ἀπόψε, μέσα σ' αὐτὴν τὴν γοητεία τοῦ καινούργιου, γίνεται κι' αὐτὸ νῆο καὶ πρωτακουστο...

ΘΕΟΣΙΣ: Ἡ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

«Ὁνειρο θερινῆς νυκτός», ἔγραψε ὁ Σαίξπηρ. Καὶ ἤξερε αὐτὸς ὁ μέγας μαέστρος τῆς τρυφερότητος τί ἔγραφε. Δὲν ἔπρεπε ὁ νοῦς του σ' ἄλλῃ ἐποχῇ ὀνείρων. Οὔτε τῆς φθινοπωρινῆς, οὔτε τῆς χειμερινῆς, οὔτε καὶ τῆς πολυμνημενῆς ἀνοιξιᾶς.

Θερινῆς νυκτός ὀνειρον! Μάλιστα. Τὸ θέρος εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ὀνείρων. Τὰ ἀσύλληπτα κι' ἄλλα αὐτὰ πλάσματα τῆς ψυχικῆς μας διαθεσεως προτιμῶν τὴν γλυκεῖαν, μελιχρὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ θέρους νὰ ζωντανεύουν.

Γι' αὐτὸ ὁ παραθερισμός γιὰ τίς νέες, τρυφερὰς κι' οἰσθηματικὰς ψυχὰς εἶνε ἕνας τρελλὸς χορὸς ὀνείρων.

Ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴ τὴν γνῶμιν, ν' ἀναφέρω τὸ γεγονός ὅτι ἡ παραθεριστικὴ ζωὴ κλείνει τὰ ἐνδεχόμενα τῶν μεγαλυτέρων περιπετειῶν, οἱ ὅποιες πολλὰς φορές εἶνε τόσο ἀπρόσπτες κι' ἀπίθανες, ὥστε μοιάζουν μὲ ὀνείρα. Μήπως δὲν εἶνε ὀνειρώδης καὶ μυθιοποιητικὴ ἡ περιπέτεια τῆς φτωχῆς κοπέλλας, πού πηγαίνει ὡς «λαουτοκόμος» ἡ ὡς καμαριέρα σὲ μιὰ λαουτο-

πολὶ καὶ φεύγει ὡς... κυρία ἐφοπλιστοῦ στὸ τέλος τῆς σαιζόν; Ὁ πλούσιος πελάτης τῶν λουτρῶν τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν νυμφεύεται.

Παραμοῖα εἶνε καὶ ἡ περίπτωση τῶν φτωχῶν νέων, πού πηγαίνει νὰ δουλέψῃ ὡς γκαρσὺν σ' ἕνα παραθεριστικὸν κέντρον, μὲ μόναν ἐφόδον τὴν λευκὴν τοῦ μπλουζα, τὰ σκουρὰ τοῦ μαλλιὰ καὶ τὴν δροσιά τῆς νεότητός του, καὶ γίνεται ὁ «ἐκλεκτός» κάποιας πλουσίας Αἰγυπτίας.

Αὐτὰ τ' ἀληθινὰ μυθιορήματα μόνον τὸ καλοκαίρι συμβαίνουν σὲ μεγάλη κλίμακα. Εἶναι ὀνείρα θερινῶν ἡμερομηνιῶν.

Ἀς ἀναφέρω, γιὰ πληρέστερη ἀπόδειξιν τῆς ὀνειρώδους συστάσεως τῆς παραθεριστικῆς ζωῆς, καὶ τὰ θερινὰ εἰδύλλια. Οἱ ἔρωτες τοῦ καλοκαίριου ἔχουν τὴν τρέλλα καὶ τὴν γοητεία νεοειρηνοποιήματος. Τὸ εἰδύλλιο στὴν νυκτερινή, ἐπαρχωμένη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἀκτὴ ἡ ἐπάνω σ' ἕναν λοφίσκο πού φαίνεται στὸ σεληνόφωρον πλάσμενός σάν ἀπὸ ἄχνα στεναγμῶν, τὸ εἰδύλλιο θερινῆς νυκτός ἀνυψάται ἀπὸ τὸ γήπεδον τῆς πραγματικότητος σὲς αἰθέριες σφα

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. ΓΕΥΧΟΥΣ 113

Εκδότης: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Γενικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5, Αθήνα
Τηλέφωνο 29.967

Συνδρομική:

Ετησία έσοτ Δρ. 250. Έξάμ. 125

Ετησ. έξωτ. Λ.Α. 1.10. Άμερ. Δ. 6

Οίκια Οίκον Διευθ. Σανταρόζα 5

Υπεύθυνος Συναξέως: Απ. Ν.

Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρβάκη 10)

Προϊστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κασάνης

(Δαμάρεως 4 Παγκράτι)

Κυριακή 4 Αυγούστου 1940

ΕΝΤΕΛΕΞ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Η ντεκλαρασιόν

Ξέρω μία χαριτωμένη δεσποινίδα που έχει γίνει, εδώ κι αρκετό καιρό, ο στόχος του φλέτ των κοσμικών κύκλων και το άπραγατοποίητο όνειρο της κομψής νεολαίας. Ωστόσο κανείς δεν έχει πετύχει απ' αυτήν τίποτε παραπάνω από μερικά εύγενικά πειράγματα! Και η δεσποινίς δεν έχει βέβαια αναρχοιστικές ιδέες, ούτε σκέπτεται ν' αντισταθί στους φυσικούς νόμους της ζωής. Μου εξωμολόγηθηκε η ίδια τους λόγους που την έχουν κάνει απρόσιτη. —Οι άνδρες είναι όλοι ήλιθιοί! μου είπε.

—Τί είν' αυτό; Απόφθεγμα;

—Αξίωμα!

—Τό λέτε με την πείρα των είκοσι-δύο σας χρόνων; —Τών τελευταίων πέντε! Φτάνουν για να το διαπιστώση μία γυναίκα!... Κανείς άνδρας, κύριέ μου, δεν ξέρει να κάνει κόρτε. Κανείς δεν προσέχει πριν τομήση μία ντεκλαρασιόν.

—Φέρονται αδέξια;

—'Η αδεξιότης είναι χαριτωμένη. Άλλα φέρονται με κουταμάρα! Κι' η κουταμάρα είναι άνυποφορη! Σε γνωρίζουν, σε πλησιάζουν, χορεύουν μαζί σου έναν χορό, και στη τρίτη βόλτα σου λένε τρεις κοινές ανοησίες, παίρνουν ύφος τραγικό και...σε διαβεβαιώ ότι σε λατρεύουν κι' ότι είσαι η πρώτη γυναίκα που αγάπησαν στη ζωή τους! Μά μπορεί ποτέ να τους πιστέψης ή να τους προσέξης καν; Σας μεταφέρω εδώ πιστά το διάλογο, με τη φωνογραφική πλάκα της μνήμης μου γιατί έχω την πεποίθησι να σας χρειάζεται απολύτως! Μη διάζεσθε, νεαροί μου κύριοι! Υπερμονή, σκέψις, σχέδιο, πολιορκία και δόξα...σημειωτών! Είναι λίγο δύσκολο ίσως, αλλά...δεν γίνεται αλλιώς!

ΕΥ—

Προσεχώς στο «Θησαυρό»
Μέον μυθιστόρημα
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-
ΑΝΔΙΝΩΤΟΥ

Ροδόκλεια

Η Έλληνοπούλα της Πομπηίας

Ερωτική

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

και ήλιοθεραπεία...

Καίτη και Άργυρώ. Δύο χαριτωμένες, ολέθριες, κομψές και έρωτοδυναμικές δακτύλο, εργαζόμενες στο γραφείο αθηναϊκής Εταιρίας.

Προχθές εώσαν συναδελφικόν μάτς εντός του γραφείου με αποτέλεσμα: 2—1. 'Ητοι, δύο ταμπόν, έκσφενδονισθέντα από την Άργυρώ, έφαγε η Καίτη κι' ένα μελανοδοχείο, εύτυχως στεγνωμένο από τη ζέση, έφαγε η Άργυρώ.

Περί των αιτίων του νέου τούτου εύρω-παϊκού πολέμου η ιστορία, μίαν ημέραν, θα γράψη τα έξης:

Καίτη και Άργυρώ ήσαν έρωτευμένες με τον Διευθυντή της Εταιρίας. Το έρωτόμε-τρόν τους άδεικυσε τον ίδιον βαθμόν θερ-μοκρασίας. Με τον αυτόν λιγωμένον έν-θουσιασμόν εξεφράζοντο για τις άρετες του καινού εκλεκτού της καρδιάς των

—'Α, πόσο συμπαθής είναι!

—'Α, και πόσο ευγενικός!

—Οι γκρίζες τριχίτσες στους κροτά-φους του είναι τρέλλα...

—Και οι λεπτές-λεπτές ρυτίδες που πλαισιώνουν τα μάτια του είναι μούρλια...

Συναγωνισμός: ποιά θα τον εξυμνήση περισσότερο. Συναγωνισμός: ποιά θα τον εξυμνητήση με μεγαλύτερη προθυμία.

—Μάλιστα, κύριε Διευθυντά.

—'Αμέσως, κύριε Διευθυντά.

Η μία έζηλευε την άλλη. Κι' ένας φο-θερός, άκηρυκτος πόλεμος διεξήγετο με-ταξύ των δύο δακτυλογράφων για την κα-τάκτησιν της καρδιάς και δεξαίως και του πορτοφολιού του περιποθήτου Διευ-θυντού.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Έτσι είχαν τα πράγματα. Όπόταν, προ ήμερών, ο Διευθυντής επρόκειτο να ταξιδεύση στην Κρήτη για υποθέσεις της Εταιρίας. Θα έπαιρνε μαζί του και μία δακτυλογράφο.

Ποιά θα ήταν η τυχερή; Η Καίτη ή η Άργυρώ; Ποιά θα είχε την ευτυχία να διασχίση μαζί του την Μεσόγειον, την ει-δυλλιακή θάλασσα, που περιδρέχει το νη-σί της Αφροδίτης;

Τό τραγοῦδι των κυμάτων και των ά-στρων η τρεμουλιαστή φεγγοβολή είναι πράγματα που υποδοθούν τις έκμυστηρεύ-σεις. Μ' αυτό το όνειρο έναυρουρίζονταν οι δύο νέες και περιμένουν με την ίδια λαχτά-ρα να μάθουν ποιά θα έκανε αυτό τό τα-ξίδι.

Ο κλήρος έπεσε στην Άργυρώ. Αυτή θα συνόδευε τον Διευθυντή στην Κρήτη. Περιττόν βέβαια να περιγράψωμε τη χαρά της. Μάλον πρέπει να πούμε πως έδεχθηκε τό χτύπημα η άλλη, η Καίτη. 'Ε, λοιπόν τό έδεχθηκε με φαινομενικόν τουλάχιστον στωικότητα. Συνεχάρη μεγα-λοφώνως την αντίπαλόν της:

—Σε μακαρίζω, Άργυρώ...

—'Ε, τί να κάνης, Κατιούλα μου; Αυ-τά είναι τυχερά.

Έβραζε μέσα της η Καίτη, παρ' ότι δεν τό έδειχνε. Τό χαμόγελό της ήταν ιρι-διομής δηλητηριώδους έντρού. Τό μυαλό της έδούλευε με πυρετόν ψικαμίνου για να βρή τρόπο να πάη αυτή στη θέσι της Άργυρώς. Έσκέφθη, έβασανίσθη, έκοπία-σε, μα στο τέλος έόρηκε τί θα έκανε.

Η ΕΝΕΔΡΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΖΗΛΟΥ

Ήταν Σάββατο.

Τό ταξίδι του Διευθυντού της Εταιρίας και της Άργυρώς θα εγίνονταν την Δευ-ρα. Άλλαδη μετά δύο ημέρες.

Η Άργυρώ, γυμνή επάνω στη γραφο-μηχανή της, άνειροπολούσε τό πέλαγος, τους γλάρους, την κουβεντούλα της με τον Διευθυντή επάνω στο κατάρτωμα του πλοίου. Η Καίτη δίπλα χωνεύει τη χολή της και καταστρώνει στο νού της τό σα-

τανικό της σχέδιο.

—'Αύριο είναι Κυριακή, Άργυρώ.

—Ναι, άπαντά άφρημένη η Άργυρώ.

—Έχεις να πής πουθενά;

—Όχι.

—Έρχεσαι μαζί μου στό μπάνια;

Η Άργυρώ άντιπαθούσε τη θάλασσα. Και πίο πολύ άντιπαθούσε την Καίτη. Μά στην περίπτωση αυτήν έσκέφθηκε ότι έ-πρεπε να δείξη μεγαλοψυχία. Η Καίτη ήταν η ήττηθείσα άντίπαλος. Έπρεπε λοι-πόν να της φερθή με καλωσύνη και να δε-χθή την πρόσκλησί της. Πράγματι, έδέ-χθηκε.

—Έρχομαι, Καίτη μου, της άπάντησε.

—Όρα! Όθάρω αύριο τό πρωί να σε πάρω από τό σπίτι σου

—Συμφωνώ.

Ήρθε η ώρα, που έπρεπε να σχολά-σουν. Έτοιμάσθηκαν και έγήκαν μαζί. Στην πόρτα του μεγάρου έχωρίσθησαν.

—'Αντίο, Καίτη. Καί καλή όρεξι.

—Έπίσης, Άργυρούλα. Και αύριο, ό-πως είπαμε.

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ανέτειλε η Κυριακή. Και κατά τις έν-δεκα, τα δύο κορίτσια κατέβαιναν στό μπάνια.

Η Καίτη ήταν μανιώδης καλυμμένη. Κατέβαινε κάθε μεσημέρι στη θάλασσα. Κι' είχε ξεροψηθή και μαυρίσει σαν μπεν-τουίνα.

Η Άργυρώ ήταν τό έλως άντίθετο. Κάτασπρη και άνέγχιχη από τον ήλιο. Λαχταριστή και άόρατη.

—Δεν ξέρεις κολύμπι, Άργυρώ μου;

—Όχι, Καίτη μου.

—Έλα να σε μάθω.

Ανέλαβε η Καίτη να διδάξη κολύμπι στη συνάδελφον. Και τό μάθημα έκράτησε κάμποση ώρα. Η Άργυρώ, άσυνήριστη στό θαλάσσια σπόρ, άρχισε να κουράζε-ται.

—Δεν βγαίνομε τώρα, Κατιούλα;

—Όχι άκόμη, Άργυρώ μου. Λιγάκι άκόμη και θά μάθης.

—Άρχισε να με ζαλίζει ο ήλιος.

—Δεν πειράζει.

Και δός του μάθημα κολυμβητικής με-χρι τις δύο. Τέλος έβγήκαν από τη θά-λασσα, ζαπλωθήκαν και λίγο στην άμμο, κι' έπειτα έντύθηκαν κι' έπέστρεψαν στην Αθήνα.

—Όρα! περάσαμε, Άργυρούλα, ε;

—Περιφάρμα, Καίτη μου.

—'Αύριο έσύ, τέτοια ώρα, θα ταξιδεύης με τον Διευθυντή.

—'Ε, τί να κάνης, Καίτη μου; Αυτό είναι τυχερά.

—'Αντίο και καλό ταξίδι.

—Ευχαριστώ, Καίτη μου.

Ταξίδι! Με πόση λαχτάρα τό έπερι-μενε και τό άνειροπολούσε η Άργυρώ! Άλ-λά, φευ! Δεν ήταν μοίραίο να τό χαρή...

Τό θράδυ της Κυριακής άρχισε όλο της τό σώμα να φουντών, να φλέγεται, να πυρπολήται. Την αίτίαν δεν είναι δύσκολο να την μαντέψη ο άναγνώστης. Άπειραχτη από τον ήλιο η Άργυρώ, και μη γνωρί-ζουσα τις συνέπειες της άποτόμου ήλιο-θεραπείας, έμεινε τόσες ώρες στη θάλασ-σα, ώστε τό θράδυ της Κυριακής τό τρυ-φερό και πρώην κάτασπρο κορμάκι της έγινε όλόκληρο ένα μεγάλο έγκαυμα...

Και αυτή η συμφορά που την βρήκε, ήταν έργον της ολεθρίας Καίτης...

—'Αχ, η κακούργα τί μου έκαμε!, ω-λόλιψε η ταλαίπωρη Άργυρώ.

Τη Δευτέρα τό πρωί, έπρεπε να είναι στό γραφείο, για να φύγη με τον Διευ-θυντή. Άλλά ήταν άδύνατο να κουνήση από τό κρεβάτι. Κατόπιν αυτού έπόμε-νον ήταν να πάη τη θέσι της η Καίτη.

Ένώ λοιπόν η Άργυρώ είχε παραδοθή στις φλόγες των έγκαυμάτων της, η αντί-παλός της διάσχισε πανευτυχής μαζί με τον Διευθυντή, την ειδυλλιακή Μεσόγειο. Ίδου τό αίτια του πολέμου Καίτης και Άργυ-ρώς, τό όποια παρεθέσαμεν ένταῦθα για να χρησιμεύσουν στην τυχόν Ιστορικόν, ό όποιος θα έπιχειρούσε να συγγράψη την τλυσίαν εις σατανικήτας Ιστορίαν της γυναικείας αντίζηλίας.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΡΙΧΕΣ ΓΙΑ ΦΑΛΑΚΡΟΥΣ

Η αίσθητική χειρουργική έχει σήμερα την ικανότητα να μεταφέρει ένα κομμάτι ανθρώπινο δέρμα από ένα σώμα σε άλλο, αλλά με τό εξής μειονέκτημα: ότι σ' αυ-τό τό μέρος οι τρίχες μεγαλώνουν πολύ γρηγορότερα παρά στό άλλα μέρη του σώματος.

Αυτό λοιπόν, ένας χειρουργός έσκέφη-κε να τό μεταχειριστή για την θεραπεία της φαλάκρας. Αφαιρούν δηλαδή την έ-πιμέριμδα από τό κεφάλι ενός φαλακρού και στη θέσι της βάζουν την επιδερμίδα άλλου ανθρώπου, έστω και πεθαμένου, άρκει να μην έχουν περάσει πολλές ώρες από τη στιγμή του θανάτου. Ύστερα ά-πό λίγες μέρες, ο φαλακρός άποκτά τό-σα πολλά μαλλιά, ώστε άναγκάζεται να πάη σε κουρέιο για να ξελαφρώη λιγά-κι απ' όλο αυτό τό βάρος.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ—ΠΥΞΙΔΕΣ

Σ υνήθως μεταχειριζόμαστε τις λέξεις «δεξιά» και «άριστερά» για έναν πρό-χειρο προσανατολισμό. Άλλά οι κάτοικοι της Μαδαγασκάρης είνε σαφέστερο και λένε, λόγω χάριν: «Φέρε μου αυτό τό κάθισμα που είνε προς βορράν τό τρα-πεζιού». Και δεν κάνουν ποτέ λάθος, έ-στω και άν έχουν τα μάτια δεμένα. Κα-ταρθώνουν να δείχνουν τον βορρά, σαν να ήταν πυξίδες, ώστε τους είνε εύκολος ο προσανατολισμός και στο πυκνότορο σκο-ταδι.

Υπάρχουν βέβαια και εύρωπαίοι που έχουν την ικανότητα να προσανατολίζον-ται με κλειστά μάτια, γιατί είνε πολύ εύ-αίσθητοι στον γήινο μαγνητισμό, άκριβώς όπως η δελόνα μιάς πυξίδας. Κατά τον δόκτορα Ρενιό, η επίδρασις αυτή είνε δυ-νατώτερη στον οργανισμό μας όταν εί-μαστε ζαπλωμένοι στό κρεβάτι και πρό-κειται να μάς πάρη ο ύπνος.

ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ ΓΙΑ ΔΩΡΑ

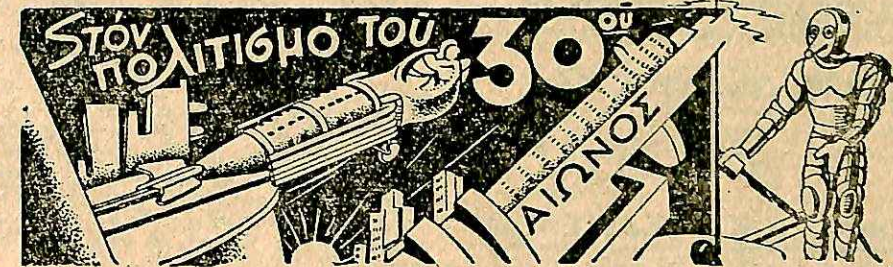
Ένε γνωστοί και γιορτάζονται κάποτε από τους ένδιαφερομένους οι άργυροι γάμοι, στό 25 χρόνια, οι χρυσοί στό 50 και οι άδαμάντινοι στό 60 και επάνω. Άλλά σε μερικές χώρες γιορτάζονται και οι θαμβακεροί γάμοι, στον πρώτο χρόνο, οι χάρτινοι στον δεύτερο, οι δερμάτινοι στον τρίτο, οι ξύλινοι στον πέμπτο, οι μάλλινοι στον έβδομο, οι χάλκινοι στον δέκατο, οι μεταξωτοί στον δωδέκατο, οι πορσελάνινοι στον είκοστό πέμπτο, οι κρυστάλλινοι στον δέκατο πέμπτο, οι μαργα-ριταρένιοι στον τριακοστό και οι ρουμπι-νένιοι στον τεσσαράκοστό χρόνο.

Καθώς βλέπετε, για όσους έχουν την ευχάριστη αλλά και την δυνατότητα δεν λείπουν οι ευκαιρίες για να προσφέρουν ένο δώρο στην αγαπημένη τους γυναι-κούλα.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΧΙΟΝΙ

Σ ε διάφορες χώρες, όπως λ.χ. στη Γαλ-λία, την Έλβετία, τη Νορδηγία και τη Γροιλανδία, συνέβη πολλές φορές ένα περίεργο φαινόμενο. Έπεσε χιόνι που εί-χε τριανταφυλλένιο χρώμα. Κάποτε όμως συμβαίνει και κάτι πολύ σπανιότερο: πέφτει από τον ουρανό π ρ α σ ι ν ο χιόνι! Τό χιόνι αυτό, όπως άναφέρουν οι Ιστορικοί, έπεσε για πρώτη φορά στό Σπίτσμαπεργκεν, κι' έπειτα στην Έλβετία και στην Άνταρκτική.

Την περασμένη έβδομάδα τό φαινό-μενο επανέληθε στό Λευκόν Όρος. Ό περίεργος αυτός χρωματισμός, όπως δε-βαιώνουν οι έπιστήμονες, οφείλεται σε μικροοργανισμούς, των όποιων όμως κα-νείς δεν ξέρει άκόμη την άκριβή προέ-λευσι.

15ον.- ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΜΕΝΟΥ

Ώστε;.. Αυτή η έσωτερική άνατα-ραχή, αυτή η επανάστασις του κορμι-ού, αυτό τό πρωτόγνωρο ρίγος που διέτρεχε άκόμη τό κορμί της, αυτό ή-ταν τό «φιλί»;

Άκόμη δεν μπορούσε να συνέλθη η Σίλη. Και καθώς έκανε τώρα τις σκέ-ψεις αυτές ζαπλωμένη στό αναπαιτικό νιόβον της, έκτύπαζε ένα γύρω της σαν να φοδόναν μήπως την έδλεπε κα-νείς στην κατάστασι που δρισκόταν.

Τι ν' άπέγινε όμως ο Πανσπάρ; Έ-νώ στην άρχη, στην άπαίτησι της να της εξηγήση, να της δείξη τί ήταν τό «φιλί» άποτραβιδόταν σαν φοβισμένος και άπέφευγε και να την κυττάξη καν στό πρόσωπο, μετά, όταν, για να τον παρακαλέση περισσότερο, άκούμπησε σχεδόν τό πρόσωπό της επάνω στό δικό του, έγκαταλείποντας ξαφνικά την δειλία του, ο πρώην δημοσιογράφος την έσφιξε επάνω του δυνατά και για μιά στιγμή η Σίλη ένόμιζε πως ήττού-σε να της δαγκώση τα χείλη...

Πόσο δάνασσε τον έσπρωξε τότε και έφυγε τρέχοντας από τό δωμάτιό του, στην άρχική σκέψι ότι αυτό που έκανε ο προστατευόμενος του πατέρα της δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μιά φα-νερή παραβιάσις μιάς των κυριώτερων διατάξεων του κανόνος υγιεινής!.. —Τί γλυκεία όμως παράδοσις! μο-νολογούσε τώρα η Σίλη μουσικλινόν-τας τα μάτια... 'Ω! οι πρόγονοί μας ήγεραν φαίνεται καλύτερα από μας τα μυστικά της εύτυχίας, που ο σύγχρο-νος πολιτισμός τ' άπαγορεύει με νό-μους ως άνθυγιεινά. Ναι, ναι, ήταν καλύτερα, τα έζηνα η έβδομήντα χρό-νια που ζούσαν τότε τα φιλά, παρά τα εκατόν πενήντα σημερινά, στεγνά από κάθε παρόμοιο συαίσθημα.

Ένας έλαφρός πυρετός κατείχε τώ-ρα την Σίλη και τό πλούσιο στήθος της άνεδοκατέβαινε γαργά. Άνοιξε λί-γο τη φόρμα της για ν' άναπνήη καλύ-τερα, όποτε ξαφνικά τό μάτι της έπε-σε στό μικρό τριγωνικό σιγματισμό της άριστερης πλευράς του στήθους της. Τινάχθηκε τότε τρομαγμένη:

—'Ο Πανσπάρ σε ποιάν «όμάδα» τάχα άνήκει;.. Άν έχη συνέπειες η πα-ραβιάσις αυτή; 'Ω! Πρέπει να μάθω όπωσδήποτε τον χημικό τύπο του αί-ματός του, ψιθύρισε.

Τα άγνωστα συναισθήματα που εί-χε προκαλέσει τό όλόθερμο φίλημα του Πανσπάρ είχαν χαθή πιά από την γυ-ναίκα και τώρα δεν μιλούσε σ' αυτήν παρά μόνο η ψυχρή λογική που κυριαρ-χούσε στους ανθρώπους τό τριακο-στό αιώνας.

Έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτι-κή, έκοκκίνισε κάπως και μετά έχαμο-γέλασε ευχαριστημένη. Είχε βρή τον τρόπο με τον όποιον θα εξήταζε γυμνό τό στήθος του Πανσπάρ για να εξα-κριβώση τον διακριτικό σιγματισμό του.

«Τό τραπέζι είνε έτοιμο», διέκοψε τις σκέψεις της μιά φωνή από τό ύπη-

ρεσιακό μηχανήμα του τοίχου

Όταν η Σίλη, σβέλητη και πεταχτή, ώρμησε σχεδόν μέσα στό σιελ δωμά-τιο, όπου έπαιρναν τακτικά τό δείπνο τους, έκτός από τον πατέρα της βρι-σκόταν κιόλας εκεί κι' ο Πανσπάρ που δύσκολα έκρυβε την άμηχανία του. Στ' άν-τίκρυσμα της Σίλης έκοκκίνισε κάπως περισσότερο και έσκυψε τό κεφάλι του σαν σε χαιρετισμό. Η νέα που ήξερε καλά τον λόγο της στενοχώριας του, θέλοντας να τον βοηθήση, άρχισε να μιλή για διάφορα πράγματα:

—'Απόψε, κύριε Πανσπάρ, είπε κα-ζώς τοποθετούσε με τό γυάλινο τσιμ-πιδάκι της τρία διαφορόχρωμα δισκία στό γαλατοφύκινο πιάτο της, τό μενού μας είνε εξαιρετικό. Πιστεύω θα εύχα-ριστηθήτε.

—Ναι, ναι, συγκατένευσε και ο κα-θηγητής Νισάδ. Απόψε θα δοκιμάσω-με τα πρώτα προϊόντα που παρήγογε η άποξηραμένη πιά Μεσόγειος. Ίας συγκινεί αυτό, δεν είνε έτσι, άγαπητέ Πανσπάρ; Άπ' εκεί κοντά κατάγεσθε κι' έσεις;...

—'Αν με συγκινή! Έκαμε ο Παν-σπάρ κουνώντας τό κεφάλι. Ώνειρεύ-μασταν βέβαια και στό χρόνια μας κάτι τέτοια πράγματα, μα ότι θα μπο-ρούσα να τα ιδώ κι' ο ίδιος δεν τό πί-στευα ποτέ... Έπειτα αυτά τα δισκία αυτά τα φαγητά.

—Που η διολογία της έποχής σας τα έχαρκτηριζε ως μη πραγματοποιή-σιμα, διέκοψε ο Νισάδ καθώς κατέ-βαζε κιόλας ένα απ' αυτά, αυτό δεν θέ-λετε να πής;

—Ναι, θυμάμαι πως εγίνονταν τό-τε πάμπολλες έπιστημονικές συζητή-σεις και όλοι ύπεστήριζαν ότι τα γεύ-ματα σε χάπια», όπως τα άνομάζαν, δεν μπορούν να ίκανοποιήσουν πο-τέ διότι ούτε θρεπτικές ιδιότητες μπο-ρεί να έχουν, ούτε τα συναισθήματα της πείνας, του χορτασμού και της ό-ρεξως, μπορούν να ίκανοποιήσουν τα χημικά αυτά προϊόντα...

—Τώρα όμως που τα δοκιμάζετε ο ίδιος, τί λέτε γι' αυτά; ρώτησε η Σί-λη.

—Ότι είνε θαυμάσια και ότι ένφ-ικανοποιούν όλα μας τα συναισθήματα μάς απαλλάσσουν από τόσες και τό-σες άλλες διαδικασίες, άπάντησε ο Πανσπάρ, κυττάζοντας για πρώτη φο-ρά απόψε τη Σίλη στό μάτι.

—Όσο για την θρεπτική τους ά-ξια, επρόσθεσε ο Νισάδ, άρκει να σας πώ, άγαπητέ Πανσπάρ, ότι αυτό τό κίτρινοχρόμο δισκίο περιέχει θρεπτικές ουσίες μιάς μερίδος άστακού βάρους έκατό δραμίων, τεσσάρων πορτοκαλλι-ών, ενός κομματιού γλυκίσματος με γάλα και τεσσάρων αυγών...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ένας ρωμαντικός ΕΡΩΤΑΣ

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ Α' ΤΑΜΠΛΩ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος, όμορφος, φτωχός, όπως φαίνεται απ' την «ετοιματζίδικη» εγείρεται του περσινού κοστουμιού του. Στόν τύπο του Κώστα Μανιατάκη.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικρούλα, χαριτωμένη, άβρη, μ' εδιδανικέμένο ύφος και ρεμβώδη μάτια. Στόν τύπο της Μαρίκας Καλούτα.

(Η σκηνή σ' ένα έξοχικό καφεενεάκι. Σούρουπο).

ΕΚΕΙΝΗ (αφίνοντας τ' ό χέρι της μέσα σ'τά δικά του): ...Νάξερεις πόσο είμαι εύτυχισμένη τις ώρες που είμαστε μαζί! Όλη την ημέρα δεν ζω παρά μόνο γι' αυτές τις ώρες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Γλυκειά μου αγάπη!... Μου δίνεις μεγάλο θάρρος για τή ζωή! (Μελαγχολικά): Καί όμως!... Φοβάμαι λίγο.

ΕΚΕΙΝΗ (με άθωα έκπληξη): Φοβάσαι τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχει τόσους πειρασμούς ό κόσμος για ένα όμορφο και νέο κορίτσι!... ΕΚΕΙΝΗ (παιδικά): Θά θυμώσω! (Τραβάζει τ' ό χέρι της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά όχι! Δεν είναι πώς δεν σούχω εμπιστοσύνη!

ΕΚΕΙΝΗ (αυθόρμητα σάν έκρηξη): Τίποτα δεν θάταν ικανό να με κάνη να σε ξεχάσω! Λένε πώς περνούν οι αγάπες. Μά ή δική μου ή αγάπη δεν είναι σάν τις άλλες. Έως να μου πής πώς έτσι νομίζον όλοι. Δεν ξέρω, μπορεί. Έκείνοι όμως τ' ό νομίζουν. Ενώ εγώ τ' ό νομίζω πώς είν' έτσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Περνάς όμως τόσο άσχημα μαζί μου! Τόσο πηκτικά!

ΕΚΕΙΝΗ (ένωχλημένη): Έλα! Θά ξαναρχίσης πάλι τ' ό ίδια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί άφελει να μην σ'τά λέω; Αφού τ'ά σκέπτομαι; Είσαι και σ'ό την ηλικία που διψάει για λίγη διασκέδαση, για λίγο κέφι. Δεν πάμε πουμενά. Βλέπεις τις φίλες σου να πηγαίνουν στις έδρες, σ'τά κέντρα, σ'τους χορούς... Καί σ'ό περνάς όλες σου τις ώρες ακούγοντας τ'ά κουραστικά μου έρωτόλογα που σ'τάχω πη χίλιες φορές...

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Καί που δεν χορταίνω να τ' ακούω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έως να είν' έτσι, Μαίρη. Μά ποιός μπορεί να σε δεβαιώσει πώς μία μέρα δεν θά κουραστής; Πώς δε θά βαρεθής και δε θ' αγαπηθείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' άρέσει πάντα να μου λές πικρά λόγια! Δεν ξέρω γιατί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούμωσες;

ΕΚΕΙΝΗ: Οάπρεπε... (Σε λίγο): Μά δεν τ'άχεις καταλάβει λοιπόν πώς δεν υπάρχει για μέναν άλλη χαρά στόν κόσμο έκτός από την αγάπη μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με τρομάζει ό καιρός! Θέλω δυό χρόνια για να πάρω τ'ό δίπλωμά μου. Καί σ'τό μεταξύ θά υποφέρω, όπως τώρα. Τ'ά οικονομικά θά είναι τ'ά ίδια και ή μιζέρια δεν κάνει καλή παρέα με τόν έρωτα. Τό ξέρω.

ΕΚΕΙΝΗ: Δυό χρόνια δεν είναι τίποτα σ'ταν περιμένη κανείς την εύτυχία!... Θά τ'α περάσω με μαζί, κοντά ό ένας στόν άλλον και θά δής πώς ούτε θά καταλάβω με πότε φύγαν!... Έπειτα, γιατί μου μιλάς διαρκώς για τ'ά οικονομικά; Σ'ό παραπονέθηκες ποτέ για τίποτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): Είσαι τόσο εύγενική ψυχή! Ποτέ δε βλέπεις κάτι άσχημο σέ μένα. Υπάρχουν όμως μερικά πράγματα που κι' αν δεν τ'ά λέμε, τ'ά σκε-

πτόμαστε. Ένας άνδρας φτωχός που σπουδάζει με τόσους κόπους κι' είν' άναγκασμένος να ζή με τις δύομιση χιλιάδες της θεσούλας του δεν πρέπει να χή πολλές αξιώσεις από τόν Έρωτα. Σ'ό λέω να περιμένεις! Κι' όστόσο, ή μόνη έγύψις που σου δίνω είναι μία άμφίβολη καριέρα και ένα μέλλον άδέβαιο. Τά δεινείρα, Μαίρη, δεν γίνονται πάντα πραγματικότητας. Τρέμω που σ'τά λέω αυτά! Τρέμω μην έπηρεαστής, έστ'ό και χωρίς να θέλεις. Μά πρέπει να σ'τά π'ό. Έχω υποχρέωση.

ΕΚΕΙΝΗ: Παιδιαρίζεις όρες - όρες. (Τ'ό χαιδεύει τ'ό χέρι). Θέλω να μου κάνης μία χάρη.

ΕΚΕΙΝΗ (πρόθυμα): Ό,τι θέλεις (Μ' άπότομη μεταπτώση). Είναι τόσο λίγες οι χάρες που μπορώ να σου κάνω...

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω να μ' όρκιστής πώς δε θά μου ξαναπής πιά ποτέ τέτοια λόγια!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν κυττάζει σ'τά μάτια συγκινημένος και τής σίγγει δυνατά τ'ό χέρι): Σ'τ' όρκίζομαι!

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' όρσει να μου μιλάς πάντα με πεποίθηση για τ'ό μέλλον. Νά κανής τ'ά σχέδιά σου για τή ζωή μας, για τ'ό σπίτι μας, για τή δουλειά σου... Σήμερα έχεις ένα μικρό μισθό. Μά γιατί σε μελαγχολεί αυτό; Είναι τόσο προσωρινό! Αμα πάρης τ'ό δίπλωμά σου, θά αρχίσης μία καινούργια καριέρα. Έχεις τ'όση θέληση και τόσες ικανότητες! Είναι άδύνατο να μην πετύχης. Ύστερα... Έγώ έχω τόσο λίγες αξιώσεις... Μά με

τρια ζωή κοντά σου θά μου πραγματοποιήσε όλα μου τ'ά όνειρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκυβεί και τής φιλάει τ'ό χέρι): Κανείς δεν θά πιστευε πώς υπάρχει σ'τή ζωή ένα κορίτσι σάν και σένα. Είμαι εύτυχισμένος, Μαίρη! Πολύ, μά πολύ εύτυχισμένος. Γι' αυτό τρέμω μή σε χάσω.

ΕΚΕΙΝΗ (βάζει τ'ό δάχτυλο σ'τό σ'τό μα): Σούτ!... Ξεχνάς τόν όρκο σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συχώρεσέ με που σ' ένοχλώ με τις κουταμάρες μου! (Μικρή παύση). Μου φαίνεται πώς σ' έκαμα ν' άργήσης άπόψε.

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει τ'ό μπρασελέ της): Όχτώμιση. Κι' ως πού να φτάσω, θάν' έννιά. Πάμε. (Σηκώνονται). Είναι τρία θράδια τώρα που πάω άργά και δε θέλω να υποπτευθί τίποτα ή μαμά, γιατί τότε θά μου κάνη άνάκρισι κάθε μέρα. Χτές τής είπα πώς έμεινα σ'τό Όρειό. Προχτές τ'ά ίδια. Σήμερα θά π'ό πώς έπιασα τήν κουδένα με μία φίλη μου. Φαίνεται π'ό πιθανό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άπόφασι θυσίας!): Θέλεις να πάρω με τ'ό ταξί;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά όχι. Δεν υπάρχει κανένας λόγος.

(Προχωρούν σιγά - σιγά άγκαλιασμένοι. Τ'ό ριντώ κλείνει άργά).

Β' ΤΑΜΠΛΩ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΗ: Η ίδια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας... άλλος: (Τ'ό έσωτερικό μιάς λιμουζίνας σταματημένης σ'τή γωνιά κάποιου δρόμου. Ένας όριμος σοδαρός κύριος περιμένει μέσα, καπνίζοντας).

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνει λαχανιασμένη): Άργησα ή; Με συχωρείς, μαρό μου. (Τ'ό σκάει ένα φίλι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπου θέλεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Κηφισιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. (Στόν σωφέρ): Στήν Κηφισιά. (Σ' Έκείνη). Ήσουν πάλι... με τ'ό μνηστήρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Α, τ'ό δλάκι!... Πώς μ' ένοχλεί με τούς ρωμάντισμούς και τις σάχλες του!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δεν τόν διώχνεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Τ'ό σκέπτομαι. Μά βλέπεις... χρειάζεται καμμένο! Ένας σύζυγος είναι άπαραίτητος! Καί αυτός έχει όλα τ'ά προσόντα γι' αυτή τή θέσι. Πρώτον με λατρεύει. Δεύτερον πιστεύει πώς τόν λατρεύω κι' εγώ. Θά τόν σέρνω απ' τή μύτη αύριο. (Τ'ό σκάει δεύτερο φίλι). Πές μου λοιπόν, μπρεμπέκο μου, πώς τ'ά πέρασες από χτές;

Ρ Ι Ν Τ Ω

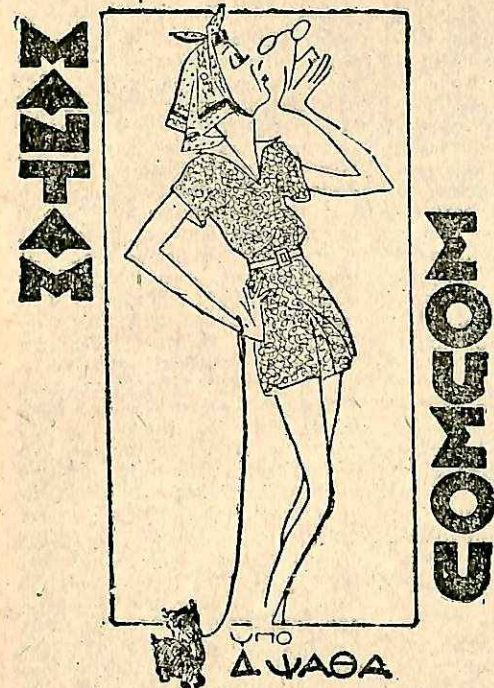
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΝΕΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

● Έχετε να μάθετε τούς κανόνες τής υγιεινής όπως τούς έχει θεσπίσει ένας Αμερικανός γιατρός; Ακούστε λοιπόν. Καθημερινώς πρέπει να πλένετε τ'ά δόντια σας μ' ένα σκληρό βουρτσάκι. Καθημερινώς να τρώτε πολλά φρούτα. Να πίνετε μόνο τέσσερα ποτήρια νερό τήν ημέρα. Έκτός απ' τις πατάτες, να τρώτε πολλά λαχανικά. Να πίνετε πέντε ποτήρια γάλα τήν ημέρα χωρίς καφέ ή τσάι. Να έχετε καθημερινώς μιά άσχημία σ'τό ύπαιθρο. Να κάνετε τούλάχιστον ένα λουτρό τήν έβδομάδα. Να κοιμώσαστε με τ'ά παράθυρα άνοιχτά.

Οι κανόνες αυτοί εφαρμόζονται τώρα υποχρεωτικώς από τούς μαθητές όλων τών Αμερικανικών σχολείων και φαίνεται ότι έδωσαν έως τώρα πολύ ικανοποιητικά άποτελέσματα.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Είδε ημέρας δοξης. Είδε ημέρας χαράς. Είδε ημέρας θριάμβων. Είδε ακόμη ημέρας άπολύτου και πλήρους εύτυχίας. Άλλά εις τόν μάταιον αυτόν κόσμον τίποτε δεν διαρκεί αιωνίως. Πολύ περισσότερο ή εύτυχία. Όταν, μάλιστα, ή εύτυχία στηρίζεται σ'τό χρήμα είναι ακόμα περισσότερο προβληματική ή διάρκειά της. Διότι — ταλαίπωρη Σουσού! — δεν υπάρχει τίποτε που να διαρκή λιγώτερο από τ'ό χρήμα.

Είχαν περάσει πολλοί μήνες ύστερα από τ'ό πανευτυχές εκείνο συμβάν τ'ό τοκετού και τ'ό χαριτωμένο Σουσούδάκι άρχισε να πουςουλά με χαριτωμένη άτταδιστική άξιοπρέπεια όταν ένα μεσημέρι ό άτυχής πατήρ επέστρεψε σ'τό σπίτι κα τσούφης και μελαγχολικός.

— Μηνά!
— Άστα, Σουσού μου.
— Τί συμβαίνει, Μηνά; Γιατί κρέμασες τή μούρη σου έτσι σάν κανένας χρεωκοπημένος τραπεζίτης;

— Είμαστε χαμένοι
— Πορκουά;
— Ήταν άτυχο τ'ό μικρό!

— Άτυχο τ'ό μικρό μιάς κυρίας καθώς πρέπει; Πτωχέ άνθρωπε! Άτυχο είναι μόνον διότι έχει έναν πατέρα όπως τ'ό λόγου σου, άνόητε!

Άλλά ό Μηνάς είχε σοδαρωτάτους λόγους να είναι στενοχωρημένος. Καί δια να ένοήσετε έπακριώς τούς λόγους τής στενοχωρίας του, είναι ανάγκη να κατατοπισθίτε εις όρισμένα γεγονότα που έλαβαν χώραν μεταξύ τ'ό ζεύγους τούς τελευταίους μήνες.

Η Σουσού έβλεπε τόν Μηνά να τεμπελιάζει και να τραγανίζει τήν προίκα τής άνεοχλήτως, πράγμα που δεν τής άρεσε καθόλου.

Δεν ήταν, βέβαια, σ'τό είδος του, ό μένος. Τ'ό άντρον τ'ό Έμνοίου για πολλούς άνδρες άποτελεί ένα είδος τεμπελχανίου όπου μπαίνουν και άπλώνουν τήν όριδα. Άς είναι καλά ή προίκα τής σύζυγου. Άλλά σ'τήν προκειμένη περίπτωση ή σύζυγος δεν ήταν από εκείνες που ανέχονται επ' άπειρον αύτού τ'ό είδους τήν άριστοκρατία. Κάποτε έρώτησαν τήν τ'έως πυργοδέσποιναν τ'ό Μπύβουλα:

— Τί δουλειά κάνει ό άντρας σας, μαντάμ;
Και ή Σουσού άπήντησε:

— Ό άνδρας μου; Άστείο πράμα! Είναι άριστοκράτης.

Βέβαια άριστοκράτης είναι ένα θαυμάσιον έπάγγελμα, άλλα υπάρχουν πολλοί

χονδροκέφαλοι που δεν τ'ό καταλαβαίνουν.

— Δηλαδή;
— Μπαρντόν;
— Τί έργασίαν κάνει;
— Έργασίαν; Κάνει καμμιάν έργασίαν ένας άριστοκράτης καθώς πρέπει; Αυτό μάς έλειπε να έργάζεται ό σύζυγός μου! Άστείο πράμα! Έργάζονται μόνον οι πτωχοί άνθρωποι. Οι πλούσιοι άπολαυδώνουν τ'ά λεπτά τους!

— Α, έτσι. Άεργος είναι!
Υπάρχουν πολλές λέξεις άτυχείς εις τόν κόσμον αυτόν. Συνοδεύονται με άρισμένες καταστάσεις τόσον στενώς, ώστε αποκτούν έννοιαν μονόπλευρον που είναι πολλές φορές έξοργιστική. Ένας μεγαλοκτηματίας είναι βέβαια άεργος. Άλλά όταν λέμε «άεργος», έννοούμε πρό πάντων τόν πτωχόν άνθρωπον που δεν βρίσκει δουλειά και καθεται μελαγχολικός άκούων τόν θλιβερόν ταμπουρά τ'ό στομάχου του. Γι' αυτό και έξηγρώδη ή Σουσού.

— Άεργος είπατε;
— Μά αφού καθεται;

— Καθεται διότι έχει λεπτά! Βλάξ! Όρίστε μας, θά πούνε τώρα τόν κ. Μηνά άεργον. Αυτό μάς έλειπε. Είναι άριστοκράτης και καθεται. Καθεται διότι έτσι τ'ό άρέσει. Όπως καθεται ένας πρεσβευτής, ένας ύπουργός, ένας τραπεζίτης. Η έργασία είναι δια τούς πτωχούς. Να δουλεύουν και να τρώμε έμεις οι πλούσιοι. Πατρίκιος και πλ'ήβειος όπως λένε και σ'τήν Γαλλία.

Και έπε μεν αυτά τ'ά πράγματα ή Σουσού εις τόνον ζωηρότατον, άλλα από μέσα της έκαλοσκέφθηκε τ'ό πράγμα. Όχι, βέβαια, διότι ένόμισε πώς υπήρχε άνάγκη να έργασθ ή Μηνάς, άλλα διότι ό τίτλος τ'ό «άεργος» έπληττε φθδερά τήν εύάσθητη και άριστοκρατική της άκση. Εύθως, λοιπόν, μετά τήν άνωτέρω μοιραίαν κουδέταν, έκάλεσε εις άκρόασιν τόν σύζυγό της. Ουδέποτε ήταν σοδαρώτερη και έπιβλητικώτερη ή Σουσού.

— Μηνά!
— Ναι, Σούζη μου
— Ξέρεις ότι είναι άνάγκη να άποκτήσης έναν τίτλον;

— Τίτλον;
— Μη γουρλώνης τ'ά μάτια σου σάν άνθρωπος τ'ό λαού. Να είσαι ψυχραιμος, παρακαλώ. Γνωρίζεις ότι σήμερον λέγεται άεργος; Καί όταν με τ'ό π'ό τ'ό έργασίαν κάνει ό σύζυγός σου, πέφτουν τ'ά μούτρα μου; Να άπαντήσω βιομηχανός, τραπεζίτης, ύπουργός, μάλιστα. Άλλά να άπαντά ότι δεν κάνει τίποτε και να μου λένε πώς είσαι άεργος σάν τόν κύρ.

Δημήτρη τής τσοκαρίας Παναράδας, ώ, να Ζαμαί! Ήλ φ'ό τραγαγίε!

— Μαί, σερί.
— Σιλάνε;
— Μου έπιτρέπεις;

— Νό! Πρέπει να άνοίξης ένα βιομηχανείον, μερικά έργοστάσια, να γίνης τίποτις έφοπλιστής ή έαν σου άρση περισότερον πρεσβευτής. Μου άρσει και στρατήγος, που είναι τώρα έπαγγελμα τρέ - ζαν - δογκ ένεκα ό πόλεμος.

Δεν τ'ό καλάρεσαν καθόλου αυτά τ'ά πράγματα, τ'ό άξιοτίμου και ευγενεστάτου κοσμικού άρχιτεμπελχανά κ. Μηνά. Να έργασθ; Καί τότε γιατί, λοιπόν, παντρεύθηκε; Γιατί έκανε γάμον τέτοιον που να γελάη πολλές φορές μαζί του τ'ό πελεκουδί; Η Σουσού όμως δεν ήταν από τις γυναίκες που υποχωρούν. Είχε πρώτα πρώτα χαρακτήρα ισχυρόν. Λεπτά έθθθθθθ. Κι' εκείνο που δεν είχε ήταν μόνον τ'ό μυαλό και τήν άνάγκην ούδενός. Έφ' ό και έθήκισε ακόμα ψηλότερα τήν μύτην τής — σημερινού μεγάλου έκευρισμού — έφερε τ'ά φασαμέν σ'τά μάτια τής και έκάρφωσε τόν Μηνά με δάμμα όλύμπιον.

— Άρνείσαι;
— Όχι, δηλαδή, άλλα...
— Βλάξ!

— Μη βρίζης, Σούζη!
— Έχω λεπτά και ύβρίζω όποιον θέλω. Καί πρό πάντος σ'ένα που έδαδεύει τ'ά λεπτά μου. Λοιπόν, ή θά γίνης βιομηχανός ή θά άναχωρήσης. Όσον δια τ'ά κε-

φάλαια τ'ά θέτω εις τήν σισθεσίν σου δια τας βιομηχανικάς σου πρόδους.

Μακροχρόνιον καθυσίό είχε, βέβαια, λαοσυνηθείσι τόν Μηνά. Μία φορά όμως που τ'ό έτίθετο έτσι τ'ό πρόβλημα, άπεφάσισε να δώση τέρμα εις τήν κατάσταση αυτήν και να πάρη μιάν άπόφασιν.

— Σούζη.
— Σαχλέ.
— Σιγά, ντέ. Άφρησε να σου μιλήσω.

Κύτταξέ με. Είναι πόλεμος και οι βιομηχανίες είναι δύσκολο να γίνουν σήμερα. Διότι ούτε μηχανήματα, ούτε πρώτες ύλες μπορώ να φέρω απ' έξω.

— Να κάνης τότε βιομηχανία κατασκευής πρώτων ύλων.

— Στάσου, στάσου, δεν είναι σοδαρά πράγματα αυτά που λές. Ούτε καταρία μπορώ να αγοράσω, γιατί οι θαλάσσιοι κινδυνόι είναι μεγάλοι. Τ'ό μόνον που μπορώ να κάνω είναι να παίξω σ'τό Χρηματιστήριο.

— Να παίξεις;
— Μάλιστα.

— Σου λέω να έργασθης, όχι να παίξης.

— Μά είναι έργασία, Σούζη μου. Καί έργασία σοδαρή. Όλος ό καλός κόσμος παίζει. Καί εκεί είναι που βγαίνουν τ'ά εκατομμύρια.

Όχι διότι βγαίνουν εκατομμύρια. Άστέιο πράμα! Άλλά διότι όλος ό καλός κόσμος παίζει σ'τό χρηματιστήριον έπ'ετρεψε ή τ'έως πυργοδέσποινα τ'ό Μπύβουλα εις τόν σύζυγον τής να ένακατευθί σ'τό χρηματιστήριον. Τόν πρώτο μήνα ό Μηνάς ήρθε σ'τά λεφτά του. Τόν δεύτερο είχε παθητικόν. Τόν τρίτο έκέρδισε κά τι. Καί τόν τέταρτον — δυό μήνες μετά τήν γέννησιν τ'ό παιδιού — τ'ά έχασε σχεδόν όλα.

Μιά έβδομάδα κράτησε μουσικό τ'ό πράμα από τήν Σουσού. Μιάν έβδομάδα υπέφερε. Μιά όλόκληρη έβδομάδα τήν έπέρασε με άγανίαν. Τ'ό πράμα όμως ήταν άδύνατο να κρυφθί. Καί τ'ό μεσημέρι εκείνο έπληξε τήν μεγάλην άπόφασιν να τής άναγγείλη τ'ό θλιβερόν γεγονός:

— Σούζη μου, χαθήκαμε.
— Μίλησε λοιπόν, βλάξ.
— Κατεστράφη σ'τό Χρηματιστήριο.
— Έχασες;
— Όλα;

Η Σουσού σ'τήν άρχή δεν άντελήφθη τήν τρομακτικήν σημασίαν αύτού τ'ό «όλα». Άπλώς έθύμωσε. Άλλά όταν έμεινε μερικά δευτερόλεπτα σιωπηλή να τ'ό καλοσκεφθί τ'ό πράγμα, έγινε κατακίτρινη:

— Όλα;
— Σχεδόν όλα.
— Καί τώρα;

— Είμαστε σχεδόν πτωχοί.
— Άνέθηκε τ'ό αίμα σ'τό κεφάλι τής Σουσού.

— Πτωχοί! Πτωχός είσαι έσύ βλάξ. Καί να μη με λές έμένα πτωχιά, σαχλέ, διότι σε πετώ έξω από τ'ό σπίτι μου!

Ό Μηνάς ήταν κατακίτρινος.

— Σούζη μου.
— Σιλάνε!
— Άκούσε με!

— Βλάξ!
— Δεν μου μένει τίποτε άλλο παρά να αυτοκτονώσω.

Η Σουσού έκιτρίνισε ακόμα περισσότερο:

— Μηνά! Τόσο τραγικά είναι λοιπόν, τ'ά πράγματα;

Και επειδή εις τις τραγικές της στιγμές ή Σουσού άφηνε άσυνειδήτως τ'ό μεγαλοπρεπές ύφος τής, ωμίλησε σ'τήν μητρική τής γλώσσαν:

— Μία, μαρε Χριστιανέ μου! Τέσσερες όλα τ'ά λεφτά, γρουσουζής;

— Άλλοίμονον!
— Καί τώρα;
— Έσύ φτάς, Σουσού μου. Έσύ έφωγώθηκες να έργασθ. Έργάσθηκες και με κυνήγησε ή τύχη. Τώρα έαν άλλαξω (Τ'ό τέλος σ'τή σελίδα 38)

Μιά ειδική περίπτωση

Αιδοθηματικό ἀριστοουργηματάκι ὑπὸ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΚΟΥΑ

Ἡ ὠραιότατη, κομψοτάτη κυρία εὐωδίασε μὲ τὴν παρουσίᾳ της τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐφαινόταν πολὺ συγκινημένη καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου ἐπρέπε νὰ περιμένῃ λιγάκι μέχρις ὅτου καταρθώσῃ ἡ κυρία νὰ προσφέρῃ τὶς πρώτες λέξεις τῆς καταθέσεώς της.

—Πρόκειται περὶ μυστηρίου, κύριε Διευθυντά, ἄρχισε ἐπὶ τέλους. Μυστήριο ἐντελὲς ἀνεξήγητον. Ὅτι, δὴποτε κι' ἂν εἶνε, ἀπὸ χθὲς δὲν ἔχω ἤσυχία, δὲν ζῶ, καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἀpartment μου καὶ νὰ καταφύγω σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριο μου, κύριε Διευθυντά. Ὀνομάζομαι Λουκιανὴ Παρισινά. Ἐχω σὴν ὑπηρεσίᾳ μου ἀνθρώπους σοδοροὺς περὶ τῆς τιμωρίας τῶν ὁποίων μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ κατὰ τρόπον ἀπόλυτον. Οἱ θυρωροὶ εἶνε ἀφώσιμνοι, ἀγρυπνοὶ. Ἄς προσθέσω ὅτι στὸ ἴδιο οἶκμα κάθονται ἀρκετὲς οἰκογένειες...

Καὶ πνιγμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἡ κυρία ἐστάθηκε μερικὲς στιγμὲς καὶ μετὰ ἐξακολούθησε:

—Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν εἶχα προσκληθῇ στὸν γάμο μιάς νεαρῆς ἐξαδέλφης μου, πού ἔγινε στὰ Κάτω Πυρηνάια. Ὁ μάγειρός μου καὶ ἡ σύζυγός του μοῦ ἐζήτησαν νὰ πᾶνε κι' αὐτοὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου σὴν πατρίδα τους τὴν Ὠδέρνη, γιὰ νὰ κανονίσουν μιά μικρὴ κληρονομία καὶ νὰ δοῦν καὶ τοὺς γονεῖς των. Ἐπῆρα μαζί μου στὸ Σίμπουρ τὴν καμαριέρα μου κι' ἐκλείδωσα τὸ ἀpartment μου...

Ἡ κομψοτάτη καὶ ὠραιότατη κυρία ἐκίνησε τὰ χερία της, ἀναστέναντε καὶ εἶπε:

—Ἀ! Κύριε Διευθυντά. Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, διέκοψε ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, βέβαιος ὅτι ἐμάντευσε. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας παρητήρησατε ὅτι κάποιος μπήκε στὸ ἀpartment σας καὶ σὰς ἐκλέψε, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ὁχι, δυστυχῶς, κύριε Διευθυντά, καὶ τοιγὰν τὸ δυστυχῶς, διότι ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶνε τόσο ἀπλή. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρόκειται περὶ μυστηρίου. Ὁ ἀπριμοῦσα χίλιες φορές νὰ ἐπρόκειτο περὶ κλοπῆς. Τὸ πράγμα θὰ ἦταν νοητὸ, καὶ θὰ ἦμον ἡσυχία... Λοιπὸν, ἐγύρισα σπιτί μου χθὲς τὸ βράδυ. Μόλις μπήκα στὸ ἀpartment μου, ἀντελήφθην ἁμέσως ὅτι κατὰ συνέθειν ἐκεῖ μέσα!... Τὸ κρεβάτι ἦταν ἐξαστραμμένο, ἀλλὰ κατὰ τρόπον πολὺ ἀδέξιον. Παντοῦ κάποια ἀταξία. Ἡ φωτογραφία μου, παραδείγματος χά-

ριν, πού εἶνε ἐπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιού, εἶνε τώρα ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὸ κρεβάτι. Βρῆκα ἐπίσης κι' ἕνα μαντήλι, χωρὶς ἀρχικὰ γράμματα ἐπάνω, πού σὰς τὸ ἔφερα, μήπως σὰς βοηθήσῃ σὴν ἐρευνά σας. Παντοῦ ἔδλεπα τὰ ἴχνη κάποιου ἀνδρός... ἡ γυναίκα, ἀκριβῶς δὲν μπορῶ νὰ ὀρίσω. Καταπληκτικὴ λεπτομέρεια: ὁ ἀνδρὸς ἢ ἡ γυναίκα πήρε καὶ τὸ λουτρό του μετεχειρίσθηκε τὰ ἀρωματικά μέσα σὴν μπανιέρα μου καὶ ἄλλα πού μεταχειρίζομαι ἡ ἴδια! Εἶδα ὅτι μούλειπαν ἀρκετὰ ἀλάτα ἀπὸ τὰ μπουκάλια μου. Ἐπίσης, ἐδιόλεξε δυο-τρία βιβλία ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη μου.

—Τὰ βιβλία ἐκλάπησαν; Ἐρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ὁχι. Τὰ ξαναβάλε ὅμως σὴν θέσι τους τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο πολὺ διαστειλά!

—Παρητήρησατε ἀπομεινάρια φαγητοῦ ἢ ψυχουλά;

—Ὁχι. Μονάχα ἀπὸ τὸ κουτί μὲ τὰ μπισκότα μοῦ πήρε μερικά.

—Δὲν σὰς ἐλάπη τίποτε, ἀπολύτως τίποτε;

—Ναί, ἀλλὰ ἕνα ἀντικείμενο χωρὶς ἀξία. Μιά σακκουλίτσα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, σὴν ὁποία ἔβαζα τὴν πούδρα μου ὅταν ἐπῆγαινα στὸ θέατρο.

—Δὲν ἐχάσατε τίποτε ἄλλο;

—Ὁχι.
—Ἀπολύτως τίποτε;
—Ἀπολύτως.

—Κι' ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ σὰς πᾶρῃ, φυσικά, πολλὰ πράγματα...

—Τί λέτε! Χίλια δυό. Πρῶτα-πρῶτα, μέσα σὴν κρεβάτι-τοκάμαρά μου εἶχα πράγμα-αξίας, μπιμπλῶ ἀσημένια, καθὼς καὶ σὴν τραπέζαρια.

—Περίεργο! ἔκαμε ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

—Μονάχα περίεργο; Φρομακτικό, κύριε Διευθυντά! Φοβούμαι, φοβόμαι, τρομερά. Τίποτε στὸν κόσμον δὲν μπο-

ροῦσε νὰ μὲ πείσῃ νὰ ἐπιστρέψω στὸ ἀpartment μου πρὶν διαλευκανθῇ τὸ μυστήριον. Ἐρώτησα τοὺς θυρωροὺς καὶ μοῦ εἶπαν πῶς οὔτε εἶδαν οὔτε ἀκούσαν τίποτε! Κι' ἐγὼ τώρα διερωτῶμαι τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ αὐριο. Γι' αὐτὸ κάθωμαι στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐσηκώθηκε ὀρθίος καὶ εἶπε:

—Ἐπιστρέψτε στὸ ἀpartment σας, κυρία μου. Μὴ φοβάσθε τίποτε. Τὸ σπιτί σας θὰ ἐπιτηρηθῇ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ κατὰ τρόπον διακριτικόν, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀνιληφθῇ κανεὶς τίποτε, ἀλλὰ καὶ τέτοιον συγχρόνως, ὥστε μὲ τὸ παραμικρὸ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φωνάζετε καὶ ὁ ἀστυνόμος θὰ εἶνε κοντὰ σας σχεδὸν σὴν στιγμὴ. Θὰ ἐνεργήσω με καὶ θὰ διευκρινίσωμε τὸ μυστήριον, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖτε. Εὐθὺς μόλις ἀνακαλύψω τίποτε, θὰ σὰς καλέσω ἀμέσως.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὁ Διευθυντὴς ἐκάλεσε πρὸς γραφεῖο του τὴν κ. Λουκιανὴ Παρισινά, πού φαντάζεται κανεὶς μὲ πῶς χτυποκάρδι κατέθηκε μπήκε σ' ἕνα ταξί, καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

—Τὸ μυστήριον ἀνεκαλύφθη, εἶπε ὁ ἀστυνόμος χαμογελώντας ἐλαφρὰ κάτω ἀπὸ τὸ μουστάκι του.

—Ἀλήθεια;

—Μάλιστα, κυρία μου. Ἡ-συχάστε. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πού

ὑπῆκατε στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ ἀφηγηθήκατε τὴν περιπέτειά σας, ἐμάντευσα ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε φύσεως μάλλον αἰσθηματικῆς. Παραλείψατε ὅμως νὰ μοῦ πῆτε ὅτι διεζεύχθητε τὸν σύζυγόν σας...

—Ἐγκατέλειπε τὴν συζυγικὴν στέγη, κύριε Διευθυντά, χωρὶς κανένα λόγο.

—Μάλιστα. Ἐπέδειξε ὅμως μετάνοιαν, ἀλλὰ ἐσεῖς ἐφάνηκατε ἀκαμπτῇ. Λοιπὸν, ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ὁ κ. ντὲ Καλμὸν δὲν βρίσκει παρηγορίαν πού σας ἐχάσατε. Μὴ διαμαρτύρεσθε, κυρία μου. Οἱ πληροφορίες μου

εἶνε ἀκριβεῖς, καὶ ὀφείλω νὰ σὰς πῶ τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν. Τοῦ λείπετε. Δὲν ξῆ πάρὰ μὲ τὴν ἀνάμνησί σας. Ἡ εἰκόνα σας, ὁ ἴσκιος σας δὲν τὸν ἀφήνουν ποτέ. Ἐμαθε ὅτι ἐφύγατε, ὅτι στὸ ἀpartment δὲν ἦταν κανένας. Καὶ καθὼς εἶχε ἀκόμα τὸ κλειδί μαζί του, ξαναἔρθε ἕνα βράδυ... Πῆρε ὅλες τὶς προφυλάξεις του γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦν οἱ θυρωροί... Καὶ θέλησε νὰ ζήσει, ἔστω καὶ μερικὲς ὥρες, στὸ μέρος ὅπου τόσο εὐτυχὴς ὑπῆρξε μαζί σας. Μπήκε καὶ σὴν βιβλιοθήκη σας καὶ ἐξήτασε διάφορα βιβλία. Ἐαπλώθηκε στὸ κρεβάτι, πού πρὸ ἐνὸς ἔτους ἦταν ἡ συζυγικὴ κλίνη τῶν δυό σας, ἔφαγε ἀπὸ τὰ μπισκότα πού τρώτε κι' ἐσεῖς, ἀνέπνευσε τὸ ἀρωματὸ σας. Ἐδιόλεξε ἐπίσης μερικὲς σελίδες τῶν συγγραμμάτων πού προτιμᾶτε κι' ἐπῆρε πράγματι τὸ λουτρό του μέσα σὴν μπανιέρα σας. Φεύγοντας πήρε μαζί του τὴν σακκουλίτσα σας, πού φέρει πάντα μαζί του, καὶ πού, ὅπως μοῦ ὑποσχέθηκε, θὰ σὰς τὴν ἐπιστρέψῃ εὐθὺς μόλις τὴν ζητήσετε...

Καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, κατέληξε τονίζοντας ἀ λόγια του:

—Βρισκόμαστε μπρὸς σὲ μιὰ περίπτωσι, ὅπως εἰδική, πού ὁ νόμος δὲν προβλέπει καθόλου. Ἡ ἀπόφασίς περὶ διαζυγίου ἐξεδόθη. Ἄν ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος κατὰ γράμμα ὁ κ. ντὲ Καλμὸν παρεβίβησε τὸ οἰκογενειακὸ σας ἄστυ. Ἐξ ἄλλου, οἱ ζημίες πού ὑπέστητε δὲν εἶνε μεγάλες... Ὁ κ. ντὲ Καλμὸν ὠρκίσθηκε ὅτι δὲν θὰ ξανακάμῃ, ὅτι χαρακτηρίζῃ ὁ ἴδιος ὡς πραγματικὴ τρέλλα, πού ὅμως, λέει, μπορεῖ νὰ τὴν δικαιολογήσῃ ἡ μεγάλη ἀγάπῃ πού τρέφει ἀκόμη γιὰ σὰς. Σὲ σὰς τώρα ἀπομένει, κυρία μου, ν' ἀποφασίσετε πῶς θὰ συμπεριφερθῆτε... Εἶμαι σὴν διαθέσει σας. Θέλετε νὰ συνταχθῇ ἡ μήνυσις κατὰ τοῦ κ. ντὲ Καλμάν;

—Ὁχι, ἐτραύλισε ἡ κ. Παρισινά. Δὲν πρέπει νὰ συνερίζεται κανεὶς τοὺς τρελλούς.

—Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιήσωμε νὰ μὴς παραδώσῃ τὴν σακκουλίτσα σας, γιὰ νὰ σὰς τὴν ἐπιστρέψωμε;

—Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἡ κομψοτάτη καὶ ὠραιότατη κυρία. Ἐστάθηκε μερικὲς στιγμὲς, ἔγινε κατακόκκινη ὡς τ' αὐτιά, δυσκολεύθηκε νὰ μιλήσῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἀρρώστως ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξῃ τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας στὰ μάτια.

—Ὁ δὲν πάρω μόνον μου. Δώστέ μου, σὰς παρακαλῶ, μονάχα τὴν Διεύθυνσι τοῦ κ. ντὲ Καλμὸν καὶ θὰ πάω νὰ τὴν ζητήσω ἡ ἴδια.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, προσπαθώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά του, ἔδωσε τὴν Διεύθυνσι.

Ἡ κυρία Παρισινά μπήκε σ' ἕνα ταξί καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸν ἄνδρα πού διεζεύχθη...

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐπληροφορεῖτο ἀπὸ τὰ ἴδια ἑργαζόμενα του, ὅτι ἡ ὠραιότατη καὶ κομψοτάτη κυρία Παρισινά καὶ ὁ κ. ντὲ Καλμὸν ἐζοῦσαν πάλι μαζί...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΚΟΥΑ

Ἡ Ἑλλάς, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, παλλομένη ἀπὸ ἕναν εὐλικρινὴ καὶ ἀδόλο ἐνθουσιασμό, ἐτοιμάζεται νὰ ἐορτάσῃ καὶ πάλι τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τῆς Τετάρτης Αὐγούστου, πού ἀπετέλεσε τὸ γνῶρισμα, τὸ σύνθημα καὶ τὸ σύμβολο ὅχι μόνον τῆς σημερινῆς ἐλληνικῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ καὶ τῶν μελλοντικῶν ἐξελίξεων τῆς φυλῆς μας.

Γιατὶ ἡ Τετάρτη Αὐγούστου δὲν εἶναι μιὰ ἀπλή χρονολογία, πού σημειώνει τὴν μετάθεσιν ἀπὸ μιὰ περίοδο σὲ ἄλλη. Εἶναι κατὰ πολὺ περισσότερον καὶ θαυότερον: ἕνας σταθμὸς καὶ μιὰ ἀφετηρία. Ἐνας σταθμὸς, πού δειχνεὶ τὸ τέρμα — ἕνα τέρμα ὀριστικὸ καὶ ἀμετάκλητον — μιάς περιόδου θαυμασίας ἀποσυνθέσεως καὶ ἀναρχίας καὶ συγχρόνως ἡ ἀφετηρία μιάς ἡρωικῆς καὶ θαρραλέας ἐξουσίσεως, γιὰ τὴν δημιουργία μιάς νέας Ἑλλάδος, ἱκανῆς νὰ συνεχίσῃ τὰ ἱστορικὰ πεπραγμένα της.

ΠΑΝΤΟΥ ΔΡΑΣΙΣ

Ὅτι χαρακτηρίζει τὴν Τετάρτη Αὐγούστου εἶναι ἡ δράσις. Δράσις σὲ ὅλα τὰ πεδία. Δράσις ἐκεῖ πού ὑπῆρχαν ἄλλοτε λόγοι καὶ μόνον λόγοι.

Τὴν δράσι αὐτὴ θὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς ἐκδηλουμένη παντοῦ: σὴν ἀναδιοργάνωσι τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, σὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν, σὴν διαρρυθμίσι τῶν ἐργατικῶν ζητημάτων, σὴν μέριμναν γιὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν, σὴν διαχείρισι τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν, σὴν διαπαιδαγώγησι τῆς νεολαίας, σὴν καθιέρωσι μιάς γνησίας ἐθνικῆς παιδείας, σὴν δημιουργίαν, τέλος, ἐνὸς τρίτου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, μεσοῦ τῶν περιεχόμενων καὶ ρωμαλέου σὲ σύλληψιν.

Ὅλοι ἐμεῖς πού, ὡς τὴν 4η Αὐγούστου τοῦ 1936, ἐζοῦσαμε μέσα σὲ μιὰ διαρκὴ κακομοιρία καὶ ἀποκαρδίωσι...γιατὶ ὅλες μὲς οἱ προσπάθειες, εἴτε ὡς ἀτόμων εἴτε ὡς συνόλου, παρέμεναν στεῖρες ἢ ἐξεφυλίζοντο μέσα σὴν γενικὴ ἀκαταστασία καὶ ἀτασθαλία — ἐκπληροσώμεθα σήμερον, διαβάζοντες τὸν ἀπολογισμόν σὲ ἀριθμοὺς ὠρισμένων πτυχῶν τῆς κυβερνητικῆς δράσεως.

Ἡ δράσις αὐτὴ ἐμφανίζεται τόσοον πολὺμορφος καὶ πολυσχιδῆς, πού θὰ ἦταν φυσικὸς ἀδύνατον νὰ τὴν διεξέλθῃ κανεὶς μέσα σὲ λίγες γραμμές.

Στὸ διάστημα τῆς τετραετίας, ἐξαφνα, πού ἐμεσολάβησε ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1936, διετέθησαν ὑπὸ μορφὴν ἐκτάκτων πιστώσεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, διὰ τὴν χρηματοδότησιν τοῦ ἐξοπλιστικοῦ προγράμματος τῆς χώρας, ὑπὲρ τὰ 6 1/2 δισεκατομμύρια δρχ., ἐνῶ κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ 1923 μέχρι καὶ τῆς χρήσεως 1935—36, αἱ διατεθείσαι πιστώσεις δὲν ἔφθασαν τὰ τέσσερα δισεκατομμύρια δραχμῶν.

Τὸ ποσὸν θὰ ἐφαίνετο πραγματικὰ μωθῶδες, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐλληνικῶν δυνατοτήτων. Κατωρθώθῃ ἐν τούτοις

νὰ ἐξοικονομηθῇ, χωρὶς καμμιὰ πρόσθετη φορολογικὴ ἐπιβάρυνσι καὶ νὰ διατεθῇ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, χάρις σὴν συνετῇ καὶ μὲ ἀληθινὰ παραδειγματικὴν φειδωλῇ διαχείρισιν τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τετραετίας διετέθησαν ἐπίσης περὶ τὰ 3 1/2 δισεκατομμύρια γιὰ τὴν ἀεροπορίαν καὶ σημαντικώτατα ποσὰ γιὰ τὸν στόλον, τὴν ἐπᾶκτιον ἁμυνα κ.λ.π.

Η ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936, γιὰ πρώτη φορὰ ἐφηρμόσθη στὴ χώρα μας ἕνα πραγματικὸ γεωργικὸ πρόγραμμα. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρχαν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ καταπληκτικά.

Οἱ καλλιεργούμενες ἐκτάσεις αὐξήθησαν κατὰ 18 % καὶ ἡ παραγωγὴ σίτου, κατὰ τὸ 1939, ἐσημείωσε μίαν αὐξήσιν κατὰ 60 %, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ παρελθόντα ἔτη.

Παράλληλα, ἐπετεύχθη ἡ ἀνύψωσις τοῦ βιωτικοῦ ἐπίπεδου τῆς γεωργικῆς τάξεως, πού ἀπὸ τὸν Αὐγούστου τοῦ 1936 ἐγνώρισεν μίαν ἀληθινὴν εὐμερίαν στὸν τόπον μας, χάρις σὴν διαρρυθμίσει τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν, πού ἀποτελούσαν ὡς τότε τὸν ἐφιάλτη τῶν γεωργῶν μας.

Ἄλλοτε, ὁ Ἕλληνας γεωργὸς ἐκπλήρωνε στοὺς διαφόρους τοπογράφους τόκους 12—15 %. Σήμερα ἐξοφλεῖ τὰ παλαιὰ χρεῖα του μὲ 3 % καὶ πληρώνει γιὰ τὰ νέα καλλιεργητικὰ δάνεια πού παίρνει 8 %.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Ἀλλὰ μήπως καὶ σὴν ἀντιμετώπισι τοῦ ἐργατικοῦ προβλήματος, δὲν ἐπετέλεσε ἕνα πραγματικὸ ἄλλο ἡ κυβερνήσις τῆς 4ης Αὐγούστου;

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀποτελοῦσε μιὰ χρόνια πληγὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀντιμετώπισις του ἐγένετο ἀπὸ τὸ μέρος μὲ τῶν ἐργαζομένων μὲ ἀπεργίες, πού κατέληγαν πολλὰς φορές σὲ αἱματηρὰ συγκρούσεις καὶ ἀληθινὰς μάχες μέσα στοὺς δρόμους τῶν πόλεων, ἀπὸ τὸ μέρος δὲ τῶν ἐργαζομένων μὲ τὸ συναίσθημα τῆς ἀμύνης, πού ἦταν ἀναπόφευκτος, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὸ ἀντιθετὸ μέρος ἐξεδιόλυντο σαφεῖς τάσεις ἀνατροπῆς καὶ διαρπαγῆς τῶν πάντων.

Ἐργοδοτοὶ καὶ ἐργαζόμενοι, ἐνῶ θὰ ἐπρέπε νὰ εἶναι συνεργάται σὲ μιὰ κοινὴ προσπάθεια, εἶχαν καταστήσῃ ἀμείλικτοι ἐχθροὶ καὶ τὸ Κράτος ἦταν ἀνίκανον νὰ παρέμβῃ μεταξύ των.

Σήμερα, ἡ ἀπεργία εἶνε μιὰ λέξις καὶ τίποτε περισσώτερον. Τὴν ἐξουσιάζουμε τόσο, πού πλέον ἐξεχάσαμε τί σημαίνει.

Ἐργοδοτοὶ καὶ ἐργαζόμενοι, χάρις σὲ συλλογικὰς συμβάσεις, ὅχι μόνον διεκονοῦσαν τὰ ἐκκενρῇ ζητήματα των, ἀλλ' ἐθεσαν συγχρόνως τὶς βάσεις γιὰ μιὰ εὐκρινὴ καὶ ἀρμονικὴ συνεργασία μεταξύ των.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι, στίς 20 Ἀπριλίου τοῦ 1940, τὸ σύνολον τῶν ἡσφαλι-

σμένων στοὺς ὁργανισμοὺς, πού ὑπάγονται στὸ Ὑπουργεῖο Ἐργασίας, ἀφαιρούμενων συνεισῶν τῶν ἡσφαλισμένων στὰ Μετοχικά Ταμεία τοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν υπαλλήλων, ἀνῆρχετο σὲ 1.700.000, τὰ δὲ ἀποθεματικά κεφάλαια τῶν Ταμείων τῆς ἀσφαλίσεως, προσήγγισαν τὰ 4 δισεκατομμύρια δραχμῶν.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Ἀποτελεσματικὴ, ἐξ ἄλλου, ἐξεδηλώθη ἡ κυβερνητικὴ μέριμνα γιὰ τὴν κοινωνικὴ πρόνοιαν.

Παρ' ὅλα τὰ δισεκατομμύρια πού ἐξεδεύθησαν καὶ ἐσπαταλήθησαν γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν προσφύγων, χιλιάδες οἰκογενεῖν παρέμεναν οὐσιαστικὰ ἀστεγεες, γιὰτὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὶς ἀθλίες καὶ ἀνθυγιεινὰς παραγὰς, μέσα στίς ὁποῖες ἐζοῦσαν.

Σήμερα, τὸ ἔργον τῆς προσφυγικῆς ἀποκαταστάσεως διεξάγεται μὲ τόσο μεθοδικότητα καὶ φειδωλῇ, ὥστε ἐλπίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ὑπάρχῃ προσφυγικὴ οἰκογένεια ἀναποκατάστατος.

Συγχρόνως, τὰ λαϊκὰ ὑποστίτια ὠρνώθησαν κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἐκπληρῶνουν τελείως τὸν προορισμόν του, ἐνῶ παράλληλα, ἐπρωστατεύθησαν κατὰ τὸν καλύτερον τρόπο ἡ νεανικὴ καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλικία.

Κολοσσιαία ποσὰ διετέθησαν, κατὰ τὸ ἴδιο σύστημα, γιὰ τὴν ὑγείαν τῶν λαϊκῶν τάξεων.

Ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῆς χώρας μας, πρὶν ἀπὸ τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936, εὐρίσκετο σὲ κατὰστάσι ἀξιοθρήνητο. Καμ μίαν φροντίς, καμμιὰ μέριμνα δὲν κατεβάλλετο. Τὰ ὑπάρχοντα νοσοκομεία καὶ σανατόρια ἀποτελοῦσαν πραγματικῶς κινδύνους, γιὰ ἐκείνους πού εἰσῆγοντο πρὸς νοσηλείαν σ' αὐτά.

Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διαθέτει σήμερα 28 ἀριστά νοσοκομεία καὶ σανατόρια, πού ἐτέθησαν σὴν διάθεσι τῶν λαϊκῶν τάξεων. Ἡ «Σωτηρία», γιὰ τὴν ὁποία εἶχε γραφῇ ἄλλοτε ὁ δαντικὸς στίχος: «Ἀφετε πᾶσαν ἐλπίδα οἱ εἰσερχόμενοι ἐδῶ», ἡ «Σωτηρία», πού ἀποτελοῦσε ἕνα πραγματικὸ αἶσχος γιὰ τὸ νεώτερον ἐλληνικὸ Κράτος, μετεβλήθη σήμερα σὲ ἕνα πρότυπον καὶ γιὰ τὴν Εὐρώπῃ ἀκόμη σανατόριον, πού ἐπιβεβαίωσε καὶ ἐπίδειξαι εἰναι σὲ χιλιάδες περιπτώσεων τὸν παρρηγορὸν τίτλον του.

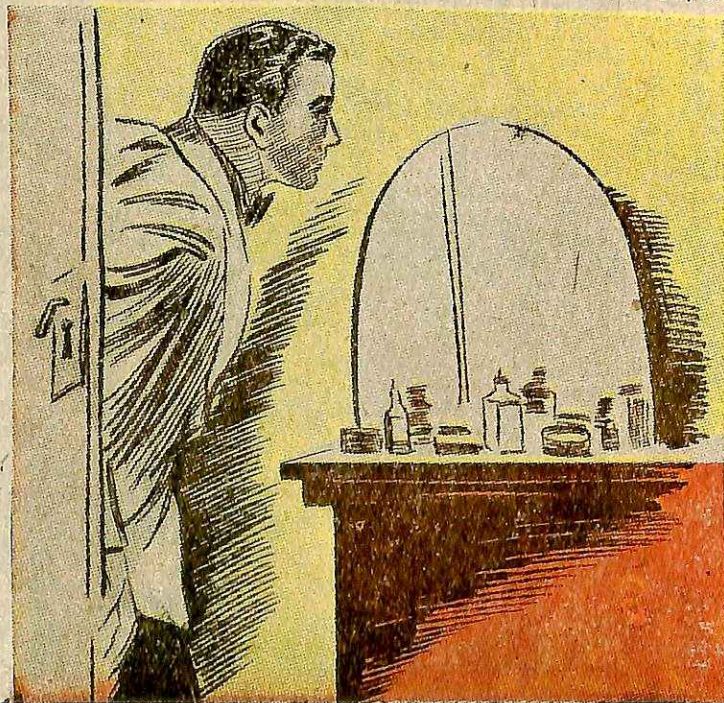
Ἡ φυματίωσις, ἡ ἐλονοσία, τὰ τραχώματα, ὅλες αὐτὲς οἱ μάστιγες τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἀπέτελεσαν τὸ ἀντικείμενον μεθοδικῶν καὶ λυσολύων ἀγώνων πρὸς καταπολέμησιν των, πού εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν περιορισμὸν τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν στὸ ἐλάχιστον.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Καὶ θὰ ἐπρέπε νὰ μιλήσῃ κανεὶς ἀκόμη γιὰ τὰ δημόσια οἰκονομικά, πού δὲν ἐκάμφθησαν παρ' ὅλες τὶς δυσχερεῖς συνθήκες πού διέρχεται, λόγω τῶν διεθνῶν γεγονότων, ἡ χώρα μας, τὴν δημιουργίαν ἐνὸς πυκνοτάτου καὶ ἀρτιωτάτου συγκοινωνιακοῦ δικτύου, τὴν ἐπιτυχὴ διαρρυθμίσιν τῶν ζητημάτων τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας μας.

Ἀλλ' ἐπάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ δημιουργήματα τῆς Τετάρτης Αὐγούστου, τὸ λαμπρότερον καὶ τὸ ἐπιφανέστερον — στέκεται ἡ ὁργάνωσις τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας.

Μὲ ὅλα ὅσα ἔκαμε, ὑπὸ τὴν φωτεινὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἰωάννου Μεταξά, ἡ Κυβέρνησις τῆς Τετάρτης Αὐγούστου, ἔδωκε τὸν τύπον ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον καὶ τὸν ἔβαλε στὸν δρόμον τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς ἀνορθώσεως. Μὲ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας ἐσφραγίσθη αὐτὸ τοῦτο τὸ μέταλλον τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς καὶ ἐσφράλισε τὴν θαυμασιὰ ἀνοδοῦ τῆς ἐκείνου τὰ ἔθνηκα πεπραγμένα τὴν καλοῦν.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

15ον

—Θα ήμουν ή πιό δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου, αν δεν συλλογίζομαι πώς για σένα ή εύτυχια σημαίνει ατίμωσι...

Επίσπε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια. Η σκληρή λέξις του εσπάραζε την καρδιά. Είπε βραχνά:

—Αντέλα, αν μ' αγαπάς, μη μου μιλάς πια για καθήκον, για υποχρεώσεις, για τιμή... Δεν αισθάνομαι πώς γεννήθηκα στο κόσμο για να θυσιάσω όλη μου τη ζωή για τους άλλους... Ο Χριστός τόκαμε αυτό, μα ήταν Θεός. Έγώ είμαι άνθρωπος μ' όλες τις αδυναμίες... Θέλω κι' εγώ να χαρώ τη ζωή μου.

—Δεν σε τρομάζει ή λέξις «προδοτής»; Η φωνή της ήταν μαλακία, μα ή λέξις έχτύπησε το παλληκάρι σαν μαστίγωμα.

Τήν εκύτταξε άγριος. Τα μάτια της όμως έδειχναν πόθο, προσδοκία, και με μιάς ή τρομερή λέξις έχασε τη σημασία της.

Δίχως ν' αποκριθί, την έσφιξε τρελλά στην άγκαλιά του. Ξεχάστηκαν κι' οι δυο κάμποση ώρα, σ' ένα μεθυσμένο φιλί. Έπειτα, τρικλίζοντας, σά να είχε πιή το πιό βαρύ κρασί, δγήκε ο Γοδεφρείδος από την καμπίνα, κι' ή φωνή του αντίλαλησε βραχνή:

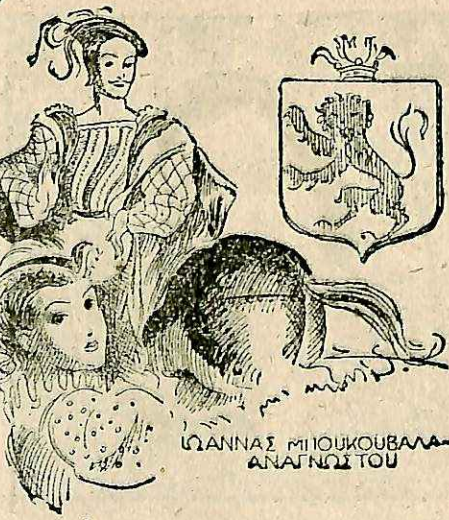
—Καπετάνιε, νά φύγωμε... Ναί, ταξι-δεύω κι' εγώ...

«ΠΡΟΔΟΤΗΣ» !

Εξύγωνα το καράβι πια στη Σικελία, όταν μαθεύτηκε στο Μυστρά πώς ο Γοδεφρείδος είχε φύγει με την 'Αντέλα. Τις πρώτες ημέρες είχε βέβαια παραξενέψει ή εαφνική του εξαφάνισις, μα ο Βιλλεαρδουίνος την εξέηγε πώς θα είχε φύγει μιά ώρα άρχητρε για την Καρτάνα. Οι ξένοι το πίστεψαν, μέσα στο παλάτι όμως ούτε αυτός το πίστεψε, ούτε ή 'Αννα. Όσο για τη Ρωξάνη, όταν αρρώθηκε ψηλά ο ήλιος την έπομένη των σφαυρών της κι' ο Γοδεφρείδος δεν εφάνηκε, το ήξερε καλά πώς τον είχε χάσει για πάντα. Χωρίς νά μπορεί νά δικαιολογήσει αυτόν της το φόβο, ήταν σίγουρη.

Οι Καταβάδες δεν ανήγγειλαν άμέσως την εξαφάνισι της 'Αντέλας. Άλλα δεν ήταν μυστικό που μπορούσε νά κρατηθί πολύν καιρό. Σε τρείς ημέρες ήρθε άνθρωπος από την Γλαρέντισα, λέγοντας πώς είχε ιδί τον άρχοντα Γοδεφρείδο με την 'Αντέλα ντε Καταβά να μπαρκάρουν για τη Σικελία. Κανείς δεν έσκέφθηκε ούτε στιγμή ν' άμφισβάλη για την αλήθεια αυτών των λόγων. Ο Τζάν ντε Καταβάς χλωμός, πήγε στον Βιλλεαρδουίνου νά ζητήσει ίκανοποίηση. Για μιά στιγμή, φοβήθηκε πώς θ' αυτοκτονούσε, πώς δε μπορούσε νά βαστάξει αυτή τη ντροπή.

Μα ο 'Αρχοντας του Μωρέως του μίλησε γλυκά, και τούδωσε τη μεγαλύτερη ίκανοποίησι που μπορούσε νά του δώσει. Τόν διόρισε Πρωτοστράτορα, στη θέσι του

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Γοδεφρείδου ντε Μπρυγιέρ. Ο λαός παραξενεύτηκε μ' αυτόν τον διορισμό, οι στρατιωτικοί όμως όχι. Γιατί ήξεραν πώς ο Καταβάς είχε γερό στρατιωτικό μυαλό, κι' αν δεν μπορούσε νά άνδραγαθήσει ο ίδιος, άρρωστος καθώς ήταν, θα ήταν ίκανός νά οδηγήση το στρατό στη βάρσα.

Η 'Ισαβέλλα όλες αυτές τις ημέρες δεν εφάνηκε πουθενά. Ο μόνος άνθρωπος που ήξερε πού έρεϊεται ή εξαφάνισις της ήταν ή Μαργαρίτα ντε 'Αντέλα. Κι' ή Μαργαρίτα ήταν ο μόνος άνθρωπος πάλι που δεν παραξενεύτηκε όταν διαδόθηκε στην πολιτεία μιά είδησις, πού έκανε πιό τραγικά ακόμα όλα αυτά τα περιστατικά. Σαν διάδοσις στην αρχή, έπειτα σίγουρα, ψιθυρίστηκε πώς ή 'Ισαβέλλα ντε Καταβά τρελλάθηκε. Όσοι δυσπιστούσαν, έπίστησαν όταν την είδαν μιά μέρα στον κήπο της νά τρέχη σαν κυνηγημένη και νά φωνάζη:

—Δεν είμαι φόνισσα, δεν είμαι φόνισσα!... Φταίει ή Μάρθα, ή μάγισσα!... Για χάρη όμως του Τζάν, κανένας δεν εξέητησε νά δώσει βαθύτερη εξέηγησι στα τρελλά αυτά λόγια.

Και μέσα σ' αυτή την τραγωδία, πού έσυγκλονίζει τη μικρή πολιτεία, είνονταν οι έτοιμασίες για τον πόλεμο. Από όλα τα μέρη του Μωριά εφθάναν οι 'Ιππότες με τους άνδρες τους, και μετά τραβούσαν για την Κόρινθο, όπου θα αντιμετώπιζαν τον ευζαντινό στρατό. Σαλπίσματα και προστγάδες δοκούσαν τον αέρα όλημερίς, κι' ο Μυστράς είχε πάρει μιάν γιορτερή, δραματική και πολεμική άψι.

Μόνη άπαθής σ' αυτό το σάλο ήταν ή Ρωξάνη. Σαν απολιθωμένη, καθόταν ώρες στο παρθενικό της καμαράκι, και τα μάτια της, στήλωμένα μακριά, λές και ζητούσαν ν' άγναντεύουν πίσω από τα βουνά κάποιο καράβι που άρμενιζε για τη Σικελία. Η 'Αννα Κομνηνή δεν ήξερε πια τί γλυκά λόγια να βρή νά της πη, για νά την κάμη νά χαμογελάση, έστω και νά κλάψη. Και τα δάκρυα θα ήσαν καλύτερα από αυτή την άπαθεια. Μα δεν είχε και πολύν καιρό ν' άπασχολήθη με την άπελπισμένη παιδούλα. Χίλιες δυο υποχρεώσεις την τραβούσαν εδώ κι' εκεί. Άπ' όλα τα μέρη του Μωρέως έρχονταν οι άρχόντισσες, πού έφευγαν οι άνδρες τους για τον πόλεμο, και ζητούσαν άσυλο στο Μυστρά και παρηγοριά από την Πριγκίπισσα. Κι' ή 'Αννα ήταν αναγκασμένη νά κρύβη τους δικούς της τους καύμους, τις δικές της τις έννοιες, και νά δινη θάρρος στις δειλές γυναίκες. Έτσι έμενε ή Ρωξάνη ώρες μόνη, και στο μυαλό της, πού είχε σταματήσει, μοναχά μιά ερώτησις άδιόκοπη, όλο και έξανερχόταν:

—Γιατί; Γιατί; Γιατί νά της γίνη ατύχησις αυτό το κακό; Διπλό κακό. Κουρέλιασμα της καρδιάς της και ντροπή. Γιατί ή ύπερηφάνεια της είχε πληγωθί όσο κι' ή άγάπη της. Το ήξερε πώς αν έβγαينه από την κάμαρά της, όλα τα μάτια θα την κυττούσαν με φανερόν όϊκτο. Και της φαινόταν πώς θα πέθαινε από τη ντροπή... Μά' όλα τ' άλλα συναισθήματα έβδυναν

σαν συλλογιζόταν πώς αυτή τη στιγμή ο Γοδεφρείδος θαδινε στην 'Αντέλα τα φιλιό και τα χάδια πού είχε όρκιστή σ' αυτήν. Καί μέσα σ' όλον αυτόν τον πόνο, μιά σκέψις δασανιστική: Πώς ο άνδρας πού είχε λατρεύει σαν θεό είχε σκεπαστή με ατίμια για την άγάπη μιάς άλλης γυναίκας. Γιατί το δοξασμένο όνομα του Γοδεφρείδου ντε Μπρυγιέρ έσκοτεινιόζε από μέρα σε μέρα, κι' ο φοβερός τίτλος πού άκούστηκε μιά στιγμή πρώτα ψιθυριστά, αντίλαλούσε όλο και πιό φανερά: «Προδοτής»!...

Όταν της το πρωτοείπε ή νουνά της πώς έτσι τον έλεγε τώρα ο κόσμος, και έσπασε μέσα της. Με κόπο έβαζε λίγη τροφή στο στόμα της, και το μόνο πού εύχόταν ήταν νά πεθάνη... Νά βγή πεθαμένη από αυτό το δωμάτιο. Έτσι θα σταματούσε και το μαρτύριο της χαμένης άγάπης της και της ντροπής.

Όταν, την τεταρτή ημέρα από την φυγή του Γοδεφρείδου της ανήγγειλαν πως ο 'Αλέξιος ζητεί νά την ιδί, εφώνασε μ' έξοψι:

—Όχι, όχι άδύνατον! Κανέναν δεν μπορώ νά ιδώ!

Μα πριν προφθάση νά τελειώσει τη φράσι της, ο 'Ελλην ήταν κίλας στο δωμάτιό της, και μ' ένα κυριαρχικό νεύμα διέταξε την ύπηρετρια νά φύγη και νά τους άφήση μόνους.

Τόν εκύτταξε ή Ρωξάνη με άπάθεια. Ήταν πολύ θλιμμένη για νά ξεσπάσει σε θυμό.

Ήρθε καιτά της ο νέος, και κάμποση ώρα δεν έμίλησε. Τήν εκύτταξε θαθεία, σά νά ήθελε νά διαδόση μέσα στην ψυχή της, και στο τέλος της είπε:

—Ρωξάνη, είσαι θλιμμένη το ξέρω και σε καταλαβαίνω. Προσπέθησα νά σε γλυτώσω από αυτή τη λύπη, μα δεν το κατάφερα. Δεν έβλεπες κι' εσύ, και το πιό δύσκολο πράγμα είνε νά γλυτώσης έναν άνθρωπο παρά την θέλησί του. Τώρα έρχομαι, γιατί ξέρω πώς έχεις ανάγκη από θάρρος κι' από έναν φίλο. Έρχομαι νά σου μιλήσω σαν φίλος, σαν αδελφός, άφου δεν μου έπιτρέπεις νάχω πιό γλυκόν τίτλο.

—'Αν, είσαι' αλήθεια φίλος κι' αδελφός, άποκρίθηκε θαρύθυμα ή κοπέλλα, ή μόνη χάρη που μπορείς νά μου κάμης είνε νά μ' άφήσης μόνη στον πόνο μου.

—Δεν είνε το καλύτερο φάρμακο του πόνου ή μοναξιά. Το μόνο γιατρικό είνε νά φύγη ο νους μακριά. Ή πληγωμένη σου φαντοσία νά γαντζωθί άλλου. Νά άνθίσουν άλλα όνειρα στη θέσι των μαρμαμένων όνειρων όπως άνθίζουν καινούργια φύλλα στα ξερά κλαδιά.

—Η καρδιά μου θα είνε για πάντα κλειστή στην άγάπη. ψιθύρισε ή 'Ελληνοπούλα και παραξενεύτηκε κι' ή ίδια πώς μιλούσε έτσι αυθόρμητα, έτσι από τα βάθη της ψυχής της σ' αυτόν τον άνθρωπο που τον θεωρούσε μάλλον έχθρό παρά φίλο.

Τήν εκύτταξε ο 'Αλέξιος σοδαρά, μέσα στα μάτια και είπε:

—Δεν έρχομαι νά σου προτείνω μιά καινούργια άγάπη, Ρωξάνη. Έρχομαι σαν 'Ελληνας σε 'Ελληνοπούλα. Οι Φράγκοι σ' έταπεινώσαν. Ο Γοδεφρείδος κι' ή 'Αντέλλα είνε Φράγκοι, μίν το ξεχνάς. Βρισκόμαστε στην παραμονή πολέμου, το ξέρεις. 'Εκείνο που δεν ξέρεις είνε ότι έχω σχηματίσει κι' εγώ ένα σώμα πολεμιστών, και σχεδίζωμε έναν πόνε οι Φράγκοι στην Κόρινθο νά σφηνάτσουν τους Βυζαντινούς, νά τους χτυπήσουμε κι' έμεις από τα νύα. Τότε σίγουρα θα είνε χαμένοι. Ή μάχη πού θα δοθί εκεί, Ρωξάνη, δεν είνε τυχαία. Ο ά παυχθί ή τύχη της πατρίδας μας. Νομίζεις πώς έχεις δικαίωμα εσύ νά μείνεις άδιάφορος θεατής σ' αυτή την περίστασι;

—Έγώ, έκαμε παραξενεμένη ή κοπέλλα; Τι μπορώ νά κάμω εγώ;

—Ξέρεις πώς τ' όνομά σου είνε δοξασμένο; Ξέρεις πώς όλοι θυμούνται σαν ήρωα τον πατέρα σου;

—Ναί, μου τ' άχουν πη. Άλλά τί σημασία έχει αυτό;

—Έτσι βέβαια δεν έχει σημασία. Άν

δμως μάθουν οι 'Ελληνες πού άποφάσισαν τώρα νά τινάξουν το ζυγό, ότι κοντά στον γιού του στρατηγού Κωνσταντίνου πρωτοστατεί για την άπελευθέρωσι κι' ή κόρη του στρατηγού Βασιλείου, ή πεντάμορφη Ρωξάνη, θα νιώσουν τόσοσ ένθουςιασμό, πού ή νίκη θα είνε σίγουρα δική μας.

—Δηλαδή, έκαμε ή κοπελλίτσα σατισμένη, τί άκριβώς θέλεις νά κάμω εγώ;

—Θά σου εξηγήσω με λίγα λόγια άπλά. Πρώτα-πρώτα, νά φύγης από το παλάτι. Έπειτα, νά με παντρευτής. Έπειτα ν' άφήσης τα γυναικεία σιολίδια, νά ντυθής άπλά και νάρθής εκεί πού είνε μαζεμένοι οι συμπατριώτες σου, νά τους πής έναν καλό λόγο, νά τους χαϊύσεις ένα χαμόγελο. Τίποτε άλλο δεν πρόκειται νά κάμης εσύ.

Τόν εκύτταξε ή Ρωξάνη σά νά της μιλούσε μ' ά ξενή γλώσσα.

—Τί σε τρομάζει άπ' όλα αυτά; Έκαμε ο 'Αλέξιος με σοδαρό χαμόγελο.

—Όλα, άποκρίθηκε χλωμή ή κοπέλλα. Μ' από όλα πού πολύ ή ιδέα νά σε παντρευτώ χωρίς νά σ' αγαπάω.

Έκαμε ένα δήμα κοντά της. Ή φυσιογνωμία του με μιάς μαλάκωσε, το πρόσωπό του φωτίστηκε με το χαμόγελο πού τον όμορφαινε. Έκαμε μιά κίνησι σά νά ήθελε νά την χαϊδέψη, μα συγκρατήθηκε.

—Έγώ σ' αγαπώ, μη το ξεχνάς, είπε γλυκά. Σ' αγαπώ μ' όλη μου την ψυχή, Ρωξάνη. Σ' αγαπώ όπας αγαπώ την 'Ελλάδα. Δεν μπορείς νά είσαι δυστυχισμένη κοντά μου. Και δεν γίνεται, μιά μέρα θα μ' αγαπήσης κι' εσύ!... Μη φοβάσαι, θα είμαι ύπομονητικός, άφου σε παίρνω ξέροντας πώς ή καρδιά σου είνε πληγωμένη από άλλη άγάπη. Και σου όρκίζομαι πώς θα σε κάμω εύτυχισμένη.

Τα μάγουλα της κοπέλλας έγιναν άλικά. Τα μάτια της, πού ήσαν σδυσμένα από τη θλίψη, άστραψαν για μιά στιγμή. Μα άμέσως μετά, την έπνιξαν τα δάκρυα. Τότε ήρθε ο 'Αλέξιος κοντά της και άκουμπώντας το χέρι του στα μάλλιά της, είπε στοργικά:

—Τόν νιώθω τον πόνο σου, μικρή παιδούλα, γιατί τον έπέρασα κι' εγώ. Τα σέβομαι τα δάκρυά σου, γιατί έκλαψα κι' εγώ. Τη νύχτα των άρραβώνων σου με τόν Γοδεφρείδο, άρρωστος, πληγωμένος, την έπέρασα θρηνώτας. Ναί, δεν ντρέπομαι νά το πώ... Έμπιστέψου την εύτυχία σου σ' έμένα. Δέ μπορείς πια νά είσαι εύτυχισμένη άνάμεσα στους Φράγκους. Ή 'Αννα Κομνηνή, είνε αλήθεια, σ' αγαπάει. Μα οι άλλοι θα σε κυττάνε με όϊκτο και με έιρωνεία... Κοντά μου δεν θάχης πλούτη και μεγαλεία. Μα θα είσαι αληθινή βασίλισσα. Σκέψου καλά, πριν άρνηθής την πατρίδα σου και πριν άπορρίψης μιάν άγάπη σαν τη δική μου.

Η θερμή φωνή του, το άγγιγμα του χεριού του, άόρο, μα και δυνατό, της έφεραν μιά παράξενη άνατριχίλα. Το μυαλό της άρχισε νά ζαλίζεται... Της φάνηκε έξαφνα σά νά γινόταν μικρή, πολύ μικρή μπροστά σ' αυτό το πελώριο παλληκάρι, πού της χαμογελούσε τόσο γλυκά. Θάθελε νά γείρη στην άγκαλιά του και νά κλάψη... Μα ή άγκαλιά αυτή δεν ήταν άδελφική... Της έπρόσφερε έρωτα. Δεν της ζητούσε ακόμα έρωτα, μα σίγουρα σε λίγο θα της ζητούσε. Ψυχολογώντας την, ο 'Αλέξιος, κατάλαβε τη συγκίνησί της. Πήρε το χεράκι της στις πελώριες φουχτές του και το φίλησε θερμά, πολλές φορές. Τα χείλη του έκαίγαν κι' όταν της ξαναμίλησε, ή φωνή του ήταν βραχνή.

—Ρωξάνη, άγάπη μου, πές μου μιά λέξι. Με μιά λέξι σου μπορεί νά σώσης την πατρίδα μας. Θά μου δώσεις έμένα φτερά. Κι' όταν ο άρχηγός έχει πίστι, πετυχαίνει ο άγώνας. Θά γίνης το σύμβολο ενός έθνους. Εκεί που είσαι ή μικρή, ή άσημαντη κοπελλίτσα, ή προδομένη άρραβωνιστική... Θά βρής σκοπό

ΟΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ο 'Αλη-Μπέν-Άχμέτ, ένα όμορφο γερό παλληκάρι, καπαίζει στην άπεραντη έρημο και κάθε τόσο ψάχνει την τσέπη του μανδύα του. Το δέμα πού πρέπει νά μεταφέρη στο πλησιέστερο ταχυδρόμο, βρίσκεται πάντα στη θέσι του.

Ο 'Αλής συλλογιέται τώρα το λιοντάρι, τον βασιλιά της έρήμου. Δεν τον έχει δη ποτέ του και ή τρελλή του φαντασία τον παριστάνει σαν ένα τέρας γιγάντιο και τρομερό.

Άρχίζει νά νυχτώνη. Η άμμος παίρνει χρώματα αίματρερά, ο όρίζων φαίνεται σαν νά πυρπολήται όλος. Έκει κάτω, πολύ μακριά, στο λευκό 'Αλγέρι είνε ή έδρα του ταχυδρομείου. Έκει όμως βρίσκεται και ή άγαπημένη του 'Αλη, ή όμορφη Ζεχρά...

Η νύχτα είνε τώρα θαθεία. Ξαφνικά, την ώρα πού κατεβαίνει σε μιά κοιλάδα, το μαύρο του άτι σταματά και ορθώνεται στα πσινά του πόδια. Ρίγος διέρχεται το κορμί του 'Αλη, όταν περιφέροντας τα βλέμματα γύρω του άντικρύζει το φοβερό βασιλιά της έρήμου. Το ζώο συσπειρωμένο, στρέφει κατεπάνω του δυο μάτια τεράστια κι' όλόφλογα.

Ο 'Αλής όμως είνε γενναίος. Συνέρεχεται γρήγορα, σηκώνει την καραμπίνα του, σημαδεύει και πυροβολεί. Ένα ξηρό χτύπημα, όμοιο με μαστιγίου, άντηχεί και μιά λάμψις φωτίζει τον όρίζοντα. Ένα μάτι κλείνει για πάντα. Δεύτερος πυροβολισμός άκούεται σε λίγο και ή ματιά όλη του θηρίου σβύνει. Μιά στιγμή ο νέος στέκεται διστακτικός. Μετά ξεκαβελλίζει και πλησιάζει το άγριο θήρομά του.

—Είνε ζεστό ακόμα. Τί σκληρό δέρμα πού έχει και τί παράξενο σχήμα!

Πρέπει νά πάρη το τράπαιο αυτό μαζί του νά το δη και νά τον θαυμάση ή όμορφη Ζεχρά. Με δυσκολία κατορθώνει τέλος νά το σηκώση και το δένει στ' αλόγο του. Έπειτα ξαναρχίζει τον καλπασμό του μέσα στην έρημο.

★

Έχει πια σημερώσει. Συγκεντρωμένη στις πύλες του εξεταστικού φρουρίου του 'Αλγερίου, ή μικρή φρουρά παριστάται έκπληκτη στην άφιξι του Ταχυδρόμου. Δεν τόν έπευφημεί όμως όπας έπέρμενε αυτός. Γιατί όμως ο λοχαγός γελά τόσο δυνατά, όταν ο 'Αλής, άφου του παρέδωσε το δέμα και του έδειξε το θύμα του, του διηγείται την περιπέτειά του; Ο 'Αλής δεν μπορεί ποτέ νά το εξηγήση αυτό...

Μέσα στην αולה του φρουρίου, δυο έξερευνητάι, πού είχαν έλθει τη νύχτα, στέκονται έκπληκτοι και θλέπουν στερεά δεμένους στη σέλα ενός κατασκαμμένου από την κούρασι αλόγου, και κατατρυπημένους από τις σφαίρες, τούς δυο φανούς ενός μικρού αυτοκινητού πού είχαν έγκαταλείψει οι ίδιοι την περασμένη νύχτα στην έρημο!...

EMIN ΣΕΦΚΗ

της ζωής σου άνώτερο, σοδαρό, εκεί που νομίζεις πώς δεν σου μένει τίποτα άλλο παρά νά κλαίς μιά χαμένη άγάπη. Θά ξαναγεννηθής, θα γίνης μεγάλη, ενώ νοιάδεις τώρα την ταπεινότη... Και θα με κάμης κι' έμένα εύτυχισμένο. Πές μου μονάχα μιά λέξι...

Της έσφιγγε όκμα τα χέρια μέσα στα δικά του. Και σε λίγο, δίχως νά το καταλάβη καλά-καλά, άκούσε παραξενεμένη κι' ή ίδια ή κοπέλλα, το «Ναί!»,

πού ψιθύρισε, άνάμεσα σ' άναφυλλητά. Άναστένανε θαθεία ο 'Αλέξιος, σά νά είχε σταματήσει ή άναπονή του τόση ώρα και τώρα μόλις κατώρθωσε ν' άνασάνη. Έκανε νά τη φιλήση στο στόμα, αλλά, μετανοιώντας, της έίλησε πάλι μόνο το χέρι και της είπε γλυκά:

—Απ' αυτή τη στιγμή είσαι γυναίκα μου. Τώρα, άκουσε πώς πρέπει νά γίνη. Θά φύγης κρυφά άπόψε άπ' το παλάτι.

—Κρυφά; εφώνασε ή Ρωξάνη. Αυτό όχι! 'Αλέξιε, δεν μπορώ νά το κάμω. Έπειτα γιατί; Θά τ' ά πώ όλα στη σούνα μου. Θά καταλάβη και θα μ' άσ βοηθήση.

—Όπως θέλεις, άποκρίθηκε διστακτικός ο νέος. Πάντως, ενώ θα σε περιμένω με τον πατέρα στην έλληνική έκκλητούλα, εκείνη την έρεπωμένη, ξέρεις... Έκει θα μ' άσ στεφανώσης κι' έπειτα θα φύγωμε άμέσως, νά πάμε νά δρούμε τούς γικούς μου... Πρόσεξε, Ρωξάνη! Με μιά σου λέξι μπορείς νά καταστρέψης κι' έμένα και τον άγώνα μας...

Σά νά είχε μεγαλώση έξαφνα δέκα χρόνια, ή παιδούλα άποκρίθηκε σοδαρά:

—Μιά και σουδωσα το λόγο μου, 'Αλέξιε, δεν έχεις τίποτα νά φοβήθής. Άπό άπόψε κόβω κάθε δεσμό με τούς Φράγκους. Γίνομαι αληθινή 'Ελληνίδα. Μόνο σε έξορκίζω, άγάπη μ' άσ ζητήσης!...

—Δέ θα σου ζητήσω ακόμα... είπε ο 'Αλέξιος με χαμόγελο σοδαρό. Μα ξέρω πώς μιά μέρα θα μ' αγαπήσης...

ΑΥΓΗ ΜΙΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΣ ΖΩΗΣ

Μόλις σημερώνε όταν εφθασαν ο 'Αλέξιος κι' ή Ρωξάνη, στο χωριουδάκι όπου ήταν μαζεμένοι οι 'Ελληνες. Το ποδοβολητό του αλόγου τους εξύ...ησε τον άντραλο και μαζί και τούς πολεμιστές. Όταν είδαν το άλογο πού έφερε τον άρχηγό τους και την πεντάμορφη νεόνυμφη, εξέσπασαν σε τρελλές έπευφημίες.

—Ζήτω ο 'Αλέξιος! Ζήτω ή Ρωξάνη!

Ζαλισμένη από τον πολύωρο καλπασμό κι' από την ύποδοχη, έσάστισε μιά στιγμή ή κοπέλλα. Ήταν χλωμή, κι' ή κούρασι κι' ή συγκίνησης ήταν ζωγραφισμένες στη δροσερή της φυσιογνωμία.

Έπέρασε ο 'Αλέξιος το χέρι του προστατευτικά γύρω από το μικροκαμωμένο κορμί της κι' είπε με φωνή ήχηρη:

—'Ελληνες, ή Ρωξάνη, ή κόρη του Στρατηγού Βασιλείου και γυναίκα μου από χθες, έρχεται για νά υκορπίση χάρη άνάμεσά μας, για νά φωτίση τον άγώνα μας.

Πιό τρελλές έπευφημίες ύποδέχθηκαν αυτά του τα λόγια. Τα μάτια των ανθρώπων αυτών άστραψαν τ' άράξενα. Τώρα μόλις τούς έπρόσπεξε ή Ρωξάνη. Ήταν νεοί οι περισσότεροι, αλλά με πραγμαές φυσιογνωμίες, κακοντυμένοι και άπλησμένοι όπας-όπας. Τα πλούτη δια βρίσκονταν στα χέρια των Φράγκων. Οι 'Ελληνες ήταν φτωχοί. Κι' όμως, μέσα σ' αυτό το φτωχό μα ένθουςιαδές πλήθος, έννοιωσε ή 'Ελληνοπούλα, σε μιά στιγμή, σά ν' ένοιγαν έξαφνα τα μάτια της κι' άντίκριναν μιά καινούργια ζωή, έναν καινούργιον όρίζοντα, κρυμμένον τόσο καιρό από τη λάμψη του παλατιού του Βιλλεαρδουίνου. Δάκρυα ήρθαν στα μάτια της. Ομυήθηκε για μιά στιγμή την 'Αννα Κομνηνή ή τη συγκίνησί της, όταν της είπε την άπ'ωσά της νά πάρη τον 'Αλέξιο, την προθυμία της νά τη βοηθήση. Της είχε δώσει ή Πριγκίπισσα πού τ' άχρηστικά καί χρημάτα δα είχε. Είχε παρσάτη στην δισακτικό γάμο, και της είχε δώσει σά μανά την εύχή της. Κι' είχε κάμει την τρομερή θυσιά νά κρύψη από τον άπρατα, πού τον έλάτρευε, όλα αυτά τα περιστατικά και νά βοηθήση την κρυφή φυγή της Ρωξάνης.

Με σπαράγμα έίχαν χωριστή οι δυο 'Ελληνίδες. Ήσαν πώς δεν ήταν άπύθανο νά ξανασυναντηθούν σε έθρικά στρατόπεδα. Θάπρεπε νά είνε έχθρες. Ή καρδιά της μιάς θα λαχταρούσε για την άλλη, αλλά οι προσευχές τους θα ήταν

11

άντιθετες. 'Η Άννα Κομνηνή θα παρακαλούσε για τους Φράγκους, για τὸν στρατὸ τοῦ Γουλιέλμου τῆς, ἡ Ρωζάνη γιὰ τοὺς Ἑλληνες, γιὰ τὸ στρατὸ τοῦ Ἀλεξίου, γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Βιλαρδουίνου...

Σὰν ἀστράπη ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ρωζάνης ὅλα αὐτά. Μὰ δὲν ἔμεινε συννεφισμένη γιὰ πολλὴ ὥρα ἡ παιδιάτικη φυσιογνωμία τῆς. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἀνδρῶν τὴν συνεπήρε κι' αὐτὴν, καὶ δίκως ἀνὰ καταλαβαίνῃ κι' ἡ ἴδια ποὺ ὄρηκε τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ ἔτσι, ἐφώνασε μὲ τὴν τραγουδιστὴ, παιδιάτικὴ φωνὴ τῆς:

—Ἑλληνες! Σὰς ὀρκίζομαι νὰ κάνω δ,τι μπορῶ γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ τῆς πατρίδος μας!

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΑΡΜΑΡΟΧΤΙΣΜΕΝΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ρωζάνη χαιρετοῦσε τὴν καινούργια ζωὴ τῆς, ὁ Γοδεφρείδος κι' ἡ Ἀντέλα, ἀγκαλιασμένοι, περιπλανιόνταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μαρμαροχτισμένα παλάτια τῆς Σικελίας. Οἱ κήποι ἦσαν ὀλυνθισμένοι, ὁ οὐρανὸς εἶχε ἕνα χρώμα θαυδ. καὶ καθάριο. Ἐνα ἄρωμα μεθυστικὸ πλανιόταν στὸν ἀέρα. Πιὸ ἱδανικὴ χώρα τῆς ἀγάπης δὲν μποροῦσαν νὰ ποθῇσουν οἱ δύο ἐρωτευμένοι. Καθὼς ἐσφίγγαν τὰ χέρια τους, θύβαν νὰ σφίξουν καὶ τὴ ζωὴ, νὰ σταματήσουν τὸ κύλημα τοῦ χρόνου. Δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὴν ἀγάπῃ τους. Χωρὶς νὰ συμφωνήσουν, ἀπόφευγαν κι' οἱ δύο τοὺς νὰ θίξουν τὰ παλιά. Πρὶν ἀπὸ δεκαμέρες ἦσαν ἀσερτικοὶ ἄνθρωποι, ἡ ζωὴ τους ἦταν ἀλλυιαντική. Κι' ὁμως ἐνόμιζαν πὼς ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει αἰῶνες. Μιά θεϊκὴ ὁμορφιά εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπο τῆς Ἀντέλας. Αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ μορφή τῆς. Ἡ εὐτυχία εἶχε τραβήξει τὸ πέπλο ποὺ τὴν ἐσκίαζε τόσα χρόνια. Τὰ μάτια τῆς, μὲ τὸ χρώμα τῆς βιολετί, ἀστράφταν καὶ τὰ μάγουλά τῆς ἦταν πιὸ ρόδινα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα τῶν κήπων τῆς Σικελίας. Τὰ χεῖλιά τῆς, ρόδα κι' αὐτὰ μισανοιγμένα, ὅλο χαμογελοῦσαν. Γελούσε καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦσαν, μὲ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔτρεχαν, μὲ τὰ γλυκόλογα τοῦ Γοδεφρείδος τοῦ τῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶχε χαλαρωθῇ. Ἡ νεότης τῆς ξαναἐμπνέουσε, γελαστὴ, δροσερῇ. Φαινόνταν δεκαπεντάχρονη παιδούλα, κι' ὅταν στίς σκιερὰς γωνίαις τῶν κήπων ὁ Γοδεφρείδος ἔβρισκε εὐκαιρία καὶ τὴ φιλοῦσε, ἀναστενάξε ἀπὸ εὐτυχία, καὶ θάθελε νὰ πεθάνῃ στὴν ἀγκαλιά της.

Εἶχαν σκεφθῇ νὰ γράψουν στὸ Μυστρά, νὰ ἐξηγήσουν τὴ διαγωγὴ τους στοὺς Πρίγκιπες, στὴ Ρωζάνη, στὸν Τζάν ντὲ Καταβῆ. Μὰ στὸ τέλος ἄλλαξαν γνώμη. Μιὰ κι' ἔπρεπε νὰ ξεχάσουν, θὰ ξεχνοῦσαν ὀριστικά. Τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Μὲ τὰ λόγια δὲν μποροῦσε νὰ διορθωθῇ τίποτα. Ἡ εὐτυχία θέλει κάπως σκληρὴ καρδιά. Οἱ ἄνθρωποι τοὺς εἶχαν διδάξῃ τί θὰ πῇ σκληρότης...

Ἐγερνε ἡ μέρα ὅταν ἐγύρισαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι στὸ ὠραῖο σπιτί, ἐπάνω στὴ θάλασσα, ποὺ εἶχαν νοικιάσει. Ἐκάθησε ὁ Γοδεφρείδος σ' ἕνα μαρμαρένιο πάγκο καὶ ρώτησε τρυφερά:

—Εἶσαι εὐτυχισμένη καὶ σήμερα, Ἀντέλα; Καθένα σὺννεφο δὲν ἔπεσε στὴν ψυχὴ σου;

—Ἐγείρει ἡ νέα γυναίκα τὸ χρυσόμαλλο κεφάλι τῆς στὸν ὅμο του κι' ἀποκρίθηκε ζητώντας τὰ χεῖλιά της:

—Σ' ἀγαπῶ!...

Τῆς ἔκλεισε τὸ ρόδινο στόμα μ' ἕνα τρελλὸ φιλή. Ἡ θάλασσα, στὰ πόδια τους, σιγαστέναζε κι' αὐτὴ ἠδονικά, καὶ τὰ λουλούδια στὸ περιβόλι, καθὼς ἔκλειναν τοὺς κάλυκας τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, σκορπούσαν τὶς πιὸ γλυκὲς τοὺς εὐωδίες. Ἀναλαφρὴ ἡ αὐρὰ τοὺς ἔφερε χίλια ἀρώματα κι' οἱ ξανθὲς μέλισσες ἐβούζαν γυροῦντας τὶς φωνῆς τους.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐτυχία, ψιθύρισε ἡ Ἀντέλα σὲ λίγο. Νὰ μὴ μὰς ξέρῃ κανένας. Νὰ εἴμαστε δύο ἀγνωστοὶ ἐρωτευμένοι σ'

ἕνα ξένο τόπο. Μὰς κυττάνε ὅλοι μὲ συμπάθειαν καθὼς περνοῦμε, μὰς παίρνουν γιὰ νεόνυμφους καὶ μὰς χαμογελοῦν. Ὡς πότε θὰ βαστάξῃ τ' ὄνειρο, Γοδεφρείδε;

—Αἰῶνια, ἀγάπη μου γλυκειά. Ἐσώπασαν πάλι, κυκλωμένοι ἀπὸ εὐτυχία. Μὰ σὲ λίγο, μὲ κάποια ἀνησυχία, εἶπε ἡ Ἀντέλα:

—Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γνωριστοῦμε, Γοδεφρείδε, θὰ μὰς ρωτήσουν τί κάνομε ἐδῶ...

—Θὰ θροῦμε δικαιολογία, ἀγάπη μου, μὴ νοιάζεσαι. Ἐπειτα, θ' ἀργήσωμε νὰ πιάσωμε γνωριμίες. Ἡ ζωὴ μας δὲν εἶνε πλήρης μὲ τὴν ἀγάπῃ μας...

Σκοτείνισε, κι' οἱ δύο τοὺς ἐκάθονταν ἀκόμα ἀντίκρου στὴ θάλασσα, βουβοί, πνιγμένοι στὴν εὐτυχία.

Ἐτοιμάζονταν νὰ σιωποῦν νὰ πᾶνε μέσᾳ στὸ σπιτί, ὅταν ἤρθε ἕνας ὑπηρετῆς καὶ τοὺς ἀνήγγειλε:

—Κάποιος ἀρχοντας τοῦ τόπου ζητεῖ νὰ σὰς δῇ.

—Ἀς ἔρθῃ ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Γοδεφρείδος μὲ δυσφορία, κι' ἡ Ἀντέλα τραβήχθηκε ἀπὸ κοντὰ του καὶ ἐκάθησε σενά στὴν ἀκρὴ τοῦ μαρμαρένιου πάγκου.

Ὅταν μπῆκε ὁ Σικελὸς, χαϊρέτησε βαθεῖα κι' εἶπε μὲ σεβασμό:

—Ἀρχόντα μου, εἶμαι σταλμένος ἀπὸ τὸν βασιλέα, τὸν βασιλέα τῆς Σικελίας Μανφρέδο. Παρακαλεῖ τὴν Ἐξοχότητά σας, αὐριο νὰ παρουσιάσετῃ μαζί μὲ τὴν εὐγενεστάτῃ σύζυγόν σου στὸ παλάτι...

Τὸ αἶμα ἀνέθηκε στὰ μάγουλα τοῦ ἱππότη, κι' ἡ καρδιά του ἐσφίχτηκε μὲ κάποιο σκοτεινὸ προαίσθημα. Ἐγύρισε κι' εἶδε τὴν Ἀντέλα χλωμὴ. Ἀποκρίθηκε ὠστόσο μὲ σεβασμό:

—Εἶμαι στίς προσταγὰς τοῦ Ὑψηλοῦ Βασιλῆα. Αὐριο τὸ πρωῒ θάρθῶ στὸ παλάτι μαζί μὲ τὴ γυναίκα μου.

Ὅταν ἔφυγε ὁ ξένος, κυττάχτηκαν πάλι οἱ δύο ἐρωτευμένοι. Οἱ ματιές τους ἦσαν θολές, σὰν κάποιο σύννεφο νὰ εἶχε

σκοτείνιασει τὴ χαρὰ τους. Δὲν ἐσχολίασαν ὥστόσο πολὺ τὴν ἀναπάντεχὴ αὐτὴ πρὸσκλησι, καὶ σὲ λίγο μεθυσμένοι ἀπὸ ἀγάπῃ, τὴν ἐξέχασαν. Ἀγκαλιασμένοι, ἐπέρασαν κι' αὐτὴ τὴ νύχτα, μεθώντας μὲ χάδια καὶ μὲ φιλιὰ.

«ΘΑΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΟΚΚΙΝΙΖΗΣ, ἱΠΠΟΤΗ ΝΤΕ ΜΠΡΥΓΙΕΡ!»

Ἐκάθονταν ἀντίκρου ἀπὸ τὸ βασιλεῖα Μανφρέδο, ὁ Γοδεφρείδος κι' ἡ Ἀντέλα κι' ἐνοίωσαν τὸ αἶμα ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ στὰ μάγουλά τους. Τὰ λόγια τοῦ ἡγεμόνος ἦταν καλὸβόλα κι' εὐγενικά, οἱ ματιές του ὁμως, σὰ νὰ μὴν ἐταίριαζαν ἐντελὼς μὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Σὰ νὰ κρυβαν κάτι.

—Ὡστε, ἱππότη ντὲ Βιαρντό, ἔλεγε ὁ Μανφρέδος (γιατὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε δώσει ὁ Γοδεφρείδος), σὰς ἀρέσει βέβαια ἡ Σικελία μας. Καὶ στὴν εὐγενεστάτῃ ἀρχόντισσα;

—Μπορεῖ νὰ μὴ μὰς ἀρέσῃ τέτοιος παράδεισος; ἀποκρίθηκε προσπαθώντας νὰ φανῇ φυσικὴ ἡ Ἀντέλα.

Ἐγέλασε ὁ Μανφρέδος δυνατὰ. Ἦταν ὡς ἐξήντα ἐτῶν, ψηλός, στενός, μὲ μαλλιά κατάλευκα, ποὺ ἔπεφταν μακριὰ στουὺς ὤμους του. Ἡ φυσιογνωμία του χλωμὴ, ὅλο γωνίες, τὰ μάτια του μαύρα, θαυδολὰ καὶ διαπεραστικά. Τὸ γέλιο του ἀντιλαλούσε λιγὴς σκληρό.

—Παράδεισος ἀληθινός, ἐφώνασε. Ἐδῶ θάπρεπε νάρχωνται ὅλοι οἱ νεόνυμφοι. Γιατὶ φαντάζομαι πὼς εἴσατε νεόνυμφοι. Ἡ κάνω λάθος;

—Δὲν κάνε λάθος ἡ Μεγαλειότης σου, ἀποκρίθηκε ὁ Γοδεφρείδος κοκκινίζοντας καὶ λοξεύοντας τὰ μάτια του γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὴν ἐρυσμητικὴ ματιά τοῦ ἡγεμόνος.

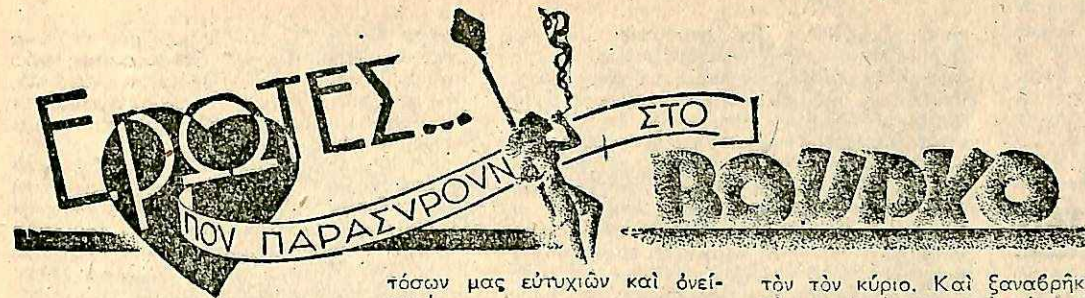
—Βέβαια, νεόνυμφοι θὰ εἴσατε, εἶπε πιὸ σοβαρὰ τώρα ὁ βασιλῆας. Καὶ νὰ μὴν ἐλέγχατε πὼς εἴσατε ἐρωτευμένοι, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

τελήφθῃ τὰ λάθη τῆς. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ὁ σύζυγος νοιώσῃ ἀνακούφισι στὰ παραγορητικά λόγια μιὰς ἄλλης, ἡ γυναίκα του πρέπει νὰ ξέρῃ πὼς αὐτὸς δὲν εἶνε πιά δικός της. Κι' ἂν ἀκόμη μείνῃ στὸ σπιτί του καὶ δὲν φύγῃ, πάλι θὰ ζῇ κοντὰ της σὰν ἕνας ξένος, ἀπὸ ὑποχρέωσι ἢ γιατί τοῦ τὸ ἐπιβάλλουν οἱ συνθήκες. Ὅσα κι' ἂν κόμη γιὰ τὸν συγκρατῆσιν εἶνε ἀνὰ φελα. Ζῇ μέσᾳ σὲ ὄνειρο, τὸ ὅποιον τὸν χωρίζει ἀπὸ ὅ,τι κι' ἂν λέῃ ἡ κἀνὴ ἡ γυναίκα του. Ἡ ψυχὴ του ἐξηλητήθη σθῆκε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς πρώτης σειρήνος ποὺ ὄρηκε μπροστὰ του καὶ τὸ μὸ νὰ τὸ ὅποιον σκέπτεται εἶνε πὼς ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ γυναίκα τῆς. Φυσικὰ, μιλοῦμε γιὰ κείνους ποὺ, κοινοσμένοι ἀπ' τὴν ζωὴ ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ γυναίκα τους, ἐξήγησαν τὸν ἐρωτὰ καὶ τὴν ψυχικὴ συντροφιά σὲ μιὰν ἄλλῃ. Ὅχι γιὰ ἐφήμερες παρὰσπονδίες... Ὅταν, λοιπὸν, σκεφθῶμε ἑμείς οἱ γυναῖκες ὅτι οἱ συνεχεῖς σκηνές ζηλοτυπίας θὰ φέρουν τὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐπιθυμοῦμε, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ τὶς ἀποφύγουμε. Ἀκόμη κι' ἂν μὰς ἐρχέται κάτι νὰ ποῦμε σχετικῶς, νὰ δακνῶνουμε καλύτερα τὴ γλώσσα μας. Δὲν ἔχομε ἄλλωστε νὰ κερδίσωμε τίποτε ἀκολουθώντας τὸν ἄλλον δρόμο. Ἀν πρόκειται νὰ μὸς ἀπατήσῃ, δὲν θὰ τὸν συγκρατήσῃ ἡ γκοίνιας ἢ ἂν θέλετε τὸ ὀβερολόγιο. Ἀντίθετα, θὰ τὸν σπρώξῃ γρηγορώτερα στὴν ἀπιστία.

Ἐάν, φίλη ἀναγνώστριά, ὁ ἄνδρας σου ξαναγυρίσῃ σ' ἐσένα, πράγμα ὁ περ στὸ εὐχόμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, φρόντισε ν' ἀλλάξῃς τελείως τὰ κτικὴν ἀπέναντί του. Αὐτὸ πρέπει νὰ σοὺ γίνῃ μάθημα καὶ στὴν περίπτωσι μιὰς καινούργιας ζωῆς.

ΕΥΑ

ΜΕΤΑΣΥ

ΔΥΟ ΑΝΔΡΩΝ

Φίλος δικηγόρος μου διηγῆθηκε τὴν ἀκόλουθῃ ἱστορία:

«Ἦρθε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖό μου ἕνας νέος, νὰ μοῦ ἀναθέσῃ τὴν ὑπόθεσι τοῦ διαζυγίου του.

Ἐγὼ εἶχα ξεχασθῇ καὶ παραγκωνισθῇ στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς του.

Κάποτε τοῦ παρεπνεθήκα γι' αὐτό. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις του ἦταν σκληρὴ καὶ ἀπογοητευτικὴ γιὰ μένα.

—Εἶμαι νέος, μοῦ ἀπήντησε, καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶ.

Ἄν δὲν κάμω τότᾳ τὴν καριέρα μου, πότε θὰ τὴν κάμω; Ἀφῆσέ με λοιπὸν μὲ τὶς αἰσθηματολογίες σου.

Συμμερίζετο στὴν πίκρα καὶ στὴν ἐρημία μου κι' ἀφῆσα τὸν καιρὸ νὰ κυλᾷ γεμάτος ἀνία καὶ ἀπογοητεύσει.

Ἐπέρασαν ἔτσι τρία χρόνια. Κι' ἦρθε καλοκαίρι.

—Νὰ πᾶς, μοῦ εἶπε ὁ ἄνδρας μου, νὰ παραθερίσῃς λίγο διάστημα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇς κι' ἐγὼ λίγο ἀπὸ τὶς σκοτούρες τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ ἡ φράσις «νὰ ξεκουρασθῶ» ἐστάλαξε στὴν καρδιά μου, σὰν φαρμάκι. Δὲν εἶπα τίποτε. Καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφυγα γιὰ ἕνα χωριὸ τῆς Πελοποννήσου.

ΝΕΟΙ ΠΑΛΜΟΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐφθασα στὸν τόπο τοῦ παραθερισμοῦ λυπημένη κι' ἀπογοητευμένη. Ἐθυμολοῦν μὲ πόση ψυχρότητα μοῦ εἶχε φερθῇ ὁ ἄνδρας μου τὶς τελευταῖες τοῦ χωρισμοῦ μὰς μέρες.

—Δὲν μὲ ἀγαπᾷ, πιά, ἔσχε φθῆκα. Εἶνε φανερό...

Καὶ στὴν ψυχὴ μου ἐδημιουργήθη ἕνα παγερὸ κενό. Διψασμένη γι' ἀγάπῃ καὶ τρυφερότητα συνήντησα ἐκεῖ ἕνα ἄνδρα. Ἦταν κι' αὐτὸς Ἀθηναῖος παραθεριστής, Διευθυντῆς σὲ μιὰν ἐταιρεία.

Ἀπὸ τὶς πρώτες ὥρες τῆς γνωριμίας μας τὰ μάτια τοῦ ἀνδρὸς ἀνέλασαν, ἐπάνω μου. Τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε τὴ ρόδινη ἀπόχρωσι τοῦ ἐρωτικού πάθους, ὅταν μοῦ μιλοῦσε. Καὶ στὴ φωνὴ του γλυστοῦσε ἡ χαρακτηριστικὴ αἰσθηματικὴ τρεμουλία.

Ὅλ' αὐτὰ ἐγέννησαν νέους παλμούς στὴν καρδιά μου. Ἐνῶς μικρὸς ἐρωτὰς μοῦ ἐπιθύρπε πλάνια λόγια σ' αὐτί.

Δὲν ἄνθεα. Ἡ ἀπογοητεύσις καὶ ἡ παγερὴ ἀδιαφορία τοῦ συζύγου μου, ποὺ μὲ συνώδευαν, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει τὸ δρόμο τῆς ἐνοχῆς περιπέτειας. Συνεδέθηκα μυστικὰ μ' αὐ-

τὸν τὸν κύριο. Καὶ ξαναβρῆκα τὴν τρυφερότητα, ποὺ τόσο εἶχα ἀνάγκη. Ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης, ποὺ ἐνόμιζα πὼς εἶχε κλεισθῇ πιά γιὰ μένα, ἀνοίγεται πάλι μπροστὰ μου στρωμένος μὲ ροδοπέταλα.

Ἐτελείωσε ἡ θερινὴ σαῖζόν. Καὶ ξαναγύρισα στὴν Ἀθήνα. Ὁ Διευθυντῆς τῆς ἐταιρείας εἶχε ἐπιστρέψει δύο ἡμέρες πρὶν.

Ἐπῆστρεψα κοντὰ στὸν ἄνδρα μου μὲ μιὰν ἀπόφασις εἰλικρινεῖας. Ὁ αὐτὸς τὰ ἔλεγα ὅλα. Δὲν θ' ἀνεχόμουν ποτε νὰ μείνω κοντὰ του μέσα στὴν ὑποκρισία καὶ στὸ ψέμα. Ὁ αὐτὸς ἐξητοῦσα διαζύγιο γιὰ νὰ ζῶ μὲ τὸν Διευθυντῆ τῆς ἐταιρείας.

Ἐκεῖνος ἦταν προθυμώτατος νὰ μὲ παντρευθῇ.

Τὸ πρώτο λοιπὸν θράδυ τῆς ἐπιστροφῆς μου, ἀπεκάλυψε στὸν ἄνδρα μου ὅλη τὴν περιπέτειά μου. Εἰλικρινὰ, θαρρετὰ καὶ ἑσάστερα. Μὲ ἄκουσε μὲ μιὰ εὐπρέπεια, ποὺ εἶχε ἀληθινὸ μεγαλεῖο. Ὅτε θυμώσε, οὔτε φώναξε, οὔτε ἔβρασε σὲ καμμιὰ δάναυση πράξι. Μονάχα μιὰ βαθεῖα, ἀπροσμέτρητὴ ὀδύνη εἶχε χαραχθῇ στὸ πρόσωπό του. Κατέβαλε ὑπεράνω θωρητὴ προσπάθεια νὰ κρύψῃ τὸ πόσο ὑπέφερε, μὰ δὲν τὸ κατάρθωνε. Τὸ πρόσωπό του μαρτυροῦσε τὸ θεοβρὸ δρᾶμα τῆς ψυχῆς του.

—Ὁραῖα! εἶπε, ὅταν ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησί μου. Εἶσαι ἐλευθερὴ νὰ πᾶς ὅπου θέλεις.

Ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του εἶχαν θυσιάζῃ στίς σκιές τοῦ πόνου. Ἐσφηνικά, τὰ εἶδα πάλι νὰ λάμπουν μπροστὰ μου, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἦμσταν ἐρωτευμένοι.

—Δὲν ἔχω ἴσως τὸ δικαίωμα, μοῦ εἶπε, νὰ κρίνω ἂν ἔκαμες καλὰ ἢ κακὰ, ἀλλὰ κι' ἐσύ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ πῆς μὲ τόση βεβαιότητα ὅτι ἔπρεπε νὰ σ' ἀγαπᾷ.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Στὰ μάτια του ἡ λυπητὴν τόσο βαθεῖα, ὥστε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ξεσπᾷ σὲ βροχὴ δακρύων. Τὸν ἔβλεπα, ὅπως τότε, ποὺ εἶχαμε πρωταγορευθῇ κι' ἐσπεκόταν διπλὰ συγκινημένος ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδανιοῦ μέσα στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων τῆς μακρινῆς ἐξοχῆς, ὅπου καταφεύγαμε τὶς γλυκὲς νύχτες τῶν πρώτων ἐρώτων μας.

Οἱ ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΗΝΗΣΕΙΣ ΞΑΝΑΖΟΥΝ

Ἐφύγα ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ ἄνδρός μου καὶ πῆγα στὴν ἀδελφῆς μου γιὰ λίγο διασπασμένη. Ὁ Διευθυντῆς τῆς ἐταιρείας μοῦ ἐπρότεινε νὰ μοῦ ἐνοικιάσῃ ἕνα διαμέρισμα μὲ χωρὶς ὅπου πάρῳ τὸ διαζύγιο καὶ παντρευτοῦμε.

—Βλέπομε γι' αὐτὸ ἀργότερα, τοῦ ἀπήντησα.

Μετὰ δύο μέρες ἤρθε ἡ πᾶ

λῆ μου ὑπηρετριά καὶ μοῦ ἔφερε μερικά πράγματα. Ποὺ εἶχα ξεχάσει. Χωρὶς ἐγὼ νὰ ἴδω ρωτῶσα τίποτε γιὰ τὸν σύζυγό μου, αὐτὴ μόνῃ τῆς μοῦ εἶπε:

—Ὁ κύριος αὐτὸς τὶς δύο νύχτες δὲν ἔκλεισε μάτι. Χθὲς μάλιστα τὸν ἄκουσα νὰ κλαίῃ στὸ ἐρωτικό του.

Εἶνε ἀπίστευτο πόσο μὲ συνεῖαρε αὐτὸς ὁ λόγος τῆς ὑπηρετριάς. Ὡστε ὁ ἄνδρας μοῦ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ; Ὅλες οἱ τρυφερὲς ἀναιμνῆσεις, ποὺ μὲ συνέδεαν μαζί του, ἐπημύριζαν τὴν ψυχὴ μου. Καὶ ἡ παλιὰ μου ἀγάπῃ γι' αὐτὸν ἀναστήθηκε.

Τί θὰ ἔκανα λοιπὸν; Ὁ αὐτὸς τοῦ ἐκείνου τὸν Διευθυντῆ τῆς ἐταιρείας; Ἦταν μὲ μὴναι ἀναιμνῆσεις ἀδύνατον αὐτὸ τὸ πρῆγμα. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸν παντρευτοῦμαι, θὰ μὰς ἐχώριζε γιὰ πάντα ἡ σκία τοῦ πρώτου συζύγου μου.

Ἐθῆλσα νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ μὲ τὸν Διευθυντῆ. Καὶ τοῦ εἶπα τὰ αἰσθημάτων μου, ὅπως διαμορφώθηκαν μετὰ τὸν γυρισμό μου στὴν Ἀθήνα. Αὐτὸς δὲ δειχθῆκε ἐνδοξοῦν.

—Ἀφοῦ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα σου, μοῦ ἀπήντησε, δὲν ἔπρεπε νὰ συνδεθῇς μαζί μου καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τόσες ὑποσχέσεις.

Μὲ ἄφησε θυμωμένους. Κι' ἀπὸ τότε πρὸς τὸν ξαναεἶδα.

Στὴ σκέψι μου εἶχα πλέον μονάχα τὸν ἄνδρα μου. Καὶ πικρὴ μετάνοια μὲ εἶχε κυριεύσει γιὰ ὅ,τι εἶχα κάμει. Πὼς ἐσχῆματσα τὴν τόσο ἐσφαλμένη ἰδέα, ὅτι δὲν μ' ἀγαποῦσε πιά; Κι' ἔπειτα, γιατί νὰ μὴ μείνω πιστὴ στὴν ἀγάπῃ μου, ἀδιαφορώντας ἐν αὐτὸς μοῦ φερνόνταν τρυφερά ἢ δχι;

Ἐπέρασα ἀτέλειωτες νύχτες ἀγωνίας, μακρὲς ὥρες στεναγμών καὶ δακρύων. Εἶπα νὰ πᾶω νὰ πέσω στὰ πόδια του καὶ νὰ τοῦ πῶ πόσο τὸν ἀγαποῦσα. Μὰ φοβήθηκα.

Φοβήθηκα μήπως δὲν μὲ νοιώσῃ, μήπως μὲ διώξῃ φωνάζοντας μὲ κατὰμουτρα:

—Πήγαίνε! Τώρα πιά εἶσαι μολυσμένη ἀπὸ τὰ χάδια ἑνὸς ἄλλου.

Κι' ἂν δὲν μοῦ πᾶλεγε, θὰ τὸ ἐδιάδοχα μιὰ μέρα στὰ μάτια του. Ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσω.

Ἐπέρασα γιὰ λίγο διάστημα μὲ τὴν ἀμυδρὴ ἐλπίδα ὅτι μποροῦσε νὰ μὲ καλέσῃ αὐτός. Ἐμαθε ὅτι τὰ ἐχάλασα μὲ τὸν Διευθυντῆ. Κι' ἂν μποροῦσε νὰ μὲ συγχωρήσῃ, θὰ τὸ ἔκανε.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίδα μου αὐτὴ σιγά-σιγά ἐσθῆσε. Ἡ ζωὴ μου δὲν εἶχε πιά κανένα νόημα. Κουβαλοῦσα ἕνα κοῦφρι γεμάτο λυπητὴ ἀπογοητεύσι καὶ ἀνία. Σὲ μιὰ τέτοιαν ψυχολογικὴ κατάστασι ἐρρίχθηκα μὲ τὸ πάθος τῆς ἀπογοητευμένης στὰ γλέντια καὶ στίς εὐκολὲς διασκεδάσεις.

Καταλαβαίνω, πὼς ἂν δὲν τραβοῦσα αὐτὸ τὸ δρόμο, θ' ἀκολουθοῦσα τὸν ἄλλον. Τῆς αὐτοκατορίας. Ἐτοί κι' ἐτοί χαμένη. Πρώτα στὴν μιὰ περίπτωση, πᾶμα καὶ στὴν ἄλλη. Γιὰ μένα πιά κάθε πηγὴ αἰσθημάτων ἔχει στερέψει, καθεὶ καὶ ἐλπίδα ἔχει μαρῶν θῆ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

18

Έπηγε για μαλλί...

Μιά εϋδυμη περιπέτεις

«Υψηλός, ντιστεγκέ, κοψός, μ' ένα κα-
λοραμένο κοστούμι και με μία πέτιση
τσάντα, με το μονόγραμμα του κάτω από
την άριστη μασχάλη, ο κύριος Γκρήμπ
επέστρεψε διαστικά εμπρός από το θυρω-
ρείο. Την ώρα που έβαλε το πόδι του στο
πρώτο σκαλοπάτι, τον έσταμάτησε ο θυρω-
ρός:

— Ποιόν ζητάτε, κύριε;

«Ο κ. Γκρήμπ έριξε ένα υπερέφανο βλέμ-
μα στον άγρυπνο φύλακα, του οποίου η δυσ-
πιστία στρεφόταν τόσο προς τους σπουδαί-
οι τέτοια έπισημότατα, όσο και προς τους τα-
πεινούς και άπληντες:

— Τόν κ. Ρουσώ.

— Στο τρίτο πάτωμα, στην αντικρινή

πύλη, έμυρμούρισε ο θυρωρός.
Έπειτα έπρόσθεσε μπαίνοντας στο θυρω-
ρείο:

— «Αν πρόκειται για κανέναν λογαρια-
σμό, κατά πάσαν πιθανότητα θάχει δ'όλ-
ξω».

«Ο κ. Γκρήμπ έκαμε μιά χειρονομία σαν
νάθελε να δείξει ότι αυτό λίγο τον ενδιέφε-
ρε κι' άρχισε ν' ανεβαίνει.

Είπε αλήθεια ότι ήξερε καλά πώς ο κ.
Ρουσώ είχε φύγει πρόδόντας τετάρτου με την
κυρία του, διότι τους είχε δ'ό από το γειτο-
νικό καφενείο, όπου έπεριμενε να φύγουν.

«Ήξερε επίσης, διότι, την είχε ιδ'ό να δ'οιγ'ό
ότι η υπέρβη είχε έπωφεληθ'ό της άπουσί-
ας των κυριών της.

«Όταν έφθασε στο τρίτο πάτωμα ο κ.
Γκρήμπ, για κάθε ενδεχόμενο, έχτύπησε το
κουδούνι της αντικρινής πύλης. Έπεριμε-
νε ένα λεπτό κι' έπειδή δεν άκούστηκε κα-
νένας κρότος, άρχισε το έργο του.

Και πρώτα απ' όλα άνοιξε την περίφημη
τσάντα, που περιείχε μιά πλήρη εργαλειοθή-
κη διαρρήκτου. Τίποτε δεν έλειπε απ' εκεί-
να που χρειαζόνταν για ν' άνοιχθούν και οι
πιο δυνατές κλειδαριές.

«Ο κ. Γκρήμπ εδιάλεξε ένα κλειδί κι' έδο-
κίμασε να το γυρίσει στην κλειδαριά. Βρή-
κε κάποιον αντίστοιχο και δεν έπέμεινε. Και
με το δεύτερο κλειδί δεν είχε μεγαλύτερη
άπιτυχία. Με την τρίτη όμως δοκιμή ή πόρ-
14

τα άνοιξε και ο κ. Γκρήμπ έμπηγε μέσα.

Μ' όλη την ήσυχία του, έγύρισε όλο το
απαιτημένο, όπου δεν ήθελε κανέναν, όπως
προέβλεπε, κι' έσταμάτησε στην κρεβάτο
κάμαρα. Έκει έδοκίμασε να σπάσει την
ντουλάπα, όπου πιθανώς θα ήσαν τα λεπτά
και τα κοσμήματα.

«Εκείνη την ώρα άκούστηκε το κουδούνι
της πόρτας. Κύριος έαυτού, ο κ. Γκρήμπ
δεν έταράχθηκε διόλου. Ένα δευτερόλεπτο
μόνο έδίστασε κι' έκαμε διάφορες υποθέ-
σεις: «Ίσως να είχε ανέβει ο θυρωρός, ανή-
συχος γιατί δεν τον είδε να κατεβαίνει, ί-
σως πάλι να ήταν ένας άπλοος έπισκέπτης.

«Ο κ. Γκρήμπ, ωστόσο, έκλεισε την έργα
λειοθήκη του και δ'γ'ό στην είσοδο. Άνοιξε
την πόρτα και βρέθηκε αντιμέτωπος μ' έναν
άνθρωπο που φορούσε ένα καπέλο με γαλό-
νια και που του άπλωσε μιάν απόδειξι πλη-
ρωμής λέγοντας:

— Για το γκάσι.

«Ο κ. Ρουσώ δ'ε εδ'ό, έπ'ε ήσυχ'ό
ο κ. Γκρήμπ...

«Ο άνθρωπος τότε έπ'ε φωναχτά με από-
τομο ύφος:

— Είπε ή τρίτη φορά που μου κάνετε το
ίδιο πράμα. Έχετε το θράσος να μου π'ε
πώς ο κ. Ρουσώ δεν είν'ε εδ'ό, τη στιγμή

ή εισπράκτωρ. «Ο συνάδελφός μου του γκα-
ζιού μου έπ'ε πώς τον έπληρωσατε. Μόνο
που σ'ας έφοβέρισε ότι θα κάμη σκάνδαλο.
«Αν σ'ας χρειάζεται αυτό, είμαι πρόθυμος:
«Όλη ή πολυκατοικία θα μάθη ότι είσθε
κακοπληρωτές.

«Επειδή ο εισπράκτωρ μιλούσε δυνατά
κι' έπειδή ο κ. Γκρήμπ άκουσε θ'όματα στη
σκάλα, έκρινε καλό να ύποχωρήσει. Έφ'όνα
ξε τον άνθρωπο στην είσοδο και του έπλη-
ρωσε διακόσια πενήντα φράγκα. που είχε
π'όρη π'όρ όλίγου από ένα δωμάτιο ύπηρε-
σίας ενός γειτονικού σπιτιού.

«Ο εισπράκτωρ έφυγε χωρίς να τον εύχα-
ριστήσει.

«Ο κ. Γκρήμπ έλογάριασε νοερώς πόσα
είχε ξοδέψει. Το όλικόν ποσόν των πεντακο-
σίων όκτώ φράγκων τον έτρόμαξε, ήταν ό-
μως βέβαιος, ότι με τα κοσμήματα, που, κα-
τά τις πληροφορίες που είχε, ήσαν μεγάλης
άξιας, θα έκάλυπτε πολλές φορές τα έξοδα
που έκαμε.

Για τρίτη φορά έπ'όγιναι στην κρεβάτο
κάμαρα, σταμάτησε δι'ως γιατί άκουσε έ-
ναν άσυνήθιστο κρότο. Πράγματι ένα κλειδί
εγυμνούσε στην κλειδαριά.

«Άρσιμένως θα έπ'ότρεφαν ο κ. και ή κ.
Ρουσώ. «Ο κ. Γκρήμπ έκατάλαβε ότι ήταν
χαμένος, άλλ' άποφασιστικά έπ'όσπαθ'όσε
π'όρ τον έχθρ'ό χωρίς και ο ίδιος να ξέρη
τί θα έκανε.

Στην είσοδο έσκόνησε σε μιά γυναίκα,
που έπληκτε έκαμε μιά κίνηση π'όρ τα ό
πίσω.

«Ασφαλώς θα της έπ'όρασε κάποια ιδέα
από το νου, γιατί έπ'ε στον κ. Γκρήμπ μ'ά-
προσποίητη χαρά:

— Όρίστε στο σαλόνι, αγαπητέ κύριε.
Τί άνόητη που είν'ε ή υπέρβη, να σ'ας
κάνη να περιμένετε στην είσοδο. Συγχαρη-
στε την. «Ηρθε από το χωριό και δεν είχα
άκομη τον απαιτούμενο καιρό να της μάθω
να φέρεται.

«Ο κ. Γκρήμπ ήθελε να π'ό κάτι, αλλά ή
κ. Ρουσώ — γιατί αυτή ήταν — έσκόλησε
ήθεσε με εύγλωττία και σχεδόν με δάκρυα
στα μάτια:

— Πόσο καλός είσθε, κύριε, που δεχθή-
κατε την πρόσκλησι του συζύγου μου. Δεν
ήθελε να σ'ας ζήτηση αυτά τα χίλια πεντα-
κόσια φράγκα, που έχομε τόσο ανάγκη. Έ-
γώ όμως του έπ'ε: «Τί διάβολο, αυτός ο κ.
Γκαστόν, με τον όποιον παίζετε κάθε βράδυ
πόκερ στο καφενεδάκι της όδου «Ανρ'ό —
Φαλή, δεν θα θελήση να σου δανείση τα
λίγα αυτά λεπτά, αυτός που είν'ε τόσο
πλούσιος και που κερδίζει πάντα;» «Αν και
δεν σ'ας έγνώριζα δεν άμφέβαλλα ποτέ για
την ύποχρεωτικότητά σας. Έυχαριστώ, κύριε
που ήλθατε μόνος σας να μ'ας φέρετε το πο-
σόν αυτό, είσθε ο σωτήρας μας. Έμπατε
λοιπόν στο σαλόνι. «Ο άνδρας μου έρχεται
σε λίγο.

«Ο κ. Γκρήμπ δεν κινήθηκε. Θάρχ'όταν λοι-
πόν ο σύζυγός και όλα θ' άποκαλύπτονταν.
Έψαξε στην άριστη τέση του σακκα-
κιού του, έβγαλε ένα μικρό πορτοφόλι, το
άνοιξε, έπ'ερε ένα χαρτονόμισμα των χιλίων
φράγκων και ένα άλλο των πεντακοσίων —
καρπούς επιπόνων προσπάθειών — και
μ' ένα χαμόγελο που προσπαθ'όσε να κά-
μη φιλόφρον, τα έδωσε στην κ. Ρουσώ.

— Πολύ καλά σκεφθήκατε, κυρία, της έπ'ε.
«Έχω πάντοτε χίλια πεντακόσια φράγκα
στη διάθεσι ενός φίλου μου. Τους χαιρετι-
σμούς μου σ'όν κ. Ρουσώ, τον όποιον λυ-
πούμαι πολύ που δεν είδα, αλλά π'επεί να
φύγω γιατί είμαι πολύ διασκόκος.

Και χωρίς να περιμέν'ό τις αναπόφευκτες
εύχαριστίες, έβ'γ'ε από το σπίτι, και τα
τέθηκε τη σκάλα με τη φαινομενική ήρεμία
ένος κυρίου, του όποιου ή συνείδησι είν'ε
π'όρα πολύ ήσυχη.

ANTRE BERNY

— «Η αισθητική π'επεί να πηγάξη από
την καρδιά κι' όχι από το λογικό.

(Λαλό)

— «Ο σκοπός της ανθρωπίνης ζωής είν'ε
να μεταφέρ'ό τον άνθρωπο τον κόσμο
μέσα του και να μην άφ'νη τίποτε που να
μην αντιπροσωπεύεται μέσα σ'όν έαυτό
του. (Έμερσον)

Γ.Α.Σ.ΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ιστορίας και Θρύλου ΘΕΕΣ

«Η έστία κατεσκευάζετο στο κέντρο του
κάθε σπιτιού κι' ήταν το μέρος όπου έξε-
δηλώνετο με την φωτιά της το δάκτυλο του
θεού. Στα στριφογυρίσματα των φλογών
της και στο τ'όναγμα των σπινθήρων της
ανθρακιάς, σ'όν μυστηριώδη σφυριγμό και
τον τριγμό των ξύλων, εύρισκε κανείς τα
φαινόμενα εκείνα με τα όποια προσπαθ'ό-
σε να φανερώση την κρυμμένη της ύπαρ-
ξι, ή κλεισμένη μέσα σ' αυτό και γεννη-
μένη απ' αυτό θεά, ή «Έστία» έγκατεστη-
μένη στο κέντρον κάθε σπιτιού, που ήταν
έτσι τόπος άσπιλος και ιερός, θείος, άμό-
λυντος και άπαράβιαστος, έπέδλεπαν την
ευτυχία του.

Μιά πόλις ήταν μιά οικογένεια, κι' είχε,
έπομένως, κι' αυτή την «έστία» της, τον
θωμό της, που έγινε το άπαράβιαστον
άσυλον των ίκεσιών και τόπος ύποδοχής
κι' ασφάλειας για κάθε ξένο, κι' κάθε α-
πεσταλμένο, έχθρ'ό ή φίλο. Στο κέντρον
αυτού του οικοδομήματος — του κοινού θω-
μού — που είχε σχήμα κυκλικό ύψωνόταν
ο περικαλλής θωμός της «Έστίας», όπου έ-
καίγε άσβεστον το ιερόν της πόλεως πυρ.
«Απ' αυτό μετέδιδαν τη φωτιή σ'όν πυρσό
που παίρνανε μαζί τους στις έκστρατείες.
«Απ' αυτό την ιερή φλόγα άναδαν οι ά-
ποικοι την δ'όδα που έπ'ερε να με-
τακομισθ'ό με παρόντο φ'όρ στην νέα πα-
τρίδα τους. Για την διατήρησι του ιερού
φωτός έφροντίζαν οι «Έστιάδες και το σ'ό-
σισμό του θεωρείτο ο χειρότερος ολώνός.

«Υπάρχει όμως κι' άλλο σπ'ότι γιγάν-
των, κι' άλλη ατέλειωτη πόλις, ή γή. Είχε
λοιπόν κι' αυτή την «Έστία» της, το κέν-
τρον και τον «όμφαλόν» όπου κατοικούσε
ή προστάτις θεά όλων των πόλεων. «Η
κοινή αυτή έστία, ο παγκόσμιος αυτός
θωμός, όπου έπαιγε ή άσβεστη φωτιά, ο
«όμφαλός» του κόσμου, βρισκότανε στην
Ιερήν ύπ'όρεα του Παρνασσού, εκεί όπου
οι Μούσες έχόρευαν μ'όλλοντας χορόν υ-
περκόσμιον και ο «Απόλλων έδινε με την
«αλέουσαν πηγήν» και την «μάντιδα δά-
φνιν» τους θείους χρησμούς του στους ά-
θανάτους Δελφούς.

«Ο Ζεύς άφησε να φύγουν οι δυό άητοι
που κρατούσε στα χέρια του, από τις δυό
άκρες της γ'ός, ο ένας από την «Ανατολήν
και ο άλλος από την «Δύσιν. Φτερουγίσανε
τότε και συναντήθηκαν εκεί όπου ιδρύθη-
σαν οι Δελφοί, που ήταν το κέντρον όλης
της γ'ός κι' είχε ακριβώς απ' επάνω του
τον όμφαλόν του θωλάτου ούρανού. Και ή
«Έστία, εκεί κατοικώντας, άπλωσε την
προστατευτική της επίβλεψη στην οικου-
μένη όλόκληρη.

«Άδελφ'ό του Διός και μεγαλύτερη κόρη
του Κρόνου και της Ρέας ή «Έστία, έδοή-
θησε στην καταστροφή των γιγάντων και
ο Ζεύς, θέλοντας να την ανταμείψη, της
έδ'όλωσε ότι θα της έδινε ό,τι κι' αν ήθελε.
Κι' εκείνη του ζήτησε την αώνιον παρθε-
νία και την άρχή κάθε θυσίας που γινό-
τανε στη γή. Κι' ο πατέρας των θ'όαν-
των της τα παρέχώρησε και τα δύο. Της
αώνιας παρθένου όμως τον έρωτα ζήτησαν
ο «Απόλλων κι' ο Ποσειδών, αλλά καμιά
παράκλησις δεν στάθηκε ικανή να την πεί-
ση να κάνει κάποια θυσία ή μικρή συγκα-
τάβασι ή ντροπαλή παρθένα. Κι' όταν κα-
ταδ'όχθηκε από τους δυό έραστάς, πήγε

κι' έτέθηκε στην προστασία του Διός, κι'
έσωσε έτσι την τιμή του άδελφού της...

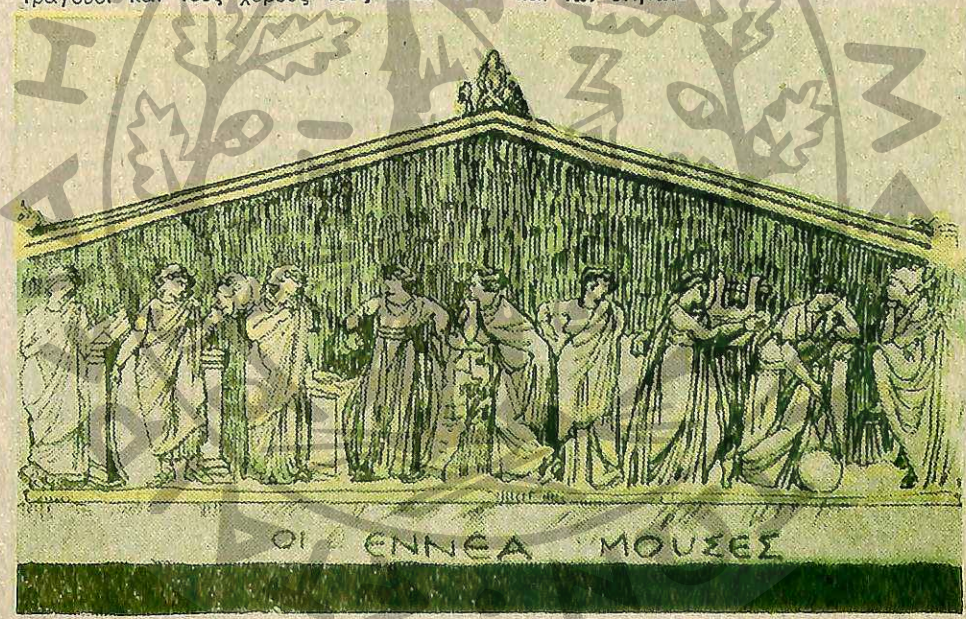
«Όταν κάποτε ή Κυβέλη προσεκάλεσε
σε συμπόσιο όλους τους θεούς κατά την
έπέτειον της γιορτής της, ήπιανε τόσο κρα-
σί οι άθάνατοι, ώστε ή «Έστία, ή άσυνήθι-
στη στο ποτό, άποκοιμήθηκε. «Ο θεός
Πρίαπος, που ήταν στο κ'όφι κι' εκείνος,
είδε την θεατική καλλονή της σεμνής παρ-
θένας, και θέλησε ν' έπωφεληθ'ό από την
εύκαιρία που εκείνη κοιμότανε, και να την
κάνη δική του.

«Αλλ' εκεί κάπου κοντά, βρισκότανε μα-
ζι με τους θεούς που γ'όνητούσαν και το
γαϊδούρι του Σιληνού, το όποιον ήταν δε-
μένο από κάποιο δένδρο, κι' έπεριμενε τον
άφ'όνητο. «Ο γαϊδάρης αντελήφθη το
άνοσιούργημα και ή συνείδησις του έξη-
γέρθη. Και για να προλάβ'ό το έγκλημα
ένος θεού, άρχισε να γκαρίζη τόσο δυνα-
τά, ώστε άφ'όπνισθηκε έντρομη ή «Έστία
και οι σκύλοι που ήσαν εκεί κοντά, άγα-
νακτισμένοι κι' αυτοί, έπέτεθον εναντίον
του θεόβ'όλου Πρίαπου για να τον σπαρά-
ξουν. «Η «Έστία έπωφεληθηκε της πάλης
έκείνου που άποπειράθηκε να την διάση
και των σκυλιών που παρουσιάσθησαν ως
Ιπποτικοί προστάται της, κι' έφυγε για να
διατηρήση την αώνιαν παρθενία της που
«ξε έγ'γυθη ο μέγας Ζεύς.

★

«Ο «Όλυμπος ήταν το μέρος όπου κα-
τοικούσαν οι παγκόσμιοι βασίλεις που δι-
ηύθυναν με την κρατική δύναμι τους το
σύμπαν. Και όπως οι θεοί έμοιάζαν στο
πρόσωπο με τους βασιλείς, έτσι περνού-
σανε σπ'ότι τους όπως κι' εκείνοι. Είχαν
γύρω τους οι αώνιοι κάτοικοι του «Όλύμ-
που, θεότητες κατώτερες, των όποιων έρ-
γον ήταν να εκτελούν τις διαταγές των
κυριών των, να προετοιμάζον τα έπουρά-
νια γλέντια, να μοιράζον το νέκταρ και
την άμβροσίαν και να καθιστούν με το
τραγούδι και τους χορούς τους όσον το

Μιά άλλη θεατική ακόλουθος των «Ο-
λυμπίων θεών ήταν και ή άγγελιαφόρος
τους «Ιρις. Το ούράνιον τόξον, ήταν μιά
φωταυγής θεοτής που έκανε να συκοινω-
νούν ο ούρανος με την γή. «Η «Ιρις άπο-
τελούσε την γέφυρα μεταξύ των άθανάτων
και των θνητών.

ΟΙ ΕΝΝΕΑ ΜΟΥΣΕΣ

Ο δόκος των θανάτων γινώσκει στα
ύδωρ της Στυγός. Η Γίρις έπιγαινε και
τώπαινε με χρυσή ύδρια, και πετώντας
έπάνω στα ύδρα νερά της θάλασσας, το
μετέφερε στον Όλυμπον. Ήταν γρήγορη
σαν την πνοή της θυέλλης. Φορούσε χρυσά
σανδάλια κι' είχε διαφανή κι' άστραφτερά
φτερά.

Οινοχόος στα θεία συμπόσια ήταν ο
Γανυμήδης που καταγόταν από την Τρωϊ-
κή φυλή. Όλοι οι απόγονοί του Τρώες
έφημιθήσαν για την καλλονή τους. Τον
Ίάσωνα τον αγάπησε η Δήμητρα, τον Τι-
θενόν τον άρπαξε η Ήώς, τον Άγχισην
η Άφροδίτη, η Πολυξένη αιχμαλώτισε με
την όμορφη της τόν Άχιλλέα, ο Πάρις
έγινε έραστής της Έλένης, κι' ο Γανυμή-
δης ανιπτάγη από τόν Δία που μεταμορ-
φώθηκε σε πελώριον άητό και τον πήγε
στον Όλυμπο για να κερνήσει τους θεούς.

Πρίν από την άρπαγή του Τρωϊκού νεα-
νίου, οινοχόος ήταν στα ούρανια δώματα
η Ήβη, κόρη της Ήρας, που την έγέννησε
έπειδή σε στιγμές θυμού της έφαγε τε-
ραστίαν ποσότητα μαρούλια. Έζεβε το
άρμα της μητέρας της Ήρας, έλουζε κι'
έντυνε με μεγαλοπρεπή φορέματα τόν α-
δελφό της τόν Άρη, κερνούσε τους θεούς
και τους συμπληναι, όταν έμάλυναν για
την αιώνια νεότητά της. Λένε έν τούτοις,
ότι κάποτε που κερνούσε το νέκταρ στα
ποτήρια των θεών, γλύστρησε κι' έπεσε·
κι' έπειδή στο πέσιμό της έδειξε άσμενες
γύμνιες, θύμωσε ο Ζεύς και την έδωξε
και γι' αυτό έπηγε κι' άρπαξε τόν Γα-
νυμήδη.

Ο Έλικών, το βουνό του όποιου οι
κατάφυτες κορυφές φθάνουν σε ύψος ανώ-
τερο από τα χίλια πεντακόσια μέτρα, ή-
ταν η μαγευτική κατοικία τών Μουσών, το
κρυφό ενδιαίτημα της αρμονίας και της
ποιήσεως, το ιερών άλσος των θελτικών
αυτών θεοτήτων, που το κοσμούσε πλήθος
αγάλματα φιαγμένα από τα διασημότερα
χέρια.

Έκει έτρεχε η πηγή Άγανίπη, που
είχε την θαυματουργόν δύναμι να κάνει
ποητάς όσους είχαν την ευτυχία να πιούν
από τα έξαισια νάματα της. Έκει και τών
φιδιών ακόμα τα δαγκώματα ήσαν ανώ-
δυνα, γιατί δεν έφύτρνε φάρμακορό χο-
τό στο θεσπέσιο ανάκτορο τών Μουσών,
που έλαμπε από φώς και μοσχοβολούσε
από τα λουλούδια. Έκει χορεύανε τα Ι-
δανικάτερα πλάσματα της ανθρωπίνης
φαντασίας, στον τόπο εκείνον όπου τελείω-
νε ο πόνος για ν' άρχισή η ευδαιμονία
της αιωνιότητος...

Στην Πιερία του Όλύμπου έγνώρισε
κάποτε ο Ζεύς την τιτανίδα Μνημοσύνη,
κι' όπως του συνέβαινε πάντοτε, την αγά-
πησε πρελλά· έγινε τότε σοσκός, την έ-
κανε έρωμένη του, και στις έννεά μέρες
που έμεινε μαζί της, έγέννησε τις έν-
νεά Μούσες, που μοιάζαν έντελώς η μία
με την άλλην. Μόλις έγεννηθηκαν, τις
παρέδωσε η Μνημοσύνη στη νύμφη Είρηνη
για να τις αναθρέψη κι' ώρισε τόν Άπόλ-
λωνα, τόν θεόν του έπουρανίου φωτός, για
δασκάλου και προστάτη τους, ο όποιος,
σαν πάνσοφος που ήταν, τους έδίδεξε χί-
λια-δυό πράγματα και πρό παντός την
μουσική, όπου η έπίδοσίς των ήταν κάτι
το πρωτοφανές κι' έκπληκτικόν.

Αναζητώντας ήσυχο μέρος, διαλέξαν
τόν θαυμάσιον Έλικώνα με τις κατάφυτες
πλαγιές και τις ποιητικές κορυφές, κι' έ-
κει, έχοντας στο μέσον τόν φωτοβόλου
τους δάσκαλο, που έπαιζε την φόρμιγγά
του, χορεύανε τόν ευάριστο χορό τών ψυ-
χών, η καθότανε μαζί του κάτω απ' τις
αυθιμένες δάφνες, άντλώντας την έμπνευ-
σι από το άρωμα τών λουλουδιών και τόν
γοητευτικόν ψίθυρον τών φυλλωμάτων.

Κι' η τελειότητα της μουσικής τών έφθα-
σε σε τέτοιον σημείον, ώστε ολόκληρος η
γύρω φυλή, καταγόμεννη από την άρ-
μονία, άδιαφορούσε πια για κ' η πού
άφωρούσε την έπίγειο ζωή, συναθροίζον-
ταν στο ιερό άλσος κι' έρέπονταν με τις
μελωδικές ήχους, τόσο που, λησμονήσανε
τόν εαυτόν τους, πεθάνανε, βεραθήσαν
και μεταμορφώθηκαν σε τζιτζίκια, τα δ-

ποια, χωρίς να φροντίζουνε για την τροφή
τους, τραγουδάνε χωμένα μέσα στα κλα-
διά...

Η μουσα Κλειώ τραγουδούσε τα έν-
δοξα κατορθώματα τών ήρώων και γι' αυ-
τό κρατούσε χειρόγραφον και σάλπιγγα,
με την όποιαν εκήρυσσε ανά τόν κόσμο τα
μεγάλα και ιστορικά γεγονότα.

Η Εύτέρπη είναι εκείνη που άνεκάλυψε
κι' έπαιζε την φλογέρα κι' έτερπε τόν κό-
σμο τών θνητών στον Έλικώνα και τους
θανάτους στον Όλυμπον με τα πεταχτά
της τραγούδια. Ήταν η μουσα του έλα-
φρού τραγουδιού, η κυριώτερα θεότης της
μουσικής.

Η Θάλεια μοίραζε χαρά στους ανθρώ-
πους και στόλιζε τη ζωή τους. Πήγαινε
στα συμπόσια και με το γλυκό της τρα-
γουδι και τα θαλερά νεάτα της έκανε πιδ
ευχάριστες τις διασκεδάσεις. Και έξ αιτίας
τών φαιδρών τραγουδιών της ανακηρύχθη-
κε μουσα της κωμωδίας και γι' αυτό την
παρίσταναν να κρατάει στο ένα χέρι, το
δεξι, το θακχικό κλαδί, και προσωπίδα
στο άλλο.

Η Μελπομένη ήταν η αντίθεσις της
Θάλειας. Η έκφρασίς της ήταν πένθιμη
και θλιερή. Στην αρχή άνωμάσθηκε μου-
σα της αρμονίας και της λυρικής ποιήσε-
ως, άλλ' άργότερα άνηγορεύθη θεά της
τραγωδίας και την παρίσταναν να κρα-
τάει στο χέρι την άγρια προσωπίδα του
Ήρακλέους και συχνά το ρόπαλόν του· ή-
ταν η θεότης που έξυμνούσε τών ήρώων
τις τραγικές περιπέτειες...

Η Τερψιχόρη, φυσική ακόλουθος της
Μελπομένης, ήταν η θεά της λυρικής ποιή-
σεως και του χορού κι' έκρατούσε ως σύμ-
βολο την κιθάρα.

Η Έρατώ ήταν η μουσα της αισθημα-
τικής ποιήσεως και είχε σύμβολο την λύ-
ρα. Προϊστατο στον έρωτα και στους γά-
μους κι' έλάμβανε μέρος στα όργια της
Άφροδίτης, κι' έγέννησε τόν Θάμυριν, τόν
περιφημον τραγουδιστήν.

Η Πολύμνια ήταν η μουσα τών ύμνων
και τών ύδων που έβάλλοντο προς τιμήν
τών θεών και τών ήρώων. Διθύθυε τις μι-
μικές τέχνες κι' ήταν η κυρία εκπροσώ-
πησις της λυρικής ποιήσεως.
Η Ούρανία μελετούσε τα ούρανια φαι-
νόμενα και τις κινήσεις των άστρων ανά
μέσον τών έκτάσεων του σύμπαντος. Ή-
ταν η μουσα της άστρονομίας και παρι-
στάμετο σε στάσι άξιόπρεπτη και με μορ-
φή σοβαρή· εκπροσωπούσε το μεγαλείον
της σοβαρής μελωδίας του μυστηριώδους
στερεώματος. Κρατούσε διαδήτην κι' ού-
ράνια σφάρι όπου ήταν ζωγραφισμένα
άστέρια, κι' έπιστεύανε πως αναζητούσε
στον ούρανό το νήμα της ανθρωπίνης μοί-
ρας.

Η Καλλιόπη τέλος είχε την πιδ τιμη-
τική θέσι μεταξύ τών έννεά Μουσών. Ή-
ταν η μεγαλύτερη και πιδ άσφα δέ-
λες, άρχηγός τους και κάτι τι από θηλυκός
Άπόλλωνας. Όταν οι Όλύμπιοι συνά-
δευον από τόν χορόν των Μουσών, η
Καλλιόπη προπορευότανε. Ήταν μουσα
της ρητορικής. Ήταν μητέρα του Ίάλε-
μου, που εκπροσωπούσε την θρηνοδία και
τόν Ύμέναιον, τόν όποιον έπεκαλούντα

Λίαν προσεχώς
στον «Θησαυρό»

**ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΤΗ
ΙΠΠΟΤΙΚΗ
ΕΠΟΠΟΙΔΑ**

Το περιφημότερο ιπποτικό μυθιστό-
ρημα

**2 ΗΡΩΕΣ
κλασσικής φήμης**

στος πιο μεγαλειώδεις δδλους των

στος γάμους.

Όταν η Άθηνά, γυρίζοντας από την
έκδρομή που είχε κάνει συνοδεύοντας τόν
Περσέα, τόν όποιον έπρωστάτευε τότε που
πήγε να κόψη το κεφάλι της Μεδούσης,
άνεθηκε στον Έλικώνα να ιδή την Ίπιπο-
κρήνη και το μαγευτικό ενδιαίτημα τών
Μουσών, μια απ' αυτές, της διηγήθηκε
την έξης ιστορία:

Έπειδή κάποτε που άνεβαίνανε στον
Παρνασσόν οι Μούσες, άρχισε τρομερή νε-
ροποντή, άναγκασθήκανε να ζητήσουνε κα-
ταφύγιο στ' ανάκτορα του δασιλῆς της
Δαυλίδος, του Πυρηνέως, ο όποιος τις ύ-
πεδέχθηκε μ' έξαιρετική φιλοφροσύνη. Άλλ'
όταν έπέρασε η καταιγίδα, άπεκαλύφθησαν
οι ανόσιοι σκοποί του δειλήλου θνητού, ο
όποιος έκλεισε τις πόρτες και τους άπη-
γόρευσε να βγούνε, έπειδή ήθελε να με-
ταχειρισθί διάν έναντίον της αιθερίας ά-
γνότητος των.

Οι Μούσες όμως ήταν θεότητες και
βρήκανε το μέσον να ξεφύγουνε τόν κίν-
δυνον. Πήρανε φτερά κι' έφύγανε. Έκείνος
όμως, έπιμένοντας στον σκοπό του, άνέ-
θηκε στην ψηλή κορυφή του δουνού και
τους φώναζε:

Όποιον δρόμο κι' άν πάρετε, θα τόν
πάρω κι' εγώ.

Κι' έρρίχθηκε να τις ακολουθήση. Δέν
είχε όμως φτερά ο ανόσιος κι' έπεσε στη
γή με το πρόσωπο· έσπασαν τα κόκκα-
λά του κι' έξευνῆσε χρωματίζοντας την
χλοερή γή.

Έξωφρα, ένθ η Μούσα διηγείτο το έ-
πεισόδιον προς την κόρη του Διός, άκου-
σθήκανε ρυθμικά φτερουγίσματα και μια
λαλιά, κάτι σαν γλυκό κελάδισμα, που
έρχόταν απ' τα πυκνά φυλλώματα του έ-
ρου άλσους.

Από του δγαίνει η μουσική άρμο-
νία; ρώτησε η Άθηνά. Άνθρωπος έκεί-
δης η πουλί λαλεί;

Έννεά κίσεις, κλαίγοντας για τη δυ-
στυχία τους, είχαν καθίσει στους φυλλω-
τούς κλάδους. Και η Μούσα εξήγησε στη
θεά τί συνέβαινε.

Λίγο πρίν—της είπε—νικήθηκαν
κι' αυτές σ' έναν μουσικόν άγώνα έναν-
τίον μας κι' αύξήσανε τόν αριθμόν του
πτερωτού γένους. Είναι θυγατέρες του
Πείρου και της Εϋπίπης, η όποία, υπερέ-
φανη για τις άνόητες θυγατέρες της, ήλθεν
έδώ και προκάλεσε τόν θυμό μας στοι-
χηματίζοντας ότι θα μάς περνούσανε στην
μουσική τους δεινότητα. Έβαλε δικαστές
τις Νύμφες κι' έμεις δεχθήκαμε το ταπει-
νωτικό διαγώνισμα. Πρώτα τραγούδησαν
έκείνες, προσπαθώντας να ξευτελίσουν με
το τραγούδι τους τα κατορθώματα τών θε-
ών, άλλα δεν συγκινήθηκε κανένας. Όταν
όμως προσεκήλησαν κατόπιν από τις
Νύμφες, να ψάλλουν οι Μούσες, κατεπλά-
γη η φύσις από την γοητευτική άρμονία
τους. Ο ούρανός και τ' άστέρια, τα πο-
τάμια κι' η θάλασσα, σταματήσανε μαγε-
μένα κι' ακίνητα και ο Έλικών, μπροστά
στην υπερκόσμια γοητεία άρχισε ν' άνυ-
ψώνεται προς τα ούρανια τόσο, ώστε η
κορυφή του σχεδόν ακούμπησε στα θεϊκά
δώματα. Άλλ' ο Ποσειδών έφοβήθηκε από
το υπερφυσικό φαινόμενο κι' έπειδή φοβή-
θηκε μήπως τρυπήση τόν ούρανον η κο-
ρυφή του Έλικώνος, και πρό παντός μή-
πως άνεθούν μ' αυτόν οι θνητοί στα άνα-
κτορα τών θεών, έστειλε έπιγόντως τόν
Πήγασον με την έντολή να προλάβη τόν
κίνδυνον. Έκείνος έκτύπησε το βουνό με
το πόδι του και το ξανάφερε στην πρώτη
του θέσι, άλλ' από το κτύπημά του
άνέβλυσε η πηγή που άνωμάσθηκε Ίπι-
ποκρήνη.

Οι Πιερίδες άναγνώρισαν την ύπεροχή
τών Μουσών κι' έσιώπησαν. Άλλ' εκείνες,
για να βρίσκωνται σ' αιώνιο μαρτύριο αυ-
τές που διηφισθήσαν την ύπεροχή τους
τις μεταμόρφωσαν σε κίσσεις, όπως άλ-
λοτε, για τόν ίδιο λόγο κόψανε τα φτερά
τών Σειρήνων, με τα όποια έφιαξαν στε-
φάνια για τα κεφάλια τους. Άλλ' εκείνες
όμως, μη μπορώντας να ύπομεινουν την
καταισχύνη, γκρεμίσθηκαν στη θάλασσα.
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

Μήν τους ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ τόν
πρωτόταμον του γραφείου που
λέει στην δακτυλογράφο του:

—Με συγχωρείτε που σας
ύπαγορεύω σχεδόν στ' αυτή,
άλλα πρόκειται περί έμπιστευ-
τικού έγγραφου.

Ο ίδιος δέν θα έδίσταζε κα-
θόλου ν' άνέβη έπάνω στο για
φειό του και να ύπαγορεύει
το ίδιο έγγραφο μεγαλοφώνως
μπροστά σ' όλον τόν κόσμο,
άν η δακτυλογράφος του είχε
λιγώτερο ντεκολτέ.

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ τόν ω-
ρισμό και σοβαρόν κύρτον· που
κατέχει μια σπουδαιοτάτη θέ-
σι στην κοινωνία, όταν κάνει
δριμύτατες παρατηρήσεις στον
θαλαμηπόλο του ξενοδοχείου
γιατί έμπηκε στο δωμάτιό του
χωρίς να χτυπήση.

Η μεγάλη ντουλάπα που
δρίσκειται κοντά στην πόρτα,
δέν έπιτρέπει σ' αυτόν που
μπταίνει άπότομα, να ιδή τόν
σοβαρόν κύριον κολλημένον
σάν στρεϊδι σε μιάν άλλην πόρ-
τα του δωματίου, πίσω από
την όποιαν μια όμορφη κυρία
αλλάζει φόρεμα.

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ τόν νε-
ρόν έρωτευμένον που, κάτω
από μιάν άνθισμένη άμυδα-
λιά, λέει στην άρραβωνιαστι-
κιά του:

—Άγάπη μου, είσαι η ώ-
ραιότερη γυναίκα του κόσμου!
Την άγαπάει, βέβαια, άλλα
άποφεύγει να της πη ότι δέν
έχει βγη ποτέ απ' το χωριό
του και έπομένως δέν έγνώρισε
άλλες γυναίκες απ' τις συγ-
χωριανές του.

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ την δε-
σποινίδα που προσποιείται ότι
άκούει με το μεγαλύτερο ένδι-
αφέρον τόν άρραβωνιαστικό
της, που της μιλάει για κά-
ποιον ποιητή.

Είπε πάρα πολύ θυμωμένη
μαζί του, και δέν περιμένει πα-
ρά την κατάλληλη στιγμή για
να τού πη:

—Έμαθα από έναν συνά-
δελφό σου, ότι από το πρωί
ως το βράδυ διαβάξεις τα
γράμματα κάποιας Γεωργίας
Σάνδη. Λοιπόν, σε είδοποιώ,
ότι άν την βρώ μπροστά μου
θα της βγάλω τα μάτια, της
στρίγγαλας!

Ο ΜΑΙΤΡ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

—Ο κλέπτης που δέν πιά-
νεται, μπορεί να περάση ως
πιδ τίμιος άνθρωπος.

(Τουρκική Παροιμία)

—Μπορεί να δώση κανείς
το κεφάλι του, το μυστικό του
δυνας δέν πρέπει να το δίδη
ποτέ.

(Τουρκική Παροιμία)

—Μιά κουτάλια άκάθαρτο
νερό, άρκει για να μολύνη ο-
λόκληρη πηγή.

(Κινέζικη Παροιμία)

Αφορισμοί ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Η καρδιά της έρωτιάρας γυναίκας είναι ρόδον, από
το όποιο κάθε έραστής παίρνει κι' ένα φύλλο, έως ότου
στο τέλος μένουν μόνον άγκάθια.

(Σ υ λ β ί α)

★ Όταν μια γυναίκα δέν μαντεύη άμέσως τόν έρωτα
ένος άνδρος, αυτό σημαίνει ότι άγαπά έναν άλλον.

★ Υπάρχουν πολύ λίγες γυναίκες, τών όποιών ν' άρέ-
ση η συντροφιά άφου κατεκτήθησαν.

★ Τα δάκρυα της γυναίκας είναι όπως οι βροχές εκεί-
νες που έρχονται έπειτα από τις θύελλες και άποπλύνουν,
καθαρίζουν τόν Ούρανό: Έξαγνίζουν το πάθος.

(Ε. Ρ έ ύ)

★ Η γυναίκα μάς γυρίζει πολλές φορές τα νάτα, μό-
νο και μόνο για να δείξη ότι έχει ώριές πλάτες. Μας
κυττάζει, για να ιδούμε ότι έχει μεγάλη μάτια. Συγυ-
ρίζει τα μαλλιά της, για να θαυμάσωμε τα δαχτυλίδια
της, και είναι ικανή να μάς κλωστοπατήση, άρκει να έχη
μικρό όμορφο πόδι.

(Άμερικανικό γνωμικό)

★ Μεταξύ ένός άνδρος και μίας γυναίκας δέν μπορεί
να ύπαρχη άληθινή διανοητική συμπάθεια, γιατί αυτή,
όταν ύπάρχη, θέλει μόνη να κυριαρχή.

(Β ί σ μ α ρ κ)

★ Πολλοί φρονούν ότι είναι προτιμότερο να έξομολο-
γήται κανείς τόν έρωτά του άμέσως. Άλλοι προτιμούν
να τόν λένε κατά δόσεις. Έγώ σας συμβουλεύω τα έξης:
Να προσπαθήσετε να πετύχη η πολιορκία, άλλως, η εφ'
όπλου λόγη, η ύποχώρησις, πρίν να γίνης γελοίος.

(Ε. Ρ έ ύ)

★ Η γυναίκα, όταν είναι κοριτσάκι, είναι κρίνος. Μεγά-
λη κόρη, γίγασμι. Παντρεμένη, πανσές. Ζωντοχήρα, τρι-
αντόφυλλο με 150 φύλλα. Χήρα, χρυσάνθεμο και γρηού-
λα, χαμομήλι.

(Άμερικανικό γνωμικό)

★ Άγαπά τούς άνδρες, όχι διότι είναι άνδρες, άλλα
διότι δέν είναι γυναίκες.

(Βασιλίσσα Χ ρ ι σ τ ί ν α της Σουηδίας)

★ Ο έρως είναι μάλλον ο Θεός των αισθήσεων, παρά
των αισθημάτων.

★ Ο έρως είναι γοητεία. Άς τόν άπολαύσωμε, χωρίς
να ζητήσωμε να γνωρίσωμε το θέλητρο, το μυστικό, που
μάς τέπει και μάς σαγηνεύει.

★ Το να θέλη κανείς να κάνει την άνατομία του έρω-
τος, είναι σαν να θέλη ν' απαλλαγῇ απ' αυτόν.

★ Ο έρως δέν είναι ποτέ τόσο ισχυρός, όσο όταν φαί-
νεται ότι είναι στο τέλος του, εξ αιτίας μιας έριδος δυ-
νατής. Ζη μέσα στις τρικυμίες με συσπάσεις. Έάν θε-
λήσης να τόν ύποβάλης σε δίαιτα, τήκεται τότε και
λυώνει.

(Ν ι ν δ ν — ν τ ε — Λ α γ κ λ ο ς)

★ Το αίτιο του έρωτος είναι κάτι τι άσημαντο, άκα-
τανόητο, άλλα οι συνέπειές του είναι άπίστευτα μεγάλες.
Και το άσημαντο αυτό, το τόσο μηδαμινό ώστε να κα-
ταντή άκατάληπτο, κάνει άνω—κάτω την Γη, τους βα-
σιλείς και τους φτωχούς, τους πρίγκιπες και τους στρα-
τιώτες, τόν κόσμο δηλαδή ολόκληρο.

(Π α σ κ α λ)

★ Υπάρχει κάποιος έρως, τόν όποιον έννοήσαν α-
γορά, για ν' άφήσουνε να πιστευθί ότι ο άλλος δέν
πουλιέται.

★ Για τις περισσότερες γυναίκες, το άγαπάν έναν
άνδρα σημαίνει άπατάν ένα άλλον άνδρα.

(Ε. Ρ έ ύ)

★ Πρίν παραδοθών οι γυναίκες, άνήκουν σ' εκείνους
που τις κάνουν να κλαίνε. Άφου παραδοθών, σ' εκείνους
που τις κάνουν να κλαίνε.

★ Στόν έρωτα συμβαίνει ό,τι και στον πόλεμο: Ουαί
στος ήττημένους!

(Α. Μ υ σ σ έ)

★ Συμβαίνει με τόν έρωτα ό,τι και με τις πόλεις έ-
κείνες του φωτός και του ονείρου, που ολόκληρα χρόνια
έπιθύμησε κανείς να έπισκεφθί. Τις έπισκέπτεται επί
τέλους και τις βρίσκει άσχημες, βρώμερες, άνιάρες, χυ-
δαίες...

(Άμερικανοί)

★ Το να μπορέ να διατηρή την τιμιότητά της μια γυ-
ναίκα όμορφη και ευαίσθητη, που μένει στο Παρίσι, αυ-
τό είναι μυστήριο άκατανόητο.

(Λ ο ν δ ρ έ ς ο ι)

★ Οι γυναίκες του Λονδίνου είναι τίμιες, γιατί... δέν
είνε γυναίκες.

(Π α ρ ι ζ ι ά ν ο ι)

★ Το μυθιστόρημα του έρωτος της γυναίκας έχει δύο
κεφάλαια. Στο πρώτο παραδίδεται, στο δεύτερο έγκα-
ταλείπεται.

(Ι τ α λ ο ι)

Φυσικές ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΥΚΝΟΣ.— Ποιός έσκέ-
φθηκε ποτέ να τραγουδήση την
ώρα τού θανάτου του; Και ό-
μως από μένα οι άνθρωποι έ-
χουν την απάτησι να τραγου-
δω κατά την κρίσιμη εκείνη
στιγμή και να λένε το κύκνειο
άσμα!...

Ο ΧΟΙΡΟΣ.— Για δες τί
είνε η τύχη! Ο αγριόχοιρος
είνε πολύ χειρότερος από μέ-
να, γι' αυτό κάνει πολλές ζημιές
και μπορεί ακόμη να σκοτώση
άνθρωπο, και όμως κανείς πο-
τέ, θέλοντας να προσβάλη τόν
ομοίον του, δέν τόν λέει αγριό-
χοιρο!

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Δέν μπο-
ρώ να καταλάβω γιατί τόσο
συχνά με παρομοιάζουν με τη
γυναίκα. Έγώ καίγομαι στη
φλόγα, ένθ η γυναίκα μονάχα
ζεσταίνεται.

Η ΚΑΝΑΡΑ.— Τί άδικη κα-
τανομή της εργασίας! Έγώ
κλωσσάω τ' αύγά κι' ο άνδρας
μου τ' άναγαίνει.

Η ΑΡΑΧΝΗ.—Να πάρ' ο
διάβολος! Δέν έλειπε παρά
ο άγώνας κατά της μύγας για
να μάς κάνει σκληρότερη τη
ζωή!

ΤΟ ΟΣΤΡΑΚΟ.— Όλο
περιφρονητικά μιλούν για μέ-
να! «Κολάει σαν όστρακο!...»
σου λέει ο άλλος. Θα ήθελα να
ιδώ τί θα έλεγαν άν ήμουν μαρ-
γαριτοφόρο.

ΤΟ ΜΥΡΜΗΚ! (σέρνοντας
με κόπο ένα σπειρί στάρι).—
Ζήτη ο μηχανικός πολιτισμός!

Η ΚΟΤΤΑ (που έχει την
προαίσθησι ότι αύριο θα βρε-
θί στην κατσαρόλα).— Δέν ύ-
πάρχει πιδ ψεύτικη παροιμία
απ' αυτήν που λέει: «Κάλλιο
σήμερα ένα αύγό παρά αύριο
μια κόττα»!

Α.Ο.Δ.Ο.
ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ
ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Γιατί φορούμε τόν άρραβώ-
να μας στο τέταρτο δάκτυλο;
Το έρώτημα αυτό έτέθη σ' ένα
Ιταλικό περιοδικό από μια ά-
νεγνωστρία του. Το περιοδικό
στην απάντησή του άναφέρει
στον αρχαίο Έλληνα συγγρα-
φέα Άρριανόν, ο όποιος άφη-
νείται ότι κατά τις ανατομι-
κές μελέτες, στις όποιες έπίδι
δύταν υποχρεωτικώς για την
ταρίχευσί των νεκρών των, οι
άιχμαί Αιγύπτου είχαν άνακα-
λύψει ότι ένα νεύρο του τέταρ-
του δακτύλου, φθάνει μέχρι της
καρδιάς. Αυτό έπίστευαν τού-
λάχιστον. Και για τόν λόγο
αυτό τοποθετούσαν τόν άρρα-
βώνα στο τέταρτο δάκτυλο, ως
δάκτυλο της καρδιάς. Και, η
παράδοξις αυτή έσυνεχίσθη
μέχρι των ήμερών μας.

Ο ΜΥΘΟΣ ΔΗΛΟΙ!...
— Βλέπετε, Μανωλάκη... ο
Λυκος έφαγε το άρνι, γιατί το
άρνι δέν ήταν φρόνιμο. Κατά-
λαθος βέβαια τί θέλει να πη ο
μυθος...

—Κατάλαβα, δάσκαλε. Άν
το άρνι ήταν φρόνιμο θα... το
τρώγαμε έμείς!

19

έκείνος δρισκόταν γονατισμένος μπροστά της.

— Εύτυχής εστί κατάρθωσα να έξιπη ρε-ήσω την κυρίαρχον των ημερών μου της έπρε, έτρεξα νόρθω σ' αὐτή, την ακατάλληλη ώρα, για να σας πληρωρήσω για την συντριβή των έχθρών σας. 'Ο 'Αμάν, κυρία, άσεβώντας προς το πρόσωπό σας και το άξίωμα σας, διάταξε και συνέλαβαν τις παιδικές φίλες σας, την 'Ερσινά και την Νοεμή και έπειτα τον Σιδώρ, για να τους βασανίση και να τους αναγκάση να άποκαλύψουν κάθε μυστικό που ήξεραν για σας. 'Ελευθέρωσα και τους τρεις και τους έβαλα και τους τρεις υπό την προστασία μου. Μπορείτε, βασίλισσα, να είσαστε ήσυχη...

Η 'Εσθήρ, μετά τις άποκαλύψεις που έκανε στον 'Ασσομήρ, δεν είχε πλέον κα νέα μυστικό 'Αλλά ή ενόργεια εκείνη του Νεσάζ έδειχνε τις καλές διαθέσεις του για τις όποιες του εξέφρασε τις εύχαιστιές της.

Έκείνος ό όποιος είχε συλλάβει την 'Ερσινά ήταν ό Νεσάζ, αλλά έφοδρήθηκε τώρα ότι ό Σιδώρ που έδραπέτευσε θα γνωστό ποιούσε στην 'Εσθήρ ότι έτόλμασαν να άσχοληθούν με το πρόσωπό της και αυτήν την προσβολή κατά της συζύγου του, ό 'Ασσομήρ δεν θα την συγχωρούσε ποτέ. 'Εκέφθηκε λοιπόν να τή ρίξη όλα στον καταδικασμένο 'Αμάν, και αντί να αφήσει την 'Ερσινά και την Νοεμή να πεθάνουν στην τάφους, όπου τους έκλεισαν, πήγε, άμέσως μετά την σύλληψη του Μεμουκάν, κα τις έλευθέρωσε, δείχνοντας σ' αυτές την άγανακτισή του για την άσέβεια που είχαν τολμήσει οι έχθροι του αυτοκράτορος. Για τον Σιδώρ δεν άσχολήθηκε περισσότερο. 'Ο νεαρός 'Ιουδαίος είχε κατορθώσει να δραπέτευση από το προμερό σίχημα, σκατώνοντας έναν φύλακα, του όποιου έφόρεσε τη στολή. Του παρήγγειλε μόνο ότι δεν τον καταζητούσε κανείς και ότι μπορούσε να κυκλοφορή έλεύθερα.

Όταν έφυγε από το διαμέρισμα της 'Εσθήρ, ό άρχικατάσκοπος ήταν κατευθυνσασμένος.

— Δεν ξέρω ποιαν από τις δυο θα πάρω να την πών να την κοεμάσσω! ψιθύρισε. Την 'Ασπίν ή την 'Εσθήρ; 'Αλλ' όποια καί αν μείνη, το θέβαιον είνε ότι θα με θεωρή τον πιο έμπιστο σκλάβο της.

Όταν ό Μαρδοχάιος παρουσιάσθηκε το άλλο πρωί στα άνάκτορα ό 'Ασσομήρς τον ύποδεχθηκε με ένθουσιασμό.

— Θνητέ, άγαπήτε τον ούρανο! — του έπτε — ή σωτηρία μου έσύ και ή χάρι μου! 'Στις συμβουλές των κακών δεν θα εί-ε πια έκτεθειμένος ό βασιλιάς σου. Τά μότια του άνοιξαν. Το έγκλημα έχτυπήθηκε. 'Ελα να λάμπης κοντά μου, στη θέση που σου ανήκει. Σου δίνω το άξίωμα τή θύναμι και τα άγνά του 'Αμάν. Καταργώ — οι άπεχτες — ζών, κάτω από τον όποιον στανάζουν οι 'Ιουδαίοι και τους παρράδιδω το αίμα όλων τους των έχθρών. Θέλω να τους θεωρούν Ισότιμους των Περσών και το πάν να τρέμη σ' όνομα του Θεού που λατρεύει ή 'Εσθήρ. Ξαναχτίστε τον ναό του και κατοικήστε στις πόλεις σας. Καί εύτυχισμένοι οι άπόγονοί σας άς άφιερύσουν τις γιορτές αυτής της ήμέρας στον θρίαμβο και την δόξα του...

Ό Μαρδοχάιος περιεβλήθη με την έπίσημη στολή του ύψηλου άξιώματός του, ό 'Αμάν δέ, έκρεμάσθηκε, άφοό πριν κατακομματιάσθηκε από τον έξηγημένο δόχλο, ό όποιος έπληροφορήθηκε με άγανάκτηση τις δολοπλοκίες του. Τά δέκα παιδιά του συνελήφθησαν και αυτά και άπαγχορίσθηκαν και ή περιουσία τους έδημεύθη. Η 'Ερσινά, άγαπημένη γυναίκα του Σιδώρ προσέλη-η μαζί με τή Νεεμή σπ, άκολουθία της βασίλισσας, ή 'Ελίζα έμεινε ή πιστή σύντροφός της. 'Ο Νεσάζ διέτηρησε τη θέση του, αλλά έσταμάτησε τις δολοπλοκίες του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό τέλος

ΝΤΟΝ ΑΜΙΤΣΙ

Στό στερέωμα του Χόλλυγουντ άνέτειλε ενα καινούργιο άστέρι, ό Ντόν 'Αμίτσι, που άνεγνωρίσθη όμοφώνως από τους κριτικούς ως ή μεγαλύτερα κινηματογραφική άποκαλύψις του 1937. Καί όλοι διερωτώνται: ό νεοφερμένος αυτός γόης με το ρωμαντικό όνομα, την άνδρική όμορφία και την έξαισια φωνή, εκυρίευσε μόνο για μία ώριμή στιγμή το κοινόν και θα δύση σύντομα όπως συμβαίνει συνήθως; 'Η πρόκειται να διατηρήη πολλά χρόνια στον κινηματογράφο;

Ό Ντόν 'Αμίτσι είνε ένας ώραίος άνδρας με μαύρα μαλλιά, καστανά μάτια, κανονικάτο προφίλ και σώμα 'Αδώνιδος. 'Εχει γλυκύτατη φωνή και προτού παίξη στον κινηματογράφο, τραγουδούσε συχνά στο ραδιόφωνο. Είνε ένας νέος άπλός, εύγενικός, γεμάτος καλωσύνη. Δεν είνε ούτε υπέρφηρος ούτε έγωϊστής. 'Αντιθέτως είνε ό πιο μετρίφωρος ήθοποιός του κόσμου. 'Η δόξα δεν του σήκωσε καθόλου τά μυαλά, όπως συμβαίνει συνήθως.

Άς αφήσουμε όμως τον ίδιο τον Ντόν 'Αμίτσι να μάς διηγηθή κάτι για την ζωή του,

«Όταν έφθασα στο Χόλλυγουντ έπειτα από πενταετή ύπηρεσία σε ραδιοφωνικούς σταθμούς θρέθηκαν πολλοί φίλοι οι όποιοι μου έδιδαν ειλικρινείς συμβουλές. Μία φράσις όμως την όποιαν μου έπανελάμβαναν όλοι συχνά είνε ή ακόλουθη:

«Άγαπήτε Ντόν, οι δοκιμές σας είνε έπιτυχημένες, πάντως όμως θα μπορούσατε να κάνετε κάτι καλύτερο. Θα έπρεπε όπωσδήποτε να προσέχετε περισσότερο τις έρωτικές σκηνές!...Τό ζήτημα αυτό είνε πολύ λεπτό!...»

— Για σταθίτε, τους άπαντούσα με πειποί-ισι, είμαι παντρεμένος και έχω δυο παιδιά.

«Ό γάμος είνε κάτι το άμαφορετικό, μου άπαντούσαν φίλικά. Μας χρειάζεται το είδος του έρωτος που κάνει τις δακτυλογράφους και τις μιντινέτες να σιρπούν, αυτόν τον έρωτα που ής καθλώνει στις πολυθρόνες των σκοτεινών αίθουσών του κινηματογράφου».

Όφείλω να όμολογήσω ότι δεν ήμουν είδικευμένος στον ιδιαίτερον αυτόν κλάδον του έρωτος και εύχαριστούσα τους κυρίους αυτούς για τις φιλικές τους συστάσεις. 'Επειτα από μερικά συζητήσεις του είδους αυτού, άπιδάσισα να κάνω μόνος μου μία μεθοδική έρευνα. Πρώτα άπ' όλα άρχισα να ξεχνά όσα ήξερα, έως την ήμερα που ό Τάυρον Πάουερ, ό αζέν πρεμιέ της μόδας» μου έδωσε μαζί με την λωρε-

τα Γιούγκ ένα θαυμάσιο έρωτικό μάθημα, στο φίλμ «Πρό παντός ό έρως».

Είχα και εγώ ένα ρόλο στο φίλμ αυτό, οχι όμως του έρωτευμένου, δεδομένου ότι οι διευθυνταί των στούντιο δεν με έκριναν άκόμη ικανόν να έκπληρώσω τον ύψηλόν αυτό καλλιτεχνικό πρόορισμό.

Άπεφάσισα λοιπόν να παρακολουθήσω προσεκτικά το παίξιμο του έκλεκτου συναδέλφου μου. Κατόπιν έμελέτησα στην όδόν ην τεχνικήν όλων των δισημένων έρωτευμένων του συγχρόνου κινηματογράφου, φθάνοντας και σε μερικούς πρωταγωνιστάς του βωδού κινηματογράφου, φυσικά, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ό Ροδόλφος Βαλεντίνο παραμένει υπεράνω όλων.

Ό Βαλεντίνο κρατούσε το άλύγιστο στυλ. Προεφύλασσο σε διάφορα στρατηγικά σημεία έως την έμπειτη πράξι. Οι πρωταγωνίστριες έλυωναν κυριολεκτικά στην εμφάνισί του. Κατόπιν έβίαζε την κατάσταση. Μόνον ένας διρτουός του έρωτος μπορούσε να τολμήση κάτι παρόμοιο.

Επειτα παρηκολούθησα τον Ρόμπερτ Ταϊλντορ και όλους τους άλλους παθητικούς, πνευματικούς και διαφόρων τύπων έραστές.

Ό Ρόναλντ Κόλμαν είνε λεπτός και οι γυναίκες τον άγαπούν επειδή είνε διακοσμητικόν στοιχείον και με την πιθανότητα ότι μπορούν να τις ζηλέψουν οι όμοφυλές τους. 'Ο Γουίλλιαμ Πάουελ έχει έναν άτομικό τρόπο που με άφινει τελείως άδιάφορο.

Άπεφάσισα λοιπόν και εγώ να παρυσιασθώ στο κοινόν όπως είμαι, να του προσφέρω δηλαδή έναν Ντόν 'Αμίτσι που ούτε δαγκνίζει, ούτε σκάζει τις γυναίκες από το πολύ σφίξιμο όταν τις φιλά, δεν περιφρονεί, δεν κοροϊδεύει, δεν έχει τίποτε το πρωτότυπο. Με δύο λόγια : έναν έραστή που ά ταπά».

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Μέχρι σήμερα οι 'Αθηναίοι έθαύαυσαν τον Ντόν 'Αμίτσι στίς ακόλουθες ταινίες: «Σόδομα και Γόμορρα», «Ξαναβίζουν τα ρόδα», «Λευκή βασίλισσα», «Πρό παντός ό έρως», «Οι τρεις Σωματοφύλακες». Τροκεϊται όμως συντόμως να τον θαυμάσουν και πάλι. ε μερικές τελευταίες μεγάλες έπιτυχίες του, μερικές εκ των όποιων οι ακόλουθες: «Η βαράν», «Η νήσος της άγνίας», «Αλεξάντερ Γκράχαμ Μπέλλ» (ό έφευρέτης του τηλεφώνου), «Παρέλασις του Χόλλυγουντ» με συμπρωταγωνίστριαν την περίφημη 'Αλίσ Φαϊν κ.ά.

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Όταν ό Ντόν 'Αμίτσι ήταν άκόμη στο σχολείο έρωτεύθηκε ένα μικρό κοριτσάκι και ή αγάπη τους μεγάλωσε μαζί μ' αυτούς έως το 1932 όποτε παντρεύθηκαν. Η σύζυγός του ήταν ή μόνη του φίλη και ό διαρκής και μοναδικός του σύντροφος όταν μετά από πολλές άτυχίες το Χόλλυγουντ του έφερε τύχη και περιουσία, δυο χαριτωμένα άγοράκια έπεσφράγισαν την εύτυχία τους. 'Ο Ντόν μετά την έργισία του έπείσטרφε άμέσως στο σπίτι για να παίξη με τα παιδιά, και ή 'Ονόρ — αυτό είνε το όνομα της γυναίκας του — ήταν πάντοτε έτοιμη να φιλήση τα κλαμένα μωτρακια τους, να δέση τα χτυπημένα δακτύλα, να διώξη τις σκοτούρες των μικρών διαβολάκων και την κούσσι του συζύγου της με ένα χαϊμόλετο ή μία γλυκειά ματιά που τους περιέβαλλε σαν ένα χρυσό φώς.

Έχουν ένα ώρσιό σπιτάκι στην κοιλάδα του Σάν Φερνάντο, περιτριγυρισμένο με ποτακαλλίες και λεμονιές. 'Ο δέ Ντόν 'Αμίτσι λέγει ό : το άσμα των άνθων των δένδρων αυτών είνε εκείνο που κρατεί τον νάινο του σε μία διαρκή σελήνη του μέλιτος.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ένα «φλέγον» γυναικείο ζήτημα

Η ΠΡΟΙΚΑ έξασφαλίζει ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΓΑΜΟ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ;

Η προίκα άπετέλεσεν άνέκαθεν το φοδερώτερο και ισχυρότερο όπλο των άνυπανδρων γυναικών για την κατάκτησι του άνδρός...

Άραγε, όμως, και το μοναδικό;

Στό σημείον αυτό οι γνώμες των άρμόδιων κοινωνιολόγων και ψυχολόγων μας διχάζονται.

Η γυναίκα, ύπαστηρίζουν οι μέν, όσο άσχημη, άνοητη, τεμνέ, άνέκαθεν και άν έπιτε, έξασφαλίζει τον γάμο όταν έχη προίκα.

Καμμία νέα δεν μένει στο ράφι όταν είνε νόστιμη, έξυπνη και έξρει να γοητεύη, έστω κι' αν δεν έχη προίκα, παραδέχονται οι δε. Οι γυναίκες του είδους αυτού γνωρίζουν να διαλέγουν τον άνδρα που θα τις έκτιμήση και θα τις νοιάση και που θα είνε διατεθειμένος να τις πανδρεύη. Η προίκα παίζει στην παντρειά τον τελευταίο ρόλον. Η μάλλον, άποτελεί το δόλωμα του γάμου για τις άνίκανες για το παραμικρό γυναίκες.

Για να μη μεροληπίσσωμε, θα άρκεσθούμε να μην παραδεχθούμε καμμία από τις δυο παραπάνω άποψεις και να έξετάσωμε πώς έχει στον τόπο μας το πολυθρύλητο αυτό ζήτημα που ένδιαφέρει τόσο κάθε νέα κοπέλλα.

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΙΚΑ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ...

Άς δούμε λοιπόν τί πιστεύει ό λαός μας για την προίκα. Μία προσεκτική έρευνα των συνηθειών του και των έθίμων του άποδεικνύει ότι η προίκα για μία νέα που θέλει να πανδρευθή θεωρείται ως κάτι το απαραίτητον. Πίστις πολύ άποκαρδιωτική άλήθινα για τις φτωχές και άπροσταυτες κοπέλλες μας...

Πραγματικά, ό λαϊκός ποιητής έχει την ακράδαντη πεποίθησι ότι τα «προικιά» άποτελούν το μοναδικό έχέγγυο για μία κοπέλλα, που θέλει να πανδρευθή. Καί μοιρολογά και οικτείρει αυτές που δεν τά έχουν, με τά ζοφερώτερα λόγια:

Πόσες βαρκούλες για καιρό δεν είνε μισερνές, πόσες κοπέλλες για προικιά δεν είνε πανδρεμένες...

Μά συνηθως, ή έλλειψις προίκας, γίνεται άφορμή και χειροτέρων συνεπειών. Η όμορφη μά φτωχή κόρη όσο βλέπει τά χρόνια να περνούν χωρίς νάρχεται κανείς να την ζητήσει, όσο βλέπει τά ρόδα του προσώπου της να χάνουν την πρωτή λαμπάδα τους με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να دریσκειται ό θελκτικός πρίγκηπας των όνειρων της, φθίνει και μαραζώνει και νοιάθει σιγά-σιγά την ζωή της να διαφεύγη μέσα από την άποζημένη καρδιά της.

Την τραγουδούσε σε θλιβερό

Δεν θέλεις γυιό του βασιλέα, δεν θέλεις γυιό του ρήγα, μόν' θέλεις τ' άρχοντόπουλο με τις πολλές χιλιάδες, πουάν στον κόσμο ζακουστό σ' άνατολή και δύσι. Κι' εκείνο τ' άρχοντόπουλο πολλά προικιά γυρεύει: γυρεύει μύλους δάδεκα μ' αυτούς τους μυλωνάδες γυρεύει άμπελία δεκαστώ με όλους τους σκαφτιάδες.

Έννοείται ότι ή πλούσια κόρη του δημοτικού τραγουδιού στο τέλος μένει άνυπαντρη γιατί ζητά άπ' τους ύποψηφίους γαμπρούς ναχουν κι' αυτοί λεφτά! 'Όσοι δέ άπ' αυτούς έχουν, ζητούν άπ' τη ύψη ν' αύξηση την προίκα της.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΙΚΑΣ

Πόση όμορφιά όμως, πόση γοητεία και χάρι έχει το έτοιμασμα μιας πτωχικής προίκας που προορίζεται για έναν έλάχιστα άπαιτητικό γαμπρό. Καί πόσην εύτυχία νοιώθουν οι δυο οικογένειες που άποφάσισαν να ζευγαρώσουν τά παιδιά τους με τά φτωχικά μέσα που έχουν και να συμπεριερίασουν.

Η κόρη του λαού, που έφτιαξε με τά χέρια της τά κεντίδια των προικιών της και έτοιμάσε, δουλεύοντας μερνούχτα με το θελόνι, τη μικρή περιουσία των άσπρορροχών της, δεν άνταλλάσσει την ίκανοποίησι που νοιώθει, με τη μεγαλύτερη εύτυχία της άρχοντοπούλας, που τά δρήςε όλα έτοιμα και διαπραγματεύεται τον γάμο της σαν το εύτελέστερο έμπόρευμα του παζαριού, με το γνωστό συμφεροντολογικό άπόφθεγμα «Δώσε μου να σου δώσω».

Την εύτυχία αυτή της έτοιμασίας της προίκας να πώς την τραγουδά ό ποιητής:

...Κι' οι νειές κοπέλλες, όμορφες παρθένες μεστωμένες πλέκουνε ζομπιλία και κεντούν πανώρεια τα προικιά τους. Κι' άλλη κεντάει ώρηόπλουμο γαλάσιζο μαξιλάρι, άλλη σεντών ύταματώ στις άκρες καρδελιάζει, άλλη πουκόμισο λευκό γαμπριάτικο ζομπιλιάζει άλλη ποδιά πολύχρωμη μεταξωτή γαζώνει...

ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΗΝ ΝΥΦΗ ΧΩΡΙΣ ΤΟ... ΧΩΡΙΟ!

Μά έκτός αυτού, στον τόπο μας ύπάρχει ως σήμερα κι' ένα γραφικότατο σχετικό έθιμο. 'Όταν ό νέος ενός χωριού παντρεύη την νέα ενός γειτονικού χωριού χωρίς μεγάλη προίκα, οι συγχωριανοί του το θεωρούν αυτό μεγάλη τιμή για τον τόπο τους.

Καί παίρνοντας τον γαμπρό έν πομπή, μεταβαίνουν στο χωριό της νύφης. 'Εκεί, σταματών στην πλατεία και όλοι μαζί χαρούμενοι τραγουδούν:

Έβγάτε έσείς οι ντόπιοι! νάρδουμε έμεις οι ξένοι! να φέρομε το μάλαμα, να πάρουμε τ' άσχημα. Να μη σας κακοφαινεταί πούθαμε στο χωριό σας έμεις τη νύφη πήραμε και το χωριό δικό σας.

Τό «μάλαμα» είνε ό γαμπρός το δέ άσχημη ή νύφη. Είνε δέ υπέρφηρος ή άπόλοικό χωρικό — όπως τονίζουν στον τελευταίο στίχο του τραγουδιού τους — που πήρανε μόνο τη νύφη χωρίς να τους πάρουν μαζί και... το χωριό, δηλαδή την προίκα της νύφης που θα άποτελούσε περιουσίαν και του χωριού.

Γιατί, πράγματικά, όπως λέει ένα λαϊκό δίστιχο, όταν φύγη άπ' το χωριό μία πλούσια νύφη:

Έπήραμε την πέρδικα την πεταπορικισμένη κι' άπόμεινε ή γειτονιά σ' ά χώρα κορσεμένη.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ Η ΠΡΟΙΚΑ ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ...

Άλλά, άς ξαναγυρίσωμε πάλι στο περισσώτερον «φλέγον» σημείον του θεματός μας:

Η προίκα έξασφαλίζει πάντοτε το γάμο σε μία νέα; —Δός της προικιά της άσχημης για να σε συχωρήνη, λέει μία λαϊκή παροιμία.

Καί έννοεί ότι, ότον έξασφάλιση μία νέα άσχημη, μία προικούλα, έξασφαλίζει και τον γάμο της και συχωρήν αυτού που την έπρόικισε.

Η λαϊκή αυτή θυμοσοφία δεν είνε αυθαίρετη. Πολλές κοπέλλες ώραιες χαριτωμένες, έλικυστικές, ναϊκοκυρούλες, με χίλια δυο προτερήματα κι' άλλα τόσα χαρίσματα έμειναν στο ράφι επειδή δεν είχαν μία προικούλα.

Ενώ, ή ιστορία της ζωής δεν έχει να μάς παρουσιάση παρά σπάνια παραδείγματα γυναικών άσχημων, άνίκανων, και άπρόκοφτων, μα με προίκαν, που δεν παντρεύτηκαν... Άς έχουν λοιπόν, την γνώσιν οι ένδιαφερόμενες, όσο είνε άκόμη καιρός...

ΜΙΧ. ΧΑΝ.

15ον

—Πόσα θέλετε; έρώτησε με έκφραση άπιδας ή κυρία ντε Σαβερνύ.

—Κυρία! Έκαμε ο Πατόχης, σάν να μην είχε άκούσει την έρώτησι.

—Πόσα θέλετε; έπανελαβε ή Μαργαρίτα. Σας άφίνω να όρίσετε μόνος σας τó αντίτιμο τής έκδουλεύσεώς σας.

Ο Πατόχης έπήρε ένα θλιβερό ύφος και είπε:

—Κυρία, δέν ζητώ έλεημοσύνη. Έχω συνηθίσει να ζω και με λίγα και με πολλά χρήματα. Δέν είνε λόγος να με όρίζετε, έπειδή σας διηγούμαι τὰ βάσανά μου. Πιστεύσατε με, ότι δέν τó αξίζω.

Και, διαπραγματευόμενος με σοδαρότητα την ύπόθεσι του, έξηκολούθησε:

—Δέν έρχομαι να σας ζητήσω δώρον ή ανταμοιβήν, κυρία. Άλλ', ένα είδος δανείου. Κατ' αυτών τών τρόπων, θα κατορθώσω να έγκαταστήσω ανταποκριτάς στίς έπαρχίες και να έργασθώ καλύτερα. Τó χρέος μου αυτό θα σάς τó έξοφλήσω όπως θέλετε σείς, είτε κατά μήνα είτε κατ' έτος.

—Πόσο θέλετε τέλος πάντων;

—Υπολογίζω ότι για τήν έργασία μου θα μου έφθαναν πενήντα χιλιάδες φράγκων.

Η κυρία ντε Σαβερνύ έταράχθη.

—Άλλά, κύριε, είπε, δέν έχω τόσα πολλά χρήματα στη διάθεσί μου. Όλην μου την περιουσία την διαχειρίζεται ό κόρης ντε Σαβερνύ. Πώς θα ήταν δυνατόν να τού ζητήσω να μου δώση ένα τόσο μεγάλο ποσόν;

—Ω! Κυρία, έκαμε ο Πατόχης, δέν θα σας είνε δύσκολον να έξεύρετε τις πενήντα αυτές χιλιάδες...

—Είνε αδύνατον, κύριε. Έδω ζητήσω τó ποσόν από τόν σύζυγόν μου, θα με ρωτήση τί πρόκειται να τó κάμω. Τί θα τού άπαντήσω τότε;

—Θά όρθη κάποιος δικαιολογίας.

—Έάν τούλάχιστον ήμουν θεθαία ότι ή αίτησίς σας... δέν θα έπανελαμβάνετο.

—Ω! Κυρία, ό λόγος σας είνε σκληρός.

—Δέν άπαντάτε;

Ο Πατόχης έπήρε τó ύφος ανθρώπου, πού είχε δρεθί ξαφνικά σε μεγάλη άμηχανία.

—Δέν μπορώ να ύποσχεθώ τίποτε, είπα.

Η κυρία ντε Σαβερνύ άφήκε ένα θαυόν άναστεναγμόν. Άντελαμβάνετο τώρα ότι έφεξης θα ήταν δούλη αυτού τού ανθρώπου.

—Δώστε μου τούλάχιστον τόν καιρό να έξοικονομήσω αυτά τὰ χρήματα, για να μην προκαλέσω ύπόνοιες στον κ. ντε Σαβερνύ.

Ο Πατόχης σκέφθηκε ότι τó συμφέρον του άπαιτούσε να φωνή ύποχωρητικός.

—Σας είπα, κυρία, ότι έχω άπόλυτην ανάγκη απ' αυτά τὰ χρήματα, έάνισος. Δέν θέλω όμως να σας στενοχωρήσω. Έάν είνε ανάγκη, θα σας περιμείνω επί μερικές ήμέρες.

—Θά σας ζητήσω προθεσμία όντω ή-μερών, είπε ή κυρία ντε Σαβερνύ. Έλπίζω να έξοικονομήσω έν τώ μεταξύ αυτό τó ποσόν.

—Θά σας περιμένω, άπήντησε ο Πατόχης.

22

Κατόπιν έχαίρετσε με μεγάλη ευγένεια και έφυγε από τó μέγαρο Σαβερνύ.

Η Μαργαρίτα είχε άπομείνει μέσα στην αίθουσα, κάτωρη σαν νεκρή και με τó δλέμμα τρομαγμένο, σάν να έβλεπε σε άδυσσο.

—Αυτός ό άνθρωπος θα είνε ή καταστροφή μου! έψιθύρισε.

Πρός ποίον να κατασφύγι; Σε ποίον να διηγηθί την άγωνία της; Πού θα έβρισκε αυτά τὰ χρήματα; Έπρεπε να χρησιμοποιήση κάποιο ψέμα. Άλλ', έως πότε θα έψευδετο, άφού ο Πατόχης, χωρίς άμφιβολία, θα άνενέωνε τις αίτησεις του.

—Είμαι χαμένη! έπανελαμβάνε διαρκώς.

Τέλος, έπειτα από πολλούς δισταγμούς έζήτησε από τόν σύζυγό της πενήντα χιλιάδες φράγκα, προφασίζόμενη ότι ήθελε να έξοφλήση μερικούς έκκρεμείς λογαριασμούς της και να έκτελέση διάφορα φιλανθρωπικά έργα.

Ο κ. ντε Σαβερνύ έπροθυμοποιήθη να τής δώση αυτό τó ποσόν.

Η Μαργαρίτα τó έδωσε έντός της ταχείας προθεσμίας στον Πατόχη.

Άλλά προσηθάνετο ότι αυτό ήταν τó πρώτον ήμα.

Γιατί δεθαία δέν θα μπορούσε να τού άρνηθί τίποτε στο μέλλον.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ο Πατόχης ήταν ένθουσιασμένος. Όλα έπήγαιναν βαμμάσια.

Άλλά, δια να είνε ήσυχος ότι δέν θα άνεκαλύπτετο ή άπάτη του, έσκέπτετο ότι έπρεπε να έξουδετερώση συγχρόνως την φίλια που είχε άρχισι να άναπτύσσεται μεταξύ τού Ίακώβου και τής οικογενείας Σαβερνύ.

Έθεσε λοιπόν άμέσως εις ένέργειαν τó σκεδίο του.

Είχε συναντήσει τόν Ίακώβο στο σπίτι της Έλιάνας, μία μέρα πού είχαν έλθει εκεί ό συνταγματάρχης ντε Σαβερνύ με την σύζυγό του, για να ίδούν τὰ νέα μοντέλλα τών καπέλων.

Ο Σαβερνύ είπε σε μία στιγμή:

—Έμαθα κάποτε ότι ό Ίακώβος άγαπούσε πολύ τὰ χαρτιά και ότι έπαίξε συχνά με τούς συναδέλφους του στο Χανό.

Τού έκαμε τότε δριμύτατες παρατηρήσεις και θέλω να πιστευω ότι δέν θα έπαίξε έκτοτε.

—Όχι, συνταγματάρχα μου, έσπευσε να άπαντήση ο Ίακώβος. Έκτοτε δέν έπήρα ποτέ χαρτιά στα χέρια μου.

—Και δέν θα παίξης ούτε στο μέλλον. Μου τó ύπόσχεσαι;

—Ναί, άπήντησε ο Ίακώβος.

—Πόσους άξιωματικούς είδα να καταστρέφονται από τó παιγνίδι! είπε ο Σαβερνύ. Γι' αυτό δέν θεωρώ άσκοπο να σου ύποσημειώσω τόν κίνδυνον.

Ο Πατόχης έσκέπτετο.

Ο υιος έδοκίμασε τó ποτό, θα ξαναπαίξη;

Ο Ίακώβος δέν έγνώριζε τó Παρίσι.

Η μεγαλοπολις αυτή τόν έξάλειξε, καθώς φορά πού έκυκλοφορούσε στους δρόμους της.

Δύο ή τρείς φορές μόνο ως τώρα είχαν βγή μαζί με τόν Βερνάρδο και κάτωρη περισσότρω μαζί με τόν θείο Κάισαρ.

Άπέναντι τού Πατόχη, ό Ίακώβος ήσθάνετο ένα είδος ένστικτώδους άποστροφής.

Άλλά, βλέποντας την Έλιάνα να τόν περιβάλλη με έμπιστοσύνη, ήνεχτο τις έπισκέψεις του.

Η άλλητρω, άλλωστε, είνε ότι ο Πατόχης έφέρετο πάντοτε με μεγάλη ευγένεια και λεπτότητα άπέναντί τού Ίακώβου.

Έξαιρετημένος άνέκαθεν στην καλακεία, κατάρθωνε πάντοτε να ύποχρεώη τούς

άλλους, προσφέροντας σ' αυτούς με προθυμία μερικές μικρές, άλλ', όχι τελείως άσημαντες ύπηρεσίες.

Έκτός τούτου, έγνώριζε δυο κανείς άλλος τή ζωή τού Παρισίου και είχε παράσχει στον Ίακώβο μερικές πολύ χρήσιμες ύπηρεσίες.

Κάθε δράδυ σχεδόν, ό νεαρός άξιωματικός και ή Έλιάνα έπήγαιναν στο θέατρο, όταν δέν έπεσκέπτοντο την οικογένεια Σαβερνύ.

Η Έλιάνα ήταν πολύ ευτυχισμένη.

Άλλ', έδλεπε με μεγάλη της λύπη ότι έπλησίαζε ολόένα ή ήμέρα, κατά τήν όποία ή ευτυχία της θα τελείωνε, όότι ή άδεια τού Ίακώβου έφθανε στο τέρας της.

Τήν έποχή αυτή άκριβώς, συνέβη να μη μπορέση να συνοδεύση ένα δράδυ τόν Ίακώβο.

Έβιάζετο να παραδώση ώρισμένες παραγγελίες τήν έπομένη και ήταν άναγκασιμένη να περάση ένα μεγάλο μέρος της νύκτας στο κατάστημά της έργαζόμενη.

Ο Ίακώβος έπροθυμοποιήθη να τής κρατήση συντροφιά.

Άλλ', ή Έλιάνα έπέμεινε ότι δέν ύπηρε κανείς λόγος να παραμείνη μαζί της.

Τό δράδυ αυτό θα είσαι έντελώς έλεύθερος, είπε. Πήγαινε όπου ζεις. Άλλωστε, έπειτα από λίγες ήμέρες, θα κλεισθής και πάλι στο στρατώνα και δέν θα είμαι δεθαία εγώ εκείνη πού θα σε δεσμεύσω.

Τή στιγμή εκείνη ο Πατόχης έμπηκε στο κατάστημα.

Καθώς διήρχετο τόν διάδρομο, είχε άκούσει τὰ λόγια της Έλιάνας και έσκόφθηκε άμέσως ότι δέν έπρεπε να κάση την ευκαιρία πού τού παρουσιάζετο.

—Λοιπόν, άφού δίδετε άπόψε άδεια έξόδου στον Ίακώβο, είπε με ευθυμό τόνο, θα τόν πάρω εγώ μαζί μου. Φυσικά, θα φάμε μαζί. Έπειτα, θα σας οδηγήσω όπου θελήσετε. Είσαθε σύμφωνος;

—Δέν μπορώ να άρνηθώ, άπήντησε ο Ίακώβος στον ίδιο ευθυμό τόνο.

Η Έλιάνα ήσθάνθη μία άνεξήγητη ανησυχία όταν άκουσε ότι οι δυο άνδρες θα έδβαιναν μαζί έξω.

Φυσικά, δέν ύπηρε τίποτε τó έκπληκτικό σ' αυτό.

Και έν τούτοις...

Έκύταξε τόν Πατόχη επί άρκετή ώρα, σάν να τόν έβλεπε για πρώτη φορά.

Η βαθεία και ζηλότυπη αγάπη της προς τόν Ίακώβο, πού μετείχε μητρικής, άδελφικής και έρωτικής συγχρόνως στοργής, την έκαμε να μαντεύη κάποιον άόριστο κίνδυνον.

—Λοιπόν, έκαμε ο Πατόχης, προαίσητα νόμενος και αυτός μία άπειλή από τó μέρος της Έλιάνας, μήπως έχετε καμιά αντίρρηση; Θα ένόμιζε κανείς ότι ή πρότασίς μου δέν σας άρέσει...

—Ω! Όχι! Κάνετε λάθος κύριε Πατόχη! έσπευσε να πη ή νέα.

Ο Πατόχης έσκυψε προς τó μέρος της και, με τόν ίδιο καλοκάγαθο τόνο, είπε:

—Μην φοβήστε τίποτε. Ο Ίακώβος μαζί μου δέν ύπηρε κανείς φόβος να παρεκτραπή. Ένώ άν ήτο μόνος...

Η Έλιάνα έγινε κατακόκκινη, γιατί άπó τὰ λόγια αυτά είχε μαντεύσει ότι τó αίσθημά της κάθε άλλο παρά άποτελούσε μυστήριο για τόν Πατόχη.

Και στην ίδια τώρα οι φόβοι της έφαίναντο παράλογοι.

Ο Ίακώβος δέν ήταν βέθαία κανένα μικρό παιδί. Και, έπειτα, τίποτε ως εκείνη τη στιγμή, δέν τής έδιδε τó δικαίωμα να σκεφθί ότι ο Πατόχης διέκειτο έχθρικός άπέναντί των.

Ο Ίακώβος άντελήφθη τούς δισταγμούς της και έπανελαβε και πάλιν την πρότασί του να μείνη μαζί της.

Άλλ', ή Έλιάνα δέν την έδέχθη.

Τούναντιον είπε:

—Ίακώβε, θα πλήξης πολύ μένοντας μαζί μου, γιατί ή έργασία μου είνε μονότονη και έκνευριστική. Τούναντιον με τόν κ. Πατόχη θα διασκεδάσης. Σε παρακαλώ λοιπόν να πάς μαζί του. Θά σου ζητήσω μόνο ένα πράγμα...

—Ποιό;

—Να γυρίσης σύντομα, γιατί θα άνησυχά.

—Σου τó ύποσχομαι, είπε ο Ίακώβος. Στις δέκα θα έχω γυρίσει.

Ο Πατόχης και ο Ίακώβος έφυγαν σε λίγο.

Η Έλιάνα είχε άπομείνει μελαγχολική και περίλυπη.

Τους άκουσε να βγαίνουν από την έξωπορτα και άνεστένανε.

Μερικά λεπτά άργότερα, ήλθε να την έπισκεφθί ό θείος Κάισαρ.

Η νέα έκλαιε και δέν κατάρθωνε να άποκρύψη τὰ δάκρυά της.

—Τί τρέχει, λοιπόν; Τί συνέβη; έρώτησε ό άγαθος γέρον.

Άλλ', ή Έλιάνα άνεσήκωσε τούς ώμους και άφησε ένα χαμόγελο να διαφανή στα χείλη της.

—Τίποτε, άπήντησε. Νεανικές άνοσιές. Έάν σας τις πώ θα με μαλώσετε.

Ο θείος Κάισαρ δέν ήταν όμως από τούς άνθρώπους πού γελιούνται εύκολα.

Έπέμεινε.

Και, στο τέλος, ή Έλιάνα άναγκάσθηκε να όμολογήση τὰ πάντα.

—Και έμένα δέν μου άρέσει αυτός ο Πατόχης, είπε ό θείος της. Τό ύφος του είνε ύποκριτικό και τὰ μάτια του παμπόνηρα. Είνε πολύ ύπουλος άνθρωπος. Δέν σου είπαν τούλάχιστον πού πηγαίνουν;

—Όχι.

—Τόσο τó χειρότερο. Θά μπορούσα ίσως να τούς δρώ.

Ο Ίακώβος και ο Πατόχης άνέβαιναν αυτή τη στιγμή την όδο Σκρίμπ.

Ο ύπαξιωματικός έφορούσε πολιτική ένδυμασία.

Και ο Πατόχης ήταν ντυμένος επίσης με μεγάλη έπιμέλεια και έδιδε την έντύπωσι ένός πλουσιού άστού.

—Πού θα πάμε να φάμε; έρώτησε ο Πατόχης.

—Μήπως ξέρω; Έκαμε ο Ίακώβος. Πη γαινομε όπου θέλετε. Τό Παρίσι είνε για μένα ακόμη άγνωστο.

—Είνε πολλές καιρός πού έχω να διασκεδάσω, είπε ο Πατόχης. Πηγαίνωμε να πάρωμε πρώτα ένα όρεκτικό. Έπειτα δλέπομε...

—Ήταν ή έκτη άπογευματινή.

Τό δράδυ αυτό, πλήθος κόσμου έκκυλο φορούσε στα βουλεβάρτα.

Οι δυο άνδρες έσταμάτησαν σ' ένα καφέειο.

—Δύο άψέντια! παρήγγειλε ο Πατόχης.

—Δέν έχω ποτέ μου δοκιμάσει άψέντι, διεμαρτυρήθη ο Ίακώβος, στενοχωρημένος κάπως.

—Στρατιωτικός και δέν έχετε πιή άψέντι.

—Και όμως. Σας φαίνεται περίεργο;

—Πολύ. Άλλ', ως είνε. Θά δοκιμάσετε σήμερα για πρώτη φορά. Τό άψέντι, φίλε μου, είνε τó γάλα τού στρατιώτου.

Ο ύπαξιωματικός δέν έφερε καμιά αντίρρηση.

Ο Πατόχης, άφού ήσαν τó πρώτο ποτήρι, παρήγγειλε και δεύτερο.

Ο Ίακώβος εύρισκε ήδονικό τó ποτόν και προθύμως ήπτε και τó τρίτο ποτήρι, πού παρήγγειλε σε λίγο ο Πατόχης.

Κατά τις έπτά, ο Πατόχης ώδήγησε τόν Ίακώβο σ' ένα έστιατόριο τού βουλεβάρτου.

Παρήγγειλε τότε πλουσιώτατα εδέσματα και έκλεκτά κρασιά.

Τό γεύμα διήρκεσε άρκετή ώρα.

Ο Πατόχης τó παρέτεινε, θέλοντας να έπιτύχη τούς σκοπούς του.

Ποτέ στη ζωή του, ο Ίακώβος δέν είχε φάει ούτε πιή τόσο καλά, όσον εκείνο τó δράδυ.

—Όταν έδγήκαν από τó έστιατόριο, έκαμαν μερικά βήματα στο βουλεβάρτο.

Ο Ίακώβος είχε ρωμαλέο οργανισμό, αλλά δέν ήταν καθόλου συνηθισμένος σε εύλογια αυτού τού είδους.

Θά μπορούσε να ύπομείνη και την πείνα και την δίψα πολύ εύκολώτερα, παρ' ό,τι τó πλούσιο αυτό γεύμα.

Πράγματι, έννοιζε τó κεφάλι του βαρύ και τὰ μέλη του άπωνα.

Αντιθέτως, ο Πατόχης ήταν ψυχρός και γαλήνιος.

—Από καιρού εις καιρόν, έρχινε πλάγια δλέμματα προς τó μέρος τού Ίακώβου

θέλοντας να παρακολουθήση τās προόδους τής μέθης τού νεαρού ύπαξιωματικού.

Ένα αδιόρατο χαμόγελο διέσπελλε τότε τὰ ώχρα και λεπτά χείλη του.

Πιό πέρα, έκάθησαν σ' ένα καφεείο τού βουλεβάρτου.

Ο άέρας και ή άκατάπαυστος διαδρομή τών περιπατητών άπετελείωσαν, ό,τι τó κρασί είχε άρχισι.

Ο Ίακώβος ήταν τώρα τελείως μεθυσμένος και είχαν άρχισι να χάνη την έπιβολή και την ψυχραιμία του.

Κατά τις δέκα ο Πατόχης τού είπε άφελώς.

—Έχω μία έργασία έδώ κοντά.

—Πού;

—Στη λέσχη Δαντέν. Για πέντε λεπτά μόνον. Θέλετε να με συνοδεύσετε; Κατόπιν παίρνωμε ένα άμάξι και σας πηγαίνω στο σπίτι της Έλιάνας.

—Ευχαρίστας, είπε ο Ίακώβος.

Έσηκώθηκε θαρύς και άκολούθησε τόν Πατόχη.

Η λέσχη Δαντέν ήταν χαρτοπαίγνιο, πού είχε πολλές φορές κλεισθί από την άστυνομία, έξ άφορμής διαφόρων σκανδάλων, πού είχαν ξεσπάσει μέσα σ' αυτό, αλλά τó όποιον κατάρθωνε να άνοίγη πάντοτε χάρις στην ύποστήριξι Ισχυρών προστατών.

Τό δν πού ζή λιγώτερο από κάθε άλλη ζωική ύπαρξι στον κόσμο, είνε τó έντομο «έφημερον», τού όποιου ή ζωή διαρκεί είκοσι τέσσερις ώρες. Τό έφημερον ζή συνήθως στις έπιφάνειες ποταμών και λιμνών.

★ Υπάρχει στον κόσμο μία πόλις όπου άπαγορεύεται τó κάπνισμα και μέσα στο σπίτι ακόμα. Η πόλις αυτή είνε ή Λευζίν, στην Έλβετία, όπου πηγαίνουν οι πάσχοντες από πνευμονικές άρρώστειες.

★ Η δλική μάζα της λάδας πού έκτοξέται από τὰ ήφαιστεια τών νήσων Σάντουιτς (Πολυνήσια) είνε άρκετή να καλύψη ολόκληρη την Εύρώπη μ' ένα στρώμα πάχους τριάντα δυο περίπου έκαστομέτρων.

★ Η μικρότερη έκκλησία τού κόσμου εύρίσκεται στην πολίχνη Μπαγιονγκούλα της Λουιζιάνας, στην όποία ύπάρχει θέσις μόνο για την Άγια Τράπεζα και τόν λειτουργό της.

★ Ένα έκταριο βρώμης, κατά τις ένενήντα ήμέρες τής θλαστήσεώς του άφίνει να έκφύγουν στην άτμόσφαιρα, υπό μορφήν «διαπνοής», περισσότερο από είκοσιπέντε χιλιάδες χιλιόγραμμα νερό.

★ Μ' ένα Ισχυρότατο είδικό μικροσκόπιο μπορεί να διακρίνη κανείς 3.000 μικρόδια τούλάχιστον, έπάνω σ' ένα δεκάλεπτο νόμισμα.

★ Ένας λίθος, ό άλεξανδρίτης, άλλ λάζει χρώμα δυο φορές την ήμέρα. Ένώ τó πρώτ' είνε γαλάσιος τó δράδυ γίνεται κόκκινος.

★ Απ' όλα τὰ όστρακοειδή ή κορά δίδα γεννά τὰ περισσότερα αυγά. Πολύς φορές φθάνει τὰ δέκα χιλιάδες σε κάθε γέννα.

★ Στó Μεσικό ύπάρχει ένας πλάτανος, τού όποιου ή περιφέρεια φθάνει τὰ 60 μέτρα, ή δέ ηλικία του ύπολογίζεται μετά 8 έως 10 χιλιάδων έτών.

★ Έάν όλο τó έλας τών θαλασσών τού κόσμου συγκεντρωνόταν σε μία περιοχή, θα σχηματιζόταν ένα βουνό, όσο τó Λευκόν Όρος της Έλβετίας.

★ Σε μερικά θαλάσσια ρεύματα της Νοτίου Αμερικής ύπάρχει ένα είδος ψαριών πού μπορούν να κατασπαράξουν άνθρωπο σε λίγη ώρα.

★ Ένα χιλιόγραμμα γρανίτου περιέχει 10 γραμμαρία άποκρυσταλλωμένου ήδατος πού εξατμίζεται όταν θερμανθί ή πέτρα.

Ο Ίακώβος είχε θαμωθί από την πολυτέλεια τών αίθουσών και κάθε άλλο παρά ύποπτετο την παγίδα, στην όποία τόν παρέσυρε ο Πατόχης.

—Καθίστε, είπεν ό μεσίτης, δείχνοντας τού ένα κάθισμα. Θά γυρίσω σε λίγα λεπτά.

Ο Πατόχης έπέρασε στην αίθουσα τού χαρτοπαίγνιου.

Τό παιγνίδι δέν είχε άρχισι ακόμη, άλλ' έπρόκειτο ν' άρχισι σε λίγο.

Ο Πατόχης διευθύνθη άμέσως προς τόν γκρουπιέρη τής μεγάλης τραπέζης.

Θά έγνώριζοντο ασφαλώς, γιατί και εκείνος, μόλις είδε τόν Πατόχη, έσηκώθηκε από τó κάθισμά του και ήλθε προς τó μέρος του.

—Λοιπόν; Έκαμε. Τόν έφερες;

—Ναί.

—Θά παίξης;

—Νομίζω ότι έχει χρήματα μαζί του.

—Όταν λοιπόν ίδθί τὰ χρυσά νομίσματα να κυκλοφορούν έπάνω στα τραπέζια, θα είνε αδύνατον μου φαίνεται να άντισταθί στον πειρασμό.

—Πρέπει να τόν παρακινήσης και σύ.

—Θά κάμω, ό,τι μπορώ. Μην ξεχάσης μόνον να κάμης ό,τι σου είπα.

—Και άμφιβάλλεις γι' αυτό; Θά τού δώσω να παίξη με σημαδεμένη τράπουλα. Θά κερδίση τότε όσα θέλει.

—Καλά. Τὰ άλλα άφορούν έμένα.

—Άλλ', ή πληρωμή ή δική μου θα γίνη προκαταβολικός. Έσμφωνήσαμε να μου δώσετε πέντε χιλιάδες φράγκα.

—Ορίστε.

Και ο Πατόχης έμέτρησε άμέσως στον γκρουπιέρη τó ποσόν.

—Δέν γνωρίζω τόν... προστατευόμενο σας, είπε ό τελευταίος. Πρέπει να τόν ίδώ προηγουμένως, για να μη συμβή καμιά παρεξήγηση.

—Είνε πολύ εύκολο, είπε ο Πατόχης. Κάθετα στην πρώτη αίθουσα, πλάι στον καναπέ και φορεί ρούχα καφέ χρώματος. Είνε ώραιος νέος, με άρρενωπή ουσιασμία και στρατιωτικό παράσημα.

</

γά: —'Ο άνθρωπος αυτός έχει μια εξαιρετική τύχη. Καί όμως αρκεί καμιά φορά ένα Λουδοβίκιο, για να σταματήσει αυτόματως αυτή η εγνωση. Λένε ότι εκείνοι που πρωτομπούνουν στο παιγνίδι φέρνουν πάντοτε κακό στον πάγκο... —'Αλλά... έκαμε ο 'Ιάκωβος. —Στη θέση σας θα έδοκιμάζω. Τί έχετε να χάσετε. Το πολύ-πολύ ένα Λουδοβίκιο. Γιατί, φυσικά, αν το χάσετε, δεν θα παίξετε δεύτερο. Αν όμως σπάσετε την τύχη του μπάγκου, θα μπορούσατε να φύγετε με τις τσέπες γεμάτες χρυσάφι απ' εδώ... —'Ο 'Ιάκωβος έδίσταζε πάντα. —'Ο Πατόχης είπε και πάλι: —'Έχετε χρήματα μαζί σας; —Ναι, διακόσια φράγκα, που τα όφειλα στο γενναίοδωρία της 'Ελιάνας. —Ποιός έδωσε δηλαδή από ότι χρειάζεται για να τινάξετε στον αέρα όλο τον μπάγκο. —'Ο 'Ιάκωβος έφερε το χέρι στην τσέπη του και έδωσε μερικά Λουδοβίκια. —'Αλλά συνεκρατήθη και ο πρώτος γύρος έπέρασε χωρίς να ποντάρη. —Δεν συνέδη όμως το ίδιο και στο δεύτερο γύρο. —'Ο νέος έπληρε τότε ένα Λουδοβίκιο και το έριξε επάνω στο τραπέζι. —Καλή τύχη! είπε ο Πατόχης. —Και έσυλλογίσθηκε συγχρόνως: «Νά ένα Λουδοβίκιο, που θα σου στοιχίσει πολύ ακριβά». —'Ο 'Ιάκωβος είχε ξεμεθύσει στο διάστημα αυτό, αλλά νέα μέθη τον έκυριευε τώρα. —Είχε κερδίσει το πρώτο Λουδοβίκιο και δύο άλλα στη σειρά. —Επί ένα τέταρτο της ώρας περίπου, εξηκολούθησε να κερδίζει συνεχώς. —Ξαφνικά, μια φωνή ακούσθηκε ανάμεσα στον όμιλο των παικτών. —Παραχωρήστε τον μπάγκο! —'Ο Ούγγρος υπήκουσε. —Εσηκώθηκε από το κάθισμά του και παρεχώρησε τη θέση του στον 'Ιάκωβο, ό οποίος έδίσταζε όμως να την καταλάβη. —'Ο Πατόχης ήλθε κοντά του. —Θα κερδίσεις τα τριπλάσια, του έψιθύρισε αν πάρης το μπάγκο. Θα φύγεις πλούσιος απ' δω. Μην διστάζεις. Είπε μια τύχη που δεν πρέπει να την αφήσεις να φύγει μέσα από τα χέρια σου... —'Ο 'Ιάκωβος δεν έδίστασε περισσότερο. —'Η τύχη εξηκολούθησε να τον ευνοή. —Καθ' όλο αυτό το διάστημα, ο Πατόχης και ο γκρουπιέρης αντήλλασαν συχνά βλέμματα. —Σε μια στιγμή, ο γκρουπιέρης έβωκε μια καινοφανή τράπουλα στον 'Ιάκωβο. —Το παιγνίδι έσυνεχίσθη με την ίδια εγνωση γι' αυτόν. —Τότε ο Πατόχης έπλησιασε έναν από τους παίκτες. —Κύριε... του είπε... εάν μου επιτρέπεται να σας δώσω μια συμβουλή. Μην παίζετε πια; —Γιατί; —'Ο άνθρωπος που κρατάει τον μπάγκο έβαλε και άλλα χαρτιά στον μπάγκο. Προσέξτε!

—Εύχαριστώ, είπε ο παίκτης. —'Επέρασαν μερικά λεπτά ακόμη. —Ξαφνικά, ο παίκτης στον όποιον είχε μιλήσει ο Πατόχης, ετινάχθηκε επάνω. —Σταθήτε, κύριοι! έφώναξε. —'Ολοι έγύρισαν προς το μέρος του. —Τί συμβαίνει; έκαμε ο γκρουπιέρης. —Με ποιο δικαίωμα διακόπτετε το παιγνίδι; —Με τί δικαίωμα; είπε ο παίκτης. Με το δικαίωμα του ανθρώπου, που δεν θέλει πια να τον κλέβουν. —Νά τον κλέβουν! —'Ολοι έσηκώθηκαν επάνω. —'Ο 'Ιάκωβος είχε σηκωθεί επίσης και έκτύπαζε γύρω του με μάτια που έλαμπαν. —Και ποιος είναι ο κλέπτης; έρώτησε. —Σεις! απήντησε ο παίκτης. —'Εγώ! έκαμε ο 'Ιάκωβος, νομίζοντας ότι δεν είχε ακούσει καλά. —Σεις! επάνελα ο παίκτης. —'Αθλιέ!

Και ο 'Ιάκωβος όρμησε έναντιον του. —'Αλλά δύο υπηρέται τον συνεκράτησαν. —'Ο παίκτης εξηκολούθησε: —Είσαι κλέπτης! Και μπορώ να σας το αποδείξω. —'Ας μετρηθούν τα χαρτιά! —'Εστω, είπε ο 'Ιάκωβος, ας μετρηθούν! —'Αλλά έσένα, κύριε, θα σε σκοτώσω!

—Δεν θα σας δώσω την ευκαιρία, είπε ο άλλος, γιατί δεν μονομαχώ με λωποδύτες. —'Ο έφορος του χαρτοπαιγνίου άρχισε να μετράει την τράπουλα. —'Ολοι οι παίκται συνεκεντρώθησαν γύρω του. —'Εκείνος, αφού έμέτρησε τα χαρτιά, έγύρισε και είπε προς τον 'Ιάκωβο: —Κύριε, υπάρχουν ένέα χαρτιά περισσότερα. —Φωνές και θόρυβος ακούσθηκαν μέσα στην αίθουσα. —'Ο 'Ιάκωβος ένόμιζε ότι θα παραφρονούσε. —'Εν τούτοις, έψιθύρισε: —'Ένέα χαρτιά περισσότερα... αλλά δεν είναι δυνατόν... θα έχετε λάθος. Δεν είμαι κλέπτης. Πρώτη φορά παίζω σε χαρτοπαιγνιο. —'Ενός χαρτιά περισσότερα! Σας παρακαλώ να τα μετρήσετε και πάλι. —Πιθανόν να έκάματε λάθος. —'Επήρα τα χαρτιά από τα χέρια του γκρουπιέρη... δεν είναι έτσι, κύριε; —Πράγματι, απήντησε εκείνος. Σας έδωκα τα χαρτιά, αλλά δεν ξέρω εάν έπροσθέσατε άλλα και ούτε μπορεί να είμαι υπεύθυνος γι' αυτό. —Μετρήστε τα μόνοι σας, κύριε, είπε ο έφορος. —'Ο 'Ιάκωβος τα έμέτρησε με χέρια που έτρεμαν. —'Έχετε δίκιο, είπε έπειτα. —Είναί πράγματι ένέα περισσότερα! —'Αλλά πώς εύρεθήκα; Δεν τα έβαλα εγώ. Σας το ορκίζομαι! —Και έγύρισε με ίκετευτικό βλέμμα προς τους παίκτες. —Κύριοι, δεν είμαι κλέπτης! Σας το ορκίζομαι! —'Υπάρχει κάτι ανέξηγτο σ' αυτή την υπόθεση. Κυττάξτε... —Και έδειχνε την κομψοδόχη του έπενδύτου του. —'Εχω τιμηθή με το στρατιωτικό παράσημο. Κατετάχην σε ηλικία δέκα όκτω έτών ως έθελοντής και σήμερα είμαι έθελοντής. Μόλις πρό όλίγου έγύρισα από το Τογκίνο. Πώς μπορούσα να μάθω να κλέβω στα χαρτιά; —'Εκαμα σφάλμα να έλθω εδώ. —'Αλλ' αυτό δεν είναι έγκλημα. Σας παρακαλώ, κύριοι, μην καταστρέψετε το στάδιό μου. Δεν έτιμωρήθηκα ποτέ ως σήμερα και ανεφάρβην δύο φορές στην ήμερησια διαταγή. —'Ενας κλέπτης δεν μπορεί να τα κάμη όλα αυτά. —Κύριε, έπλεον ο έφορος, που ήταν γέρος με κατάλευκα μαλλιά και κοκκινωπό πρόσωπο, οί αποδείξεις είναι εδώ. —Συνελήφθη έπ' αυτοφώρως! Θα διαγραφείτε από τη λίσχη και ή πράξις σας θα στηλιτευθή. —'Αλλά κάποιος από τους παίκτες είπε: —Αυτός ο νέος δεν είναι μέλος της λίσχης. Δεν τον γνωρίζω. Ποιος τον έφερε εδώ; —'Ενα από τα μέλη της λίσχης, απήντησε ο 'Ιάκωβος. —'Ο άρμόδιος υπάλληλος επί της καταγραφής των όνομάτων έπλησιασε και είπε: —'Ο κύριος Πατόχης παρουσίασε τον κύριον. —'Ολοι τότε ήρχισαν να αναζητούν τον Πατόχη. —'Αλλ' ο άθλιος είχε εξαφανισθή, τη στιγμή ακριβώς που ο παίκτης στον όποιον είχε μιλήσει, κατηγορούσε τον άτυχή 'Ιάκωβο ως κλέπτην. —'Ο έφορος έκαμε νεύμα σε δύο υπηρέτες, που έστέκοντο πιο πέρα. —Βγάλετε έξω τον κύριο! διέταξε. δειχνοντας τον 'Ιάκωβο. —'Οι λέξεις αυτές έμαστίγωσαν το πρόσωπο του νεαρού υπαξιωματικού. —'Ενα μεγάλο σύννεφο έπέρασε έμπρός από τα μάτια του και τα πόδια του έκλονισθάν. —Και, πράγματι, θα έσωριάζετο κάτω, αν οι υπηρέται δεν έσπευδαν να τον υποβάσταςουν.

Τότε, υπό τα περιφρονητικά βλέμματα των παρισταμένων, διέσχισε τας αίθουσας, παρασυρόμενος ή μάλλον ώθούμενος από τους υπηρέτας. —'Από το μυαλό του δεν έπέρασε καθόλου ή σκέψις να αντίσταθ. —'Αλλωστε, ούτε έσυλλογίζετο, ούτε έσκέπτετο τίποτε πιά. —'Οι υπηρέτες τον συνώδευσαν μέχρι του πεζοδρομίου και εκεί τον αφήκαν μόνον. —'Ο 'Ιάκωβος, επί αρκετή ώρα, έμεινε ακίνητος στην ίδια θέση. —'Ενόμιζε ότι έμελλε να παραφρονήσει και κατεστραμμένον. Τί θα έλεγε; Πώς θα υπερίσπιζε τον εαυτό του; —Πώς θα μπορούσε να άμυνθ. —'Εναντίον της φοβεράς κατηγορίας; —'Η μόνη εξήγησις που μπορούσε να δώση ήταν ότι κάποιος —ένος άνθρωπος που θα παρέμενε άσφαλώς άγνωστος— είχε προετοιμάσει τα παιγνιόχαρτα για δικό του λογαριασμό και ότι τα χαρτιά αυτά περιέπεσαν στα χέρια του 'Ιακώβου. —Πώς; —'Ασφαλώς δεν θα το έμαθαινε ποτέ. —'Αρχισε τώρα να προχωρή με κλονιζόμενο δ. —'Οι διαβάται της Σωσέ Δαντέν έγίνοντο όλοένα και περισσότερο σπάνιοι. —Θα έπληρναζε ή πρώτη πρωινή. —'Ο 'Ιάκωβος άπεμακρύνετο διαρκώς από τη λίσχη, που τα φωτισμένα παράθυρά της του έδιναν την έντύπωσι πυρίνων θλεμάτων που εξέτοξεύοντο έναντιον του. —'Επερπατούσε τώρα χωρίς να ξέρη που έπληγαίνε. —Είχε ανάγκη να κινηθ, να ζαλισθ, να ξεχάση. —Περιεπλανήθη έτσι επί αρκετή ώρα μέσα στο Παρίσι, το όποιον άγνοούσε. —'Η περιπλάνησις αυτή τον ώφέλησε. —Βεδαίως, δεν του απέδωκε την ήρεμία του πνεύματος, που είχε ίσως άπολεσθή διά παντός, άλλ' όπωσδήποτε συνήλθε κάπως. —Στο τέλος, κατάκοπος όπως ήταν, έπιασε σ' ένα μαρμάρينو έδωλίο βουλευόρτου και έφερε τα χέρια του στο μέτωπό του, που έκαιγε. —'Εφοδίσθη όμως να παραμείνη περισσότερο εκεί, γιατί υπήρχε κίνδυνος να συλληφθ. —'Από την άστυνομη ως αλήτης. —Εσηκώθη τότε και έπροχώρησε στο έρημο βουλευόρτο. —Σε μια γωνιά, διέκρινε μια πινακίδα που έγγραφε: —«Βουλευόρτον Δελασσπέλ» —'Ο δρόμος αυτός του ήταν τελείως άγνωστος. —'Ανθρώποι με άπαισιες όψεις τον έπλησίαζαν και τον εξέταζαν με προσοχή. —Δεν απέδωσε όμως ιδιαίτερη σημασία σ' αυτό. —Και άλλωστε τα ύποπτα αυτά πρόσωπα άπεμακρύνθησαν σε λίγο. —Τό ψηλό άνάστημα του 'Ιακώβου και οι εύρεις όμοι του τους είχαν έμπνευσει τον τρόμο. —Πιο πέρα, συνήντησε δύο άστυνομικούς. —'Αλλά δεν έτόλμησε να τους πλησιάση. —Τέλος, όμως, εύρέθηκε στην ανάγκη να το κάμη, γιατί διαφορετικά έκινδύνευε να παραπλανηθ. —Με συγχωρείτε, κύριε, είπε στον έναν απ' αυτούς. —'Εχασα τον δρόμο και δεν γνωρίζω το Παρίσι. Το βουλευόρτο —'Ως μάν, παρακαλώ; —'Ακριβώς δεξιά σας, κύριε, απήντησε ο άστυνομικός. —Μπορούσατε να περπατάτε επί αρκετή ώρα ακόμη, άλλ' όπως έπληγαίνατε δεν θα το εύρίσκατε ποτέ. —Προχωρήστε κατ' ευθείαν έμπρός, ως πού να συναντήσετε τη μικρή πλατεία Κλισύ. —Θα πάρετε τότε τον δώμονο δρόμο και θα κατεβήτε μέχρι της έκκλησις. —'Εκεί ρωτήστε και πάλι... —'Ο άστυνομικός έκαμε ένα θήμα για να άπομακρυνθ. —'Αλλ' έκοντοστάθηκε άμέσως. —'Αλλήθεια, είπε, ξέρετε την όδδ Σωσέ —Δαντέν; —'Εκεί κοντά είναι...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Ένα σκληρό ΜΑΘΗΜΑ

Αισθηματική ΣΚΗΝΗ

—'Η Ντορούλα όρμησε μέσα στο σπίτι της φίλης της. —Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα γιατί είχε κλάψει πολύ και θάχε κι' άλλα δάκρυα, γιατί μόλις δρέθηκε μέσα, έχυσε άσθονα ακόμη, στην ποδιά της Λουκίας. —Με τα λόγια, μπερδεμένα, όγιά που ή Ντορούλα κατάρκωνε ν' άρθρώση, άνάμεσα στους λυγμούς, ή Λουκία δεν πύρεσε να καταλάβη παρά ιονάχα ένα μέρος της τραγωδίας που έδασάνιζε την πονεμένη ψυχή της φίλης της. —'Αχ, τί κακό με βρήκε! —'Ανδρας μου... εγώ φταίω ή ακούργα... αλλά κι' αυτός... —'Αί τώρα τί θα γίνη; —'Η Λουκία έβαλε τα δυνατά της για να την καθησυχάση. —'Επειτα την ύποχρέωσε να της άφηγηθ. —'Ολα απ' την άρμή. —Τό φταίξιμο είναι δικό μου, άρχισε ή Ντορούλα. —'Αυτός ο καταραμένος ο χαρκατήρας μου. —Κι' εκείνος μου πώλεσε πάντα: —Αυτός ο άπότομος χαρακτήρας που έχεις, μου έλεγε, θα γίνη κάποτε αίτία της καταστροφής σου. —Πρόσεχε, μου έλεγε, και προσπάθησε να διορθώης όσο είναι αιρεός. —'Εγώ όμως δεν τον άκουσα γιατί ένόμιζα πάντα πως έχω δίκιο, και δεν έφρόνισα ν' αλλάξω τον χαρακτήρα μου. —Και σήμερα έσοκα μόνη μου το λάκκο μου... Αυτός δεν φταίει καθόλου! —Μά τέλος πάντων τί συνέβη; έπέμεινε ή φίλη της. —Νά, όταν έπέστρεψα στο σπίτι, το άπόγευμα, αυτός είχε β. —Και επάνω στο τραπέζι βρήκα ένα σημείωμα ου που έλεγε πως είχε φύγει γιατί τον είχα κούρασει με τον χαρακτήρα μου, είχε άρεσει ή απ' τούς τρόπους μου. —'Αν ήλθης να μάθης που βρίσκομαι και πότε θα γυρίσω, έλεγε το σημείωμα, άνοιξε το έύτερο συρτάρι της ντουλάρας και θα βρής ένα άλλο σημείωμα. —'Εξω όμως πολύ καί, ότι δεν θα το μάθης ποτέ, γιατί δεν θα σου το επιτρέψη ή χαρακτήρας σου, και αυτό κριβώς θέλησα να σου άποδείξω. —'Οπως καταλαβαίνεις, έγώ ήγνα έξω φρενόν, έκαμα τό ημείωμα του χίλια κομμάτια και τό πέταξα απ' το παράθυρο. —Φαντάστηκα πως ήθελε ή άστεειυθή και έπαυα να σκέπτομαι αυτήν την ύπόθεση. —'Επειτα όμως, κεντημένη από την περιέργεια, έπληγα κι' έψαξα στο συρτάρι της ντουλάρας και βρήκα το δεύτερο σημείωμα. —'Αγαπητή μου, έλεγε, αν ήλθης να μάθης που βρίσκομαι και πότε θα έπιστρέψω, πάρε τό τρίτο βιβλίο, άριστε, ή της βιβλιοθήκης, και θα το βρής γραμμένο στο μέσα μέρος του έξωφύλλου. —'Επείτα το βιβλίο έβρήκα, έπληρα τό δι-

—'Ολο και στο μέρος που μου ήπε, έδιάβασα: —'Αγαπητή μου, λυπούμαι πολύ που είμαι ποχρωμένος να σου πώ ότι ίεν θα μάθης ποτέ που βρίσκομαι, και πότε θα έπιστρέψω, και τούτο εξ αίτίας σου, γιατί εσύ δεν θέλησες να τό μάθης, αφού κατέστρεψες τό καρτί όπου ήταν γραμμένο, υπό δηλαδή που βρήκες επάνω στο τραπέζι. —'Ηταν γραμμένο στο πίσω μέρος του σημειώματος, και είμαι βέβαιος ήτι αυτή τη στιγμή θα τώχης καταστρέψει. —'Βλέπεις λοιπόν ότι γνωρίζω πολύ καλά τον χαρακτήρα σου! —'Η Ντορούλα άρχισε πάλι να κλαίη, άκουμπισμένη στον βμο της Λουκίας. —'Αλλά ή φίλη της την καθησύχασε λέγοντας: —Μην κλαίς, Ντορούλα μου. —'Ο άνδρας σου θέλησε να σου δώση ένα μάθημα ίσως λιγάκι σκληρό, άλλ' άπαραίτητο για τον χαρακτήρα σου. —'Αυτή τη στιγμή βρίσκεται με τον άντρα μου και άπόψε θα δειπνήσω με όλοι μαζί. —'Είσαι εύχαριστημένη τώρα; —Κ. ΜΑΝΤΖΟΝΙ

Το στοίχημα της κυρίας

Χιουμοριστικό άπρόοπτο

—'Ο χονδρός κύριος ήταν ένας απ' αυτούς τούς τύπους που, όταν πηγαίνουν σε κανένα δημόσιο θέαμα, έννοουν να κάνουν τα σχόλια τους μεγαλοφώνως, ένοχλώντας τους άλλους. —Τώρα καθόταν σε μια πολυθρόνα πρώτης σειράς, μπροστά απ' το ρίγκ, όπου επρόκειτο να γίνουν μερικές πυγμαχικές συναντήσεις, και σκοτωνόταν για να εκφέρει τη γνώμη του επάνω σε όλους τους πυγμαχικούς που επρόκειτο να παλαίσουν εκείνη τη βραδιά. —Σε λίγη ώρα αναγγέλθηκε ή σπουδαιότερη συνάντησις της βραδιάς: ο Γουίλυ Πολέρο κατ' άου Σάμ Σάμ. —Και τώρα, άρχισε να λήη ο χονδρός κύριος, θα ίδουμε τό γελοιωδέστερο θέαμα του κόσμου. —'Ο Σάμ είναι παιδάκι, σωματό βυζανιάρικο μπροστά στον άλλον, και ο Πολέρο θα τον κάνει καλά στον δεύτερο γύρο. —'Απλά του καθόταν μια όμορφη, ξανθή γυναίκα, μάλλον ψηλή, με όφρεμα σπάρ, που έφερε ακουσε τα λόγια του, τούρριξε μίαν άγρια ματιά. —'Εν τώ μεταξύ ο Σάμ και ο Πολέ-

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

—Διάλογος έρωτευμένων. —Δεν μου λες, 'Ελενίτσα, θέλεις να γίνης γυναίκα μου; —Θα μ' αφήνης να κάνω, δι. τι θέλω χωρίς να με ρωτάς; —Και βέβαια θα σ' αφήνω. —Θα αφήσης τη μητέρα μου ναρθη να κάτση μαζί μας; —Εύχαριστως. —Δεν θα μου κάνης σκηνές ζηλοτυπίας; —'Οχι, ποτέ άγάπη μου. —Θα έρχεσαι την ώρισμένη ώρα σπίτι κάθε βράδυ; —Δεν θ' άργώ ούτε λεπτό. —Τότε, ένα τέτοιο βλάκα, δεν τον θέλω για άντρα μου. —I I I

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

—ΚΟΚΟΣ.— 'Όταν μεγαλώσω, θα κερδίζω πολλά λεφτά σαν τον μπαμπά. —ΚΙΚΗ.— Κι' εγώ, θα ξοδέω πολλά λεφτά, σαν την υμιά!

—'Η νίκη του Πολέρο. —'Επειτα έστράφηκε σ' έναν νέο, πίσω της, που την άκουσε με προσοχή, κι' έπρόσθεσε: —Πάρτε το στοίχημά μου. —'Ο κύριος θα σας δώση τό δικό του. —'Ο χονδρός κύριος είχε γίνει κατακόκκινος. —'Αφού έπιμενε, είπε, άς πάη τό στοίχημα. —'Ορίστε τα λεφτά. —Σας προειδοποιώ όμως ότι θα χάσετε, δεσποινίς. —'Η έναρξις του αγώνος τούς διέκοψε την συζήτησι. —'Ο Πολέρο όρμησε πρώτος κατ' άου αντίπαλου, που δεν θα μπορούσε να τον άποκρούση για πολλήν ώρα. —Και πραγματικά, στον πέμπτο γύρο ο Πολέρο τον ξάπλωσε κάτω μ' ένα ντιρέκτ, ενώ τα πλήθη άρχισαν να σύρλιάζουν. —'Αλλά ο Σάμ ξανασηκώθηκε έγκαιρας, και ή άποδοκιμασία των θεατών μεταβλήθηκε σε ένθουσιώδη έκδήλωσι θαυμασμού για την άντοχή του. —Στον έκτο γύρο έγινε κάτι τό άπρόσδοκον. —'Ο νεαρός Σάμ Σάμ έξάλισε κυριολεκτικώς τον γίγαντα Πολέρο με τις γροθιές του, και τέλος τον ξάπλωσε κάτω. —'Ο δισαιτητής άρχισε να μετράη... —'Οκτώ, ένέα, δέκα... —Τέλος έσπκωσε τό χέρι του Σάμ και τον άνακήρυξε νικητή. —Τό «βυζανιάρικο» είχε νικήσει. —Τότε ο χονδρός κύριος, ταπεινωμένος και στενωχωρημένος, έστράφηκε προς τον νέον που κρατούσε τ' άκατό δολάρια του στοίχηματος και του έπλε: —Δώστε τα στην δεσποινίδα. —'Εκέρδισε. —'Ενα θριαμβευτικό χαμόγελο εφώτισε το πρόσωπο της νέας, ενώ ο άλλος την ρωτούσε: —Μά πώς μπορέσατε να μαντέψετε; —Και ποιος άλλος θα μπορούσε να ξέρη καλύτερα από την σύζυγον; —'Α, μά πρέπει να είσαστε περήφανη που έχετε έναν τέτοιον άνδρα, κυρία Σάμ. —'Η ξανθή νέα έβαλε τα λεφτά στην τσάντα της, μετά έσήκωσε το πρόσωπο και έπλε: —Δεν είμαι ή κυρία Σάμ, είμαι ή κυρία Πολέρο. —ΦΙΛΟΝΤΟΡ

—'Η καμήλα έθαύμασε τό έργατικό μυρμηγκι και έπλε: —'Όσο περισσότερο σε κυττάζω τόσο περισσότερο σε θαυμάζω... —Κουβαλάς αδιάκοπα δόρα, έένα φορές μεγαλύτερο από τον όγκο σου, ενώ εγώ λυγίζω όταν μεταφέρω δύο σακκία σπάρ! —Τό μυρμηγκι, χωρίς να σταμτήσει διόλου, απήντησε: —Μά καυμένη κι' εσύ, γιατί είσαι τόσο άφελής; Σ' έρώτάς για λογαριασμό των άλλων, ενώ εγώ για δικό μου λογαριασμό!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

Πρωτοφανές διήγημα για όλα... τα γούστα!

Είπε δύσκολο να ικανοποιηθεί κανείς όλα τα γούστα και μάλιστα να τον έχη να κινεί με ένα τόσο μεγάλο, ένα ποικίλο αναγνωστικό κοινό. Ο καθένας έχει ξεχωριστόν χαρακτήρα και θέλει τα πράγματα κατά το δικό του τρόπο. Το διήγημα άλλος το θέλει εύθυμο, άλλος κινικό, άλλος δραματικό ή περιπετειώδες. Γι' αυτό επήραμε ένα διήγημα και του δώσαμε εννέα διαφορετικές λύσεις. Ο καθένας ως παρηγοριαν του αρέσει.

Στο σταθμό του Μακάι κάποιος έμπηκε στο διαμέρισμα του τραίνου κι' έπληξε να κούνηση στη μόνη θέσι που ήταν ελεύθερη. Άλλα ο Άλμπερτ, καθώς ήταν δυσημένος στο διάδρομο ενός μυθιστορηματίου, δεν τον επροσέξε.

Μονάχα όταν το τραίνο έξεκίνησε πάλι, ο Άλμπερτ έσπασε το κεφάλι από το διβλίου και είδε ξαφνικά καθισμένον άντικρυ του τον Φράνκ Μύλλερ, τον άνθρωπο που του είχε δηλητηριάσει τη ζωή.

Για μια στιγμή τα βλέμματα τους διασταυρώθηκαν και τα μάτια τους έγούρλωσαν από την έκπληξη. Άλλ' αυτό δεν έκράτησε παρά μονάχα μια στιγμή. Ο Άλμπερτ έγερσε πάλι το κεφάλι επάνω στο διβλίο κι' επροσπάθησε να συνεχίση το διάβασμα, ενώ ο Φράνκ Μύλλερ έκρυψε τη χλωμάδα του πίσω από μίαν εφημερίδα. Η συγκίνησής του θα ήταν ασφαλώς πολύ μεγάλη, όχι όμως μεγαλύτερη απ' αυτήν που είχε συγκλονήσει την καρδιά του Άλμπερτ. Το ζυγνύμα του φόβου, είνε αλήθεια, είνε λιγώτερο απότομο από το ζυγνύμα του μίσους. Και ο Άλμπερτ μίσουσε τον Φράνκ Μύλλερ. Τον έμισούσε με όλη τη δυναμική της προσδεδημένης ψυχής του και με μίαν απέρριπτην απέλπισια, γιατί ο Φράνκ Μύλλερ του είχε κλέψει τη μόνη γυναίκα που αγάπησε.

Ο Άλμπερτ έτρεμε σ' αυτή τη θύμησι, ενώ του κάκου προσπαθούσε να βρη κάποια σημασία σ' εκείνα που έδιαβάζε. Επί τέσσερα ολόκληρα χρόνια είχε μοιρασθή τις χαρές, τις ελπίδες και τις θλίψεις του με τη Μέλκα. Δεν την είχε παντρευτή μόνο και μόνο για να μη λησθή η μητέρα του, που ήταν σχεδόν άποχλα κωμμένη από τα χρόνια και από τις κοινωνικές προκαταλήψεις. Άλλ' α' αυτόν ήταν κάτι παραπάνω από σύζυγος. Είχε ζήσει τέσσερα χρόνια ευτυχισμένος μαζί της. Έπειτα, ξαφνικά, η Μέλκα τον εγκατέλειψε για ν' ακολουθήση τον Φράνκ. Έπέρασαν χρόνια από την θλίβερήν εκείνη ημέρα και ο Άλμπερτ, ως την προηγουμένη, δεν είχε λάβει πιά ειδή-

σεις ούτε απ' την Μέλκα ούτε από τον Φράνκ, και είχε δηλητηριάσει την ψυχή του μ' ένα μίσος και μιά δίψα εκδικήσεως, που δεν μπορούσε βέβαια να τον παρηγορήση στην απέλπισία του.

Και τώρα πού, επί τέλους, έμαθε πως η Μέλκα έζούσε στο Μπασβίλ, ο Άλμπερτ έσπευδε εκεί με το τραίνο, δίχως να ξέρη κι' αυτός το γιατί. Ίσως έπειδή τον τραβούσε κάτι που δεν είχε πεθάνει ακόμη μέσα του. Και ξαφνικά, επάνω σ' αυτό το τραίνο, εκεί μπροστά του, στο ίδιο διαμέρισμα που ήταν γεμάτο κόσμο, παρουσιάσθηκε ο άλλος, ο έχθρος του.

Άσφαλώς, επήγαυε και ο Φράνκ στο Μπασβίλ. Θα επέστρεφε στο σπίτι του από ένα ταξίδι, για δουλειές, επήγαυε κοντά στη γυναίκα του. Ίσως η Μέλκα να ήταν στο σταθμό και να τον έπεριμένε.

Ο Άλμπερτ ενόμιζε πως έκόντευε να τρελλαθή. Ήταν βέβαιος πως θα ξανάβλεπε τη Μέλκα, θα την έβλεπε στηριγμένην στο μπράτσο του Φράνκ. Καθώς εξέφυλλιζε μηχανικά το διβλίο που κρατούσε, ο Άλμπερτ προσπαθούσε να κάνη κουράγιο κι' έσφιξε τα δόντια. Έπειτα έκανε μίαν άπεγνωσμένη προσπάθεια για να πάψη να σκέπτεται. Δεν ήθελε να ξέρη τί θα έκανε. Ένοιωσε ότι κάτι το τεράστιο, το πολύ τρομερό, επρόκειτο να συμβή, κι' αυτός θα έμοιαζε με το άχυρο που το παίρνει το ρεύμα.

Εκείνη τη στιγμή ένας τριγμός ακούστηκε σε όλο το τραίνο και μιά φωνή αντήχησε: «Μπασβίλ!» Οί δύο άνδρες έσήκωσαν μαζί το κεφάλι, σαν να τους έχτύπησε κάποιος με μαστίγιο και για μια στιγμή κυττάχθηκαν με απορία. Έ-

πειτα το τραίνο έσταμάτησε...

ΤΕΛΟΣ ΓΛΥΚΟ

Ο Φράνκ Μύλλερ έστάθηκε λίγο διστακτικός. Μετά σηκώθηκε, άρπαξε τη βαλίτσα του κι' επροχώρησε διστακτικά προς τον διάδρομο. Ο Άλμπερτ εκατάλαβε ότι κάτι το απροσδόκητο ήταν για να συμβή και η αναπνοή του εκόπηκε. Δίχως να ξέρη πως, βρέθηκε κάτω απ' το ύπαστο του σταθμού και είδε ξαφνικά τη Μέλκα. Είδε και τον Φράνκ, σε απόστασι δύο θυμάτων, μετά, είδε πάλι την Μέλκα να τον κυττά με μάτια θρόνιχτα από την απορία και τη συγκίνηση. Έπειτα ο Άλμπερτ δεν είδε πιά τίποτε. Ξαναβρέθηκε ανάμεσα στον κόσμο, με την Μέλκα κυριολεκτικά κρεμασμένην επάνω του, που τον κρατούσε σφιχτά αγκαλισμένον.

Και από την πολλή του τη συγκίνηση, δεν είδε ούτε τον Φράνκ Μύλλερ, πού, αφού έστάθηκε λιγάκι και τους εκύταξε με απορία, επροχώρησε αδιάφορος προς την έξοδο του σταθμού.

ΤΕΛΟΣ ΣΚΛΗΡΟ

...Ο Φράνκ, κατεβαίνοντας από το τραίνο, έσκόνταψε στη σκαλίτσα, έπεσε κι' έχτύπησε στο κεφάλι πολύ άσχημα.

Ο Άλμπερτ έτρεξε άμέσως σιμά του, αλλά ο δυστυχής ήταν πιά στο τελευταίο του, γιατί είχε πάθει κατάγμα του κρανίου. Εκείνη τη στιγμή ήρθε και η Μέλκα πού, μόλις τον είδε, έλιποθύμησε.

— Άλμπερτ, σπών την έμπιστεύομαι, έμυρμούρησε ο Φράνκ Μύλλερ. Πεθαίνα ευχαριστημένος που την ξεφορτώθηκα!...

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. Και ο Άλμπερτ ακόμη τα θυμάται.

ΤΕΛΟΣ ΤΡΥΦΕΡΟ

...Ο Φράνκ Μύλλερ έμεινε για λίγο διστακτικός. Έπειτα άρπαξε την βαλίτσα που ήταν δίπλα του, και με δυο πηδημάτα βρέθηκε κάτω απ' το τραίνο. Ο Άλμπερτ εκατάλαβε ότι κάτι το μεγάλο επρόκειτο να συμβή και για μια στιγμή έδειλινε. Άλλα ο μίσος εξύπνησε πάλι μέσα του, μίσος άμειλικτο, φοβερό, που επρόκειτο να γνωρίση την ικανοποίησι της εκδικήσεως. Με ένα πήδημα, βρέθηκε στην πόρτα του τραίνου. Ο Φράνκ ήταν λίγα βήματα μπροστά του, και πάρα πέρα, στο βάθος, μιά γυναίκα επροχωρούσε προς αυτόν.

Ο Άλμπερτ έσφιξε τις γροθίες κι' ένοιωσε το μίσος να τον σπρώχνη προς τη γυναίκα. Ξάφνου όμως είδε κάτι το πολύ μικρό, και το πολύ ξανθό να ξεχωρίζει από τη Μέλκα και να τρέχη προς τον Φράνκ, ενώ μιά φωνούλα έλεγε: «Μπαμπά, μπαμπά!»

Τότε έμεινε για μια στιγμή άκίνητος, κι' έπειτα έχαθηκε μέσα στο πλήθος...

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ

...Ο Φράνκ έμεινε για λίγο διστακτικός, και μετά έτράβηξε προς την έξοδο.

Ο Άλμπερτ ένοιωσε ξαφνικά τις δυνάμεις του να παραλύουν: είχε φθάσει η μεγάλη στιγμή. Τι θα έκανε όταν θα έβλεπε την Μέλκα; Και αν ξαφνικά η Μέλκα τον αγκαλιάζε; Θα την συγχωρούσε; Και αν η Μέλκα έφώναζε τρομαγμένη όταν θα τον έβλεπε; Και αν η Μέλκα δεν ήταν εκεί;

Χίλιες σκέψεις, σε μιά στιγμή, πέρασαν από το νου του. Άλλα ο μίσος εστάθηκε πιά δυνατό και ο Άλμπερτ βρέθηκε λίγα βήματα πίσω από τον Φράνκ, που προσπαθούσε ν' ανοίξη δρόμο μέσα στο πλήθος. Ο Άλμπερτ αναζήτησε με το βλέμμα του την Μέλκα, κι' επί τέλους την είδε: στηριζόταν στο μπράτσο ενός νέου και του χαμογελούσε τρυφερά και τον ρωτούσε αν είχε κάμει καλό ταξίδι.

Ο Άλμπερτ συναντήθηκε με τον Φράνκ στην έξοδο του σταθμού.

— Λοιπόν, τί γίνεται, φίλε μου; τον έρωτησε.

Κι' επήγαν μαζί ν' αδειάσουν μερικά ποτήρια ούσκου...

ΤΕΛΟΣ ΠΙΚΡΟ

...Ο Φράνκ Μύλλερ, αφού επέρασε μιά στιγμή διαταγμού, άρπαξε την βαλίτσα του και κατέβηκε. Ο Άλμπερτ έτρεξε πίσω του, αλλά δεν κατέβηκε. Μπορούσε να περιμένει λιγάκι ακόμη τη γλυκειά στιγμή της εκδικήσεως. Έν τω μεταξύ, ήθελε να ιδη, και είδε. Είδε την Μέλκα, καταξανθή και ωραιότατη, να προχωρή ανάμεσα στο πλήθος, να τρέχη σιμά στον Φράνκ και να τον αγκαλιάζει.

Ο Άλμπερτ ένοιωσε την καρδιά του να σπαράζει, άποτραβήχτηκε απ' το παράθυρο, έξανακαθήσε στη θέσι του και άνοιξε πάλι το διβλίο ενώ τα χέρια του έτρεμαν απ' τη συγκίνηση.

Το τραίνο ξεκίνησε πάλι. Τότε ο Άλμπερτ άφησε το διβλίο, έβγαλε από την τσέπη του ένα γράμμα και το ξαναδιάβασε. Αυτό το γράμμα έλεγε τα εξής:

«Λατρευτέ μου Άλμπερτ, έλαβα χθες το γράμμα σου, και ευτυχώς που ο άντρας μου δεν ήταν εδώ. Ναί, θέλω κι' εγώ να σε ιδώ, για να σου ζητήσω συγγνώμην. Έχω τόσα να σου πώ και τα μαντεύεις. Το τραίνο του Μπασβίλ σταμάταε στο Τρεπάτε, ένα χαριτωμένο χωριουδάκι. Να κατέβης εκεί και να μείνεις στο ξενοδοχείο. Δεν ξέρω πότε θα μπορέσω ν'άρθω κι' εγώ γιατί ο άντρας μου μπορεί να επιστρέψη από μιά στιγμή στην άλλη. Όταν τα καταφέρω όμως, θα πάρω ένα ταξί και θα σπεύσω κοντά σου. Για πάντα δική σου, Μέλκα».

Μιά σκληρή φωνή έφώναξε «Τρεπάτε!». Τότε ο Άλμπερτ σηκώθηκε με μιά κίνηση άποφασιστική και κατέβηκε απ' το τραίνο...

ΤΕΛΟΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ

...Ο Φράνκ επήρε το βαλιτσακι του απ' το δίκτυ, έκούμπωσε το παλτό του κι' επροχώρησε προς τον διάδρομο.

Ο Άλμπερτ ένοιωσε το μίσος και την επιθυμία της εκδικήσεως να του καίνε το αίμα. Ωστόσο, μπόρεσε να κρατήση την ψυχραιμία του, έμάζεψε τα πράγματά του και κατέβηκε απ' το τραίνο.

Ήταν μιά σκοτεινή και μελαγχολική ημέρα του Νοεμβρίου: έψιχάλιζε και ο αέρας έγύμωνε τα δένδρα από τα τε-

λευταία τους φύλλα. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και στη μιά ένοιωσε το κρύο ατσάλι του πιστολιού του. Έσφιξε τα δόντια: αυτά παθαίνει κανείς όταν έχη ψεύτικους φίλους και σχετίζεται με τέτοιου είδους γυναίκες. Έβγηκε απ' τον σταθμό. Ο Φράνκ περπατούσε δέκα βήματα μπροστά του. Σ' ένα κιόσκι έσταμάτησε, αγόρασε ένα μάτσο λουλούδια και ανέβηκε σ' ένα ταξί.

Ο Άλμπερτ έσπευσε να πάρη άλλο, κι' έταξε του σωφέρ δέκα φράγκα πουρμπουάρ για να παρακολουθήση το πρώτο. Και άρχισε η καταδίωξις.

Ύστερα από κάμποσο, το πρώτο αυτοκίνητο έσταμάτησε, και πίσω του το δεύτερο. Ο Άλμπερτ είδε τον Φράνκ να προχωρή κάτω από μιά δένδρο στοιχία. Για μιά στιγμή, στάθηκε άποσβολωμένος απ' την έκπληξη και ύστερα τον ακολούθησε. Σε λίγο κοντά του: ο Φράνκ στεκόταν με σκυμμένο κεφάλι μπροστά σ' έναν τάφο. Επάνω στην πλάκα ο Άλμπερτ έδιάβαζε: «Μέλκα Μύλλερ. Πιστή σύζυγος». Οί δύο άνδρες έμειναν λίγο διστακτικοί, μετά έπλησίασε ο ένας τον άλλον και αγκαλιάστηκαν θερμά.

ΤΕΛΟΣ ΚΥΝΙΚΟ

...Ο Φράνκ δεν κινήθηκε, και ο Άλμπερτ τον εκύταξε με άπερίγραπτη απορία. Ήταν βέβαιος πως η Μέλκα δρισκόταν στο Μπασβίλ. Γιατί, λοιπόν, δεν εκατέβαινε; Η φωνή του Φράνκ τον έκανε να συνέλθη:

— Άλμπερτ, συγχώρησε με: άσε με να μιλήσω: λησμόνησε για μιά στιγμή όσα έχουν γίνει μεταξύ μας.

Ο Άλμπερτ έκανε να ορμήση επάνω του, αλλά συγκρατήθηκε άμέσως και είπει:

— Λέγε!

— Ξέρω πως με μισείς, εξακολουθώ ο άλλος και ότι θέλεις να εκδικηθής γι' αυτό που σουκάμα. Λυπήσου με όμως, και μη με καταστρέψης. Έχω γυναίκα και παιδιά που δεν πρέπει να μάθουν τίποτα. Ποιός ξέρει πού να βρίσκεται τώρα η Μέλκα! Σε ικετεύω λοιπόν να μην πής τίποτε στη γυναίκα μου για τις σχέσεις μου με τη Μέλκα, αφού μόλις εχω δυο χρόνια να την ιδώ.

Ο Άλμπερτ ένοιωσε κάτι να γκρεμίζεται μέσα του. Ήταν λοιπόν η Μέλκα δεν ήταν πιά μαζί του; Τότε με ποιόν ήταν; Ο Φράνκ του προκαλούσε τον οίκτο εκείνη τη στιγμή και η Μέλκα την σήδια.

— Καλά, είπει, άς μην ξαναγίνη λόγος ως τον σταθμό του Ντάρμπουτ.

Κι' εκεί, ενώ ο Άλμπερτ έκανε πως δεν τον πρόσεχε, ο Φράνκ έτρεξε να τηλεφωνήση.

— Εσύ είσαι Μέλκα; Άκου σε αγάπη μου: συναντήθηκα στο τραίνο με τον Άλμπερτ και αναγκάστηκα να κατέβω στο Ντάρμπουτ για να μη δημιουργήση ιστορίες. Αυτός ταξιδεύει ακόμα.

— Ωραία, απήντησε η Μέλ-

ΤΑ ΞΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

—Κι' αν επιστρατευθούν οι γυναίκες, έμένα γιατί θα με πάρουν;

—Για τί; Για... τάνκ!

κα. Άς πάη στο διάβολο!
ΕΥΘΥΜΟ ΤΕΛΟΣ

...Ο Φράνκ έσκυψε πάλι το κεφάλι στην εφημερίδα του και ο Άλμπερτ τον εκύταξε με απορία. Γιατί δεν εκατέβαινε; Μήπως φοβόταν; Μήπως ήθελε να τον παρασύρη σε παγίδα; Γιατί δεν εκατέβαινε, αφού είχαν φθάσει στο Μπασβίλ, όπου ήταν βέβαιος ότι δρισκόταν η Μέλκα; Αυτό ηταν λοιπόν το απροσδόκητο, που είχε μαντέψει η καρδιά του; Κάτι το αληθινά τεράστιο, γιατί ήταν ανεξήγητο, αδύνατο, έξωφρενικό.

Ο Άλμπερτ ξανακατέβασε το κεφάλι επάνω στο διβλίο, ενώ προσπαθούσε να συγκρατήση τις σκέψεις του. Το τραίνο ξεκίνησε και την ίδια στιγμή κάποιος έμπηκε στο διαμέρισμα. Ο Άλμπερτ και ο Φράνκ έσηκωσαν το κεφάλι και είδαν τη Μέλκα, ωραιότερη από κάθε άλλη φορά. Σαν σε όνειρο, ο Άλμπερτ είδε τον Φράνκ να σκάνεται και να βγαίνει έξω δίχως να προσέχη λέξι. Σηκώθηκε κι' αυτός μηχανικά και τον ακολούθησε. Τον βρήκε στον διάδρομο, με το κεφάλι άκουμπισμένο στο κρύσταλλο ενός παραθύρου. Τότε του ακούμπησε ένα χέρι στον ώμο και τον εκύταξε ερωτηματικά.

Ο Φράνκ του απήντησε: «Ένα βλέμμα γεμάτο μελαγχολία, κουνώντας το κεφάλι».

—Πού πής; τον έρωτησε ο Άλμπερτ.

—Ταξιδεύω για να ξεχάσω, απήντησε εκείνος στενακόντας. —Κι' εγώ, έκανε ο Άλμπερτ.

—Ταξιδεύω για να ξεχάσω, έλεγε άσπαστο και η Μέλκα σε μιά γυναίκα που καθόταν δίπλα της, με την οποίαν είχε πιάσει κουβέντα.

ΤΕΛΟΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

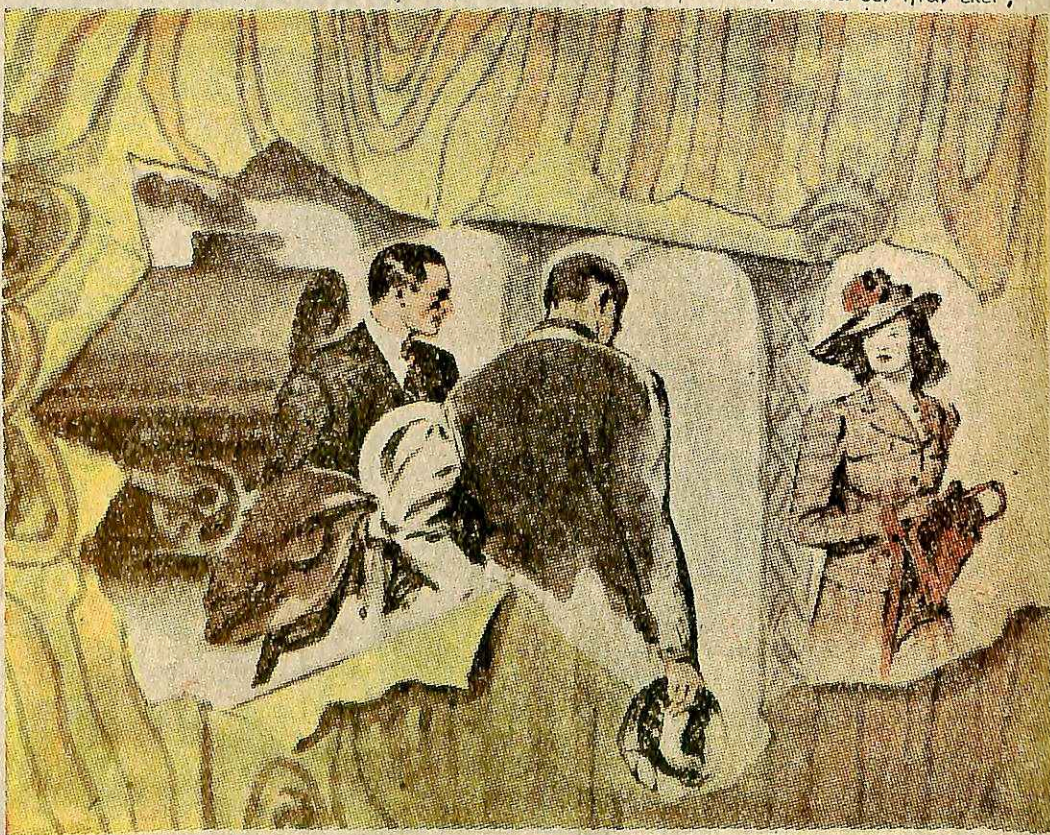
Με χέρια που έτρεμαν, ο Φράνκ επήρε τη βαλίτσα και το παλτό του, διέσχισε τρικλίζοντας τον διάδρομο κι' εκατέβηκε απ' το θανάμι με προσοχή. Ο Άλμπερτ, με αναστατωμένη την καρδιά, τον ακολούθησε.

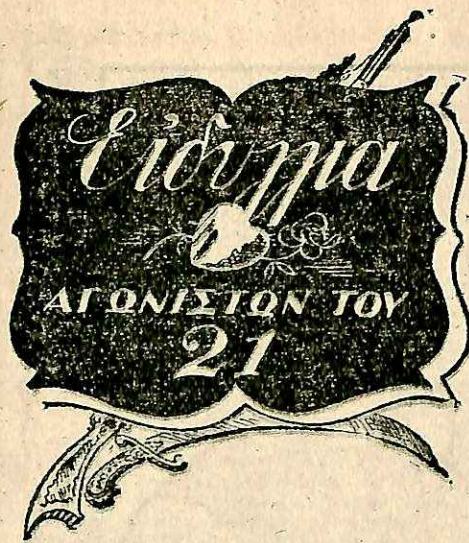
Κάτω απ' το ύπαστο του σταθμού είδε τη Μέλκα: τα μαλλιά της είχαν άσπρσει και στηριζόταν σ' ένα μπαστούνο. Τότε ο Άλμπερτ θυμήθηκε πως είχαν περάσει είκοσι χρόνια απ' την ημέρα της φυγής της. Έπειτα έκανε έναν μικρό λογαριασμό: 35 και 20, ίσων 55. Ήταν πενήντα πέντε χρονών η Μέλκα! «Τώρα πιά δεν αξίζει τον κόπο να εκδικηθώ», έσκέφθηκε. Και έχθηκε μέσα στο πλήθος.

NINO ΓΚΟΝΑΡΕΣΚ

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

«Αναγγέλλουν στη Λιλή, ότι απέκτησε μιά αδελφούλα. —Τι εύτυχια! φωνάζει η Λιλή. Το ξέρει η μαμά, Άλμπερτ».

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΙ ΕΜΙΝΕ

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΚΟΝΤΑΚΗ ΜΕ ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ—ΤΙΣ ΕΝΟΧΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΓΓΡΩΡΙΖΕ ΜΟΝΟ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ—Ο ΣΚΑΗΡΟΣ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ—Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΩΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΠΥΡΡΟΛΟΥΜΕΝΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ—ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣΜΟΣ—Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΠΟΥ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΗΝ ΕΜΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ.

Κάθε δράδυ που συναντιόνταν κρυφά, πίσω από τον φράχτη με τις χαμσ κερασιές ο Ανδρέας Κοντάκης και η Εμινέ, οι πρώτες κουδέντες που άντηλ' λασσαν ήσαν:

—Εμάθε τίποτε κανείς;
—Λές να μάς εδαν χτές;
Και μόνο όταν ο ένας διεβεβαίνα τον άλλον, ότι το μυστικό της ενοχής αγάπης τους δεν τ' είχε ακόμη πληροφορηθή κανείς, διαλυόταν ο τρόμος που ήταν ζωγραφισμένος στα πρόσωπα τους και τ' αμάτια τους ξανάπαιρναν την ύγρη λάμψη της ευσυχίας...

Τα χρόνια εκείνα — αρχές της Έπανάστασης — ένας αισθηματικός δεσμός μεταξύ δυο άλλοθρησκων, αποτελούσε έκκλημα. Το μίος κατά των κατακτητών ήταν τόσο μεγάλο, που αν μαθευόταν στο χωριό, ότι ο Ανδρέας, ο γιός του ηρωϊκού αγωνιστού της Κυνουρίας, ήταν έρωτευμένος με μία Τουρκοπούλα, την κόρη του αγά του Αγίου Πέτρου, οι δυο έρρασταί, εκινούνταν να λυτσαριστούν...

Όστόσο, η οικογένεια Κοντάκη, διατηρούσε πολύ αγαθές σχέσεις με τον αγά, γιατί ο τελευταίος τους είχε επανειλημμένως ευεργετήσει. Και ο πατέρας του Ανδρέα, ο Αναγνώστης είχε εξορκίσει τα παιδιά του να μην ξεχάσουν ποτέ ότι ο αγάς ήταν ένας από τους πολυτιμότερους φίλους τους.

Σε όποιονδήποτε στιγμή της ζωής σας, τοις είπε, πρέπει να θυμάστε πως χωρίς την βοήθεια αυτού του άλλοθρησκου, σήμερα θαύμασταν φτωχότερες...

Δεν φοβόταν, λοιπόν, τον πατέρα του για τον ένοχο αυτόν δεσμό του ο Ανδρέας, με τον κόσμο... Το ίδιο συνέβαινε και με την άσπρη Εμινέ, που συχνά σε στιγμές απελπισίας, ρωτούσε τον Ανδρέα:

—Γιατί νάναι τόσο σκληρή η μοίρα δυο ανθρώπων, που αγαπιούνται; Γιατί νάχουν τον διαρκή αυτόν εφιάλτη της κακί-

ας του κόσμου, αφού η αγάπη είναι κάτι που το θεώρησαν φθισμένο και ο δικός μας και ο δικός σας προφήτης;...

Ο Ανδρέας, χαμογελούσε στα άφελή αυτά λόγια της έρωτευμένης Τουρκοπούλας. Και την καθησυχάζει πάντα, παίρνοντας την στην αγκαλιά του και σφραγίζοντας τα δίψασμένα χείλη της με τα πυρίνα φίλια του.

ΕΙΔΥΜΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ο κρυφός δεσμός του Ανδρέα και της Εμινέ, δεν ήταν και τόσο εύκολο να μαθευτή στο χωριό, τα παιδιά του αγά, η Εμινέ και η Γκιούλ, έσυχναζαν τακτικά στο σπίτι των Κοντάκων, όπου ο Ανδρέας και ο μικρότερός του αδελφός Πάνος, τους έπεδαφιλευαν κάθε τιμή και περιποίηση, όταν έρχόντουσαν με το γιορτά πατέρα τους.

Πολύ συχνά, όμως, έρχόντουσαν και μόνες. Τότε η Εμινέ έκαμε παρέα με τον μεγαλύτερο αδελφό, τον Ανδρέα, ενώ η Γκιούλ έπαιζε με τα μικρότερα του αδελφί.

Οι δυο έρωτευμένοι αποτραβιόντουσαν κάτω από τα ίσκιερὰ δέντρα του άπέραντου κήματος και για πολλή ώρα τ' άλλα παιδιά τους έχαναν...κι' όταν κάποτε απελπιζόντουσαν, ότι θα τους βρούν, πήγαιναν στον γέρο-Κοντάκη τραγουμένα και του ανέφεραν το περιστατικό.

—Μιά ώρα τώρα ψάχνουν, πατέρα, να βρούμε τον Ανδρέα με την Εμινέ... Μην πείσανε σε κανένα κλέφτικη λημέρι; Δεν σηκώνεσαι να ψάξουμε...

Ο αγαθός, πολεμιστής χαμογελούσε συγκαταβατικά:

—Αυτοί δεν χάνονται, μη φοβάστε, τους καθησυχάζει. Είναι, μεγάλοι και έρουν που πάνε... Έσείς τα μικρά να κυττάτε να μην πηγαίνετε μακριά...

Κι' όταν, ύστερα από ώρα, οι δυο νέοι επέστρεφαν στο σπίτι, με πρόσωπα ξαμαμένα και μάτια που έστραφταν από χαρά, ο γέρο-Κοντάκης τους καλούσε κοντά του για να τους πει:

—Πάλι, βρέ αδελφό, υπερμπαν τέψατε... Πάλι, παρατήσατε τ' αδελφία σας, που χάλασαν τον κόσμο να σας γυρεύουν; Μά, δεν φταίει άλλος κανείς... Φταίει ο γέρο-πατέρας σας, που ήσανε ζωηρός στα νειάτα του και έξερε τους κοίμους της ηλικίας σας... και κλείνει τα μάτια.

—Μά, πατέρα... δεν κάνουμε τίποτε κακό... Πήγαμε ως την ρεματιά... διαμαρτυρόταν ο Ανδρέας.

—Ναι, βέβαια... Δεν είναι κακό και άφορισμένο η αγάπη... Μά, για τα μάτια του κόσμου, βρέ παιδιά, πρέπει νάστε πιδ προσεκτικοί...

Με ύγρα μάτια, τρέμοντας από συγκίνηση και ευγνωμοσύνη, οι δυο νέοι έσπευδαν να φιλήσουν το χέρι του καλόκαρδου αυτού πατέρα, που τόσο καλά τους καταλάβαινε...

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Την ευτυχία των δυο έρωτευμένων δεν άργησε, όμως, να την ζηλήψει μοίρα κακιά. Μαύρα χρόνια πλάκωσαν στον τόπο και άγρια αντάρα έπιασε την χώρα. Η Έπανάσταση θέριεψε και η πολεμική ίσχι άρχισε ν' ακούγεται και στο πιδ φιλήσυχο χωριό...

Ο Άγιος Πέτρος της Κυνουρίας — το χωριό των Κοντάκων — σήκωσε την σημαία της εθνεγέρσεως. Μπαρούτι και φωτιά γέμισαν την άπνοοφία και οι Άνιοπεριτές με τα όπλα στο χέρι χύμηξαν σαν λιοντάρια στα βουνά, κυνηγώντας τον εχθρό...

Την ίδια χρονιά πέθανε και ο αγάς, αφίνοντας όρφανές τις δυο κόρες του... Στο μεταξύ, όλοι οι Τούρκοι του Μωριά έγκατέλειπαν πανικόβλητοι τα σπίτια τους και κατέφευγαν στην Τριπολιτάδα, την ισχυρότερη και καλύτερα οχυρωμένη πόλη, όπως την θεωρούσαν τότε. Οι δυο κόρες του Αγά, τρομοκρατημένες ζήτησαν άσυλο στο σπίτι των Κοντάκων.

Απαρηγόρητες άπ' τον θάνατο του αγαπημένου πατέρα τους, άπρωστάτεες, με τον φόβο στην ψυχή, έκλιπαρσαν τον γέρο Κοντάκη να τις κρατήσει κοντά του.

—Πατέρα, πρέπει να τ' κάνουμε σ' τ' ό, παρετήρησε στον πατέρα του και ο Ανδρέας, που ήταν κατά βάθος ευχαριστημένος άπ' όλη αυτή την τροπή των πραγμάτων, γιατί έτσι θα είχε για πάντα κοντά του την αγαπημένη του.

Μά ο γέρο-Κοντάκης έφάνηκε πιδ λογικός από τον έρωτευμένο γιό του. —Όχι, είπε. Οι κόρες του αγά θα φύγουν αύριο κιόλας για την Τριπολιτάδα. Έκεί έχουν καταφύγει όλοι οι Τούρκοι. Έτσι θα είναι πιδ ασφαλίσμενες. Μην ξεχνάς ότι ο αγάς πεθαίνοντας μου τις έμπιστεύτηκε. Και πρέπει να κρατήσω τον λόγο πουδωσα σ' ένα πεθαμένο.

Ο Ανδρέας χαμήλωσε το κεφάλι. Ένας κόμπος του έπνιγε τον λαιμό. Πριν λίγες στιγμές είχε έλπισει ότι κρατούσε πιδ την ευτυχία του μέσα στα χέρια του... Και τώρα, του την άποσπούσαν με τόση σκληρότητα. Αλλά, όχι! Ο πατέρας του δεν ήταν σκληρός. Σκεφτόταν για το καλό της αγαπημένης του. Έτσι, με συντριβή καρδιάς, δέχθηκε την τελευταία αυτή θυσία.

Ο άποχωρισμός των δυο έρωτευμένων ήταν συγκινητικός. Λησιμονώντας προσχήματα και τύπους, οι δυο έρωτευμένοι, ριχθηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και για πολλή ώρα έκλαψαν...

Και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των μικρότερων αδελφών και των συγγενών του σπιτιού που άγνοούσαν αυτόν τον δεσμό τους, έδωσαν το φιλι του άποχωρισμού.

Μά ήταν τόσο σεμνή η στάσις τους και έφαινανταν τόσο ταιριασμένοι ο ένας για τον άλλον, που κανείς δεν τόλμησε να εκφράσει την δυσφορία ή και την αγανάκτησι του για τον ένοχο αυτόν έρωτικό δεσμό ενός ρωμηόπαιδου και μίας τουρκοπούλας...

Έτσι, η Εμινέ με την αδελφούλα της την Γκιούλ, ανχώρησαν για την Τριπολιτάδα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ «ΕΚΕΙΝΗΝ»...

Στο μεταξύ, η Έπανάσταση άλλαζε την όψη της χώρας. Οι Έλληνες, προχωρώντας θριαμβευτές κατελάμβαναν την μία μετά την άλλη, τις κυριότερες πόλεις που κατείχε ο εχθρός.

Και μέσα από λίγο διάστημα έφτασαν και έξω άπ' την Τριπολιτάδα... Ο Ανδρέας Κοντάκης ήταν μαζί με τα στρατεύματα που πολιορκούσαν την έακουσμένη πόλη. Και ενώιωσε την καρδιά του να ξεσχιζεται σαν μαχαίρι, κάθε φορά που το έλληνικό κανόνι εκτιρωσκορούσαν έναντιον της πολιορκημένης πόλεως...

—Θεέ μου, άρ μην σκοτωθί η Εμινέ, προσευχόταν τις νύχτες που σταματούσε η μάχη.

Και με την έρωτευμένη ψυχή του γεμάτη σπαραγμό, δεν παρέλειπε να συνιστά δειλά στους συμπολεμιστάς του:

—Μη χτυπάτε, βρέ παιδιά, έτσι αλύπητα την πόλη. Έχουμε και δικούς μας εκεί μέσα... Ο στόχος μας πρέπει να είναι τα κάστρα μόνο.

Τέλος, ύστερα από μια ότενη πολιορκία και μια άγρια επίθεση, η Τριπολιτάδα έπεσε τον Σεπτέμβριο του 1821. Ο Ανδρέας, τρελλός από την άγωνία άρρησε μέσα στην πόλη αναζητώντας την αγαπημένη του. Μέσα άπ' τους σωρούς των έρειπίων που κάπνιζαν ακόμη, άνάμεσα στους οίμώζοντας άπ' τους πόους τραυματίες, έτρεχε σαν τρελλός, ρωτώντας κάθε τόσο τους έντρομους διαβάτες:

—Πού είναι το σπίτι του Καραχαλίη; Πού είναι το κονάκι του;

Στο σπίτι του Τούρκου αυτού προύχοντα είχαν καταφύγει οι δυο όρφανές κόρες του αγά.

Υστερα από μια ένικίνδυνη περιλήνση, το βρήκε τέλος. Και άρρησε μέσα σαν τρελλός και έσθιασε σ' ένα παρόθυρό του την έλληνική σημαία. Έτσι, το έθρικόν κονάκι σάθηκε άπ' την έπίθεση των Έλλήνων στρατιωτών. Και μαζί μ' αυτό και οι δυο τουρκοπούλες που τις όρρηκε ζωντανές...

Η Εμινέ λιποθύμησε στην αγκαλιά του

αγαπημένου της. Μά ο Ανδρέας δεν έχασε καιρό. Παρέσυρε μαζί του και την άδελφή της και όλοι μαζί δýγκαν έξω άπ' την πυρπολημένη και μαχομένη ακόμα πόλη κι' έθασε στο έλληνικό στρατόπεδο. Έκεί ήσαν πιδ ασφαλείς.

Μά ο Ανδρέας έπρεπε ακόμη να πολεμήσει. Το καθήκον του δεν είχε τελειώσει. Η νίκη των Έλλήνων δεν είχε ακόμη έπσφραγισθή. Γι' αυτό, παρέδωσε τα δυο κορτάκια στον γιορτά πατέρα του και ξαναρχήθηκε στη μάχη...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Όταν η Τριπολιτάδα κατελήφθη, ο γέρο-Κοντάκης μαζί με τις δυο προστατευμένες του δρισκόταν μακριά. Ήδη, είχε άναγγελθή ότι ο Ίμβροση κατέβαινε με πολυάριθμα στρατεύματα και ο πόλεμος θα έπαιρνε την πιδ άγρια φάσι του. Γι' αυτό, κατέφυγε μαζί με την οικογένειά του και τις δυο τουρκοπούλες στην Τσακωνιά κι' άπ' εκεί στα νησιά του Άργολικού.

Ο Ανδρέας συνέχισε την σκληρή ζωή του πολεμιστή. Η πατρίδα του τον είχε ακόμη άναγκη... Ο Ίμβροση προχωρούσε νικηφόρος καταστρέφοντας και λεηλατώντας τα χωριά του Μωριά. Και οι έπαναστάτες ζητούσαν με άπόνγνισι να τον συγκατήσουν στην όρμητική κοδόδο του...

Ο πόλεμος αυτός εκράτησε ως το 1826. Έξη δόκκληρα χρόνια πολέμησε παλληκαρίσια ο Ανδρέας. Κι' έξη δόκκληρα χρόνια αϊμόδαζε η καρδιά του άπ' τον έρωτικό καύμο της.

Αλλά, μία μέρα, επέστρεψε πιδ νικηφόρος στον τόπο της οικογένειάς του. Τιμμημένος στρατηγός, με πλήθος παράσημα στο στήθος, ώραιος, και περιήφανος, έφτασε μία μέρα στο χωριό. Ολόκληρος έτρεμε, όστόσο, άπ' την συγκίνηση, σαν παιδάκι που πάει άμελέτητο στον δασκαλό του... Η καρδιά του χτυπούσε τρελλά στην σκέψη ότι θα ξανάδλεπε την Εμινέ του, θα την έσφιγγε δυνατά, ύστερικά στα στήθια του και δεν θα την ξανάβιβε να του την πάρουν...

Μπήκε στο χωριό, έφτασε στο σπιτικό του, άνοιξε την πόρτα του περιβολιού και άρρησε μέσα. Ο πρώτος που αντίκρυσε ήταν ο πατέρας του... Ο γέρος, με κόπο σέρνοντας τα πόδια του, σύρθηκε ως το μέρος του κι' έπεσε στην αγκαλιά του κλαίγοντας. Τον χαϊδεύει, τον ψηλαφούσε, τον καίμαρωνε.

Υστερα, με φωνή ραγισμένη, του είπε: —Θά τ' έξερς τα νέα, γιε μου... Δεν είναι και τόσο εύχρηστα.

—Δηλαδή; τ' άράχθηκε ο Ανδρέας.

—Ο Πάνος, ο αδελφός σου, παντρεύτηκε την αδελφή της Εμινέ, την Γκιούλ...

—Ε, και; Είναι δυσάρεστο αυτό, πατέρα;

Μά, άμέσως κατάλαβε. Η Εμινέ ήταν για πάντα χαμένη γι' αυτόν... Η χριστιανική θρησκεία απαγορεύει δυο αδελφία να πάρουν δυο αδελφές...

—Πατέρα! ψιθύρισε άπελπισμένος. Δεν τ' ό περίμενα αυτό άπ' έναν αδελφό...

Κι' έπιασε το κεφάλι του με τα δυο του τα χέρια, για ν' άνθέξει στον μεγάλο, στον φρικτό πόνο...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΠΝΕΥΜΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο προϊστάμενος προς τον μικρό κληήρα του γραφείου:

—Φαίνεται πως οι δουλειές πηγαίνουν καλύτερα. Βλέπω ότι έχωμε πολλή αλληλογραφία σήμερα το πρωί.

—Μά είναι, έζετε, η γιορτή της δε' σπινίδος δακτυλογράφου μας σήμερα!...

ΗΕΡΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΗΣ...

—Κυρία Μαρία, είδα την κόρη σου προ όλίγου μαζί μ' ένα νέο που προσπαθούσε να την φιλήσει!

—Και αυτή τον άφισε.

—Όχι!

—Ε, μά τότε έκανες λάθος. Δεν ήσαν η κόρη μου.

ΗΡΩΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Ενα μελαγχολικό και μουντό δειλινό, η μικρή γαλλική κανονιοφόρος «Ρ—1» με κυβερνήτη τον νεαρό σημαιοφόρο Ζαν - Παρκέ, αφού επί μίαν δόκκληρη εβδομάδα άργωσε περιπολώντας την Βόρειο Θάλασσα, επέστρεψε στη βάση της Βρέστης, όπου το πλήρωμα θ' άναπαύονταν για λίγες μέρες, ενώ το μικρό πλοίο θα δεχόταν τις άπαραίτητες έπισκευές...

Ξαφνικά, έκατον περίπου μίλια μακριά από τη Βρέστη, ο ραδιοηλεγραφητής της μικρής κανονιοφόρου παρέδωσε στον κυβερνήτη της ένα ραδιογράφημα που προερχόταν από τον ναύαρχο του στόλου της Μεσογείου. Ο Παρκέ το πήρε διστακτικά κι' έδιάβασε:

«Ρ—1», τεθήτε υπό διαταγές θωρηκτού «Δουγκέρκη». Θωρηκτόν «Δουγκέρκη» έχει στίγμα κλπ...»

Χωρίς να χάζει στιγμή, ο νεαρός κυβερνήτης της «Ρ—1» διατάσσει άλλαγή γραμμής πλεύσεως και το μικρό πολεμικό σκάφος, αντί της Βρέστης, κατευθύνεται τώρα όλοταχώς προς τ' άνοιχτά του Χερδούργου.

Έφτα άρες άργότερα, ο σημαιοφόρος Παρκέ, δίκρινε μέσα από το τηλεσκόπιό του την όγκώδη σιλουέττα πολεμικού τής γραμμής. Δεν άργησε να το άναγνωρίσει. Ήταν η «Δουγκέρκη», το βασιλικό σκάφος των 26.000, με τα όκτω τηλεβόλα του των 340, το καύχημα της γαλλικής ναυπηγικής.

Η κανονιοφόρος «Ρ—1» έπλησίασε σε απόστασι ενός μιλίου, κατά τα καθιερωμένα και ύψωσε το σήμα: «Τι θέμεθα υπό διαταγές».

Η «Δουγκέρκη» άπήντησε ότι η κανονιοφόρος ώφειλε να προστατεύει το θωρηκτό από κάθε κίνδυνο τροπιλλισμού υπό γερμανικό ύποδρυχιο.

Ήταν ακόμη άρχη του πολέμου και η δράσις των γερμανικών ύποδρυχιών δύσκολα άντιμετωπιζόταν από τους συμμάχους. Ο κίνδυνος λοιπόν, που άπειλούσε την «Δουγκέρκη», το καμάρι αυτό του γαλλικού ναυτικού, ήταν άμεσος και η κανονιοφόρος «Ρ—1», πιστή στο καθήκον της, άρχισε να διαγράφει προστατευτικούς έλιγμούς γύρω από τον άπειλούμενο κολοσσό.

Ξαφνικά, κατά την αύγή, ο όπτηρ του θωρακίου —ή «εβάρδια της κόφας» — όπως λέγεται στη ναυτική γλώσσα, έφώναξε:

«Υποδρύχιο άριστερά!».

Ήταν γερμανικό ύποδρύχιο, που είχε ήδη έκσφενδονίσει την τορπίλλη του κατά της «Δουγκέρκης».

Αδίστακτα, χωρίς να πολυσκεφθή, ο άτρόμητος σημαιοφόρος Παρκέ άπέφασε να θυσιάση τη μικρή κανονιοφόρο για να σωθί το μεγάλο θωρηκτό: Άρπάζοντας ο ίδιος το πηδάλιο, έστρεψε όλοταχώς προς την κατεύθυνσιν της τορπίλλης.

Λίγα δευτερόλεπτα έπέρασαν και η «Ρ—1» έτιναζόταν τώρα στον άέρα, μαζί με τους 23 άνδρες του πλήρωματός της, από τους όποιους δεν έσώθηκε κανείς. Η γερμανική τορπίλλη δεν έπήγε βέβαια χαμένη. Έσώθηκε όμως η «Δουγκέρκη» χάρις στην ήρωική άυταπαρνήσι του σημαιοφόρου Ζαν Παρκέ, που μόλις ήταν είκοσι δυο χρόνων...

«ΟΡΦΟΙΟΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ»

Εξω από το άπεριχαρκαμένο στρατόπεδο της Δουγκέρκης, σε απόστασι 20 περίπου χιλιομέτρων από την αίματοβαμμένη κι' έρειπωμένη πόλη, ένας λόχος Σκωτσέζων ύπερηστίζε ένα πρόχειρο χαράκωμα με θαυμαστή γεωναότητα. Οι άπάλειες όμως των Άγγλων αυτόν ήσαν σοδαρές. Από τους 250 ύπερασπιστάς του χαράκαματος οι μισοί, περίπου είχαν τεθή έκτός μάχης. Η έπικοινωνία της δρασός αυτής των ήρώων με τον άγγλογαλλικό όγκο είχε πιδ άποκοπή από την ταχεία προέλασι των Γερμανών.

Ένας Άγγλος συνταγματάρχης, όστόσο, κατάρθωσε να γλυστρήσει μέσα από τις έχθρικές γραμμές και να φθάση στο πλημμυρισμένο από αίμα χαράκωμα.

—Πού είναι ο λοχαγός σας; ρωτά τους διπλοσκοπούς.

—Νεκρός!

—Ο ύπολοχαγός σας;

—Νεκρός!

—Ποιος είναι ο άνώτερός σας τέλος πάντων;

—Εγώ, λοχίας Κλάρκ! Διατάξτε συνταγματάρχα μου! ακούστηκε μία φωνή πίσω του.

—Λοχία Κλάρκ! Η πατρίς άπαιτεί από σένα και τους έπιζώντας του λόχου σου να πεθάνετε!

—Όλ ράιτ, θα πεθάνουμε, συνταγματάρχα, άπήντησε ψυχραιμος και άπαθής ο λοχίας.

—Δεν φτανε όμως αυτό, λοχία. Πρέπει να κρατήσετε το χαράκωμα επί δέκα άρες, ως αύριο το πρωί, για να προστατευθή η ύποχώρησις των συμμάχων στρατευμάτων και η έπίδιδαςίς των από την Δουγκέρκη.

Λακωνικά, ο λοχίας άρκέσθηκε να άπαντήση μ' ένα δεύτερο «Όλ ράιτ» και ο συνταγματάρχης αφού του έσφιξε θερμά το χέρι, έφυγε.

Έπί 7 άρες οι μελλοθάνατοι του χαράκαματος άντέσχον στη χάλασή του γερμανικού πυρός και σιδήρου. Ξαφνικά όμως, ομαδικός βομβαρδισμός άεροπλάνων έρριξε όλους τους έπιζώντας νεκρούς. Όλους έκτός από τον ήρωα Κλάρκ, που, πιστός στην ύπόσχεσί του, έμαχόταν ακόμα.

Όταν έμεινε μόνος, μία σατανική σκέψις έπέρασε από το μυαλό του: Παρέλαβε 150 από τους σκοτωμένους συντρόφους του και τους έσπασε επάνω στο χείλος του χαράκαματος σε στάσι ενός που πυροβολεί όρθιος.

Οι έχθροι άπέναντι τους ένόμιζαν ζωντανούς πολεμιστάς, έπίστευαν πως το χαράκωμα εξακολουθούσε να κατέχεται από σοδαρή άγγλική δύναμι και ήρκοϋντο να πυροβολούν, χωρίς ν' άήρκοϋντο επίθεσι για να το καταλάβουν. Στο μεταξύ, ο μόνος ζωντανός του χαράκαματος, ο λοχίας Κλάρκ, έπυροβολούσε με τα πολυβόλα...

Έτσι, επί τρεις άρες ακόμα, 150 νεκροί Σκωτσέζοι άμύνονταν χωρίς ο εχθρός να άντιληφθή το τέχνασμα του λοχίου. Κι' όταν το άντελήφθη, ήταν πιδ άργά! Οι δέκα άρες της διαοίς είχαν περάσει κι' ο Άγγλογαλλικός στρατός είχε έπίδιδασθή στο πλοίο.

Διάτρητος από σφαίρες, ο ήρωικός λοχίας Κλάρκ έξέπνιξε ύστερα από λίγο. Εύγνωμονώντας τον η Πατρίς του τον έτίμησε μετ' θάνατον με ένν από τα μεγαλύτερα άντικά παράσημα, με του Σταυρού της Βικτωρίας.

9ον

Ο άναγνώστης πρέπει να κάνει λίγη ακόμα υπόμνη για να ικανοποιήσει την δικαιολογημένη περιέργειά του.

Εν τώ μεταξύ, η Βέρα έσκέπτετο με ποιόν τρόπο θ' αντιμετώπιζε το δυσάρεστο γεγονός της συναντήσεώς της με τον Φένγουικ.

Εξαιρετική εντύπωση της είχε κάνει η ερώτησις του Τζών σχετικά με την αδελφή της την Μπέθ. Όστόσο, μολονότι ήθελε πολύ να ζητήσει επεξηγηματικές πληροφορίες, απέφευγε να το κάνει αυτό, για να μη βάλει σε μεγαλύτερες υπόνοιες τον συνοδό της.

Το αυτοκίνητο έπερνούσε από ξημους και σιωπηλούς δρόμους. Ήθελε τρεις ώρες ακόμα να ημερώσει.

Μόλις έδγκησαν από την πρωτεύουσα κι έφθασαν στην έξοχό, ο Τζών ανέπτυξε μεγαλύτερη ταχύτητα. Η Βέρα ένοιωσε τον δροσερόν αέρα να της μαστιγώνει το πρόσωπο.

Σε μιάμιση ώρα θα έχουμε φθάσει, είπε σε μια στιγμή ο Τζών. Ευτυχώς που ο δρόμος είναι πολύ καλός...

Πράγματι, το αυτοκίνητο έπετο σε κυρτολεκτικές.

Η νεαρά γυναίκα άρχισε να δοκιμάζει την μεθυστική ήδονή της ταχύτητας, μέχρι του σημείου να κοντεύει να ξεχάσει πόσο δυσάρεστος της ήταν ο άπροσδόκητος αυτός νυκτερινός περίπατος.

Εφθάσαμε, είπε τέλος ο σωφέρ, περνώντας από ένα κυγκλίδωμα. Βλέπετε τα φώτα εκεί κάτω;

Πώς λέγεται αυτό το σπίτι; ερώτησε η Βέρα.

Μυστική φωλιά.

Πολύ ποιητική ονομασία... Και σε ποιόν ανήκει;

Σε κάποιο λόρδο... Δεν θυμάμαι πιά τ' όνομά του. Έσείς μπορείτε τώρα να κατέβητε. Εγώ θα πάω να δάλω το αυτοκίνητο στο γκαράζ. Προχωρήστε κατ' ευθείαν μπροστά. Είμαι βέβαιος ότι θα βρείτε την πόρτα ανοιχτή... Ο κύριος θα σας περιμένει τώρα.

Όσο κουρασμένη, όσο φοβισμένη και αν ήταν η Βέρα, δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει την φυσική καλλονή του τοπίου και την άρχοντική μεγαλοπρέπεια του σπιτιού που φιλοξενούσε τώρα τον Φένγουικ. Της έφαινετο, όμως, παράξενο πώς ένας άνθρωπος σαν τον Μάρκ έδιόλεξε ένα τόσο ποιητικό τόπο διαμονής.

Η Βέρα δεν θ' άργουσε να μάθει ποιές άφορμές παρεκίνησαν τον Άμερικανό να καταφύγει σ' αυτή την μοναξιά...

Οι στοχασμοί της διεκόπησαν απότομα από την εμφάνισή του Φένγουικ.

Η νεαρά γυναίκα είδε, με μεγάλη της κατάπληξη, ότι εκείνος έφορούσε μπλέ φόρμα, όπως οι μηχανικοί, και ότι τα χείλια του ήταν κατάμυια, σαν να έβγαίνε από μια καρβουνόποθλη.

Εχαιόετσε την Βέρα με ψυχρότητα.

Ήλθε, επί τέλους! της είπε. Έλπίζω να έσκέφθηκες να πάω μαζί σου, ότι θα σου χρειασθώ εδώ. Μην περιμένεις να βρης στην μοναξιά μας όλες σου τις ανέσεις... Πήγαινε τώρα να διαλέξεις το δωμάτιο που σου άρέσει, και ύστερα έλα να σου άναγκωνώ κάτι το σοβαρό.

Η Βέρα έμπηκε, με σφιγμένη καρδιά, στο πρώτο δωμάτιο που δρέθηκε μπροστά της.

Αν δεν την άπασχολούσαν τότε άλλου είδους προβλήματα, ασφαλώς θα απέβαυμαζε τα παλιά έπιπλά του και τα διάφορα κομφοτεχνήματα που ήταν τοποθετημένα εδώ κι εκεί. Την έδασάνιζαν, όμως, ένα σωρό έρωτήματα.

Στεκόταν όρθια μπροστά στο τζάκι κι έέστανε τα χείρια της, όταν παρουσιάστηκε πάλιν ο Φένγουικ.

Μόλις έμπηκε μέσα, έφροντισε να κλείσει την πόρτα από πίσω του.

Και τώρα, είπε, άς συζητήσουμε λίγο για τις υποθέσεις μας... Φαντάζομαι ότι θ' άνυπομονής να μάθεις για ποιά λόγο άραγε σ' έήκωσα από το κρεβάτι σου και σ' έφερα εδώ. Θα σου εξηγήσω άμέσως το γιατί. Έως χθές, ένόμιχα ότι μπορούσα να σου έχω εμπιστοσύνη...

Και σήμερα; τον διέκοψε η Βέρα, με προκλητικό τόνο.

Σήμερα, βλέπω ότι γελάσθηκε. Η νεαρά γυναίκα του έριξε ένα άγέροχο βλέμμα.

Αντιμετώπιζε πιά τον κίνδυνο που έφοβόταν τόσο πολύ.

Όστόσο, δεν ένοιωσε μέσα της την παρρησιακή δειλία. Ήταν έτοιμη ν' άγωνισθώ για πολλά άγανημένα της πρόσωπα.

Εν πρώτοις, είπε, άμφιβόλλως πολύ αν έφάνηκες ποτέ καλός για μένα... Ένωδ καλός χωρίς ύστεροβουλία...

Έτσι μίλας στον άνθρωπο που έπρεπε να θεωρείς ευεργέτη σου! διαμαρτυρήθηκε ο Φένγουικ. Αυτή είναι η εύγνωμοσύνη σου απέναντί μου;...

Η Βέρα άναστήκωσε χαρακτηριστικά τους ώμους της.

Είναι καιρός να δοθούν άρισμένες εξηγήσεις, συνέχισε ο Φένγουικ.

Μου φαίνεται ότι θα χάσωμε άδικα την ώρα μας σε συζητήσεις, είτε η νεαρά γυναίκα με κουράσμενο ύφος. Έν πάση περιπτώσει, έχω το δικαίωμα να σε ρωτήσω γιατί με ζήτησες και μ' έφερες εδώ.

Κάθνεσε πρώτα! έδρυκθηθ ο Φένγουικ έκνευρισμένος από τον τόνο της φωνής της Βέρας. Έχομε να πούμε αρκετά. Άφου είσαι τόσο περίεργη, σε πληροφορώ ότι σ' έφερα εδώ επειδή έχω πληροφορίες ότι κανείς τώρα κάτι που αντιβαίνει στις συμφωνίες μας.

Δεν σε καταλαβαίνω τί θέλεις να πής...

Προσποιείσαι ότι δεν καταλαβαίνεις. Άς κάνωμε μαζί μι ά μικρή άναδρομή στο παρελθόν. Άς γυρίσωμε τρία χρόνια πίσω, την έποχή που έζουσε ακόμα ο μακαρίτης ά πατέρας σου...

Τα μάτια της νεαρής γυναίκας έπέταξαν παράξενες στίβες.

Θυμάμαι πολύ καλά, είπε, την χρονολογία αυτή. Είνε περιττόν να μου την ύπενθυμίσες.

Συνεχίζω, λοιπόν. Ο καυμένος ά πατέρας σου βρέθηκε μιά μέρα σκοτωμένος. Το έγκλημα αυτό έγινε υπό μυστηριώδεις συνθήκες. Κανείς δεν ξέρει ποιός τον έσκότωσε — και όμως όλοι ύποπτεύονται τον δολοφόνο του.

Μπορείς να μου πής ποιός ήταν μαζί με τον πατέρα σου, την ήμέρα του τραγικού του θανάτου;

Η Βέρα έγινε κάτωχρη.

Όστόσο, έξακολουθούσε να κυττάζει τον Φένγουικ κατάματα.

Δεν θα προσποιηθώ, είπε, ότι δεν κα-

ταλαβαίνω ποιόν ύπονοεις. Ο άνθρωπος που δρισκότανε με τον πατέρα μου την τσιπ στην ερώτησι που θ' σου κάνω: Μή μοιραία κείνη μέρα, ήταν ο Τσάρλι Έβος; Συχνά συνάδευε τον μακαρίτη στις έκδρομές και στους περιπάτους του. Τον άγαπούσε σαν πραγματικό πατέρα...

Ο Μάρκ έβηξε εϊρωνικά.

Θέλεις να πής, — συνέχισε η Βέρα, — ότι ο Τσάρλι έσκότωσε τον πατέρα μου για να του κλέψω το μυστικό του όρυχείου των Τεσσάρων Δακτύλων;

Οχι μόνο το ύποστηρίζω, αλλά μπορώ και να το άποδείξω! Έξ άλλου, σου παρουσίασα ως τώρα αρκετά στοιχεία, που έπρεπε να σε πείσουν πόσο άάσιμη είνε η γνώμη μου.

Ποτέ δεν θ' ά μπορούσες να με κάνεις να πιστέψω ότι ο Έβος διέπραξε πράγματι το δβελυρό αυτό έγκλημα. Ήταν τόσο ειλικρινής, τόσο καλός με όλον τον κόσμο! Οχι, ξέρω πολύ καλά ότι παρέρηρετο από τα πάθη του, ότι έφυγε από την Άγγλία κι' έγκατεστάθηκε στο Μεξικό για να ξελιωθή, για κάποια έλαφρά παραστρατήματα του. Είμαι έτοιμη να παραδεχθώ ότι έπινε. Κάποιο μυστήριο περιέβαλλε την ζωή του παλληκαριού αυτού.

Άπέφυγε να κάνει λόγο για την οικογένειά του. Άλλ' είμαι βέβαια ότι ήταν εύγενοδ καταγωγή και με εύγενικά αισθήματα.

Ο Φένγουικ άρχισε να γελά.

Φαντάζομαι, είπε, την κατάπληξη που θα δοκιμάσες όταν πληροφορηθής την πραγματική καταγωγή του νεαρού αυτού! Έν πάση περιπτώσει, έξακολουθώσε... Καθώς βλέπεις, σε παρακολουθώ με μεγάλη προσοχή.

Επαναλαμβάνω, ότι, με κανένα τρόπο, δεν μπορώ να παραδεχθώ ότι ο Τσάρλι Έβος είνε ένας καινός δολοφόνος. Πώς μπορούσε να δολοφονήσει έναν άνθρωπο, ο οποίος τον άποκαλούσε πάντοτε παιδί μου;

Και όμως, τον έσκότωσε! άνέκραξε έξαφανίσθηκε μυστηριώδως άμέσως μετά το έγκλημα; Γιατί χάθηκε από τον κόσμο, προσπαθώντας να μάς κάνει να πιστέψωμε ότι έπνιγχε στη θάλασσα; Προσποίη από συμπτώσεις για την άδελφή σου. Όστόσο, δεν καταρωόσμε να την γλυτώσωμε από την τρέλλα.

Έκανα κι' εγώ, ό,τι μπορούσα για το καλύτερο, από άγάπη κι' ένδιαφέρον για την οικογένειά σου. Ξαφνικά, όμως, ο προξιά και άριστοτάτος σου είμαι ένας παλάν σου!...

Εσύ έδειξες με την στάσι σου ότι δεν έπίστεψες την κατηγόρια αυτήν. Και όταν σου έθεσα το δίλημμα: «Θά μείνεις μαζί μου ή θα πής με τον άδελφό σου, έσύ έπροτιμήσες έμένα. Το άποτέλεσμα ήταν να σε άποκηρύξη όλη η οικογένειά σου. Άπό τότε, είσαι διαρκώς μαζί μου. Άλλά, γιατί το έκανες αυτό; Γιατί έδέχθηκες, προς χάριν μου, να γίνης κακή με όλους τους δικούς σου; Όμολογώ ότι ή άπόφασίς σου αυτή παραμένει ακόμα για μένα άινιγμα...

Και τώρα, άς εξετάσωμε ένα άλλο ζήτημα, που μ' ένδιαφέρει περισσότερο: Δεν έφάνης συνεπής στις ύποχρεώσεις σου απέναντί μου. Άπό τον καιρό που ήρθαμε φορές με τον άδελφό σου. Τον έβλεπα από μένα, και φαίνεται ότι ξέρεις κρυφά κατατόπια του σπιτιού που έπιασε ο Σάσα στο Πορτσμάουθ Σκουαίρ, με το φανταστικό όνομα Μπήτς.

Θέλω, λοιπόν, να μάθω γιατί δεν έκράτησες την ύπόσχεσι που μου έδωσες ότι δεν θα ξαναείδης τον άδελφό σου!

Άπόψε, έβλαα ανθρώπους μου να σε κώς άναφορά που έπήγες και τί έκανες. Και άποφάσισα, για να είμαι βέβαιος ότι δεν θα μου παίξεις κανένα άσχημο παιχνίδι, να σ' έχω κοντά μου, υπό την έπίβλεψή μου. Θά μείνεις εδώ όσο καιρό θέλω εγώ. Άν δεν ύπακούσης, αν προσπαθήσης να με ξαναγελάσες, ξέρεις τί θα κάνω;

Θά παραδώσω τον Τσάρλι Έβος στην άστυνομία!...

Κύτταξε με καλά στα μάτια και άπάντησε στην ερώτησι που θ' σου κάνω: Πώς ξέρεις που βρίσκεται τώρα ο Τσάρλι;

Ήταν εύτυχμα, ότι η Βέρα μονάχα άρνητική άπάντησι μπόρουσε να δώση στην ερώτησι αυτήν.

Αν ο Φένγουικ της ύπέβαλε το ρώτημα λίγες ώρες άργότερα, ίσως η Βέρα να ήταν σε θέσι να του δώση την πληροφορία που της έζητούσε. Τα δραματικά, όμως, περιστατικά που συνέβησαν στο σπίτι της Πορτσμάουθ Σκουαίρ δεν της ήσαν ακόμα γνωστά. Κι' έτσι, μπόρεσε να κυττάξη άφοβα τον Μάρκ και ν' άποκριθώ:

Δεν έχω ιδέα. Δεν ξανάδα τον Τσάρλι από την μέρα που έσκότωσαν τον πατέρα μου. Όμολογώ, ότι είδα τον άδελφό μου και την άδελφή μου. Δεν μπόρεσα να αντισταθώ στην έπιθυμία να συναντηθώ με δύο πρόσωπα τόσο άγαπημένα. Με συνδέουν μαζί τους οι καλύτερες άναμνήσεις της παιδικής μου ήλικίας. Νομίζεις πώς είνε εύκολο να τα ξεριζώσω από την καρδιά μου;

Ο Φένγουικ της έριξε ένα βλέμμα δυσπιστίας.

Η Βέρα φαίνότανε σαν να μην τον έπρόσχε πιά, σαν να παρακολουθούσε τα παιχνιδίσματα της φωτιάς στο τζάκι.

Κι' έταίριε τόσο καλά τον ρόλο της, ώστε κατάρωσσε να ξεγελάσει και αυτόν ακόμα τον Φένγουικ, — έναν άνθρωπο, δηλαδή, μαθημένο να διαβάξη στο μυαλό των άλλων.

Ίσως να λες άλήθεια, είπε τέλος ο Φένγουικ. Έν πάση περιπτώσει, σου δίνεται τώρα η ευκαιρία να με δαλής από μι ά δύσκολη θέσι. Φαντάζομαι ότι δεν θα έξεχασες τον Έστεμπάν Άρραγουιλέρας.

Οχι, άπάντησε χαμηλόφωνα η νεαρά γυναίκα. Δεν ήταν δυνατόν να ξεχάσω τον πιστό φίλο και άχώριστο σύντροφο του πατέρα μου. Θά ήθελα πολύ να τον ξαναδώ. Μήπως ξέρεις που βρίσκεται;

Πώς δεν το ξέρω! έπτε ειρωνικά ο Φένγουικ. Άποφάσισα, μάλιστα, να τον κάνω νάρθη εδώ, για να σου προξενήσω μι εύχάριστη έκπληξη. Θά γράψης, λοιπόν, του Έστεμπάν ότι βρίσκεται σε δύσκολη θέσι και θά τον παρακαλέσης να τρέξη να σε βοηθήση. Την έπιστολήν αυτήν θά την γράψης τώρα άμέσως, μπρστά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ'

ΔΥΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ο τόνος της φωνής του Φένγουικ ήταν τόσο παρξένος, ώστε η Βέρα έήκωσε το κεφάλι της και τον κύτταξε κατάπληκτη, σχεδόν τρομαγμένη.

Της έφάνη ότι ο Μάρκ έλλαξε όψη, μέχρι του σημείου να γίνη άγνωριστος. Πά χαρημαριστικά του προσώπου του είχαν παραμορφωθώ και τα μάτια του έπετούσαν άγριες λάμψεις. Σωστή έγκληματική φυσιογνωμία!

Όστόσο, δεν άρχισε να έπιβληθώ στον έαυτό του, και να ξαναδώση στα πρόσωπά του την συνθησμένη του έκφρασι.

Δυνατό ρίγος έπέρασε από το σώμα της Βέρας. Ο Φένγουικ προσεπιοήθηκε ότι δεν άντελρήφθη την παραχή της.

Δεν διατάζω να σου άποκαλύψω, — συνέχισε, — ότι ή θέσις μου δεν είνε σήμερον και πολύ εύχάριστος. Μερικοί καλοί φίλοι συνωμώτησαν εναντίον μου για να με καταστρέψουν. Δεν άποκλείεται να καταρωόσμε να με βάλουν φυλακή. Ο μόνος που μπορεί να με σώση, είνε ο Έστεμπάν.

Δυστυχώς για μένα, ο άνθρωπος αυτός με μισεί θανάσιμα. Νομίζει ότι εγώ έσκότωσα τον πατέρα σου, — που τον άγαπούσε όπως ένα σκυλί άγαπή τον άφέντη του.

Αν όμως έρθω εδώ, είμαι βέβαιος ότι δεν θα δυσκολευθώ να τον πείσω πώς άδικά έσχηνάμισε για μένα τόσο κακή γνώμη.

Μά ο Έστεμπάν δεν έρχεται, όσο ξέρει ότι είμαι κοντά σου. Θέλω, λοιπόν, στο γράμμα που θά το κάνης, να μην του άναφέρης τίποτα για μένα.

Δεν ύπαρχει καμιά άμφιβολία ότι ο Έστεμπάν θα τρέξη άμέσως μόλις μάθη ότι κινδυνεύω. Είνε ικανός να κάνη κάβα

βυσία για μένα. Άλλα πρέπει να βεβαίωθώ ότι δεν πρόκειται να του συμβή κακό.

Άσπεύεσαι, Βέρα! άνεφώνησε ο Φένγουικ. Τί κακό μπορεί να φοβάται από έμένα ο Έστεμπάν; Δεν σου είπα ότι έχω να του ζητήσω μι μεγάλη χάρη; Συνήθως δεν δαλπτε κανείς εκείνους από τους οποίους περιμένει κάποια έκδούλευσι. Έλα τώρα, κάθσε εδώ, στο τραπέζι, σαν καλό κορίτσι, και γράψε το γράμμα που σου είπα. Ύστερα θά πής να κοιμηθής...

Την έπιστολή αυτήν θά την γράψω όταν ξυπνήσω! άπάντησε η Βέρα, με μεγάλη άταραξία. Δεν ύπαρχει λόγος να διασώμασε τόσο πολύ. Άν φύγη το γράμμα με το πρώτο ταχυδρομείο, θά φθάση έγκαιρως. Τώρα είμαι πολύ κουρασμένη.

Τα μάτια του Φένγουικ έλαμψαν από άργη για μι ά στιγμή.

Η Βέρα φοβήθηκε μήπως ο δέυθυμος αυτός άνθρωπος κάνει καμιά δάρβαρη χειρονομία.

Όστόσο, εκείνος είχε την δύναμι να συγκρατηθώ.

Κατάλαβε και μόνος του ότι δεν έπρεπε να προκάλεση τις ύπονοις της Βέρας, γιατί θά την έκανε να μη γράψη την έπιστολή προς τον Έστεμπάν. Και ο Φένγουικ έννοωρε έκ πείρας πόσο ίσχυρογυνών ήταν η κοπέλα αυτή.

Πολύ καλά! έπτε, προσπαθώντας να γελάση. Άς σου γίνη το χατήρι. Η άλήθεια είνε ότι φαίνεται κουρασμένη από το ταξίδι. Έξ άλλου, το γράμμα δεν είνε και τόσο διασπικτικό... Πάμε τώρα να σου δείξω το δωμάτιό σου.

Η Βέρα ήθελε πολύ να μείνη μόνη. Μολονότι το μυστηριώδες περιβάλλον, στο οποίο δρέθηκε ξαφνικά, την έκανε να άνησυχώ, μολονότι είχε την έντύπωση ότι κάποιος κίνδυνος την άπειλούσε, έπρεσε άμέσως στο κρεβάτι. Ήταν πτώμα από σωμαπική και ψυχική κούρασι. Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρη.

Εξύπνησε άργά το άπόγευμα, με καθαρό μυαλό.

Ύστερ από μι ά σύντομη έπιθεώρησι που έκανε στον πυργο, διέπίστωσε ότι εκεί έμενε μονάχα μι γρη άπρέτρια.

Ο Φένγουικ της εξήγησε ότι οι άλλοι ύπνρεται θά έρχόνταν άργότερα και ότι, προσωρινώς, είχε μαζί του μερικούς άνθρώπους της άκολουθίας.

Εκάθισαν στο τραπέζι. Ο Φένγουικ έβραγε διασπικτά.

Πρέπει να φύγω άμέσως, εξήγησε εις την Βέρα. Έχω να τελειώσω άρισμένες δουλειές. Μπορείς να μου δείξης το γράμμα που έγραψες για τον Έστεμπάν; Θά το ταχυδρομήσω ο ίδιος.

Δεν το έγραφα ακόμα! άποκριθώκε άπαθώςτα η νεαρά γυναίκα.

Ο Μάρκ έγινε κάτωχρος.

Κάτι έτοιμάζοταν να πής. Μά η Βέρα προσέθεσε άμέσως:

Πάμε μαζί στη βιβλιοθήκη, να γράψω την έπιστολή αυτήν. Θά σου την δώσω μάλιστα, να την διαβάσης, για να βεβαιωθής πόσο θέλω να σ' έξυπηρετώ, όταν μπορώ.

Ο Φένγουικ άρχισε να γελά, με ύφος ικανοποιημένου ανθρώπου.

Αυτό, όμως, δεν τον έμπόδισε να σκύψη πάνω από τον ώμο της Βέρας, για να δώ τή έγγραφη.

Τέλος, έκλεινε έκλεισε την έπιστολή σ' ένα φάκελλο.

Τί διεύθυνσι θά δάλω, έρώτησε. Δεν ξέρω που μένει ο Έστεμπάν. Για να είμαι ειλικρινής, δεν έννοωρε καλά ότι βρίσκεται στην Άγγλία.

Είπε τώρα στο Λονδίνο. Γράψε: Παρραντίζ Στρήτ, αριθ. 17, Κάριμπερλ. Άύριο το πρωί, θά το έχω λάβει το γράμμα.

Η Βέρα έγραψε τη διεύθυνσι χωρίς τον παραμικρό δισταγμό — κι έδωσε την έπιστολή στον Φένγουικ, με ύφος άκαταδεξίας, σαν να ήθελε να του δώση να καταλάβη ότι περιφρονούσε τις ύπονοις του.

Τον άκολουθούσε, όμως, στο χόλλ και τον είδε ν' άφίνη τον φάκελλο σ' ένα τραπέζι, μαζί με κάτι άλλα γράμματα.

Μόλις ο Φένγουικ άπομακρύνθηκε, η Βέρα κατέστρωσε, με άστραπισία ταχύτητα ένα σχέδιο:

Ξαναγύρισε στην βιβλιοθήκη, έπηρε ένα φάκελλο κι' έγραψε την διεύθυνσι του Έστεμπάν. Μετά την διαφορά ότι μέσα σ' αυτόν τον φάκελλο έβαλε μι άσπρη κόλλα χαρτί. Τον έσφράγισε και έπέστρεψε στο χόλλ.

Υπήρχε μι ά πιθανότης να έπιτύχη και μι ά άποτύχη. Άλλ' αυτό που έσκόπευε να κάνη ήταν τόσο σοβαρό, ώστε άξίζει τον κόπο να ριφκινδυνεύση.

Σε λίγο, έπερνούσε από το χόλλ με νωχελικό βάδισμα. Και τα κατάφερε έτσι, ώστε να ρίξη κάτω, με το μανίκι της ρόμπας της, όλα τα γράμματα που ήταν τοποθετημένα στο τραπέζι. Έβγαλε μι άνακωνισή λύτην για την άδεξιότητά της κι' έσκυψε άμέσως να μαζέψη τα γράμματα, φροντίζοντας ν' αλλάξη τον πρώτο φάκελλο, που περιείχε το γράμμα της προς τον Έστεμπάν, με τον άλλον που δεν είχε μέσα παρά ένα άγραφο χαρτί!

Κανείς δεν άντελρήφθη την γοργή αυτήν σκηνή.

Ύστερ από λίγες δευτερόλεπτα δρισκόταν έξω, στο πάρκο.

Η χαρά της για την έπιτυχία του σχεδίου της ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έτρεμε όλόκληρη.

Όστόσο, δεν άρχισε να συνέλθω. Ο δροσερός άέρας και ή σιωπή που έβασίλευαν στον κήπο, της έκαναν καλό. Έπανέκτησε την ψυχραιμία της.

Είμαι πολύ εύχαριστημένη από τον έαυτό μου για την ένπνευσι μου, — έλεγε με τον ύπό της ένθ περιερέρετο άνάμεσα στις δεινροστοχίες. Δεν ξέρω γιατί, μά έχω την γνώμη ότι άπόψε έσασα την ζωή του Έστεμπάν.

Όστόσο, ο κίνδυνος δεν έπαψε να τον άπειλή. Πρέπει να τον προειδοποιήσω. Άλλά πώς; Ο μόνος κατάλληλος γι' αυτήν τη δουλειά, είνε ο Τζέρελντ. Πού να τον βρώ; Να του στείλω ένα τηλεγράφημα στο χωριό; Και αν με άνακαλήσω ο Φένγουικ; Καλύτερα θά ήταν να έπληγαινα εγώ ή ίδια στο χωριό.

Έχω άρκετό καιρό στην διάθεσί μου. Έξ άλλου, ένας μικρός περίπατος θά μου κάνει καλό...

Και η Βέρα διευδύθηκε με σταθερό διάσισμα προς μι δεινροστοχία, στο τέρμα της οποίας ύπήρχε μι πόρτα έξόδου.

Μόλις, όμως, έρχώρησε μερικά βήματα, άκουσε κάποιον να την φωνάζη, πίσω από ένα δένδρο.

Εγύρισε το κεφάλι της — κι' η χαρά της στάθηκε άπεριόγραπτη όταν είδε μπροστά της τον Βένερ.

Τί εύτυχία! άνεφώνησε. Μά δεν φοβήθηκες που μήηκες εδώ μέσα; Ίσως να με παρακολουθών τώρα και άν μάς δούν μαζί...

Άσφες με πρώτα να σε φιλήσω, — ήταν ή άπάντησις του Βένερ. — κι' έλα να καθήσωμε σ' αυτόν εδώ τον πάγκο. Άς κλειώμε για λίγες στιγμές τα μάτια μας και άς φαντασθώμε ότι ζούμε στα περασμένα ευτυχισμένα χρόνια, τότε που δεν μάς έχώριζε κανένα έμπόδιο... Άργότερα, συζητήσωμε για τα έπίγεια!

Η Βέρα έκαυμένελασε και άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του συζύγου της.

Όλα ήταν γύρω της τόσο μαύρα και σκοτεινά, ώστε δεν θέλησε να χάση την εύκαιρία που της παρουσιαζότανε να χαρή και αυτή λίγο. Η ώρα όμως είχε περάσει, ο ήλιος βαςίλευε και στο πάρκο άρχισε να κάνει ψυχρά.

Η νεαρά γυναίκα κατάλαβε πώς ήταν πιά καιρός να έπιστρέψω στο σπίτι.

Θυμήθηκε, όμως, και την άδελφή της. Δεν μου λες, άλήθεια, έρώτησε τον Τζίμ, τί γίνεται ή Μπέθ;

Δεν πρέπει ν' άνησυχής γι' αυτήν. Βρίσκεται τώρα μαζί με τον άδελφό σου. Έξ άλλου, μην ξεχνάς ότι φροντίζω κι' εγώ να μην πάθω τίποτα.

Σ' εύχαριστώ πολύ. Και τώρα, άκουσέ με με προσοχή. Έχω να σου άνακαίνωσω κάτι το σοβαρό.

Και το άφηγήθηκε με λίγα λόγια τα νυχτερινά περιστατικά.

Κατόπιν του έκανε λόγο για τον Έστεμπάν και για το γράμμα που την ύποχρέωσε ο Φένγουικ να του γράψη. Δεν παρέλειψε, βέβαια, να προσθέση ότι έ-

φρόντισε να πάρη πίσω την επιστολή αυτήν, που θα παρέσυρε τον Μεξικανό σε παγίδα.

—Πρέπει τώρα, —συνέχισε, — να πῶς να βρῶς, τὸν Ἰσπερτιν, νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἔρχεσαι ἐκ μέρους μου καὶ νὰ τοῦ ἐξηγή- σης ὅλα τὰ σχετικά μετὰ τὴν ἐπιστολή αὐτήν. Κι' ἐκείνος ἂς μοῦ ἀπαντήσῃ ὡς νὰ εἶχε λάβει κανονικὰ τὸ γράμμα μου μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Εἶνε ἀνάγκη, βλέπεις, νὰ δείξω τὴν ἀπάντησί του στὸν Φένγουικ, γιὰ νὰ τὸν καθυψώσω. Φαντάζομαι τὴν κατάπληξι πού θὰ δοκιμάσῃ ὁ καυμένος ὁ Ἰσπερτιν, ὅταν θὰ πάρῃ ταχυδρομικῶς ἕνα κομμάτι ἄσπρο χαρτί!

—Θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὴ συναινεῖται. Θὰ πῶ, μάλιστα, ὅπως σὺ Λοντὶνον ἀποκλειστικὰ γι' αὐτό. Θὰ ἐπιστρέψω αὐριο τὸ πρωῒ. Κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ.

Κι' ἐχωρίσθηκαν.

Μόλις ἡ Βέρα ἐπέστρεψε σπῖτι, πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ κυττάξῃ ἂν τὰ γράμματα ἦσαν ἀκόμα στὸ τραπέζι. Δὲν τὰ εἶδε, ὅμως, ἐκεῖ. Φαίνεται ὅτι τὰ ἐπῆραν καὶ τὰ ἐταχυδρομήσαν.

Ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἐκράτησε ἀπάντησι τοῦ Φένγουικ στὰς ἀ- γέρωχί κι' ἐπιφυλακτικῇ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὴν εἶχαν προσβάλλει οἱ ὑπόνοιές του.

Κατὰ τὴς δέκα τὸ βράδυ, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι.

—Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, εἶπε. Εἶμαι πολὺ κουρασμένη.

Ἦταν ἀπὸ λίγη ὥρα ἦσαν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, προσπαθώντας νὰ διώ- ξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ της κάθε δυσάρεστη σκέψι. Ὁ ὕπνος δὲν ἄρχισε νὰ τὴν πάρῃ.

Ἐξαφνα, ὅμως, ἐξύπνησε ἀπὸ ἕνα πα- ράξενο κρότο πού ἀκούσθηκε δίπλα της. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, τὸ ρολοῖ ἐ- σήμανε τρεῖς ὥρες.

Ἡ Βέρα ἐπρόσεξε καλύτερα καὶ ἀντε- λήφθη ἕνα διαγυγ καὶ ἀρμονικὸ θόρυβο, σὰν νὰ ἐχτυποῦσαν ἕνα καθαρό μέταλλο ἐπάνω σ' ἄλλο. Συγχρόνως, τὸ αὐτὴ της ἐπῆρε ἕνα συγκεχυμένο ψῆφουρο.

Ὅλα αὐτὰ τῆς ἐφάνησαν παράδοξα καὶ ἀκατανόητα. Ἦξερε καλά, ὅτι ὁ Φένγουικ καταγινοῦσαν μονάχα μὲ ἐπιτηρήσεις κα- τὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ὑποπτες καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐφιλοδόγησε ν' ἀποκτήσῃ γνώ- σεις μηχανικῆς.

Καὶ ἡ νεαρὰ γυναῖκα θυμήθηκε τότε πῶς, ὅταν ἐφθασε στὸ σπῖτι, ἐφορούσε ἀ- πὸ τὰ φαρδεῖα ἐκείνη καὶ χοντὰ παντε- λόνια πού φοροῦν κατὰ προτίμησιν οἱ μη- χανουργοί. Θυμήθηκε μάλιστα καὶ μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια: ὅτι τὰ χέρια του ἦσαν μαύρα, βρώμικα.

Μὲ τί εἶδους, λοιπόν, ἀσχολίες καταγι- νόνταν ὁ μυητικὸς αὐτὸς ἀνθρώπος;

Γιατὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἀνθρώποι του ἐδού- λευαν τὴν νύχτα σὰν νὰ βρισκόνταν σὲ κανένα ἐργαστάσιον; Καὶ δὲν θὰ μπο- ροῦσε κανεὶς νὰ σχηματίσῃ τὴν γνώμην ὅτι ὁ Φένγουικ ἐδιόλεγε τὴν μοναχικὴ ἐκείνη κατοικία ἀκριβῶς γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰ δου- λειὰ πού ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ κρυφὴ ἀ- πὸ τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου καὶ, πρὸ παντός, τῆς ἀστυνομίας;

Ἐπρεπε ἡ Βέρα νὰ ἐξακριβώσῃ τί συ- νέβαινε.

Ἰσως ἡ ἀνακάλυψις πού θὰ ἔκανε, νὰ ἐκρηγνύετο στὰ χέρια τῶς ὡς νέο ὄπλο κατὰ τοῦ Φένγουικ.

Ἐπῆρθε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ντύθη- κε διακριτικὰ κι' ἐγγύστησε ἀδύρῳα στὸν διάδρομο.

Ἐνὰ ἀμυδρὸ φῶς τῆς ἐπέτρεπε νὰ βλέ- πῃ πού προχωρεῖ. Ἐξ' ἄλλου, ὑπῆρχαν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων πολλές πανοπίες, πίσω ἀπὸ τὴς ὁποῖες θὰ μπορούσε νὰ κρυφθῇ ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἂν παρουσιαζό- ταν κανεὶς μπροστὰ της.

Ἐνὸς ἐδάδιζε μετὰ μεγάλης προφυλάξεως, εἶδε στὴν ἄκρην τοῦ διαδρόμου ἕνα μικρὸ δωματίον, μὲ ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, στὸ ὁ- ποῖο εἴπανε κανεὶς κατεβαίνοντας δυὸ —τρία σκαλιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

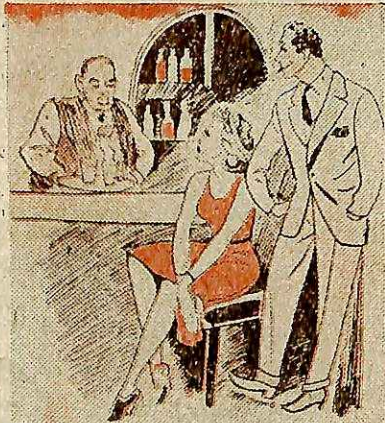
'ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΒΡΑΔΥΑ

Αισθηματικὴ φάρσα

Ἦταν 25 τοῦ μηνὸς, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλες οἱ ψυχὲς πού λυγνούν ἀπ' τὴ δῖα τοῦ μισθοῦ, πίνουν ἐπὶ τέλους ὀργιαστικὰ στὴν πηγὴ τῆς εὐτυ- χίας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ ζωὴ φαίνεται πῶς ἀρτίζετο, πῶς ὑποφερτῇ.

Ἡ Μαρία—Λουίζα, μὲ τὸ τσατάκι της καλὰ σφιγμένον ὑπὸ μάλῃ, περνοῦ- σε μπροστὰ ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ζαχα- ροπλαστεῖα ἀποθαυμάζοντας τὴς πά- στες πού ἦταν ἐκτεθειμένες στὴς προθη- κές, τὴς τούρτες, τὰ γλυκά, τὴς σοκο- λάτες. Ἦταν νὰ τρελλαθῇ κανεὶς μπρο- στὰ σὲ τὸσες λιχουδιές!

Ἐπὶ τέλους, Τὸ ἀποφάσισε! Ἐμπῆ- κς σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο κι' ἔφαγε δυὸ πάστες, τὴ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης. Στὸ τέλος θὰ ἤθελε νὰ πῇ καὶ μιὰ μπύρα, ἀλλὰ ὁ μικρὸς μισθὸς πού ἔ- παιρνε, δὲν τῆς ἐπέτρεπε τέτοιον πο- λυτέλεια. Κι' ἐξήγησε ἕνα ποτήρι νερὸ ἀπ' τὸν ὑπάλληλο πού τὴν ρωτοῦσε: «Τί ἄλλο παρακαλῶ;»

—Δυὸ μπύρες, ἀπήντησε μιὰ ἀνδρι- κὴ φωνὴ πίσω της. Μιὰ γιὰ μένα καὶ μιὰ γιὰ τὴν δεσποινίδα. Πόσον καιρὸ ἔχομε νὰ ἰδωθῶμε! ἐξηκολούθησε ὁ νέος πού εἶχε μιλήσει ἀπευθυνόμενος σ' αὐτήν. Ἀπὸ τὸ Σάν Ρέμο, αἱ;

Ἡ Μαρία—Λουίζα δὲν εἶχε πᾶει πο- τὲ στὸ Σάν Ρέμο. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὁ μπάρομνος εἰτομαζε τὴς δυὸ μπίρας, σὲ ὁλοκάθαρα κρυσταλλίνα ποτήρια, καὶ δὲν μπορούσε βέβαια ν' ἀρνηθῇ σ'

αὐτὸν τὸν νέο πού φαινόταν τόσο στε- νοχωρημένος γιὰ τὴν ἐπέρασε γιὰ κάποιαν ἄλλη. Ἐκῆσαν ὅμως, γνωριμία τὸ ἴδιο καὶ προτοῦ ἀδειάσουν τὰ πο- τήρια εἶχαν γίνῃ καλοὶ φίλοι.

Ἐπειτα ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀγνώστου νέου κι' ἕνα αἰσθημα μα- καριότητος τὴν κατέλαβε ὅταν δρέθη- κε ξαπλωμένη στὸ μαλακὸ κάθισμα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού τῆς ἐτύ- χαινε ἕνας πλούσιος θαυμαστής, τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς προηγούμενους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐδίσταζε νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρὸ δῶρο γιὰ νὰ μὴν τοὺς θάλλῃ σὲ ἐξοδα.

Ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, λοιπόν, ἔγινε γλέν- τι τρικουβερτο. Ὁ νέος ἐξώδευε με τέ- τοιαν ἀφέλεια, πού ἡ Μαρία—Λουίζα δὲν ἐδοκίμαζε τὴν πασαμύρη τύψι γιὰ τὴν τῶσπ σπατάλη. Γλέντι βασιλικό!

Στὸ ἀριστοκρατικώτερο κέντρο τῆς πόλεως, ἡ Μαρία—Λουίζα δρέθηκε σὰν μέσα σὲ ἀνεμοστρόβιλο. Ἦταν ἕνα κέν- τρον ἀπ' ἐκεῖνα ὅπου τὸ κάθε τι πλη- ρώνεται τριάντα φορὲς παραπάνω ἀπ' τὴν πραγματικὴν του ἀξία, γιὰτὶ στὴν τιμὴ περιλαμβάνονται οἱ ὑποκλίσεις τῶν γκαρσονιών, τὸ ἀμεμπτο σερβίρι- σμα, ἡ λιβρέα τοῦς, ὁ φωτισμὸς τοῦ κέντρου καὶ ἡ θέα τῶν ἄλλων πελα- τῶν.

Καὶ ἡ σαμπάνια. Ἔξερε γιὰτὶ εἶνε τόσο ἀκριβὴ; Ἔξερε γιὰτὶ ἔχει τιμὲς πού σὰς κόβουν τὴν ἀνάπνοή; Ἐξ' αἰ- τίας αὐτῆς τῆς πετσεῖας μετὰ τὴν ὁποῖ- αν ἔχουν τυλίξει τὸ λαιμὸ τῆς μπουκά- λας. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ πῶς ἡ πετσεῖα ἐκείνη δίνει κάποιαν μεγαλοπρέπεια στὴν ὑπόθεσι, μεταβάλ- λει τὸ πῶσιμον σὲ πραγματικὴν ἱερο- τελεστή.

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ Μαρία—Λουίζα, πού βασανίζονταν ὅλη της τὴ ζωὴ ἀπ' τὴν ἰδέα τῆς οἰκονομίας, ἐνοιωσε ἐκεῖ- νο τὸ βράδυ, γιὰ πρώτη φορὰ, τὴν ἡ- δονὴ τῆς σπατάλης, ἐπραγματοποίησε τὸ μεθυστικώτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς της.

Ὁ σύντροφός της ἐφάνηκε ὅχι μόνον κουβαρδῶς, ἀλλὰ καὶ σπατάλος.

Κατὰ τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ νέος πῆρε ἔξω ἀπ' τὸ σπῖτι της. Ἐκείνη ἦταν ἐλαφρὰ μεθυσμένη (περί- σσότερον ἀπὸ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴς τρέλλες πού ἔκανε παρὰ ἀπ' τὴν σαμ- πάνια), πράγμα ὅμως πού δὲν τὴν ἐμ- πόδισε νὰ καταλάβῃ ἀμέσως, μόλις ἔ- φυγε ὁ νέος, ὅτι ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ τσαν- τὰκι της εἶχε γίνῃ ἀφαντὸ ἕνα μικρὸ πορτοφολάκι ὅπου εἶχε βάλλῃ ὁλόκληρον τὸν μισθὸ της.

Τότε ἐκατάλαβε γιὰτὶ ὁ ἀγνωστος νέος, προτοῦ φύγῃ, τῆς ἐφίλησε ἱπο- τικώτατα τὸ χερί καὶ τῆς εἶπε: «Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀξέχαστη βρα- δύα πού μοῦ χάρισατε». Τὴν εἶχε πλη- ρώσει, ἡ δυστυχὴς, μετὰ τὸ μισθὸ της!

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΛΕΣ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

—Γιὰ πές μου, Πόπη, καμμιὰ καλὴ ἰδέα. Θέλω νὰ κάμω μιὰ ἐκπληξὴ στὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου.

—Νὰ τοῦ πῆς τὴν πραγματικὴ σου ἡλικία!

ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ μαμά.—Εἰσαι πολὺ ἀτακτος, Γοτὸ. Θὰ τὸ πῶ ἀπὸψε τοῦ μπαμπά σου.

Τὸ τὸς.—Ἔτσι εἴσατε ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, δὲν μπορείτε νὰ κρατήσετε ἕνα μυστικόν.

ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΒΓΑΛΑΝ

Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια συσκέπτεται περὶ τῆς ἀναμνήσεως βρωμεροῦ σκύλου. Ὁ γυιὸς.—Ἐγὼ λέω νὰ τὸν δγα- λῶμε φλόξ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Ὁ γιαιτρός ἐπισκέπτεται ἕνα γέρο ζῆρρωστὸ του, κρουολογημένο βαρεῖα.

—Σὰς ἤλθε πυρετός, φίλε μου; τὸν ἐρωτᾷ.

—Μάλιστα, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός.

—Πολύς;

—Ἀρκετὰ δυνατός.

—Τόσο δυνατός, ὥστε νὰ σὲς πιά- σῃ ἔπειτα ρίγος καὶ νὰ τρίξουν τὰ δόν- τια σὰς;

—Οχι, γιαιτρέ μου.

—Περίεργο...

—Γιατὶ εἶναι περίεργο; Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχα δγάλει τὰ δόντια μου καὶ τὰ εἶχα ἀκουμπήσει στὸ τραπέζι...

Ἡ κόρη.—Ἐγὼ λέω νὰ τὸν δγάλω- με Μπόμπι.

Ὁ πατέρας.—Ἐγὼ λέω νὰ τὸν δγάλω- με... ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Δραματικὴ ἐξομολόγησις τῆς ΖΑΚΕΛΙΝ ΝΤΥΩ

Μιὰ φωνὴ στὸ ράδιο

Καὶ τώρα θ' ἀκούσετε τὸν Ζάν Ντεβὼ στὰ «Οἰκογενειακὰ τραγούδια».

Ὁ ἐκφωνητὴς ἐσώπασε. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴς πρώτες μεζούρες. Ἐπειτα ἀκούστηκε ἡ πλούσια φωνὴ τοῦ τενόρου Ζάν Ντεβὼ.

Ἐξάρωσα τὴν πολυθρόνα μου κι' ἄκουα μὲ ὅλη μου τὴν προ- σοχὴ συγκεντρωμένη τὸ ἀγαπημένο μου πρόγραμμα, πού μετε- δίδε τὸ ράδιο.

Κάθε Τετάρτη, μόλις ἐτελείωνα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἔτρεχα στὸ σπῖτι κι' εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸ πού ἡ δική μου δουλειὰ ἐτε- λείωνε στὴς ἑξῆς, ἀντὶ τῶν ἐξήμιση πού ἐτελείωναν οἱ συνάδελ- φοί μου. Μόλις ἐμπαίνα, ἔτρεχα κι' ἐγύριζα τὸ κουμπὶ τοῦ ρα- διοφώνου γιὰ ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ ἀγνωστου τραγουδιστῆ πού ἀνεκάλυφα μιὰ μέρα. Αὐτὸ συνέβαινε στὴν ἀρχὴ τῆς δι- αμνήσεως μου στὸ Παρίσι. Καθὼς ἤμουν σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη πόλιν καὶ δὲν μπορούσα νὰ καταικήσω τὸ κακὸ πού μοῦ προ- ζένοῦσε ἡ μοναξιά, ἡ φωνὴ τοῦ Ζάν Ντεβὼ ἀνταποκρινόταν στὴν ἀγανάγν τῆς ψυχῆς μου.

Ἀκούοντάς τον νὰ τραγουδᾷ, ἀναπολοῦσα τὴν παιδικὴ μου ἡλικία στὸ ἥμερο σπῖτι τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως ὅπου ζοῦσα. Τὸ τραγούδι τοῦ μιλοῦσε γιὰ ἕνα σπῖτι ἴδιο μὲ τὸ δικό μας, μὲ τράνινα παραθυρόφυλλα, γεράνια στὰ παράθυρα καὶ λευκοὺς τοῖχους σκεπασμένους μὲ κισσούς. Ἐκλαία ἀκούοντας τὴ φω- νὴ του, ἐκλαία, γιὰτὶ ἤμουν μακριὰ ἀπ' τὸν μπαμπά καὶ τὴ μαμά, ἀπὸ τὸ μικρὸ λευκὸ σπιτάκι καὶ τὰ κόκκινα γεράνια. Μακριὰ, τόσο μακριὰ! Ἀλλὰ ἀνακουφιζόμουν συγχρόνως. Ἦξε- ρα πῶς δὲν ἤμουν ἡ μόνη πού ἐπιθυμοῦσε ἕνα ἥσυχο σπιτικὸ καὶ μιὰ τρυφερὴ οἰκογενειακὴ ἀγάπη. Ὁ Ζάν Ντεβὼ ἐνοιῶθε τὸ ἴδιο μ' ἐμένα.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Χωρὶς νὰ σηκώσω τὰ μάτια, ἔκαμα ἕνα νεῦμα μετὰ τὸ χερί. Ἀσφαλὸς ἦταν ἡ Ἄννα—Μαρία. Ἐγύριζε πάντοτε ἕνα τέταρτο ἀργότερα ἀπὸ μένα. Τὸ γραφεῖο τῆς βρι- σκόταν πῶς μακριὰ. Ἡ Ἄννα—Μαρία ἦρθε κι' ἐκάθησε στὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας μου.

—Καλησπέρα, μικρὴ μου, εἶπε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνὴ της. Ἀ- κοῦς πάλιν τὸν Ζάν Ντεβὼ σου;

Ἐκούνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι, χωρὶς ν' ἀπαντήσω. Οἱ φιλενάδες μου ἔπαψαν νὰ μὲ πειράζουν σχετικὰ μετὰ τὸν Ζάν Ντεβὼ. Ἦσαν ἀληθινὰ εὐγενεῖς μαζί μου. Ἦμουν ἡ μικρότε- ρη ἀπὸ τὴς τρεῖς καὶ μὲ ἔλεγαν «ἡ μικρὴ» σὰν νὰ ἦσαν χρόνια μεγαλύτερες μου — καὶ ὅχι μόνο μερικὸς μῆνες. Καμμιὰ φο- ρὰ μοῦ ἔδινον τὴν ἐντύπωσιν πῶς ἦσαν πραγματὶ πολὺ μεγα- λύτερές μου. Ἦξεσαν τόσο καλύτερα τὴ ζωὴ ἀπὸ μένα!

Αὐτὲς εἶχαν γεννηθῇ στὸ Παρίσι κι' ἐκεῖ ἔζησαν πάντα. Ἡ μεγάλη πόλις δὲν τοὺς φαινόταν σὰν τρομακτικὸ τέρας, ὅπως φαινόταν σ' ἐμένα καμμιὰ φορὰ.

Εἶχαμε νοικιάσει ἀπὸ κοινὸν ἕνα μικρὸ διαμέρισμα καὶ τοὺς ἤμουν εὐλικρινὰ εὐγνώμων γιὰ τὴ φιλία τους. Ἀγαποῦσα τὴν Ἄννα—Μαρία γιὰ τὸν αὐθόρμητισμόν καὶ τὴν γενναίωσιν της. Ἀγαποῦσα τὴν Σουζάν γιὰτὶ ἦταν ἀπλὴ καὶ θαρραλέα.

Ἡ Σουζάν ἐγύρισε λίγο μετὰ τὴν Ἄννα—Μαρία. Πετώντας τὸ παλτό της καὶ τὸ καπέλλο της σὲ μιὰ γωνιά, ἀκούμπησε σὲ μιὰ καρέκλα.

—Ὁ δὲς μὲ τὸν Πῶλ ἀπὸψε; μ' ἐρώτησε.

Ἐβάζα τραπέζι ἐκείνη τὴν στιγμὴ. Ἡ Σουζάν ἐπῆρε τὸ μα- χαίροπλυνον ἀπ' τὸ συρτάρι καὶ τὰ τοποθετοῦσε γύρω ἀπ' τὰ πιάτα.

—Θάρρῃ νὰ μὲ πάρῃ. Νομίζω πῶς θὰ πᾶμε στὸ σινεμά.

Ἡ Σουζάν ἐσταμάτησε καὶ μ' ἐκύτταξε κλείνοντας ἐλαφρῶς τὰ μάτια.

—Ἀνακατεύομαι ἴσως σὲ πράγματα πού δὲν με ἀφοροῦν, ἀλλὰ ὁ Πῶλ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε πραγματικὰ ἕνα καλὸ παι- δί. Γιατὶ δὲν τοῦ δίνεις περισσοτέρο θάρρος;

Τὰ λόγια τῆς Σουζάν μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω ἕνα ἐλαφρὸ συ- νοισθημὰ ἐνοχλῆς. Βλέποντάς πῶς δὲν ἀπαντοῦσα, ἐξακολού- θησε:

—Ἐχει μιὰ καλὴ θέσι, μικρὴ μου, κι' εἶνε καὶ σοδαρός. Μποροῦσε νάχες βρῇ ἕναν χειρότερο.

—Τὸ ξέρω, Σουζάν, ἀπήντησα. Ἰσως νὰ παντρευτῶ τὸν Πῶλ. Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ πῶ τίποτε.

Ἡ Σουζάν ἐτοποθέτησε τὸ τελευταῖο κουτάλι. Ἀρχισε νὰ παίζει μετὰ τὴν ἀλατιέρα.

—Βέβαια, εἶπε τονίζοντας τὰ λόγια της, δὲν βρίσκεται στὰ σύννεφα σὰν τὸν... Ζάν Ντεβὼ.

Μισογύρισα, γιὰ νὰ τὴν κυττάξω. Πῶς ἤξερε; Πῶς μπόρε- σε νὰ μαντέψῃ ὅτι ὀνειροπολοῦσα τὸν Ζάν Ντεβὼ, ὅτι τὸν εἶχα φαντασθῇ σὰν ἕναν λαμπρὸ ἱππότη, σὰν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ πού θάρχονα νὰ μὲ ἀπαγαγῇ;

—Σοῦ ἔχει φουσκώσει τόσο τὸ μυαλὸ μὲ τὰ τραγούδια τοῦ αὐτοῦ ὁ Ζάν Ντεβὼ, ὥστε νὰ βρισκῇς τὸν Πῶλ πολὺ πεζό, πο- λὺ λογικόν. Μὰ φυσικὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

Τὴν ἐπλησίασα, τὴν ἀγκάλιασα ἀπ' τὴ μεση:

—Μὰ ναί, σ' ἐνδιαφέρει, διαμαρτυρήθηκα μὲ θερμῇ. Ἡ Ἄν- να—Μαρία κι' ἐσύ ἐφροντίσατε γιὰ μένα σὰν νὰ ἦμουν ἀδελ- φή σας. Ὅσο γιὰ τὸν Πῶλ — ἔ, ναί! δὲν βλέπει τὰ πρα- γματα σὰν κι' ἐμένα. Κι' ἐσύ, ἄλλωστε, δὲν σκεπτεσάι ὅπως ἐγώ.

Μοῦ ἔριξε ἕνα πλάγιον βλέμμα κι' ἐχαμογέλασε:

—Τὸ νοικοκυριό, ἡ οἰκογενειακὴ ἀγάπη κι' ὅλα αὐτά;... Ἐσκυψα τὸ κεφάλι. Μ' ἐκύτταξε μὲς στὰ μάτια. Ἡ ἔκφρα- σίς της ἦταν σοδαρή.

—Ξέρω. Μὰς μίλησες ἤδη γιὰ τὰ ἱδανικά σου. Σὲ καταλα- βαίνω, ἀλλὰ, πιστέψε με, τὰ ἱδανικά δὲν κρατοῦν γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἡ οἰκογένεια, τὸ νοικοκυριό, εἶνε ἀρχὲς ἀπαραχώρη- μες πού δὲν συμβιβάζονται πᾶς μὲ τὴν σημερινὴ ζωὴ. Αὐτὰ ἡ- σαν καλὰ γιὰ τοὺς πατέρες καὶ τὴς μητέρες μας. Οἱ καιροὶ ὥστόσο ἄλλαξαν.

Βρέθηκα σὲ ἀμηχανία, μὴ ξέροντας πῶς νὰ ὑπερασπίσω τὰ ἱδανικά μου.

—Μὰ ὁ Ζάν Ντεβὼ θὰ αἰσθάνεται ὅπως ἐγώ, ἐφώνασα. Δὲν θὰ ἀμφεβάλλεις γι' αὐτὸ ἂν τὸν εἶχες ἀκούσει νὰ τραγουδᾷ;

Ἡ Ἄννα—Μαρία, πού ἐγύρισε μὲ τὴ σουπιέρα, μὲ ἐχτύπησε φιλικὰ στὸν ὤμο:

—Βέβαια. Μὰ ὁ Ζάν Ντεβὼ εἶν' ἕνας καλλιτέχνης. Τραγου- δαεῖ ὅτι τοῦ ζητήσουν νὰ τραγουδήσῃ.

Ἐνοιῶσα νὰ μοῦ καίνε τὰ μάτια δάκρυα θυμοῦ:

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ τραγουδᾷ διαφο- ρετικά. Θὰ ἔχῃ ἕνα σπῖτι σὰν κι' ἐμένα, μιὰ μητέρα κι' ἕναν πατέρα σὰν κι' ἐμένα. Θὰ πιστεύῃ στὴν ἀγάπην, ὅπως πιστεύω κι' ἐγώ... Δὲν θὰ μπορούσε νὰ τραγουδᾷ ἔτσι ἂν δὲν τὰ πί- στευε.

Ἀργότερα, ὅταν ὁ Πῶλ μὲ ξανα συνώδεψε στὸ σπῖτι, ἐνα- ρωτήθηκα ἂν παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὸν παν- τρευτῶ. Θὰ ἦταν ἕνας καλὸς σύζυγος. Ἦμουν βέβαια. Καὶ τὸν ἀγαποῦσα πολὺ. Δὲν ἦταν ψηλός. Μετρίου μᾶλλον ἀνοστήμα- τος, ἀλλὰ εἶχε κανονικὰ χαρακτηριστικά, ὥσπια μαῦρα μαλλιά καὶ γκριζὰ μάτια, μ' ἕνα δέμα γερμὰ ἐλκρινεῖα. Ἦξερα πῶς θὰ ἦταν καλὸς μαζί μου. Ἰσως νὰ μὴν εἶχε σημασίαν ἂν ἦταν πεζός, «λογικός» — ὅπως ἔλεγε ἡ Σουζάν.

Σὰν ἐφθάσαμε μπροστὰ στὴν πόρτα μου, τὸν ἐρώτησα ἀ- πότομα:

—Πῶλ, ἐρώτησες ποτὲ τὸν ἑαυτὸ σου ἂν θὰ σοῦ ἄρεσε νὰ κατοικήσῃς στὴν ἐξοχή;

Μ' ἐκύτταξε παρανεμενός.</

Ρόζενες ιδέες. Καληνύχτα!

Την ακόλουθη εβδομάδα, ο εκφωνητής ανήγγειλε ότι ο Ζάν Ντεβό δεν θα τραγουδούσε πια.

—Στη θέση του Ζάν Ντεβό έχουμε την ευχαρίστηση να σας παρουσιάσουμε για πρώτη φορά, το τέταρτον του... Δεν άκουσα περισσότερα. Δεν θα άκουγα πια τον Ζάν Ντεβό! Μου φαινόταν πως έχασα και τον τελευταίο σύνδεσμο με τα πράγματα που μου ήταν αγαπητά. «Τα οικογενειακά τραγούδια»... δεν θα τα άκουγα ποτέ πια.

Ποτέ πια η πλούσια φωνή του τενόρου δεν θα με διεβεβαίωνε πως υπήρχαν στον κόσμο διαφορετικά πλάσματα από τους σκληρούς και εγωιστικούς τύπους που με περιτριγύριζαν στο Παρίσι. Ποτέ πια η φωνή του δεν θάρχόταν να ξυπνήσει μέσα μου την ανάμνηση του μικρού λευκού σπιτιού με τα πράσινα παράθυρα.

Ο θελκτικός πρίγκιψ

Πέρασε καιρός. Έπρεπε να αποφασίσω ή να παντρευτώ τον Πάλ, ή να του αρνηθώ όριστικά. Δεν μπορούσα πια να του ζητήσω να περιμένει ακόμη την απάντησή μου. Το βράδυ εκείνο είχα τα γενέθλιά μου. Είχαμε προσχεδιάσει να δούμε μαζί κι' ήμουν βεβαία πως θα μου επαναλαμβάνε την πρότασή του. Ήμουν αποφασισμένη να δεχθώ.

Επήγαμε στο θέατρο κι' έπειτα σ' ένα φημισμένο νυκτερινό κέντρον. Ο Πάλ φορούσε το σμόκιν του, που του πήγαινε θαυμάσια. Η Άννα—Μαρία κι' η Σουζάν μου είχαν δανείσει τα καλύτερά τους: ή μία το βραδυνό της μανβλ κι' ή άλλη τη βραδυνή της ταάντα.

Ενώ καθόμουν στο τραπέζι, που ο Πάλ είχε πη να του φυλάξουν, έριξα μια ματιά τριγύρω μου. Μας έπλησισε ένας κύριος. Ο Πάλ σηκώθηκε για να μου τον παρουσιάσει. Μου ξέφυγε τ' όνομά του, με έκαταλαβό ότι εργαζόταν στο διοικητικό τμήμα κάποιοι ραδιοφωνικοί σταθμοί.

Εκάθισε λίγες στιγμές στο τραπέζι μας κι' ο Πάλ φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. Αφηρημένη, άκουγα την κουνέλινα τους, ενώ έπρόσχεχα τον κόσμο που ήταν στή σάλα. Έξαφνα, ένα όνομα τράβηξε την προσοχή μου.

—Ο Ζάν Ντεβό, έλεγε ο Πάλ. Ή δεσποινίς Μαιρέλ είναι μια από τις πιο ένθουσιώδεις θαυμάστριές του. Εγύρισα άμέσως προς το μέρος τους. Ο κύριος του ραδιοφωνικού σταθμού χαμογέλασε.

—Διηγώμουν γιατί αναγκασθήκαμε να διακόψουμε την συνεργασία μαζί του. Ζητεί να προσληφθώ, αλλά αμφιβάλλω ότι θα το επιτύχει εδώ.

Ένοιωσα έναν νευρικό κλονισμό. Κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να ρωτήσω δήθεν με αδιαφορία:

—Θέλετε να πείτε, πως ο Ζάν Ντεβό βρίσκεται σ' αυτή τη σάλα;

—Είπε ο κύριος που κάθεται μόνος στο τραπέζι εκεί κάτω.

Εκύτταξε προς την διεύθυνση που μου έδειχνε. Κι' άμέσως ξέχασαν τον Πάλ, τον κύριο των άλλων και τα γενέθλιά μου. Τά έξεχασα όλα εκτός από τον Ζάν Ντεβό. Είδα έναν άνδρα ψηλό και ξανθό. Στα χαρακτηριστικά του υπήρχε μια έκφραση μεγάλης κοπέρας. Εγύρισε το βλέμμα προς το μέρος μου. Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν. Όλα τότε εξαφανίστηκαν τριγύρω μου: τα γκαρσόνια, τα τραπέζια, οι χορευταί. Υπό την επίδραση του βλέμματος των γαλανών του ματιών, μου φαινόταν πως ήμουν μόνη μαζί του. Ήταν το ίδιο πρόσωπο που είχα φτιάξει με τη φαντασία μου: νέος, δυνατός και θαρραλέος. Μου χαμογέλασε.

—Πάλ, είπα, θέλετε να τον γνωρίσω...

Ο Πάλ εδίασσε. Εσούφρωσε τα φρύδια του. Ο κύριος ο άλλος χαμογέλασε.

—Δεν αξίζει τον κόπο, δεσποινίς. Είναι ένας τραγουδιστής δευτέρας τάξεως.

—Θέλω να τον γνωρίσω!, επανέλαβα.

Ο κύριος του ράδιο εσήκωσε ελαφρώς τους ώμους του. Έπειτα σηκώθηκε κι' επλησίασε στο τραπέζι όπου βρισκόταν ο ψηλός ξανθός νέος. Μια στιγμή κατόπιν, ο Ζάν Ντεβό στεκόταν μπροστά μου. Του έσφιξα το χέρι και τα μάτια μου συνήντησαν το θερμό κι' επιβλητικό του βλέμμα.

Η φωνή του ήταν τέτοια, που έπρεπε να είναι: πλούσια, θαυμάσια και μελωδική. Κουβεντιάζαμε σαν να μην υπήρχε εκεί ο Πάλ. Ο κύριος του ράδιο έφυγε. Από καιρού εις καιρόν θυμώμουν και την παρουσία του Πάλ και προσπαθούσα να γενικεύσω την συζήτηση. Ωστόσο, ο Πάλ έδινε σύντομες κι' ανυπόμονες απαντήσεις στις ερωτήσεις μου. Δεν θυμούμαι πια τί έλεγα. Εκείνο μόνο που ξέρω, είναι πως ο Ζάν Ντεβό, όταν σηκώθηκε, είπε αυτό που επιθυμούσα κι' εγώ ένδομῶς να πη:

—Θα έχω την ευχαρίστηση να σας ξαναϊδω, δεσποινίς;

—Ευχαρίστος.

—Θέλετε να φάμε μαζί αύριο βράδυ;

Ανέκρινε να μιλήσω, συγκατένευσε σιωπηρώς.

Απομακρύνθηκε, έπέρασε γρήγορα ανάμεσα απ' τα τραπέζια κι' εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος.

Ο Πάλ είχε εξακριβωθεί. Του έχαλασα τη βραδιά του. Όσο για μένα, η ετυχία μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν ένοιωθα καμιά τύχη για τη συμπεριφορά μου. Μου φαινόταν πως έγνωριζα πολλά χρόνια τον Ζάν Ντεβό. Το όνειρό μου έπραγματοποιήθηκε. Το βασιλόπουλο του παραμυθιού είχε έρθει.

—Ναι, είπα, είπα με γλυκύτητα όταν εφθόσαμε στην πόρτα του σπιτιού μου.

Μ' εκύτταξε για κάμποσο, με τα γκρίζα του μάτια δεν έπρόδωσαν τις σκέψεις του. Ωστόσο, καταλάβαινα πως ένοιωθε πολύ περισσότερα απ' όσα του είχα πη.

—Καληνύχτα, Ζακελίν, είπε. Στόν τόνο της φωνής του υπήρχε κάτι που έδειχνε πως αυτό το «καληνύχτα» εσήμαινε «αντίο για πάντα».

Μια καινούργια ζωή άνοιγόταν μπροστά μου. Την επομένη το βράδυ, είδα τον Ζάν Ντεβό και πολλές άλλες βραδιές κατόπιν. Από την πρώτη μας συνάντησι, ένοιωσα πως άρχισα να τον αγαπώ.

Η αγάπη μου γι' αυτόν δεν με παραξένευε διόλου. Μήπως δεν ήμουν μισοερωτευμένη από πριν τον συναντήσω, από τότε που δεν ήταν για μένα παρά μια φωνή που τραγουδούσε εκείνα που μου ήταν αγαπητά; Εκείνο που δεν έπαινε ωστόσο να με παραξένευε ήταν το ότι ο Ζάν Ντεβό με συμπαθούσε. Ήμασταν δυο ψυχές αδελφές, σκεφτόμουν όταν ήμουν μαζί του. Ήμασταν δυο όμοια ανάμεσα στα εκατομμύρια των όντων που μας περιτριγύριζαν. Είχαμε τις ίδιες ιδέες. Πιστεύαμε στο ίδιο ιδανικό—σε μιαν αγάπη αληθινή και αιώνια—στη γαλήνη του σπιτιού, σε όλες αυτές τις παλιές αντιλήψεις που είχαν δημιουργήσει την ετυχία των γονέων μας.

Καμιά φορά έκφραζόταν με πικρία για την πείρα που είχε αποκτήσει στο ράδιο. Δεν καταλάβαινα πολύ καλά τί ήθελε να πη.

—Καταδέχθηκαν να αναγνωρίσουν πως είχα φωνή. Άλλα οι απαιτήσεις μου ήταν αληθινά παράλογες. Αν είχα μπορούσε να μείνω λίγον καιρό ακόμη, θα είχα αποκτήσει ένα όνομα και ένα κοινό που θα μ' εθαύμαζε, αντί να τρέχω να βρω δουλειά. Έκαίδεσα το χέρι του.

—Μην απογοητεύεσαι. Θα επιτύχεις. Δεν καταλαβαίνω γιατί σε έλυπταν. Μου άρεσαν τόσο τα τραγούδια σου. Όλου του κόσμου από το άρσαν...

—Υπάρχουν άνθρωποι που δεν ξέρουν τί θέλουν. Άς χορέψουμε.

Η Άννα—Μαρί και η Σουζάν ανησυχούσαν.

—Αυτός ο Ζάν Ντεβό δεν έχει ούτε θέσι, μου έλεγε η Άννα—Μαρία. Ποιος ξέρει αν θα μπορέσει να βρή γρήγορα! Και τί κανείς με τον Πάλ εν τώ μεταξύ;

Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

—Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ. Τί έκανα με τον Πάλ; Ένδομῶς ελπίσθηκα να τον παντρευτώ.

Εξυμνο μέτωπο... Δλ' αυτά ήταν δικά μου! Ένα κύμα ετυχίας επλημμύρισε την ψυχή μου.

—Πρέπει να ξαναρχίσω άμέσως το τραγούδι σου, είπα ενώ κρατούσα το χέρι του κάτω απ' το τραπέζι.

Ή φυσιογνωμία του συννεφίασε.

—Ξέρω να τραγουδώ, είπα σιγά. Μόνο πρέπει να αλλάξω το είδος των τραγουδιών.

—Ν' αλλάξεις το είδος; Μα γιατί; Είναι τόσο διαφορετικά τα οικογενειακά τραγούδια...

—Σ' άρεσουν τα τραγούδια μου, Ζακελίν;

Του έσφιξα δυνατώτερα το χέρι.

—Ήταν τραγούδια αληθινά, Ζάν. Τραγουδούσες αυτά που πιστεύω κι' οι δύο και για το όποιον κανένας άλλος δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται. Την αγάπη την αληθινή... το σπíti. Ό, Ζάν, με έκανες να νοσταλγώ το σπιτάκι όπου έμεγαλσα. Κι' εσύ θα γεννήθηκες σ' ένα σπíti σαν κι' εκείνο, Ζάν. Δεν είν' έτσι;

—Όχι, απήντησε. Γεννήθηκα στο Παρίσι. Δεν έφυγα ποτέ απ' αυτό. Καθόμασταν σ' ένα μεγάλο παλιό και βρώμικο σπíti. Η καρδιά μου έγερνε από λύπη.

—Συγχώρησε με, Ζάν.

—Μη λυπάσαι γι' αυτό που σου είπα. Ανήκει στο παρελθόν. Μα δεν μπορώ να τραγουδήσω πια τραγούδια σαν κι' εκείνα που τραγουδούσα.

—Μα γιατί, Ζάν;

—Γιατί δεν έχουν καμιά σημασία για μένα, Ζακελίν. Νά, γιατί. Δεν μπορώ να τραγουδώ κάτι που δεν το αισθάνομαι.

Με το βλέμμα καρφωμένο πάντα στο τραπέζι, εξακολούθησε:

—Το νοικοκυριό, Ζακελίν; Όταν τραγουδούσα την οικογενειακή γαλήνη, έλεπα μίαν έλευση κουζίνα και τον πατέρα μου να μαλώνει με τη μητέρα μου. Έλεπα τον εαυτό μου και τα πέντε αδελφά μου να κοιμώμαστε σ' ένα ύπν κι' ανήλο δωμάτιο. Αυτό ήταν το σπιτικό μας. Για να μην πω το όρφαντορφείο, όπου μ' έστειλαν όταν επέθαναν οι γονείς μου. Μ' επιτριβήθηκαν καλά. Ίσως να είν' αυτό το σπιτικό; Δεν μοιάζει διόλου με το δικό σου, δεν είν' έτσι, Ζακελίν;

—Ήμουν ανίκανη να μιλήσω. Τον κυτούσα και προσπαθούσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου.

—Και την αγάπη... δεν μόρεσα ποτέ να πιστέψω σ' αυτήν, έλεγε ο Ζάν. Ο πατέρας μου θα είχε αγαπήσει άλλοτε τη μητέρα μου. Αυτό ωστόσο δεν τον έμποδισε... Μα καλύτερα, δες μη μιλάμε γι' αυτά!

Επί τέλους ξαναβρήκα το θάρρος να πω:

—Τότε γιατί μου είπες πως μ' αγαπάς, Ζάν;

—Σ' αγαπώ, Ζακελίν, διεικρινήθη. Σ' αγαπώ! Άλλα ή αγάπη για την οποία μιλούσα μέρ' στα τραγούδια μου, αυτή ή αγάπη δεν υπάρχει, Ζακελίν. Ίσως να υπήρχε άλλοτε, στόν καλό καιρό. Τώρα όμως όχι. Δεν την συνήντησα ποτέ, Ζακελίν.

—Όλα μου τα όνειρα γκρεμίστηκαν!

—Όποτε δεν ήσουν ειλικρινής όταν τραγουδούσες;

—Όχι, Ζακελίν, είπα λυπημένα. Δεν ήμουν ειλικρινής. Γι' αυτό δεν ανενέωσαν το συμβολαίο μου. Με καθηγόρησαν πως τραγουδω μόνο με τα χείλη. Είχαν δίκιο, Ζακελίν.

Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν απ' τα μάτια μου. Όλα δσα είχα πιστέψει για τον Ζάν... όλα είχαν τελειώσει. Δεν τα πίστευε.

Ακούμπησα το κεφάλι μου στο τραπέζι κι' έκλαιγα. Συγκεκριμένα, άκουα τη φωνή του:

—Έπρεπε να σου έχω μιλήσει νωρίτερα, Ζακελίν. Ενόμιζα πως θα μπορούσαμε ίσως... Μα τώρα βλέπω πως είνε αδύνατον. Φεύγω. Αντίο, Ζακελίν.

Όταν ξανασήκωσα το κεφάλι μου, δεν ήταν πια εκεί. Σαν εγύρισα στο σπíti, οι φίλες μου έτρεμαν με το ύφος μου.

—Τί έχεις; Εφώναζε. Σου παραπονέθηκαν. Μου έδωσαν περισσότερα από όσα επιθυμούσα, Ζάν! Δεν επέθυμνα ποτέ μου τίποτε άλλο παρά εσένα... την ετυχία σου.

Μ' έσφιξε επάνω του κι' αναστέναζε ελαφρά.

—Θα επιτύχω, Ζακελίν. Δεν ήξερα πως μπορούν να αγαπήσουν όπως μ' αγαπάς.

Συνεχείς απογοητεύσεις

Όταν ξαναρχίσει τη δουλειά του με ακρίβεια. Κατέβαλε πραγματικά σοβαρές προσπάθειες. Υπέφερα να βλέπω τα μάτια του κομμένα τα δάχτυλά του να αδυνατίζουν. Κι' έμένα είχαν δαδουλμένα τα μάγουλά μου και τα μάτια μου είχαν κοπεί. Ωστόσο ήξερα πως είνε αντάλλαγμα των πόνων μας, θα είχαμε την επιτυχία. Η πίστις που είχα στόν Ζάν με συγκρατούσε.

Εκείνο που έλειπε από τον Ζάν ήταν κάποιος που να τον υποστηρίξει σ' αυτόν τον κύκλο, όπου ή προσωπική αξία δεν άρκει πάντοτε.

Ενα βράδυ εκέφθηκα τον Πάλ και τον κύριο που μου παρουσίασε το βράδυ που εγνώρισα τον άνδρα μου.

Αν και ντροπέμουν λίγο, ωστόσο αποφάσισα κι' έπηγα.

—Θα σας δώσω μια σημείωση για τον Μπέρναν, μου είπα. Ο Μπέρναν μπορεί να παρουσιάσει τον άνδρα σας στόν Λαρντιέ. Είναι ένας σπουδαίος παράγων.

Την ημέρα της συναντήσεως επέριμένα τον Ζάν με μια τρελή άνυπομονησία, κι' όταν άκουσα το κλειδί στην πόρτα, τρέξα.

—Τί έγινε, αγάπη μου;

Εκούνησε το κεφάλι του κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα

Δυο μήνες αργότερα, γινόταν ο γάμος μας. Η Άννα—Μαρία κι' η Σουζάν έκλαιγαν, σαν να μην επρόκειτο να με ξαναϊδούν. Μου έκαναν δώρο ένα άσημνο σερβίτιο από μαχαίρες τους. Έπεράσαμε τρεις θαυμάσιες μέρες σε μια πλάς της Μάγλης όπου μας έμνησε ο ήλιος. Ήμασταν ανέπιπτα ετυχισμένοι. Έπειτα εγυρίσαμε στο Παρίσι κι' εγκατασταθήκαμε στο μικρό διαμέρισμα που είχαμε νοικιάσει. Η μεγάλη περιπέτεια άρχισε.

Εκείνο που έλειπε από τον Ζάν ήταν κάποιος που να τον υποστηρίξει σ' αυτόν τον κύκλο, όπου ή προσωπική αξία δεν άρκει πάντοτε.

Ενα βράδυ εκέφθηκα τον Πάλ και τον κύριο που μου παρουσίασε το βράδυ που εγνώρισα τον άνδρα μου.

Αν και ντροπέμουν λίγο, ωστόσο αποφάσισα κι' έπηγα.

—Θα σας δώσω μια σημείωση για τον Μπέρναν, μου είπα. Ο Μπέρναν μπορεί να παρουσιάσει τον άνδρα σας στόν Λαρντιέ. Είναι ένας σπουδαίος παράγων.

Την ημέρα της συναντήσεως επέριμένα τον Ζάν με μια τρελή άνυπομονησία, κι' όταν άκουσα το κλειδί στην πόρτα, τρέξα.

—Τί έγινε, αγάπη μου;

Εκούνησε το κεφάλι του κι

—Δεν έδεχθηκε να μ' άκουση. Μά συμβούλευσε να προσπαθήσω πρώτα ν' άποκτήσω φήμη.
Δεν έπρεπε να παρατηρήθω απ' την άρχή. Χωρίς να πω τίποτε στον Ζάν, έπηγα να ιδώ τον κ. Λαρντιλιέ, την άλλη μέρα τού βράδυ, στο σπίτι του. Βρέθηκα άπέναντι σ' έναν άνδρα μεσήλικα, με γκριζα μαλλιά και βλέμμα ψυχρό σαν άτσάλι.

—Λυπούμαι, άγαπητή κυρία, μά...
Τόν δέικοσα άμέσως:
—Κύριε Λαρντιλιέ, πρέπει ν' άκούσετε τον Ζάν! Είν' αληθινά ένας θαυμάσιος τραγουδιστής. "Αν τον άκούσετε έστω και μία φορά, θα τ'ο ιδίτε και μόνοι σας...

—Λυπούμαι, κυρία μου, μά είν' άδύνατον. Δεν έχω να πω τίποτε πια έπάνω σ' αυτό τ'ό θέμα. "Ανρύ!

Παρουσιάστηκε ό κλητήρας...
—Συνάδενσε σε παρακαλώ την κ. Ντεβώ, τού είπε ο κ. Λαρντιλιέ και γυρίζοντας προς έμένα έπρόσθεσε: Καληνύχτα σας, κυρία.

—Κύριε Λαρντιλιέ, εφώνασα άπελπισμένα, δεν πρέπει να άρνήσθε ν' άκούσετε τον Ζάν. Δεν μπορείτε να καταλάβετε. "Αν τού άρνήσθε αυτή την άκρόασι, καταστρέφεται τ'ό στάδιόν του. Νειώστε με!

Ο κ. Λαρντιλιέ έτοιμαζόταν κάτι να πη, όταν άνοιξε μία πόρτα και μπήκε μία κυρία ώριμης ηλικίας.
—Τί συμβαίνει, "Αντρέ; έρώτησε.

Τό βλέμμα της ήταν τόσο γλυκό και τ'ό δλον της τόσο συμπαθητικό, πού ξαναπήρα θάρρος.

—Κυρία, ξανάρχισα, ό κ. Λαρντιλιέ άρνείται να δεχθ'ή μ'άν άκρoασι τού άνδρου μου. Είν' ή τελευταία έλπις τού Ζαν. "Εχει μια φωνή υπέροχη. "Αν τόν άκούσετε, θα συμφωνήσετε μαζί μου. Σας ίκετεύω, κυρία μου, πείσετε τόν κ. Λαρντιλιέ να δεχθ'ή!

—Δεν μπορώ να κάμω τόν άνδρα μου ν' άναθεωρήσ'ή μ'άν απόφασι πού πήρε, μού είπε, αλλά ίσως να σας κάμη καλό αν έμπιστευθ'ήτε την ύπόθεσι σ' έμένα.

Ο κ. Λαρντιλιέ έσήκωσε τούς ώμους του, έριξε ένα βλέμμα ευγενικό στη γυναίκα του κι' έβγήκε απ' τ'ό σαλόνι. "Εκείνη έκάθησε στο ντιβάνι και μ' έβαλε να καθήσω κοντά της.

—Ελα έδώ, παιδί μου.

"Αφού εξήγησα όλη τη θλιτερή ιστορία μου στην κ. Λαρντιλιέ κι' εκείνη με άκουσε με προσοχή, στο τέλος μου είπε, χαϊδεύοντας τ'ό χέρι μου:

—Θ' άξιζ'ή τόν κόπο ό Ζάν σου, άλλωδ'ς δεν θα τόν άγαπούσες όσο τόν άγαπάς. Θα έχη την άκρόασι πού θέλει, παιδί μου.

Θά ήθελα να πηδήσω στο λαιμό της. Την εύχαρίστησα με δάκρυα στα μάτια. Μά με διεβεβ'άωσε ότι δεν της ώφειλα κομμ'ιαν ευγνώμοσύνη.

—Όλα εξαρτώνται από τόν Ζάν. Ξέρω μουσική, άγαπητό μου παιδί, και μπορώ να διακρίνω έναν καλλιτέχνη πού τραγουδάει με τ'α χείλι από έναν καλλιτέχνη πού τραγουδάει με την ψυχή του.

★
Την ήμερα της άκρόασεως, τόν συνάδενσε ως τη σκάλα κι' έσκυφα από τ'α κάγκελα γιά να τόν ιδώ πού κατέβαινε. "Επειτα έτρεξα μέσα κι' έβαλα στο φούρνο τ'ό κοτόπουλο πού είχα αγοράσει επί τη ευκαιρία της βραδυάς εκείνης. "Ενώ ψηνόταν τ'ό κοτόπουλο έτρεξα σ' ένα άνθοπωλείο κι' άγόρασα ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. "Επειτα καθάρισα τί πατάτες, τη σαλάτα κι' έπλυνα τ'α φρούτα. Σε μία μεγάλη πιατέλα, πού είχα να την μεταχειρισθώ από την ήμερα τού γάμου μου, έτοίμασα τ'ό όρεκτικό. Τραπέζι βασιλικό!

Ο καιρός έπέρασε γρήγορα. Σε λίγο ήρθε ή ώρα να δάλω τραπέζι. Με τρεμαμένα χέρια, έβγαλα από τη θέσι τους τ'α καλύτερα κομμάτια απ' τ'α άσημικά μας. Τίποτε δεν μού φαινόταν άρκετά ώραίο γιά τ'ό βράδυ εκείνο. Είχα ακόμη αγοράσει δυό ποτήρια της σαμπάνις, γι'ατί δεν είχαμε. "Εβαλα την μπουτίλλια—πού μού είχαν χαρίσει την παραμονή οι φίλες μου—στον πάγο. "Όλα ήταν έτοιμα.

Δεν άμφέβαλα ούτε πρ'ος στιγμήν γιά την έπιτυχία τού Ζάν. "Ενα μόνο σημείο με άπασχολούσε. Θα τόν προσελάμβαναν άμέσως; "Η θάπρεπε να περιμένη;

"Επί τέλους άκουσα θήματα στις σκάλες. "Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσ'η. "Η άναπνοή μου κόπηκε. "Η πόρτα άνοιξε κι' έμπήκε ό Ζάν.

Δεν έπρόσεξε τ'ό τραπέζι. Ρίχνοντας τ'ό καπέλλο του σε μία καρέκλα, άζέθηκε να πέση στο ντιβάνι, χωρίς μάλιστα να βγάλη και τ'ό παλτό του. "Επειτα έκρυψε τ'ό κεφάλι του με' στα δυό του χέρια.

—Ζάν, είπα με πνιγμένη φωνή, Ζάν, μήπως δεν...
—Όχι, δεν...

Τά μόνα λόγια πού βρήκα γ'α να τόν παρηγορήσω ήταν:

—Θά τ'ό κατορθώσωμε την άλλη φορά, Ζάν.

—Θά τ'ό κατορθώσωμε την άλλη φορά!, είπε με τόνο κοροϊδευτικό. Τί ζέρεις έσύ; Βέβαια δεν είσαι έσύ πού τραγούδηςες! Δεν είπαν σ' έσένα πώς τ'ό τραγούδι σου δεν άξιζει τίποτε!

—Δεν μπορεί να σου είπε ή κ. Λαρντιλιέ πώς δεν άξιζει τίποτε τ'ό τραγούδι σου...

—Ναί, ή κ. Λαρντιλιέ σου! Μού έκανε μάθημα... Γιά τ'ό συμφέρον μου φυσικά! Μού είπε πώς έπρεπε να μάθω πρώτα τί είνε έρως, προτού τόν τραγουδήσω. Πού θάφθανε κανείς να έπίστευε όλες τις φλυαρίες;

—Ζάν, δεν έχεις τ'ό δικαίωμα να μιλάς έτσι! Είν' αλήθεια πώς δεν μπορεί κανείς να τραγουδήσ'η όταν δεν αισθάνεται εκείνο πού τραγουδάει!

—Ξέρω! Γνωρίζω τις ώραιές άρχές σου. "Η κ. Λαρντιλιέ μού τις ανέπτυξε κατά μήκος και κατά πλάτος. Πιστεύει στην "οικογενειακή γαλήνη, στην οικογενειακή άγάπη, σε... δεν ξέρω άκόμη τί. "Αρκετές φορές μού τ'α επανέλαδες. Πού μ'ας ώδήγησαν όλ' αυτά;

—Ζάν, αν δεν μάθης ποτέ, αν εξακολουθήσ'η να θεωρήσ'η την άγάπη, τη στοργή, την αὐτοθυσία σαν άνυπαρκτές άξίες και χωρίς χρησιμότητα, ποτέ σου δεν θα γίνης ένας μεγάλος καλλιτέχνης.

—"Η ζωή πού ζήσα ως τώρα είνε ή μόνη πού γνωρίζω. Στόν κόσμο αυτόν πρέπει νάσαι έγωιστής. Μιλάς πολύ γιά την άγάπη, γιά την αληθινή "Αγάπη, με Α κεφαλαίο... ώστόσο δεν είνε παρά φτηνή αισθηματικότητα. Καθένας γιά τόν εαυτό του, αυτός είν' ό νόμος αυτού τού κόσμου. "Αν δεν τ'ό κατάλαβες άκόμη, είνε γι'ατί είσαι λιγώτερο έξυπνη από όσο ε-νομίζεις.

Τά λόγια του μού έπροξένησαν την αισθησι μιάς ψυχρολουσίας.

—Κι' εγώ; έμurmούρισα. Πιστεύεις πώς κι' εγώ δεν ζήσα παρά γιά τόν εαυτό μου;

—Μά βεβαίως. "Εάν έπιτύχω, θα σε βγάλω απ' αυτή την τρύπα, θα σου έκπληρώσω τις έπιθυμίες σου. Νομίζεις πώς πιστεύω ότι σου άρέσει αυτή ή ζωή... αυτή ή φτώχεια, αυτή ή καθημερινή άγωνία γιά τ'ό αύριο;

—Αν μ' άγαπούσες, Ζάν, όσο σ' άγαπάω... δεν θα μιλούσες έπως μιλάς, όση κι' αν ήταν ή άπογοήτευσίς σου.

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής. "Ο έρωτας δεν έχει κομμ'ια σχέσι μ' αυτά.

Εαφνικά, ένιωσα τόν εαυτό μου τρομερά μόνον. "Ο Ζάν... ό Ζάν πού άγάπησα... δεν ήταν πια. Στη θέσι του ήταν ένας ξένος.

Σηκώθηκε ντροπισμένη απ' τη θέσι πού δρισκόμουνα—γονατιστή στα πόδια του—κι' έπήγα στο δωμάτιό μου.

Μετά λίγες στιγμές τόν άκουσα να φεύγ'η. "Η πόρτα ξανάκλεισε. "Ημουν μόνη.

Έπιβεβλημένος χωρισμός

Σ τ'α μάτια τού Ζάν, λοιπόν, ή άγάπη έμενε πάντοτε ένα αίσθημα έγωιστικό και με άπαιτήσεις. "Ο Ζάν δεν ένιωσε ποτέ την άνάγκη της άγάπης. Δεν με είχε ποτέ πραγματικά άνάγκη.

Δεν με χρειαζόταν τώρα.

"Η σκέψις αυτή έδιώξε από τ'ό σκοτισμένο μου μυαλό κάθε άλλη σκέψι. "Ο Ζάν δεν με είχε άνάγκη. Μά έκε' ποτέ τίποτε γιά να τού ξυπνήσω αυτή την άνάγκη; "Αντίθετα, δεν τόν είχα άγαπητή τόσο άπόλυτα, με τόσο πάθος, ώστε ή άγάπη του γιά μένα να μη βρή θέσι ν' άναπτυχθ'η;

"Αρχισα να βλέπω την τρομερή αλήθεια. "Ενα μόνο πράγμα όηρηξε άκόμη να κάμω γιά τ'ό καλό τού Ζάν.

"Εγώ πού εξέδ'ηλωνα την άγάπη μου με τ'ό ν' άφοσιώνωμαι στόν Ζάν μένοντας κοντά του, να πού έτοιμαζόμουν να τόν έγκαταλείψω εν όνόματι αυτής της άγάπης. "Όταν θα έμενε μόνος, θα μπορούσε ν' άνακαλύψ'η πώς με είχε άνάγκη. Θα μπορούσε να νοιώση την αληθινή σημασία της άγάπης. "Εκεί πού είχαμε φθάσει, αν έμενα, ή άγάπη μας θα λιγώστευε με ρα με την ήμερα, ώπου θα εξαφανιζόταν τελείως. "Ηξέρα πώς θα ύποφέρω πολύ απ' αυτόν τόν χωρισμό. Μά ήταν τ'ό μόνο μέσον γιά να τόν ξαναφέρω κοντά μου.

"Ετοίμασα γρήγορα τις άποσκευές μου. Τού έγραφα μιά μικρή σημείωσι πληροφορώντας τον ότι έπήγαινα στους γονείς μου.

—Δεν μπορώ να κάμω τίποτε πια γιά σένα, έγραφα. "Αντίο γιά πάντα, Ζάν!.

"Η "Αννα—Μαρία κι' ή Σουζάν δεν κοιμώντανε άκόμη όταν έχτύπησε την πόρτα. Τους άνήγγειλα ότι έπήγαινα στους γονείς μου. Ζητώντας τους να μη μού άποτεινούν κομμ'ιαν έρώτησι. Μού έδάνεισαν τ'α χρήματα πού μού έχρειάζονταν γιά τ'ό ταξίδι, τ'α όποία ύποσχέθηκα να τούς έμβάσω μόλις έφθανα.

"Εκείνες με συνάδενσαν ως τόν σταθμό, προσπαθώντας να χαμογελάσουν όταν μ' άποχαιρετούσαν.

—Μήπως μπορούμε να κάνωμε τίποτε γιά σένα, μικρή μου; μ' έρώτησε ή Σουζάν ενώ μ' έσφιγγε έπάνω της.

—Όχι, εύχαριστώ Σουζάν. Τίποτε.

—Μην ξεχάσης να μ'ας γράφης, μού φώναξε ή "Αννα—Μα-

—Όχι, δεν...

Τά μόνα λόγια πού βρήκα γ'α να τόν παρηγορήσω ήταν:

—Θά τ'ό κατορθώσωμε την άλλη φορά, Ζάν.

—Θά τ'ό κατορθώσωμε την άλλη φορά!, είπε με τόνο κοροϊδευτικό. Τί ζέρεις έσύ; Βέβαια δεν είσαι έσύ πού τραγούδηςες! Δεν είπαν σ' έσένα πώς τ'ό τραγούδι σου δεν άξιζει τίποτε!

—Δεν μπορεί να σου είπε ή κ. Λαρντιλιέ πώς δεν άξιζει τίποτε τ'ό τραγούδι σου...

—Ναί, ή κ. Λαρντιλιέ σου! Μού έκανε μάθημα... Γιά τ'ό συμφέρον μου φυσικά! Μού είπε πώς έπρεπε να μάθω πρώτα τί είνε έρως, προτού τόν τραγουδήσω. Πού θάφθανε κανείς να έπίστευε όλες τις φλυαρίες;

—Εκαμες πολύ καλά, Ζακελίν. "Επειτα από όσα μ'ας έ-

γραφες, πρέπει να είν' ένα καλό παιδί. Μά άρισμένα πράγματα δεν μαθαίνονται παρά έπειτα από μεγάλους πόνους.

"Επέρασαν μερικές έβδομάδες. Δεν έκανα τίποτε. "Αναπαύομουν. "Αν μπορούσα να τ'ό ρίξω έντελώς έξω, θα ήμουν τελείως εύτυχισμένη. Μά δεν μπορούσα να μη σκέπτομαι. Είχα ένεργ'ησι καλά; "Η μοναξιά θα έμάβαινε στόν Ζάν την αληθινή σημασία της άγάπης; Θα μάβαινε επί τέλους να δαξ'ή την ψυχή του στα τραγούδια του; Θάρχόταν. "Ημουν βεβαία γι' αυτό.

"Η εξαφάνισή μου θα τόν εξαγρίωνε.

"Η υπερηφάνεια του δεν τού επέτρεπε να τρέξ'η άμέσως. Μά σιγά-σιγά θα καταλάβαινε πώς είχα δίκιο. Θα πήγαινε τότε να βρή την κ. Λαρντιλιέ γιά να της πη πώς αισθανόταν τώρα όλ' αυτά τ'α πράγματα πού δεν καταλάβαινε προηγουμένως. Και τ'ό τραγούδι του τότε θα ήταν έντελώς διαφορετικό. Θα τραγουδούσε με την ψυχή του.

"Ωστόσο, όσο ό καιρός περνούσε, ή δεδαίτης μου έδινε θέσι στην άνησυχία. Σιγά-σιγά άρχισε να με κυριεύ'η ό πανικός. Και αν είχα άπατηθ'ή!; "Αν είχα καταστρέψει με τ'α ίδια μου τ'α χέρια την εύτυχία μου!; "Αν είχα χάσει γιά πάντα τόν Ζάν!

"Η σκέψις αυτή μού ήταν άνυπόφορη. Κάθε μέρα έτρεχα εις συνάντησιν τού ταχυδρόμου, με την έλπίδα πώς θα μούφερνε γράμμα του Ζάν. "Ελαβα πολλά γράμματα από τις φίλες μου, μά ποτέ δεν είδα ένα με τ'ό γνωστό γράψιμο τού άνδρου μου.

"Επήγαινα καμμία φορά στόν σταθμό. "Εκάρφωνα τ'α μάτια μου στις σιδηροδρομικές γραμμές πού έχανόνταν μακριά. Κά-που εκεί, μακριά, πολύ μακριά, στο τέλος τών γραμμών, δρισκόταν ό Ζάν. "Αν έπαιρνα τ'ό τρένο, θα μπορούσα να είμαι κοντά του σε λίγες ώρες. Μία φωνή εφώνασε μέσα μου:

«Τί περιμένεις; Τρέξε! Πήγαινε να τόν βρής, προτού να είνε πολύ άργά!».

Μά συγκρατούσα την έπιθυμία μου. "Αν έγύριζα τώρα κοντά του, θα ξανάρχιζαν τ'α ίδια. "Επρεπε να περιμένω.

Τ'ό φθινόπωρο τέλειωσε. "Ηρθε ό χειμώνας με τις βροχές και τις καταιγίδες του. "Αν και προσπαθούσε να μη μού τ'ό δειξ'ή, ή μαμά άνησυχούσε γιά μένα.

—Τρως σαν ένα σπουργίτι, παιδί μου, μού έλεγε. Κι' εγώ πού ήλπιζα να κατορθώσω να σε δυναμώσω. "Αντι να γίν'η αυτό, άδυνατίζεις μέρα με την ήμερα.

"Ο μπαμπάς με κυττούσε πάνω απ' τ'α γυαλιά του, κάνοντας ότι άδιαφορεί γιά τ'α θαθουλόμενα μου μάγουλα και τ'α κομμένα μου ματία, μά μία σκιά περνούσε απ' τ'α γλυκά γα-λανά μάτια του και οι ρυτίδες τού μετώπου του έγίνονταν πιό έντονες.

Μού ήταν άδύνατον να ζώ χωρίς τόν Ζάν... Νά τρώω, να κοιμάμαι, να κουβεντιάζω με τούς γονείς μου και τούς γείτο-νες. "Ολ' αυτά μ' έκουράζαν κάθε μέρα και περισσότερο. "Ε-χανα όλη μου τη ζωτικότητα.

Σε άναζήτησι της

Ε να πρωτ' ένιωσα τόσο άδυναμία, πού δεν μπόρεσα να ση-καθώ. Τ'ό μετωπό μου και τ'α χέρια μου έκαίαν.

—Είνε μία γρίπη, διέγινωσέ ό γιατρός. Μη ή γενική σας κατάστασις είνε πολύ άσχημη. Νά μείνετε στο κρεβάτι επί όκτώ ήμερες. Θα ξαναβ'ω αύριο.

"Εμεινα στο κρεβάτι όλη την ήμερα, κυττώντας τη βροχή πού χτυπούσε τα τζάμια. "Όταν οι γονείς μου πήγαν να κοιμηθούν, έμεινα άύπνη κι' άκουγα τ'ό ούρλιασμα τού άέρα στα δένδρα. Πήγαινα ν' άποκοιμηθώ, όταν ένας θόρυβος μ' έξυπνησε τελείως. "Ερχόταν από κάτω. "Ετεινα τ'αυτί μου. "Ο θόρυβος επανελήφθη. "Σαν κάποιος να χτυπούσε πολύ άδύνατα στην πόρτα. Σηκώθηκε απ' τ'ό κρεβάτι, έφόρεσε τη ρόμπα μου και κατέβηκα τις σκάλες.

"Ανοίξα την πόρτα. Τά μάτια μου συνηθισμένα από τ'ό φως, δεν μπόρεσαν να διακρίνουν στην άρχή τίποτε. "Εξακολουθού-σε να βρέχ'η. "Ο άέρας διαπερνούσε την ελαφρώς ρόμπα μου. "Ημουν έτοιμη να ξανακλείσω, όταν έπρόσεξα μ'άν ανδρική σιλουέττα να ξανακατεβαίν'η τ'ό στενό πρ'ος τόν δρόμο. "Η καρδιά μου στην άρχή σταμάτησε κι' έπειτα άρχισε να χτυπά δυνατά. "Η σιλουέττα αυτή, αυτό τ'ό περπάτημα μού ήταν γνωστά...

"Εφώνασα:
—Ζάν!

"Εγύρισε. "Η νύχτα, ή βροχή, ή άρρώστεια μου, όλα ξεχά-στηκαν όταν είδα τ'ό πρόσωπό του. "Ετρεξα κοντά του, ξε-σπώντας σε λυγμούς.

Με σήκωσε στην άγκαλιά του και μ' έφερε μέσ' στο σπίτι. "Ο μπαμπάς κατέβαινε τις σκάλες κι' ή μαμά τόν άκολουθού-σε τριβώντας τ'α μάτια της.

—Μαμά! Μπαμπά!, εφώνασα. Είν' αυτός! Είν' ό Ζάν!

Με άνάγκασαν να ξαπλώσω στο ντιβάνι τού σαλονιού και με σκέπασαν με κουβέρτες. Τότε μόνο μπόρεσα να προσέξω τόν Ζάν. Τρόμαξα τότε απ' αυτό πού είδα. Τά ξανθά του μαλ-λιά είχαν χάσει τη γυαλάδα τους. Τά γαλανά του μάτια είχαν εαθουλώσει στο άδυνατισμένο του πρόσωπο. Φαινόταν νάναι πολλές μέρες άξέριτος.

—Ζάν! "Αγάπη μου! Τί σου συνέβη; εφώνασα.

"Η μαμά κι' ό μπαμπάς βγήκαν με τρόπο απ' τ'ό δωμάτιο.

—Είχες δίκιο, Ζακελίν, είπε με άδύνατη φωνή. Δεν άξιζ'η τίποτε χωρίς έσένα. Δεν μπόρεσα ούτε και να κερδίσω άρκετά χρήματα γιά να ζήσω. Γιά νάρθω ίσαμε δώ, έκαμα άρκετό δρόμο με τ'α πόδια.

Τόν έκτύπησα. Μού έσπασε την καρδιά. Ποτέ δεν είχα σκε-

φθ'ή ότι ό Ζάν θα μού ξαναρχόταν έτσι... κουρασμένος και τσακισμένος.

—Ω! Ζάν!, είπα άνάμεσα απ' τούς λυγμούς μου δίνοντας του τ'α χέρια.

Τά έπηρε στα δικά του κι' έγλύστρησε στα γόνατα κοντά στο ντιβάνι μου.

—Επρεπε να σε ξανάβρω, έμurmούρισα. Μού είπες πώς δεν σε είχα άνάγκη. "Ορκίσου το! Είμαι ένας ναυαγιμένος. Δεν έχω πια ούτε υπερηφάνεια, ούτε ντροπή, Ζακελίν...

"Ακούμπησε τ'ό κεφάλι του στο στήθος μου. "Εξάφνα ένιωσα ένα ρίγος πυρετού να με ταραξ'η σύγκορμη. "Επειτα όλο τ'ό σαλόνι άρχισε να χορεύ'η μπροστά στα μάτια μου. "Ενοιωσα να πέφτω σε άναισθησία. "Όταν ξαναόνοια τ'α μάτια, τ'ό δωμά-τιο μού φάνηκε γεμάτο κόσμο. "Ηταν εκεί ή μαμά, ό μπαμπάς, ό γιατρός κι' ό Ζάν, πεσμένους σε μία πολυθρόνα.

Γιά μία φορά άκόμη, άκουσα τόν γιατρό να ψιθυρίζ'η. "Η λέξις άπνευμονία έχτύπησε στ'αυτία μου.

★

"Επαφα νάχω αντίληψιν τού χρόνου. Τά γεγονότα τών έ-βδομάδων πού έπηκολούθησαν μού ξαναρχονται στο μυαλό σαν μεμονωμένες σκηνές, πού να είδα σε όνειρο. Βλέπω μ'άν ά-γνωστη γυναίκα με λευκά, να σκυβ'η κοντά μου... Καμμία φορά τ'α μαμά καθισμένη κοντά στο κρεβάτι μου, να πλέκ'η. Και πάντα νοιώθω κοντά μου την παρουσία ενός ξανθού, ψηλού άν-δρος. Καμμία φορά ήξέρα πώς είν' ό Ζάν κι' έπαινα τότε τ'ό χέρι του. "Αλλά καμμία φορά ένόμιζα πώς ήταν ένας ξένος. Τού μιλούσα τότε γιά τόν Ζάν και τού έλεγα πόσο τού έ-μοιαζε.

"Ο γιατρός "Αντάμ εξακολούθησε νάρχεται κάθε μέρα. Μού χαμογελούσε λέγοντάς:

—Αν όλοι οι άρρωστοί μου ήταν γυναίκες σαν κι' έσάς, θα ήμουν εύτυχ'ης. Σε όκτώ μέρες θα μπόρεσετε να σηκωθ'ήτε.

Λίγον καιρό μετά την ήμερα αυτή, ήρθ' ή μαμά να μού ά-ναγγείλ'η πώς είχε μ'άν έκπληξι γιά μένα. "Όταν έόηκωσα τ'α μάτια, είδα μπροστά μου την "Αννα—Μαρία και την Σου-ζάν. "Επλησίασαν δειλά.

—"Αννα—Μαρία! Σουζάν!, εφώνασα. Πώς ήταν αυτό;...

—Επείσαμε τούς προϊστάμενους μας να μ'ας δώσουν τις άδειές μας τώρα, αντί τ'ό καλκαίρι, έξήγησε ή "Αννα—Μαρία.

—Επιθυμούσαμε να σε δούμε, είπε πιό άπλά ή Σουζάν.

—Θά περάσετε τ'α Χριστούγεννα μαζί μας; είπε ή μαμά.

Μόνον ό Ζάν ήταν άπών. "Η μαμά μού είπε πώς ήταν ύπο-χρεωμένος να ξαναζυγ'η χωρίς να περιμέν'η την άποκατάστασι της ύγείας μου, μα πώς θα γύριζε γιά τις γιορτές. Δεν μού είπε περισσότερα υπό τ'ό πρόσχημα ότι δεν ήξερε.

Τό τραγούδι της καρδιάς

Ο I φίλες μου βοήθησαν να περάσ'η ό καιρός. "Εμάβαιναν τη ζωή της έπαρχίας κι' οι παρατηρήσεις τους με διασκέδα-ζαν πολύ. Τά μάγουλά τους έπαιρναν ώραία φυσικά χρώματα κι' έτρωγαν με πολλήν όρεξι.

—Αρχίζω να μοιάζω σε μ'άν αληθινή χωριατοπούλα, διε-πίστωσε ή "Αννα—Μαρία ενώ κυττάζονταν στόν καθρέφτη. "Ο-σο γιά σένα, Σουζάν, θάπρεπε ν' άποχαιρήσεις τις ώραιές γραμμές...

"Εφθάσαμε έτσι στην παραμονή τών Χριστουγέννων. Λυ-πόμουν πού έλειπε ό Ζάν. Θάρχόταν την επομένη.

Είχαμε τελειώσει τ'ό δείπνο και φλυαρούσαμε γιά διάφορα πράγματα. "Επειτα ή "Αννα—Μαρία σηκώθηκε, κι' έπήγε κι' έγύρισε τ'ό κουμπ'ί τού ραδιοφώνου. "Εμεσολάβησε μία σιωπή.

—Επειτα μία φωνή άνήγγειλε:

—Εχομε την εύχαρίστησιν να σας παρουσιάσωμε γιά πρώ-τη φορά τόν Ζάν Ντεβώ στις καινούργιες του δημιουργίες. Ό' άκούσετε τόν Ζάν Ντεβώ!

"Η όρχήστρα εξέτελεσε μιά σύντομη εισαγωγή. Κι' άμέσως κατόπι ή φωνή τού Ζάν εφθασε στ'αυτία μου. "Ανίκανη να κυττάξω τούς άλλους έκλεισα τ'α μάτια μου, ενώ άκουγα την πλούσια φωνή τού τενορώ, ό όποιος τραγουδούσε κατα τρόπον τόσο άπλό, τόσο φυσικό.

"Ηταν ένα παλιό τραγούδι, τρυφερό και μελωδικό, μά τ'ό τραγουδούσε ένας έντελώς καινούργιος Ζάν. Τ'ό τραγουδούσε απ' τ'ό βάθος της καρδιάς του, μ' όλη του την ψυχή. "Η φωνή τού έκανε ν' άνητχούν κι' οι πιό βαθιές ίνες τού είναι μου, όπως θα άνητχούσαν κι' οι μυστικές ίνες τών χιλιάδων προ-σώπων πού τόν άκουγαν.

"Η φωνή εσώπασε. Τότε μόνον άνοιξα τ'α μάτια. "Ο μπα-μπάς κι' ή μαμά με κυττούσαν με ύφος εύτυχισμένο. "Η "Αννα Μαρία κι' ή Σουζάν μού χαμογελούσαν άνάμεσα απ' τ'α δάκρυά τους.

"Ο Ζάν εφθασε την επομένη. Μ' έσφιξε δυνατά έπάνω του κι' έπειτα τράβηξε απ' την τσέπη του έναν φάκελλο, πού τόν έκούνησε θριαμβευτικά μπροστά στα μάτια μου.

—Τ'ό συμβόλαιο, άγάπη μου! εφώνασε.

★

"Επί τέλους, έμειναμε μόνοι. Μόνοι, γιά να φλυαρήσωμε με την ήσυχία μας και να πούμε όσα είχαμε να πούμε.

—Προτού να μού φύγης, δεν είχα νοιώσει πόσο σε είχα άνάγκη, μού άμολόγησε. Χωρίς έσένα δεν είχα τ'ό θάρρος να κάνω τίποτε. Στην άρχή δεν ήθελα να τ'ό παραδεχθώ. "Ωστόσο, σιγά-σιγά ό ψευτοεγωισμός μου μ' άγκατέλειψε. "Επί τέλους, ένιωσα πόσο μού ήταν άναγκαία ή παρουσία σου κι' ή άγάπη σου.

"Εσφίξα τ'ό χέρι του.

—Δεν θα σ' άγκαταλείψω ποτέ πια, Ζάν.

ΟΙ ΆΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΟΝΕΙΡΑ ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ

Βαθώς επεθύμησαν να φύγω προτροπάζων
έκ της Πρωτευούσης
μακράν τὰ μάλα απ' αὐτὸν τὸν φλογερὸν Ἄδην
κι' εὐθὺς πρὸς ἄγαν νὰ τραπῶ γαλήνης καὶ δροσῆς
Ἐν ἄλλοις λόγοις βαρεθεὶς μανθάνω τὴν καὶ δίδας
ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως,
οὐ μὴν ἀλλὰ, ὡ φίλτατοι, καὶ τὰς Καρυατίδας
ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως
ν. ἀπέλθω οὖν ἠδὲλῃσιν πρὸς Νότον ἢ Δυσμῶν
πρὸς παραθερισμόν.
Ἦ, πόσον αἱ τερπναὶ ἀκταὶ καὶ πλαῖζαι μὲ τραβοῦσιν
ἐκεῖ πού λωχταροῦσαι κοπέλλαι κολυμβοῦσιν
καὶ πάσαι διεξέρχονται στὰς πλαῖζας τὸν καιρὸ τους
μὲ φλογερὸν ἔρωτος!
Ἦ, πόσον ἀνειρεῖσθαι εἰδυλλίων μακάριον
ἐν τοῖς ἀκρογιαλίαις!
Ἐὰν τοιοῦτον τι χαρῶ ὑπὸ χλωμῶν φεγ-
(γάριον
θὰ εἶπω: «Νῦν τὸν δοῦλον σου, ὦ Δέσποτ'
(ἀπολύεις!
Πλὴν φεῦ! Τῶν λουτροπόλεων κι' ἀπάντων
(τῶν θερέτρων
οἱ ἀδελφοὶ καὶ σύζυγοι κατέφυγον εἰς μέ-
(τρον
καὶ προφυλάξεις ἔλαβον οἱ ἄδελφοι ἀγρίας
ὕψωσαντες διάτορον κραυγὴν διαμαρτυ-
(ρίας
οὐδέποτε στὰ θέρετρα ἐγὼ νὰ πλησιάσω
γιατί, ἂν πάω, τὰς γυναῖκες κι' ἐκεῖ θὰ ξε-
(λογιάσω.
Καὶ οὕτω πῶς δὲν τὸ κουνῶ απ' τὰς Ἀ-
(θῆνας. Κρίμα!
Τῆς τόσης γοητείας μου καὶ πάλιν εἶμαι
(θῦμα...
Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τί σοῦ ἔχω διηγηθῆ γιὰ τὸ σπιτικό τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας;
Μὰ ἐδῶ ἀνάμεσα στὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τὴ
στοργὴν μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιβάλλουν... (ἡ φωνὴ του ἐντάσι-
σε). Δὲν εἶχα ποτὲ μου πιστέψει πὼς ὑπῆρχαν γονεῖς σὰν τοὺς
δικούς σου, Ζακελίν. Τὸ βράδυ πού ἦρθα, ἡ μαμά σου μοῦ
φέρθηκε σὰν νὰ ἦμουν καθεαυτοῦ παιδί της. Τους ἐπρόσεξα
κατὰ τὴν ἀρρώστειά σου. Θὰ μπορούσε νὰ εἶχαν θυμώσει μαζί
μου. Ἀντίθετα ὅμως, προσπαθοῦσαν νὰ μὲ καθησυχάζουν... ἔ-
μεινα, πού σ' ἔκαμα τόσο νὰ υποφέρῃς! Ἄν μπορούσαμε νὰ
περάσωμε τὰ γηρατειά μας σὰν κι' αὐτούς...

—Θὰ περάσωμε κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο, Ζαν! μουρμούρισα.
—Θὰ περάσωμε τὰ βράδια μας μαζί, ὅπως κάνουν κι' αὐτοί,
Ἐπὶ τέλους ἦταν ὁ Ζαν, τέτοιος ὅπως τὸν εἶχα ὀνειρευτή!
Ἐμεσβλάδισε κάποια σιωπὴ κι' ἔπειτα ξεσάρχισε νὰ μιλήσῃ.
—Ὅταν εἶδα πὼς γινόσουν καλύτερα, ἔτρεξα στὸ Παρίσι.
Εἶχα καταλάβει μέχρι ποίου σημείου εἶχατε δικήν σου κι' ἡ κ.
Λαρντιλιέ, ἐν σχέσει μὲ τὸ τραγούδι μου. Ἦξερα πὼς ποῦ
θὰ μπορούσα νὰ τραγουδήσω ὅπως δὲν τραγουδῶσα ποτὲ μου.
Ἐνοιῶθα τώρα ἐκεῖνα πού τραγουδοῦσα... ὅλα αὐτὰ τὰ θα-
βαιὰ κι' ἀπλὰ πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ εἶχες μιλήσει. Εἶ-
χαν ἀποκτήσει κάποια σημασία γιὰ μένα. Ἡ κυρία Λαρντι-
λιέ ὑπῆρξε πολὺ καλὴ μαζί μου.
—Ἦμουν βεβαίᾳ γι' αὐτό.
—Ἐπεισε τὸν ἄνδρα της νὰ μοῦ παραχωρήσῃ μιὰ δευτέρη
ἀκρόασι καὶ παρ' ὀλίγο νὰ κοκκινίσω μὲ τοὺς ἐπαίνους πού
μοῦ ἔκανε. Ὁ κ. Λαρντιλιέ τότε ἀνέλαβε νὰ περάσῃ τὸ νου-
μέρο μου στὸ πρόγραμμα τῶν Χριστουγέννων. Ἀμέσως ἐπλε-
γράφησα στὴν οἰκογένειά σου γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγεῖλω αὐτὴν
τὴν εἰδησίη. Τὴ στιγμὴ πού ἐφευγα απ' τὸ στούντιο χτὲς τὸ
βράδυ, ὁ κ. Λαρντιλιέ μὲ σταμάτησε γιὰ νὰ μοῦ πῇ: «Βλέπω
πὼς ἐπὶ τέλους καταλάβατε. Πέστε τὸ στὴ γυναίκα σας».
—Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς, εἶπα, γελώντας. Τὸ ἔμα-
θα, ὅταν σ' ἄκουσα νὰ τραγουδᾷς χτὲς τὸ βράδυ.

Χάρης στὸ συμβόλαιο, τὸ ὁποῖον μὰς ἔφερε τὴν οἰκονομικὴ
ἀνεσι, μπορούσαμε νὰ νοικιάσωμε ἕνα χαριτωμένο μικρὸ δια-
μέρισμα, ὅπου οἱ φίλοι μας τῶν κακῶν ἡμερῶν ἔρχονται συχνὰ
καὶ μὰς βλέπουν.
Ὁ Ζαν περνᾷ τίς ἡμέρες του μελετώντας. Ἀγάπησε τόσο
τὴν τέχνη του, πού διαρκῶς προσπαθεῖ νὰ τὴν τελειοποιήσῃ.
Θέλει νὰ γίνῃ ὁ ὁ μεγαλύτερος τραγουδιστής, ἀλλὰ ἐκεῖνος
πού θὰ συγκινή περισσότερο τὶς ἀνθρώπινες ψυχές. Διαβάζον-
τας τὶς κριτικὲς πού δημοσιεύουν γι' αὐτὸν οἱ ἐφημερίδες, πι-
στεύω ὅτι τὸ κατάρθωσε.
Τώρα, δὲν φοβοῦμαι πιά τὴ ζωὴ. Εἶνε γιὰ μένα πολὺ γλυ-
κεῖα. Ὁ Ζαν ἐργάζεται πολὺ, ἀλλὰ διαρκῶς ἀνεβαίνει ψηλό-
τερα. Ἡ φῆμη του διαρκῶς αὐξάνει.
Εἶμαι εὐτυχισμένη γιὰ τὸ ἔχω ὅλα... καὶ ἰδίως τὸν γυιό
μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐξ ἡμῶν κι' ἔχει δυὸ μάτια μαύρα σὰν τὰ
δικά μου καὶ μαλλιά χρυσὰ σὰν τοῦ πατέρα του.
Ἀλλὰ ἡ στιγμὴ πού νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πὺ εὐτυχισμέ-
νον εἶνε ὅταν ἀκούω τὴ φωνὴν τοῦ Ζαν νὰ τραγουδᾷ τὴν οἰκο-
γενειακὴ ἀγάπην καὶ τὴ γαλήνην τοῦ σπιτιοῦ... Τὸν ἔρωτα, ὁ
ὁποῖος εἶν' ἀληθινός, δυνατός κι' ἀπλός... Τὸν ἔρωτα, πού τὸν
γνωρίζει τόσο καλά, γιὰτὶ εἶν' αὐτὸς πού μὰς ἐνώνει.

ΖΑΚΕΛΙΝ ΝΤΥΟ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 7)

ζωή, νὰ ζοῦμε κάπως φτωχότερα, μπορού-
με νὰ τὰ διαζοῦμε πέρα.

— Ὄστε πρέπει νὰ ξεαναγυρίσω στὸν
Μπύθουλα;

— Ὁχι, στὸν Μπύθουλα.

— Ἀλλὰ;

— Μποροῦμε νὰ ζήσουμε σὲ μιὰ συνοί-
κία κάπως καλύτερα. Στὸ Παγκράτι, ἔ-
ξαφνα.

— Στὸ Παγκράτι; Ποτέ! Ἐκεῖ κά-
θονται ὅλες οἱ τσοκαριές, ὅπως καὶ στὸν
Μπύθουλα. Μιὰ Σουσού, ἐλάξ, προτιμᾷ
ν' ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ καθίσῃ στὸ Παγ-
κράτι!

Ἦταν φοβερὴ σ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασί
της ἡ Σουσού. Καὶ εἰς ἄλλην περίπτω-
σιν ἀσφαλῶς θὰ ἐκρετοῦσε τὸν λόγον της. Ἀλ-
λὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν ἐμεσολάβησε κάποιο
γεγονός πού ἐβίξε τὴν μοναδικὴν εὐαίσθη-
τη χορδὴν τῆς καρδιάς της. Τὸ Σουσού-
δαὶ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὴν κούνια του,
ἐγύρισε στὸν Μηνᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Βλάττε!

Ἐγείμισε συγκίνησιν ἡ καρδιά τῆς
Σουσούς:

— Μωρό μου! Ἀριστοκρατάκι μου.
Θὰ ζήσω μόνο γιὰ σένα. Ἄκου καὶ στὸ
Παγκράτι!

Κι' ὕστερα γυρίζοντας δακρυσμένη
στὸν Μηνᾶ:

— Πτωχὲ ἄνθρωπε! Μὲ ἐπῆρες στὸν
λαίμῳ σου! Ἦσουν ἐσύ γιὰ πλούτη!
Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἶνας Ρώσος χημικός ἔκαμε τώ-
ρα τελευταία τὸ ἐξῆς περίεργον
πείραμα: Ἐπῆρε ἕνα γυάλινο δοχεῖο
γεμάτο νερὸ, ἐτοποθέτησε μέσα μερικὰ
ψάρια καὶ ἄρχισε νὰ παγώνει τὸ νερὸ.
Ὅσο κατέβαινε ἡ θερμοκρασία τὰ ψάρ-
ια ἔκαναν πὺ ἀργῆς τὶς κινήσεις τους
ὡς πού στάθηκαν ἀκίνητα μέσα στὸν
πάγο. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν φοβῆται.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ χημικός
ἔρχισε σιγὰ—σιγὰ νὰ λιώνει τὸν πά-
γο. Καὶ καθὼς ἀνέβαινε ἡ θερμοκρασία
τὰ ψάρια ἄρχισαν νὰ παίρνουν νέα ζωὴ,
ὡς πού ἐξωθήρεσαν ὅπως καὶ πρὶν, προ-
τοῦ παγώσῃ τὸ νερὸ. Εἶχαν ἀναστηθῇ;
Ὁ χημικός δεδαιώκει ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε
ναρκωθὴ μέσα τους, χωρὶς νὰ λείψῃ ἐν
τελῶς, καὶ ὅτι τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνῃ
μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ ὁποιαδήποτε
ἄλλη ζωντανὴν ὑπαρξί.

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

Ὁ σείχης Ἀμίντ Ἀβδουλλάχ, μιλῶν-
τας γὰρ γιὰ τὰ μυστικά της μα-
γείας, ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς περίεργον γε-
γονός πού ἔτυχε στὸν ἴδιον. Κάποτε
πού ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Βομβάη στὴν Εὐ-

ρώπην ἔχασε τὰ κλειδιά ἐνδὲς μπαούλου.
Ἐψάχτηκε καλά παντοῦ, ἀλλὰ δὲν μπό-
ρεσε νὰ τὰ βρῇ. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως,
βρῆκε τὰ χαμένα κλειδιά στὴν ἀριστε-
ρὴν τσέπη τοῦ παντολονιοῦ του.

Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ πού ἐπέστρεψε
στὴ Βομβάη, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπῆρέτες
του, στὸν ὁποῖον εἶχε τηλεγραφῆσει νὰ
τοῦ στείλῃ τὰ κλειδιά ἐὰν τὰ εἴρρισκε
στὸ σπιτί, τοῦ εἶπε: «Ἐλπίζω νὰ τὰ
λάβετε τὰ κλειδιά πού σὰς ἔστειλα».
«Ναί, ἀπῆντησε ὁ σείχης, ἀλλὰ πὼς
κατάφερες νὰ μοῦ τὰ στείλῃς;» Ὁ ἴν-
δος ὑπῆρέτης ἀπῆντησε τότε ὅτι τὰ
βρῆκε στὸ σπιτί καὶ τὰ παρέδωσε σ' ἕ-
ναν μάγο ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τὰ στεί-
λῃ στὸν κύριό του.

ΛΟΓΙΚΗ...

Σ' ἕναν λόχον, τὴν ἐπομένῃ τοῦ ἐμβο-
λισμοῦ τῶν στρατιωτῶν δι' ἀντιφυκτικὸ
ὄρου, οἱ στρατιῶτες φαίνονται ἀνυπα-
χοῖ. Ὁ ἐπιλοχίας ὅμως τοὺς καθησυχ-
άζει:

—Μὴν κάνετε σὰν παιδιά. Ὁ μέ-
σος ὁρος πιθανὸν ἀτυχήματος στὶς πε-
ριπτώσεις αὐτές, εἶναι ἕνας ἐμβολιασμός
στους χιλιούς. Κι' ἐσεῖς δὲν εἴσθε παρὰ
διακόσιοι μόνο.

ΕΚΕΙΝΕΣ πού ἀρέσουν

Τί πρέπει νάχη μιὰ γυναίκα γιὰ ν' ἀ-
γαπηθῇ ἀπὸ ἕναν ἄνδρα; Ὁμορφιά, ἐξυ-
πνάδα, γοητεία, διπλωματία; Ἴσως λι-
γάκι απ' ὅλα αὐτά, καὶ τίποτε. Γιατί τὸ
ζητήμα τῆς ἀγάπης πολλὰς ἔξουον γραφῇ
καὶ πολὺ λίγες ἀνάγνωσι. Ἐξέρετε ποῖα
εἶναι ἡ λέξις πού ἀπαντᾷται συχνότερα
στὰ λεγόμενα βιβλία αἰσθητικῆς ψυχολο-
γίας; Ἡ λέξις «Ὁμορφιά». Εἶναι, ὅ-
μως, ἀποδεδειγμένο πὼς ἡ ὁμορφιά δὲν
παίζει πάντα τὸν σπουδαιότερον ρόλον στὴν
ἀγάπην, καὶ πρὸ παντὸς σ' αὐτὴν πού κα-
ταλγεῖ στὸ γάμο. Τὸ πολὺ, ἐκτελεῖ χρέη
«κράχτης», εἶναι δηλαδή ἕνας συντελεστής
καθαρῶς διαφημιστικός.

Καὶ ἡ ἐξυπνάδα; Αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ
τὴν χρῆσιν πού θὰ κάνετε. Ἡ ἐξυπνάδα
μιάς γυναίκας δὲν κάνει πάντα ἐντύπωσι
στους ἄνδρες, οὔτε καὶ στοὺς πολὺ ἐξυ-
πνοὺς ἀκόμη. Ὁ Γκαίτε ἔκανε γυναίκα
του τὴν χωριστοπούλα Χριστίνα Βούλπι-
ους, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἦταν ἡ μόνη
γυναίκα πού, ἐνῶ βρισκόταν στὴν ἀγκυ-
λιά του, δὲν τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὴν σημασία
τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνδρας φοβᾶται πάντα, μὴ
πῶς χάσῃ τὴν προσωπικότητά του μπρο-
στὰ στὸ νέο αὐτὸ προῖον τῆς ἐποχῆς μας:
τὴν ἐξυπνὴν γυναίκα, πού θέλει, σῶνει καὶ
καλὰ, νὰ τοῦ μοιάσῃ σ' ὅλα. Τὸ ἀποτέλε-
σμα, ὅμως, ποῖο εἶναι; Ὅτι, ἐνῶ προσ-
παθεῖ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τοὺς
ἄλλους, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα
στήριγμα γιὰ νὰ προχωρήσῃ στὴ ζωὴ,
βρίσκειται ἐξαφνικὰ ὁλομόναχη, χωρὶς καμ-
μιὰ βοήθεια, καὶ ναυαγεῖ μέσα στὸ λιμάνι.

ΕΝΑΣ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ἐκεῖνο πού ἐνώνει περισσότερο ἕναν
ἄνδρα καὶ μιὰ γυναίκα, εἶναι ἡ ἐντύπωσις,
ὅτι ὁ ἕνας εἶναι ἀπαραίτητος στὸν ἄλλον.
Καμμιά φορά, ὅμως, οἱ γυναῖκες θέλουν
νὰ φανοῦν ἀνώτερες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, καὶ
ξεχνοῦν πὼς ἐκεῖνοι ἔχουνε πίσω τους
πεῖραν τῶσαν αἰῶνων, ἐνῶ αὐτὲς μοάζουν
μὲ τοὺς νεοπλῆτους, πού δὲν ξέρουν οὔτε
κὰν νὰ φερθοῦν.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, πὼς ἡ ἐξυπνάδα
στὴ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι πάντα κρυμ-
μένη, σὰν πολὺτιμος θησαυρὸς. Στὸν ἔ-
ρωτα ἐξυπνὴν εἶναι ἡ γυναίκα ἐκείνη πού,
ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτῶν λογομαχία, πέ-
φτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός της, λέγον-
τας: «Ἐχεις δικόν σου, ἀγαπητέ μου».
Πράγμα τὸ ὁποῖον, ἐξ ἄλλου, δὲν τὴν ἐμ-
ποδίζει ἔπειτα νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει αὐτή.

Καὶ ἡ γοητεία; Νὰ καὶ τὸ πολὺ ἐνδι-
αφέρον. Πάντως, δὲν εἶναι ἡ ὁμορφιά. Κά-
ποτε, μάλιστα, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀσχη-
μία κοινὴ, ἀπ' αὐτὲς πού μὰς ἀφίουν ἀ-
διάφορος. Ἡ ὁμορφιά εἶναι, μονάχα ἕνας
ἐπιτυχημένος συνδυασμός ἀτόμων, δηλαδή
μιὰ τυχαία σύμπτωση. Ἀλλὰ ἡ γοητεία

εἶναι ἐπὶκτητὴ χάρις καὶ ὁμορφιά. Καὶ ἀ-
παιτεῖ μεγάλη τέχνη κι' ἐξυπνάδα στὴν
πρακτικὴν ἐφαρμογὴν της.

Γενικῶς, ὅμως, οἱ ἄνδρες δὲν χωρίζουν
τὶς γυναῖκες σὲ ὁμορφες καὶ ἀσχημες, σὲ
ἐξυπνες ἢ κουτές, σὲ ἱκανὲς ἢ ἀφελεῖς, ἀλ-
λὰ σὲ γυναῖκες πού ἀρέσουν καὶ σ' αὐτὲς
πού δὲν ἀρέσουν. Οἱ γυναῖκες πού δὲν ἀ-
ρέσουν δὲν εἶνε ἐκεῖνες πού ἔχουν ἀφθονίαν
ἐλαττωμάτων, ἀλλὰ ἐκεῖνες πού δὲν ἔχουν
μικρὰ γοητεύματα. Σ' αὐτὴν τὴν κατηγορίαν
θὰ βροῦμε τὸν τύπον τῆς γεροντοκόρης,
καταδικασμένης στὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν,
πού ζῇ σ' ἕνα σπιτί ἄνετο, ἀλλὰ ἔρημο.
Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ συμπεριλάβωμε στὴν
κατηγορίαν αὐτὴν τὶς γυναῖκες πού ἐλοθο-
δύμησαν ἀπὸ τὸν φυσικὸ δρόμον τῆς ζω-
ῆς, τὸν γάμον, γιὰ λόγους ἀνωτέρας τῆς
θελησέως των, ἀλλ' αὐτὲς πού καλλιεργ-
γοῦνε μέσα τους, ἀπὸ τὴν «πρώτη νεότη-
τά» τὸν τύπον τῆς γεροντοκόρης. Ποιὲς εἶνε
αὐτὲς; Θὰ τὸ ἰδοῦμε ἀμέσως.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Εἶνε οἱ γυναῖκες πού, μὴν ἔχοντας ἐμ-
πιστοσύνην στὸν ἑαυτὸν τους, διαπιστοῦνε
καὶ πρὸς τὴ ζωὴ. Εἶναι οἱ ψευτοπροφήτι-
σες, πού ξέρουν προκαταβολικῶς γιὰ τὸ
κάθε τί, πὼς θὰ τελειώσῃ. Εἶναι αὐτὲς

καὶ οἱ ἈΛΛΕΣ...

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΥΠΝΑΔΑΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

πού ἐπιδεικνύουν μεγάλη πείρα στὰ αἰ-
σθηματικὰ ζητήματα, χωρὶς νὰ ἔχουν καμ-
μιάν, αὐτὲς πού, μὴ ἀκούμενες νὰ δηλη-
τηριάζονται μόνες τους, ὅπως κάνουν οἱ
σκορπιοί, θέλουν νὰ φαρμακώσουν καὶ
τοὺς ἄλλους, αὐτὲς πού λένε στὶς φίλες
τους μὲ ὕψος προφητικῶς: «Πρόσεχε, ἀγα-
πητή μου... Ἐγὼ τοὺς ἔρω καλὰ τοὺς ἄν-
δρες... Ἄν ἤμουνα στὴ θέσιν σου, θὰ ἄ-
νοιγα καλὰ τὰ μάτια μου...» καὶ ἄλλα πα-
ρόμοια. Μὲ ἄλλους λόγους, ἀφοῦ δὲν κα-
τορθώνουν ν' ἀγαπηθοῦν, θέλουν ν' ἀπογο-
πτεῖσθαι καὶ τὶς ἄλλες γιὰ τὸν ἔρωτα.

Στρατηγικὴς νόμος: «πάντα πρέπει, νὰ
δείχνετε πὼς ἔχετε ἐμπιστοσύνην». Προσε-
τε ὅμως: δὲν λέμε, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε
πάντα ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ νὰ δείχνετε
πὼς ἔχετε. Ἡ ἐμπιστοσύνη ἀφοπλίζει ἀ-
κόμη καὶ τοὺς δὸν Ζουάν. Εἶναι ὁ προσ-
τάτης τῆς γυναικεῖας στρατηγικῆς τέχνης.
Κάθε ἄνδρας ἀκούει πάντα νὰ εὐχαρί-
στησι μιὰ γυναίκα φωνούλα νὰ τοῦ λέγῃ:
«Εἶσαι ὁ μόνος στὸν ὅποιον ἔχω ἐμπιστο-
σύνην», καὶ μάλιστα, ὅταν δὲν εἶναι ἄξιος
τῆς παραμικρῆς ἐμπιστοσύνης. Εἶναι, ὅ-
μως, πολὺ πιθανόν, ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ
στιγμὴν, θὰ κάμῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ φανῇ
ἀντάξιός της. Γιατί οἱ ἄνδρες εἶναι πολὺ
συχὰ αὐτὸ πού οἱ γυναῖκες τοὺς κάνουν
νὰ πιστεύουν πὼς εἶναι.

Μιὰ ἄλλη κατηγορία γυναικῶν, εἶναι αὐ-
τὲς πού φαντάζονται πὼς εἶναι τὸ πᾶν.
Ἐχουν παραιτηθῇ κάθε ἀδυναμία πού εἶ-
ναι τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἀποτελεσματικότε-
ρον ὅπλο κάθε γυναικῆς. Ἐπιδεικνύουν μιὰ
δραστηριότητα, κατὶ παραπάνω ἀπὸ ἄν-
δρική. Ἐργάζονται καὶ μὲ τὴν ἐργασία
τοὺς φαντάζονται, πὼς ἔχουν ἀποκτήσει
καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τους. Πάντως, μπο-
ροῦν καὶ ἀγορεύουν μεταξωτὲς κάλτσες
καὶ καλοραμμένα φορέματα, πού βοηθοῦν
ἀρεκτὰ στὴν κατάκτησιν τῆς ἀγάπης. Ἀλ-
λὰ μὲ τὴν ἀγάπην, χάνει κανεὶς τὸν καιρὸ
του, τὴν ἡσυχίαν του καὶ καμμιά φορὰ τὴν
ἐργασίαν. Χωρὶς ἐργασίαν, πᾶει καὶ ἡ ἀνε-
ξαρτησία: Φαῖλος κύκλος, λοιπόν, τούλα-
χιστον στὴ θεωρία. Στὴν πρακτικὴν, τὰ
πράγματα εἶναι πολὺ ἀπλούστερα: οἱ γυ-
ναῖκες πού λένε, ὅτι θέλουν πρὸ παντὸς
τὴν ἐλευθερίαν τους, κάνουν τὰ πάντα γιὰ
νὰ χάσουν τὸ πολὺτιμον αὐτὸ ἀγαθόν. Ἀλ-
λὰ οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ
τὸ μαυτῶσουν.

ΟΙ ΕΥΚΟΛΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Ἐπειτα εἶναι οἱ γυναῖκες, πού θέλουν
ν' ἀρέσουν σ' ἄνδρες. Αὐτὲς δὲν ἔχουν νὰ
προσφέρουν ἄλλο, ἀπὸ τὴν εὐκολὴ φιλίαν
καὶ τὴν σπληνὴ ἀγάπην. Ἐχουν στερεότυπα
χαμόγελα, λόγια καὶ ματιές, γιὰ κάθε
χρῆσιν. Δὲν ἐκτίμω τὸν ἄνδρα σύμφωνα
μὲ τὴν ἀξίαν τους, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν
προτεραιότητα: μιὰν προτεραιότητα ἀπὸ
τὴν ἀνάποδην ἀφοῦ προτιμοῦν πάντα τὸν
τελευταῖον.

Δὲν φέρνουν τὴν παραμικρὴν ἀντίρρηση
σὲ κανέναν, δὲν λένε ποτὲ ὅχι, γιὰτὶ εἶναι
κουραστικὸ καὶ δημιουργεῖ ἐχθρούς. Καὶ
αὐτὲς δὲν ἔχουν, παρὰ φίλους, γιὰ τοὺς
ὁποίους, ὅμως, δὲν ὑβάζαν τὸ δαχτυλάκι
τους, οὔτε στὸ ζεστό νερὸ, τὸν χειμῶνα.
Παίζουν καὶ γελοῦν μὲ ὅλους, μὲ ἀποτέλε-
σμα, ὅτι φαίνονται πὺ κουτὲς ἀπὸ ὅτι
εἶναι στὴν πραγματικότητά. Εἶναι ἀλήθεια,
ὅτι κυκλοφορεῖ ἡ φήμη πὼς οἱ κουτὲς δὲν
εἶναι καθόλου κουραστικές, καὶ κατὰ
συνέπειαν περιζήτητες. Αὐτὲς, ὅμως, δὲν
εἶναι πραγματικὰ κουτὲς, ἀλλὰ κάνουν
τὶς κουτὲς, πρᾶγμα πού, καθὼς ξέρετε, ἀ-
παιτεῖ μεγάλην ἐξυπνάδα.

Εἶναι κατόπιν οἱ γυναῖκες πού «ξέρουν
νὰ ἀμύνονται». Αὐτὲς δὲν πέτνουν ποτὲ σὲ
ἐγκαταλείψεις. Δὲν βλέπουν, παρὰ τὴ βία
νὰ παρεμπονεῖ κάτω απ' τὸ δένδρον τῆς ἀρε-
τῆς. Πρέπει νὰ ξέρῃ ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι
δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὲς πού γελιῶνται εὐκόλως
ἀπ' τοὺς ἄνδρες.

Ἄν τις παρακολουθῇ κανεὶς στὸ δρό-
μο, δὲν διαστάζουν καθόλου νὰ ζητήσουν τὴν
συνδρομὴν τοῦ πρώτου ἀστυφύλακα, πού θὰ
συναντήσουν. Ὅταν, ὅμως, αὐτός, πού
δὲν ἐφαπτάσθηκε κανὲν νὰ τὶς παρακολου-
θῇ, συναντηθῇ μὲ τὴν γυναίκα πού τὸν
περιμένει στὴ γωνία τοῦ δρόμου, μουρμου-
ρίζουν: «Ὁλοι, ἴδιοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄν-
δρες! Πὺ νάχης ἐμπιστοσύνην σὲ κανέ-
ναν!...»

Ὅταν τύχῃ νὰ δώσουν ραντεβού, τὴν
τελευταία στιγμὴν μετανοοῦν, διαστάζουν,
ἀφίουν μὲ κακεντρέχεια τὴν ὥραν νὰ πε-
ράσῃ, κάνοντας τὴ σκέψιν, πὼς οἱ ἄνδρες
εἶναι τόσο ὑπεροπτικοί, πού τοὺς χρειά-
ζεται ἕνα κολὸ μῆθημα. Ἐπειτα ἀποφα-
σίζουν ἐξαφνικὰ νὰ πᾶνε στὸ ραντεβού,
ντύνονται σὰν σίφουσιν, φθάνουν λαχανια-
σμένες ἐκεῖ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συναντη-
θοῦν μὲ κάποιον, δὲν βρίσκουν κανένα συ-
σικὰ, τραχύνουν στὸ σπιτί γιὰ νὰ ξεθυμάνουν
τὰ νεῦρά τους καὶ δὲν σηκώνονται ἀπ' τὸ
κρεβάτι, παρὰ ὅταν τὰ θέλαρα τοὺς γί-
νουν σὰν φέτες ἀπὸ βραστὸν σαλάμι.

Ὁ ἔρωτας, καθὼς ξέρετε, ἔχει πολλοὺς
κινδύνους. Ἀλλὰ ὁποῖος δὲν ριψοκινδυνεύει
τίποτε, δὲν μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ τ

λοιποποίησαν και αυτήν ακόμη τη μητέρα τους.

Δικαιολογούνται, λέγοντας πως έχουν μια χιουμοριστική φλέβα μέσα τους, αλλά κατά βάθος είναι ανυπόφορες. Κάθε τους επιτυχία γίνεται φυσικά εις βάρος ενός άλλου, δηλαδή τους δημιουργεί έναν έχθρο.

—Ας παραδεχθώμεν, ότι μια τέτοια γυναίκα κατορθώνει ν' αγαπηθεί από κάποιον. Κάθε έρωτευμένος άνδρας, έχει τριάντα αντιλήψεις, αλλά είναι πολύ εύσισθητος στην αντίληψη που έχει σχηματίσει για τους φίλους και το περιβάλλον του. Με τη γυναίκα, όμως, δεν συμβαίνει το ίδιο. Δοκιμάστε να της κακολογήσετε τον αγαπημένο της. Θα σάς μισήσει και θα ξεσκολογήσει να τον αγαπάει. Έάν τον απάτηση, θα το κάνει με τον στενότερο φίλο του, δηλαδή με έναν άνθρωπο που επαινει διαρκώς τον αγαπημένο της. Έτσι βλέπουμε, ότι στην άπιστία μιας γυναίκας βρίσκεται ακόμα λίγη πίστις.

Δοκιμάστε, όμως, να πείτε σ' έναν άνδρα: «Η καλή σου έχει το μέτωπο πολύ ζαρωμένο». Έστω και αν το μέτωπο της καλής του είναι τελειότερο από της Άφροδίτης. Θάρρη μια μέρα που θα παραδεχθεί αυτό που του είπατε.

Μετά έρχονται οι γυναίκες που κάνουν τις σοφές, τις πολύ μορφωμένες, αυτές που έχουν γράψει μερικούς στίχους και κάποιο διήγημα, τα όποια, φυσικά, δεν έδιάβασε ποτέ κανείς. Μεταχειρίζονται, κατά προτίμηση, σπάνιες λέξεις, απ' αυτές που βρίσκονται μόνο στα λεξικά.

Όταν μιλάνε για συγγραφείς, τους αναφέρουν πάντα με το μικρό τους όνομα, και γνωρίζουν όλους τους εκδότας και τους διευθυντές των περιοδικών. Για τους τελευταίους, όμως, αυτούς, μιλάνε με απεριγραπτή περιφρόνηση, γιατί «δεν νοιάζονται την πραγματική Τέχνη», αλλά είναι κοινολέμποροι και περιφρονούν τα έμπνευσμένα έργα και προτιμούν εκείνα που θα τους δώσουν «μερικές δεκάρες» ή θα ικανοποιήσουν το ταπεινό γούστο του μεγάλου πλήθους. Ένοείται ότι τα «έμπνευσμένα έργα» είναι τα δικά τους, που δεν πρόκειται να ίδουν ποτέ το φως της δημοσιότητας.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Έρχονται κατόπιν αυτές που είναι πάντα κατσουδιασμένες και τα παίρνουν όλα στα σοβαρά. Τα άστεια ούτε τα καταλαβαίνουν, ούτε τα ανέχονται. Άλλοιμονό σας, αν δοκιμάσετε να σχολιάσετε το καπέλλο ή το φόρεμα, που φορεί!

Τσακώνονται διαρκώς με την υπηρεσία, ή με τους ύφισταμένους των στο γραφείο. Λένε, ότι το κάνουν για να έμπνευσουν τον σεβασμό, αλλά φερόνται το αντίθετο ακριβώς αποτέλεσμα. Και αν κάποιος που πρόκειται να τις συνδεύσει στο θέατρο, δεν κατορθώσει να βρή τη είσιτήρια που θέλουν, τον μαλώνουν, όπως θα έμαλλαν τον μικρό κλητήρα του γραφείου, που έ- ξεχασσε να ταχυδρομήσει ένα γράμμα.

Τέλος, είναι η κατηγορία των φιλάσθετων γυναικών, των κατ' φαντασίαν άσθετων, εκείνων που δεν μπορούν να ζήσουν, αν δεν πάρουν δυο-τρία φάρμακα την ημέρα, που δεν ρωτούν για τη μάρκα της καλής πούδρας, αλλά για κανένα υπνωτικό.

Ας τις ρωτήση κανείς τί κάνουν, δεν θ' απαντήσουν «καλά, ευχαριστώ», αλλά «έχω έναν πόνο στην άριστερή πλευρά», ή «το πεπτικό μου σύστημα δεν λειτουργεί καλά». Και όταν θέλουν να προκαλέσουν το ενδιαφέρον των άλλων, αρχίζουν ν' αρροδιάζουν τις αρρώστειες, από τις οποίες έχουν προσβληθεί από την ημέρα που γεννήθηκαν. Είναι ο μόνος τρόπος, καθώς βλέπετε, για να τρέψουν εις φυγήν τον συνομιλητή τους.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ

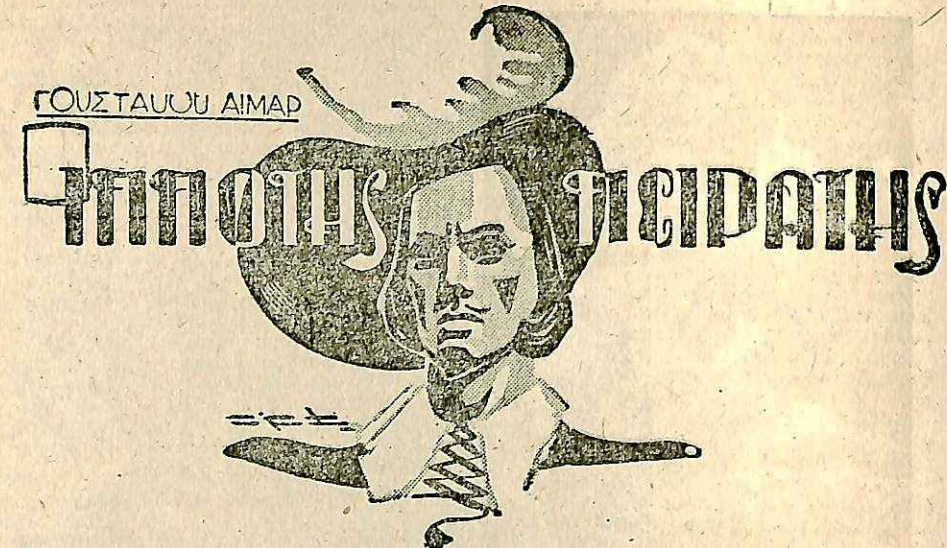
ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ

—Η συνέχεια, εν τη ένστικσει του καλού, είναι ένας ηρωϊσμός επίσης μεγάλος, όπως το άραιοτερο θάρρος.

(Κα Ντὲ Μαιντενόν)

—Η Τέχνη είναι λατρεία.

(Ράσιν)

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΖΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

15ον

Ο ταχυδρόμος αυτός φαίνεται ότι φέρνει στον δούκα την άδεια να εγκατασταθή σε εύκραστερο κλίμα του εσωτερικού. Οι έχθροί του, υποτιμούντες ότι ο δούξ δεν θα έπωφεληθεί απ' αυτή την άδεια, απεφασισαν να αφαιρέσουν το προσώπειον των. Και κατορθώσαν ώστε η διαταγή που φέρνει ο ταχυδρόμος να μην είναι εκείνη που αναμένεται.

—Αλλά τότε; έκαμε ο Κερντοέκ.
—Ο ταχυδρόμος έχει τη θανατηγή να συλλάβη τον δούκα ντελλά Τόρρε και να τον επαναφέρει στην Ισπανία, με την κατηγορία ότι διέπραξε έγκλημα εσχάτης προδοσίας...

—Και ποιο είναι αυτό το έγκλημα; έρώτησε ο Όλωναίος.

—Το ότι ο δούξ διέμενε στον Άγιο Δομίγκο και ότι συνήψε σχέσεις με τους Άδελφούς της Ακτής.

—Αλλά αυτό είναι άτιμία! έφώναξε ο Κερντοέκ.

—Και εγώ το ίδιο νομίζω, είπε ο Όλωναίος. Αυτά λοιπόν είναι τα νέα που είχα ν' σου κάμω γνωστά...

—Και εμείς θα καθίσουμε με σταυρωμένα τα χέρια; έρώτησε ο Κερντοέκ.

—Περιμένα. Έχω το σχέδιό μου. Ο ταχυδρόμος, για να φθάσει στη Βέρα-Κρού, είναι ανάγκη να περάσει απ' εδώ. Δεν έχωμε λοιπόν παρά να περιμένωμε και, όταν θα περάσει, να του πάρωμε τα έγγραφα και...

—...Να τον σκοτώσωμε, συνεπλήρωσε ο Κερντοέκ.

—Καθόλου, είπε ο Όλωναίος. Δεν είναι ανάγκη να χύσωμε το αίμα ενός αδού.

—Αλλά τότε;

—Απλούστατα. Η πρώτη μας πράξις, όταν θα του επιτεθώμε, εινε να του δώσωμε τα μάτια. Έτσι δεν θα είναι δυνατόν να μάς αναγνωρίση. Έπειτα θα τον δώσωμε σφιχτά και θα τον κρύψωμε στο πικνότερο μέρος του δάσους. Θα υποφέρη ίσως λίγο από την πείνα, αλλά αν είναι τυχερός θα κατορθώσει να βγί ζωντανός από εδώ...

—Είσαι βέβαιος ότι ο ταχυδρόμος θα περάσει από δω; έρώτησε ο Κερντοέκ.

—Βεβαίωτατος, απήντησε ο Όλωναίος. Δεν είναι μάλιστα ανάγκη να ανησυχώσωμε καθόλου. Θα περιμένωμε εδώ και θα τον ίδωμε να ξεπροβάλλη απαραιτήτως από έναν από τους δρόμους που καταλήγουν στο σταυροδρόμι. Γι' αυτό ακριβώς σέ έφερα εδώ.

—Και, όσον αφορά τον δούκα, τί σκέπτεσαι να κάμης γι' αυτόν;

—Μα την πίστι μου, δεν έβρω τίποτε άκόμη, απήντησε ο Όλωναίος. Η γνώμη της δουκίσσης εινε ότι ο σύζυγός της δεν πρέπει να μάθη τίποτε για τα παρασκευαζόμενα γεγονότα. Στο τέλος, θα βρεθί στην ανάγκη να συμμορφωθί με τις υποδείξεις μας.

—Την ίδια γνώμη έχει και ο Λαπάντας. Φαίνεται ότι η δουκίσσα γνωρίζει καλά τον άνδρα της.

Τη στιγμή εκείνη, ακούσθηκε θόρυβος δημάτων ανάμεσα στους θάμνους.

Έπειτα από λίγα λεπτά, ένας άνθρωπος κατασκονισμένος και κριθιδρας ένεφανίσθη σε μικρή απόστασι.

Οι δύο σύντροφοι είχαν φέρι τα χέρια στα όπλα τους.

—Αλλά έξεπλάγησαν πολύ, αναγνωρίζοντες στον άνθρωπο που διηυθύνετο προς το μέρος τους τον αρτυνομικό που τους είχε οδηγήσει το ίδιο πρωί έμπρος στον διευθυντή της αστυνομίας.

—Σεινόρες, τους εφώναξε λαχανιασμένος, σάς παρακολουθούν... φύγετε.

—Αδυνατον... είπε ο Όλωναίος. Κανείς δεν εινε δυνατόν να μάς παρακολουθήσει.

—Και όμως συμβαίνει το αντίθετο, απήντησε ο αστυνομικός, αφού βλέπετε ότι είμαι εδώ. Ακούστε με λοιπόν, γιατί δεν έχωμε καθόλου καιρό να χάνωμε. Υποπτευόνται ότι θέλετε να συλλαβέτε τον ταχυδρόμον του Μεξικού. Δέκα άνδρες εστάλησαν για να σάς καταδιώξουν. Έπί κεφαλής αυτών βρίσκεται ο Γκάτο—Μοντέξ, ο προσωπικός έχθρός σας. Προτού παρέλθη ένα τέταρτο της ώρας, θα βρίσκωνται εδώ. Κάμετε τώρα ότι νομίζετε.

—Και τί εινε εκείνο που σάς παρεκίνησε, έρώτησε ο Όλωναίος, ώστε να έλθετε να μάς δώσετε αυτές τις πληροφορίες;

—Θέλω να σάς αποδείξω ότι δεν είμαι άχάριστος. Το πρωί, φεύγοντας από το γραφείο του διευθυντού, αφήσατε διηθεν από άπροσεξία να πείρη κάτω μια δούσκα, ή όποια είμαι βέβαιος ότι προωριζέτο για μένα. Θέλω λοιπόν να σάς αποδείξω ότι δεν είμαι άχάριστος.

—Σε ευχαριστούμε, είπε ο Όλωναίος. Πάρε λοιπόν τις είκοσι πέντε αυτές δούσκες και μην ξεχνάς ότι θα βρή πάντοτε σε μάς δυο καλούς φίλους.

—Αλλά ποιοι είσαστε λοιπόν, έκαμε εκείνος κατάπληκτος, ώστε το χρυσάφι να τρέχη με τόσην άφθονία από τα χέρια σας;

—Λίγο ενδιαφέρει ποιοι είσαστε, είπε ο Όλωναίος. Μας προσφέρατε μια εκδούλευσι, που δεν θα την λησμονήσωμε ποτέ. Φύγετε γρήγορα απ' εδώ. Αν σάς θρουν μαζί μας, είσαστε χαμένοι.

—Έχετε δίκην, σενιόρ, είπε ο αστυνομικός. Χαίρετε... και ο Θεός άς σάς προστατεύη!

Και, χωρίς να περιμένη περισσότερο, ξεφανίσθη πίσω από τους πυκνούς θάμνους.

—Τί θα κάμωμε; έρώτησε τότε ο Κερντοέκ.

—Θα ήπνεύσωμε και πάλι, απήντησε ο Όλωναίος και θα εξακολουθήσωμε ήσυχα το δρόμο μας, σαν να έπηγαίναμε στο Μαυτελίν και θα πάμε πράγματι εκεί αν κατορθώσωμε. Όσο για τον ταχυδρόμο του Μεξικού, ή υπόθεσις αυτή έχάθηκε.

Δεν πρέπει να την σκεπτόμεθα πιά.

Ανέθηκαν πράγματι στα άλογα τους και απέμακρύνθησαν καλπάζοντες.

—Αν μάς επιτεθούν καθ' όδον; έρώτησε ο Κερντοέκ.

—Είμαστε όπλισμένοι και θα άμυνθούμε, απήντησε ο Όλωναίος.

—Και αν ο αριθμός των μάς καταβάλη;

—Θα προσπαθήσωμε να γλυτώσωμε, φεύγοντας ο καθένας προς διαφορετική διεύθυνσι.

—Και πού θα συναντηθώμε;

—Στή σπηλιά. Αν ο ένας από τους δυο μάς συλληφθή, θα ενεργήσωμε σύμφωνα προς τας περιστάσεις.

Είχαν διασχίσει τώρα το δάσος, όταν, ξαφνικά, παρετήρησαν σε μικρή απόστασι πίσω των ένα όμιλο ήππών.

—Προσοχή! έκαμε ο Όλωναίος. Ο έχθρός θαδίζει επί τα ίχνη μας.

—Να τρέξωμε; έρώτησε ο Κερντοέκ.

—Για ποίο λόγο; Έάν το κάμωμε, θα επαυξήσωμε τις υπόνοιές τους. Ας εξακολουθήσωμε το δρόμο μας, σαν να μην συνέβαινε τίποτε, αλλά χωρίς ν' αφήσωμε τα όπλα από τα χέρια μας.

Δεν έπέρασαν όμως παρά ελάχιστα μόνον λεπτά και τότε όλοι εκείνοι οι ήππεις ώρμησαν εναντίον των.

Οι δύο σύντροφοι εκράτησαν τα άλογά τους και έγύρισαν πίσω το κεφάλι.

—Ποιοι είσθε και ποιους ζητάτε; έρώτησε ο Όλωναίος.

—Δεν σάς ενδιαφέρει ποιοι είμαστε, απήντησε ο Μπορντέξ, που εύρισκετο επί κεφαλής της συνοδείας. Σας πληροφορούμε όμως ότι ζητούμε σάς. Έχω ένταλμα συλληψης εναντίον σας και του συντρόφου σας.

—Το ένταλμα αυτό θα εινε από εκείνα που εκδίδονται εύκολα, αλλά που πολύ δύσκολα εκτελούνται, είπε ο Όλωναίος.

—Αλλάστε, δεν βλέπω για ποίο λόγο εξέδωθε αυτό το ένταλμα. Ταξιδεύωμε για τις υποθέσεις μας. Σας παρακαλούμε λοιπόν να μάς αφήσετε ήσυχους να συνεχίσωμε το δρόμο μας.

—Αφήστε τα λόγια, είπε ο Μπορντέξ. Δεν μπορείτε να άμφισβητήσετε την γνησιότητα του έντάλματος το όποιον έχω μαζί μου. Θα εξηγήηθε μόνον με τον εισαγγελέα και, εάν έχετε δίκην, θα αναγνωρίσθη. Λοιπόν, απαντήστε: Θέλετε να παραδοθήτε; Ναί ή όχι;

—Όχι! Και επί πλέον σάς πληροφορώ ότι, αν επιμένετε, θα αντίτάξωμε δία στη δία σας.

—Όπως έπιθυμείτε, είπεν ο άλλος. Για τελευταία φορά, σάς προσκαλώ έν όνόματι του βασιλέως της Ισπανίας να παραδοθήτε!

—Όχι! απήντησαν με μια φωνή οι δύο σύντροφοι. Γυάζοντας τα πιστόλια των.

—Πύρ! έόρρυχθη ο Μπορντέξ.

Οι λησται έπυροβόλησαν, αλλά χωρίς να έπιφέρουν κανέν αποτέλεσμα.

Τούναντιον, οι σφαίρες των δυο αδελφών της Ακτής ύπήρξαν εύστοχώτερες και κατέρριψαν τέσσαρες άνδρες.

Το γεγονός αυτό έπροξένησε κατάπληξι στους άλλους.

Ανέκοψαν λοιπόν το θήμα τους και, παρά τις κραυγές και τις απειλές του Μπορντέξ, παρέμειναν σε απόστασι.

Οι δυο πειραται έβαλαν τα πιστόλια στη θήκη τους και ανέσυραν άμέσως άλλα, που είχαν φροντίσει να τα γεμίσουν εκ των προτέρων.

Αλλά εκείνη τη στιγμή, ο Μπορντέξ έπεσθη μαινόμενος εναντίον των.

Έπηκολούθησε τότε μία τρομερή συμπλοκή.

Ξαφνικά, το άλογο του Όλωναίου κατέπεσε και κατεπλάκωσε το δεξι πόδι του αναβάτου του.

Ο Κερντοέκ έσπηρούνισε το άλογό του και, ανατρέπων τα πόδια μπροστά του, εύρεθηκε κοντά στο φίλο του.

—Φύγε! Φύγε! έφώναξε ο Όλωναίος, χωρίς να λησμονήση και κατ' αυτή την κρίσιμη στιγμή να μιλήση Ισπανικά. Φύγε και προσπάθησε να σωθί. Πρέπει ο ένας από τους δυο μάς τουλάχιστον να παραμείνη ελεύθερος...

—Καλή αντάμωσι, αδελφέ! έφώναξε ο

★ ΜΙΛΑΝΟ: Κάτι πολύ πρωτόκουστο και... άμερικανικότατο συνέβη εδώ κοντά μας την περασμένη έβδομάδα. Μία νεαρά κοπέλλα παρουσιάσθηκε στον σιδηροδρομικό σταθμό του Τραστέβερε κι έρώτησε τον σταθμάρχη: «Θα μου επιτρέψουν να κάμω τους γάμους εδώ μέσα;».

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Μέσα στον σταθμό; Και γιατί;

ΜΙΛΑΝΟ: Ναί, στον σταθμό. Διότι, όπως εξήγησε η νέα στον κατάπληκτο, από την πρωτοφανή αυτήν παράκλησι σταθμάρχη, ο άρραβωνιαστικός της, νεαρός έφεδρος άξιωματικός, είχε κληθή υπό τα όπλα. Έπρόκειτο να νυμφευθών κατά το δεκαπενταύγουστο, αυτό όμως δεν ήταν πιά δυνατόν, γιατί ο νέος έπρεπε να παρουσιασθή άμέσως στο σώμα του. Της έγγραφε λοιπόν και την έπληροφόρησε ότι στις δυο το άπόγευμα θα περνούσε από τον σταθμό του Τραστέβερε με την άλλα άμαξοστοιχία και ότι επιθυμούσε να τελέσουν τον γάμο τους και μετά να συνεχίση το ταξίδι του.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Λοιπόν; Λοιπόν;

ΜΙΛΑΝΟ: Ο σταθμάρχης δρήςε ότι το αίτημα της δεσποινίδος δεν ήταν και τόσο παράλογο, κι έτηλεωρήνη στον παπά της γειτονικής πόλεως. Σε λίγο έφθασε και ή άμαξοστοιχία, της οποίας επέβαινε ο αναμενόμενος μνηστήρ άξιωματικός και ή ιερωτελεστής έγινε στα γραφεία του σταθμού.

★ ΑΓΚΥΡΑ: Σε μια καμώπολι των περιχώρων, πρό ήμερών, έσημειώθη βροχή... άρνιων!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Τί είπατε, τί είπατε; Βροχή άρνιων;

ΑΓΚΥΡΑ: Μάλιστα, Άρ-νιόν! Τέσσερα άρνία έπεσαν από τον ουρανό και οι κάτοικοι που τα ένύταζαν κατάπληκτοι, κατεπλάγησαν άκομη περισσότερο από το γεγονός ότι, την στιγμή της περίεργης αυτής βροχής έπετούσε επάνω από την καμώπολι ένα μεγάλο στρατιωτικό άεροπλάνο...

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Α! Θα είχαν μεθύσει φαίνεται οι άεροπόροι και έκαμαν το έξωφρενικό αυτό άστείο!

ΑΓΚΥΡΑ: Στην αρχή αυτό ένόμισαν τουλάχιστον και οι κάτοικοι, να όμως τί εξακριβώθηκε μετά: Ένα σμήνος άετών είχε άρπάξει περί τα δέκα άρνία, τα όποια κι έσήκωσαν με τα νύχια τους στους αίθρες για να τα μεταφέρουν στις φωλές των. Τη στιγμή που το άεροπλάνο περνούσεν επάνω από την καμώπολι, τα όρνεα έτρόμαξαν και πολλά απ' αυτά έγκατέλειψαν τις λείες των. Έτσι προεκήθη ή βροχή των άρνιων, που έψησαν στην κεντρική πλατεία οι κάτοικοι και τα έφαγαν στην ύγεια των άεροπόρων και... των άετών!

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Η νεαρά ύπηρετρια Έβελιν Πίνκερτον, βέλοντας να αυτοκτονήση, έπεσε από τον 12ο όροφο ενός ουρανοξύστη, αντί όμως να πάθη τίποτε αυτή, έσπευσε στον άλλον κόσμο έναν γρηναίο επιβάτη άνοιχτού ιδιωτικού αυτοκινήτου, επάνω στο όποιον έπεσε ή νέα. Ο γρηναίος Άμερικανός, χτυπημένος από τα παπούτσια της νέας στο κεφάλι, υπέστη διάσεισιν του εγκεφάλου και έξέπνευσε μετά μίαν ώρα.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Και ποιος ήταν ο άτυχος επιβάτης της κοούρας;

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Έδώ ακριβώς έγκειται ή τραγικότης της υποθέσεως. Όπως άπεδείχθη μετά, ήταν ο Σμιθ Πίνκερτον, πατέρας της ύπηρετρίως, σωφέρ ενός βιομηχανίου...

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Κερντοέκ. Θα εκτελέσω την έπιθυμία σου.

Και, λέγοντας αυτά, άδείασε το πιστόλι του επάνω στους λησται που εύρίσκοντο μπροστά του, έσπηρούνισε το άλογό του και έξηφανίσθη ανάμεσα σ' ένα πυκνό σύννεφο σκόνης.

Οι λησται είχαν τόσο τρομάξει, ώστε δεν έσκέφθησαν ούτε να τον καταδιώξουν καν.

—Αλλάστε, ή σύλληψις του Όλωναίου τους είχε στοιχίσει άρκετά ως εκείνη τη στιγμή και δεν ήταν διατεθειμένοι ν' αποτολήσουν μια νέα περιπέτεια.

Από τους δώδεκα που είχαν έπιτεθή αρχικώς, οι έπτά είχαν φονευθή και άλλοι δυο είχαν δαυράτα τραυματισθή.

Ο Μπορντέξ έπροχωρούσε τώρα προς το μέρος του Όλωναίου.

—Είσθε αιχμαλώτους μου, είπε με χαίρεκατον ύφος.

—Και σεις είσθε ένας άνανδρος και ένας έλεεινός ληστής, απήντησε ο νέος, με αίσθημα άποτροπισμού.

Αλλά τους κατάρθωσε να πη τίποτε άλλο. Διότι οι λησται τον έδεσαν και τον έτοποθέτησαν επάνω σ' ένα άλογο.

Δυο ώρες άργότερα, είχε έγκλεισθή σ' ένα καλλι του φρουρίου της Βέρα Κρούς.

Βρισκόμαστε τώρα στην επομένη της ημέρας, κατά την όποιαν ο Όλωναίος είχε συλληφθή κατά τρόπο τόσο δόλιο από τον Μπορντέξ και τους άνδρούς του.

Έπλησίαζε ή δόδη έσπερινή.

Ο δούξ ντελλά Τόρρε συνωμιλούσε στο γραφείο του μ' έναν άνθρωπο, που εστέκετο με σεβασμό μπροστά του.

Ο Ισπανός μεγιστάν ήταν κάτωχρος και έκρατούσε στα χέρια του την έπισταλη που του είχε φέρι ο Πέντρο Γκάρθια.

Από μερικές στιγμές, ή σύζήτησις είχε σταματήσει.

Ο δούξ άνεσώκωσε το κεφάλι και έστήριξε έν έρωτηματικό βλέμμα επί του συνομιλητού του.

—Ωστε, είπε, τα πράγματα έγιναν όπως μου τα άναφέρατε.

—Μάλιστα, αθένετα, απήντησε ο δόν Πέντρο Γκάρθια.

—Αλλά τότε ο άνθρωπος αυτός ενήργησε παρά τον νόμον. Αυτό μοιάζει με ένεδρα.

—Μάλιστα, αθένετα. Αυτή εινε ή γενική γνώμη. Αλλά θα παρατηρήσω στην Έξοχότητά σας ότι βρισκόμαστε στη Βέρα Κρούς, όπου καθένας νομίζει ότι μπορεί να έρμηνεύη τους νομους όπως αυτός θέλει.

—Αυτό εινε αλήθεια, συνεφώνησε ο δούξ κινώντας μελαγχολικά το κεφάλι. Γνωρίζετε λοιπόν αυτό το νέο;

—Μάλιστα, έξοχώτατε. Ήμουν ο πρώτος άνθρωπος που έγνώρισε, όταν άπεβίβασθη στις ακτές μας. Συνεδέχην έν τότε και τον συνετάθησα διότι έπρόσεξα ότι εινε άβδρωπος με καρδιά και γενναία αισθήματα.

—Δεν ήπατήθητε.

—Μόλις χέες το βράδυ, έμαθα τα συμβάντα. Σήμερα το πρωί έπήγα στο φρούριον και, χάρις σε ένα φίλο μου, κατάρθωσα να τον ίδω και να του μιλήσω. Με παρεκάλεσε δέ να σάς φέρω το κλειδί και το γράμμα αυτό. Ένόμισα ότι έπρεπε να δεχθώ την άποστολή που μου άνέθετε...

—Έκαματε πολύ καλά. Έφερθήκατε σαν έντιμος και ειλικρινής άνθρωπος. Αλλά ο νέος αυτός δεν ήταν μόνος. Είχε και έναν σύντροφο. Μήπως συνέβη τίποτε και σ' αυτόν;

—Όχι, δόξα τω Θεώ. Φαίνεται ότι, αφού ήμυνθη όσο μπορούσε περισσότερο, κατάρθωσε να διαφύγη και έκτοτε κατέστη άδύνατον να ανακαλυφθούν τα ίχνη του.

—Τον δυστυχισμένο! έκαμε ο δούξ. Τί θα άπογινή σ' αυτή τη χώρα, όπου όλοι θα του φέρωνται σαν έχθροί;

—Έξοχώτατε, είπε ο δόν Πέντρο Γκάρθια, αν όλοι εινε έχθροί του, εγώ όμως θα παραμείνω φίλος του. Θα τρέξω άμέσως στο Μεξικό και σάς ορκίζομαι ότι θα τον βρω, γιατί γνωρίζω θαυμασία αυτή τη χώρα. Θα τον κρύψω έπειτα σε μέρος ασφαλές, έως ότου κατορθώσω να τον φυγαδεύσω.

—Ορισμένως, δὸν Πέντρο, εἶσθε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, εἶπε ὁ δούξ. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι δῆποτε κάμετε γι' αὐτὸ τὸ νῆα.

Ὁ δούξ ντελλὰ Τόρρε εἶχε σηκώθῃ. Ὁ δὸν Πέντρο Γκάρδια τὸν εὐχαίρησε καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ δούξ κατέπεσε σ' ἓνα καθίσμα, ἀνοίξε τὴν ἐπιστολή, πού ἦταν γραμμένη γαλλικά καὶ ἀρχισε νὰ τὴν διαβάσῃ.

Ἰδού τί περιείχε:

«Ἐξοχώτατε,

Ὅλες μου οἱ προδελφίσεις ἐπληθύνουν. Τὸ δίκτυον μέσῃ στοῦ ὁποῖον θέλουν νὰ σὰς κλείσουν γίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ πυκνόν.

»Χθὲς τὸ πρωτὶ, προσεκλήθην στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, μὲ μεγάλη δὲ δυσκολία κατωρθῶσα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια του.

»Ὁ κομιστὴς τῆς παρουσίας θὰ σὰς διηγῇ πῶς, λίγες ὥρες ἀργότερα, ἔπεσα θύμα μίας ἀτίμου ἐνέδρας.

»Μὲ μεγάλο κίνδυνον τοῦ ἀνθρώπου στὸν ὁποῖον τὸ ἐμπιστεύομαι, σὰς διαδιδάσκω αὐτὸ τὸ γράμμα.

»Φύγετε τὸ συντομώτερον, ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη καιρὸς. Ὁ Κερντοῦκ παρμένει ἀκόμη ἐλεύθερος, ἂν, φυσικά, δὲν ἔχῃ συλληφθῇ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξύ.

»Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀνακοινώσω περισσότερα. Ἀλλά, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ἐξοχώτατε, φύγετε! Σὰς ἱκετεύω, ἂν ὄχι γιὰ νὰ σώσετε τὴν ζωὴ σας, τουλάχιστον γιὰ νὰ προστατεύσετε τὴν κυρία δούκισσα καὶ τὴν δόνα Βισλέττα.

Ὁλωναίος.

Ὁ δούξ ἔσχισε σὲ μικρὰ τεμάχια αὐτὴ τὴν ἐπιστολή καὶ τὰ ἐπέταξε μέσα στοῦ ἀναμμένο τζάκι.

—Εἶχα ἄδικο, ἐπιθύρισε ὁ δούξ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ προέδωκαν καλὰ τὰ γεγονότα. Ὁ νόμος εἶναι ἀνίκανος νὰ μὲ προστατεύσῃ ἐδῶ. Ἐπρεπε ν' ἀκολουθῶσιν τὴ συμβουλή τοῦ Ὁλωναίου, ἀλλὰ τώρα εἶναι πολὺ ἄργα πιά...

Ὁ δούξ ἐβυθίσθη σὲ πένθιμες σκέψεις. Σὲ λίγο ἐφάνηκε τὸν ὑπὸ πτερύ τοῦ κατὸν διέταξε νὰ παρακαλέσῃ τὴν σύζυγον του νὰ ἔλθῃ στοῦ γραφείου του.

Ὁ ὑπὸ πτερύ ἔφυγε ἀμέσως.

Ἀλλά, τὴν ἰδίαν στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε καὶ πάλι καὶ ἓνας ἄλλος ὑπὸ πτερύ ἐνεφανίσθη στοῦ ἀνοιγμά.

—Ἐξοχώτατε, εἶπε, ὁ κύριος πλοίαρχος δὸν Λοὺι ντὲ Πεναράνδα ἐπιθυμῇ νὰ σὰς ἰδῇ. Εἶνε, λέγει, κομιστὴς σημαντικῶν ἐγγράφων καὶ ἐπιφορτισμένος μὲ ἐντολή τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως γιὰ τὴν Ἐξοχότητά σας.

—Ἄς περάσῃ, εἶπεν ὁ δούξ.

Ὁ ἐπισκέπτης ἐμπήκε ἀμέσως καὶ ἐχαίρησε κἀντὸς καὶ ἐδοξία ὑπόκλι-σι.

—Εἶνε ἀλήθεια, κύριε, ἐρώτησε ὁ δούξ, ὅτι εἶσθε ἐπιφορτισμένος μὲ ἐντολὴν ἐκ μέρους τοῦ διοικητοῦ τῆς Βέρα Κρούζ;

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.

—Σὰς προειδοποιῶ, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ, ὅτι ὁποιαδήποτε καὶ νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἐντολή, εἶμαι ἀποφασισμένος ἐκ τῶν προτέρων νὰ συμμορφωθῶ πρὸς αὐτή.

—Ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, ἡ θέσις μου ἀπέναντί σας εἶναι πολὺ λεπτή. Θὰ σὰς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ μὲ διευκολύνετε στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἐντολῆς πού ἔχω λάβει.

—Πάντοτε συμμορφώθην μὲ τὴς διαταγὰς τοῦ βασιλέως μου, ἀπάντησε ὁ δούξ. Μιλήστε, πλοίαρχε.

—Ἀφ'οὗ βρῖσκεσθε στὴ Βέρα Κρούζ, Ἐξοχώτατε, κυκλοφοροῦν στὴν πόλιν φήμες πολὺ ἀνησυχητικὲς εἰς βάρος σας. Λέγουν ἔξωθεν, ὅτι ἡ Ἐξοχότης Σας, περιφρονουμένη τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον τῆς ἀνεπιστεύθη ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς μας, συνελήφθη μὲ τὸς πειρατὰς τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Δομνίκου, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἰσπανικὴ κυριαρχία καὶ νὰ ἀνακηρυχθῇ σὲ ἀνεξάρτητον βασιλεῖα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

42

Η ΠΑΓΙΔΑ

Δαστυνομικὸ στιγμιότυπο

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ταβέρνας «Τὰ δυὸ μυστήρια» στὴν ὁδὸν Πρίγκηπισσας στὸ Παρίσι, ἐγνώριζε τόσο καλὰ τοὺς πελάτες του, ὥστε ἤθελε νὰ πληρώνεται μπροστὰ τὴν ὥρα πού ἔπαιρνε τὴν παραγγελία. Καταλαβαίνετε, λοιπὸν, πόση ἐμπιστοσύνη εἶχε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν χρειάζονται πλεονέκτημα ἐξηγήσεις γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πού ἐσχίζοντο σ' ἐκείνη τὴν ταβέρνα, ἦταν παντὸς εἶδους κακοποιοί, κλέφτες, διαρρήκτες, κλεπταποδόχοι. Ἐκεῖ μέσα ἦταν τὸ στρατηγεῖο τους.

Ἐκεῖνὸ τὸ πρωτὶ, ὁ Λοὺι Λιετέρ, μόλις ἐμπήκε κ' εἶδε τὸν φίλο του, τὸν Μπιμπι—ἢ «Νάντα» ὅπως τὸν ἔλεγαν—πού ἐφάνηκε κ' αὐτὸς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ συνάντησι.

—Ἀπάνω πού σὲ ἤθελε, τοῦ εἶπε. Πρὸκειται νὰ κάνομε ἓνα καλὸ κόλπο, καί, ἂν θελες, μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος κ' ἐ-

σύ. Καὶ μάλιστα δὲν πρόκειται νὰ κοῦρα στής καθέδρῃ, γιατί θὰ σὲ χρησιμοποίησω μὲ μόνο γιὰ καρναῖο. Πρόκειται λοιπὸν νὰ...

Ὁ Λιετέρ ἐσήκωσε τὸ χερί γιὰ νὰ τὸν διακόψῃ.

—Γιὰ στάσου!, τοῦ εἶπε. Προτοῦ συζητήσωμε πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμε. Εἶπες πῶς εἶναι ἓνα μεγάλο κόλπο. Μήπως πρόκειται νὰ «κρυφώσωμε» κανέναν;

Αὐτὸ τὸ ἐνὰ κρυφώσωμε; ἐσήμαινε στὴ γλώσσα τους ἐνὰ σκοτώσωμε καὶ ὁ ἄλλος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους ἀπαντώντας μὲ ἀδιαφορία.

—Δὲν ξέρω, δὲν ἀποκλείεται... Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ τ' ἀποφύγωμε, γιατί εἶμαι σπερτέσσερις.

—Τότε ἄς μὲν. Ἐμένα δὲν μ' ἀρέσουν τέτοιαι ἐπιχειρήσεις. Ἐπρεπε μάλιστα νὰ τὸ ξέρῃς καὶ νὰ μὴ μὲ τὸ προτείνῃς. Ἐγώ, ἀγαπητέ μου, περιορίζομαι στὴν κλεψιά, καὶ δὲν σκοτώνω τὸν κόσμον.

Λέγοντας αὐτὰ, ἀδειασε τὸ ποτήρι πού ἦταν μπροστὰ του καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ ἄλλος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Εἶσαι σωστὸ κουνέλι!, εἶπε. Τρομὸ κρατήθηκες μὲ μὴ λέει καὶ πῆρες δρόμο.

—Ἐχω δουλειά... Πρόκειται ν' ἀλλάξω συνοικία. Ἐξέρις πῶς δουλεύω ἐγώ, δὲν μένω πολλὴν καιρὸν τὸν ἰδιόμορνον, κ' ἐστὶ διατρέχω λιγώτερους κινδύνους νὰ μὲ πιᾶσουν. Τώρα βρῆκα μὴν πολλὴ καλὴ θεοσύλα: γωνία τῆς ὁδοῦ Μπουντέν μὲ τὴν λεωφόρον Κλισύ. Ἡ συνοικία εἶναι ἀριστοκρατική, καὶ τὸ βραδάκι, ἀπὸ τίς πέντε κ' ὅσπερ, πέφτουνε κλεπτοῦριά.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τίς πέντε, ὁ νέος ἔκανε βόλτες στὴν ὁδὸν Μπουντέν καὶ εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα σ' ἓνα πολυτελέστα-

τὸ αὐτοκίνητο, σταματημένο ἀπὸ καιρὸ σιμὰ στὸ πεζοδρόμιον. Ἐφάνον, ἐπλησίασε, ἐβεβαίωθηκε ὅτι δὲν τὸν ἐβλεπε κανεὶς, ἐπῆδησε μέσῃ, ἐκάθισε στὸ βολάν, κ' ἐπροχώρησε ὀλοταχὺς πρὸς τὴν ἀριστερὴ ὁδὸν τοῦ Σηκουάνα.

Ἐπροχώρησε στὸ δρόμο τῆς Ὁρλεάνης, ὅταν τὸν ἐσταμάτησαν μερικοὶ ἀστὺ νομικοὶ πού ζητοῦσαν κάποιον. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ τὰν αὐτὸς ὁ καταζητούμενος, ἀλλὰ ἡ ἀργοπορία ἐκείνη τὸν ἐπείραζε κ' ἔκανε νὰ ξεφύγῃ.

Μὰ δὲν ἐπροχώρησε πολὺ. Ἀκούστηκαν σφυρίγματα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ ἄλλους ἀστυνομικούς, πού τὸν ἀνάγκασαν νὰ σταματήσῃ, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια.

—Δὲν ἔκανα τίποτε, τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορία. Γιατί μὲ σταμάτησατε;

Τοῦ ζήτησαν τὰ χαρτιά του καὶ ἀμέσως ἐκατάλαβαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ἦταν κλεμμένο. Τότε τὸν ὠδήγησαν στὸ πλησιέστερον τμήμα καὶ τὸν παρουσίασαν στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας.

—Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού κλέπτω αὐτοκίνητο, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἓνας ἀπ' αὐτοὺς πού τὸν εἶχαν συλλάβει ἐμπήκε στὸ γραφεῖο, ἐπλησίασε τὸν ἀστυνομὸ καὶ κατὰ τοῦ εἶπε στ' αὐτὸ. Ἐκείνος τινάχθηκε καὶ μετὰ ἐστράφηκε στὸν Λιετέρ:

—Ὡστε ἐσεῖ λοιπὸν, ἔ! τοῦ εἶπε. Καὶ τὸ πῶμα πού βρίσκεται στὸ μπαούλο τοῦ αὐτοκινήτου; Δὲν ξέρεις τίποτα, ἔ; Νὰ σε πληροφωρῶ ἐγώ, λοιπὸν. Εἶνε τὸ πῶμα τοῦ ἐμπόρου πού δολοφονήθηκε χθὲς στὸ Τούρ. Κ' ἐσὺ καθόσουνα καὶ συζητούσες μὲ τὴν ψυχραιμία μου!

Ὁ Λιετέρ ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένος. Ἐπειτα ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐπιμένοντας ὅτι δὲν ξέρει τίποτε γι' αὐτὸν τὸ φόνον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀκούσε.

Μετὰ τρεῖς μῆνες παρουσιάστηκε στὸ κακογυροῦσκειο καὶ καταδικάστηκε σὲ ἐίκοσάτη πρόσκαιρα δεσμά. Καὶ μόνον πολὺ ἀργότερα, ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι ἑνὸς συνενοχοῦ τῶν δολοφόνων, μαθευτικὴ ἡ ἀλήθεια.

Οἱ συμμορίτες, πού τοῦ εἶχαν προτείνει νὰ συνεργασθῶν, δηλαδὴ οἱ πραγματικοὶ δολοφόνου, εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ τραγικὸ αὐτοκίνητο στὸ μέρος ὅπου αὐτὸς τοὺς εἶχε περιγράψει ὅτι κάνει τὰ κόλπα του. Ἐτσι ἐξορτήθηκαν τὸ πῶμα τοῦ θύματος τῶν καὶ τοῦ ἔστησαν μὴν τόσο φοδερὰ πια γιὰ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶν ἔπειτα. Δὲν ἤθελε νὰ βόψῃ τὰ χέρια του σὲ αἷμα.

ΛΕΩΝ ΝΤΑΠ

ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΗΣΑΙΣ

ΤΟ ΜΥΑΛΟΣΑΣ

ΕΧΕΤΕ 6 ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ ΣΤΙΣ 6 ΑΥΤΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1.—Τί σὰς εἶναι ὁ σύζυγος τῆς κόρης τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα σας;
- 2.—Πῶς ὀνομάζεται ὁ χωρὸς στὸν ὁποῖο τρέχουν, γιὰ κούρασι, οἱ σκύλοι;
- 3.—Μεταξὺ μεσημβρίας καὶ μεσονυχτίου πόσες φορές οἱ δείκται ἐνὸς ὥρολογίου εὐρίσκονται σ' εὐθεία γραμμῇ;
- 4.—Τὸ δελφίνι, ὁ κάπρος, ἡ φώκη, ὁ ξιφίας, ἡ φάλαινα εἶναι ψάρια;
- 5.—Πῶς ὀνομαζόταν τὸ πρῶτον παιδί τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας;
- 6.—Ὀνομάστε πέντε πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἀρχίζει ἀπὸ Β.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Θεῖος. 2. Κυνοδρόμιον. 3. Ἐνδεκα φορές. 4. Ὁ κάπρος, ὁ ξιφίας καὶ ἡ φάλαινα εἶναι ψάρια. Τὸ δελφίνι καὶ ἡ φώκη θηλαστικά. 5. Κάιν. 6. Βέρνη, Βρυξέλλαι, Βουκουρεστίον, Βουδαπέστη, Βελιγράδιον.

—Μὴν ἀπατάσθε ἀπὸ τίς πρόσκαιρες ἐπιτυχίας. Τὸ μέλλον ἀνήκει πάντοτε στοὺς συνετοὺς. (Γαμβέτας)

ΒΑΒΟΥΛΩΝΙΑ

Κουδέντες τῆς Σμυρνιάς

ΤΟ ΘΑΜΑ

Ἦταν ἀνήμερα τῆς Ἁγίας Μαρίας. Ἡ Ζαμφὼ ξύπνησε τὸν ἀντρα τῆς.

—Σῆκω, Κωστή, ξημέρωσε πιά! Τί ὥρα, καλέ, θὰ πᾶς στὴ δουλειά!...

—Σήμερα δὲν ἐργαζόμαστε, Ζαμφώ, εἶναι σκόλη.

—Μεγάλη τῆς ἡ χάρις καὶ μεγάλο τ' ὄνομά της, μὰ πότὲς δὲ θυμάμαι νὰ σφάλιξες τὸ μαγαζί

σὰν καὶ σήμερα.

—Ναί, ἔχεις δίκιο, μὰ σήμερα τάχτηκα. Ὑστερα θὰ κατεβῶ στὸν Πειραιά γιὰ μὴν δουλειά.

Σὲ λίγο σηκώθηκε κ' ἔφυγε λέγοντας: —Τὸ μεσημέρι δὲ θάρχω, κ' ἂν τύχῃ κ' ἄργησῃ τὸ βράδυ, μὴ μὲ καρτεράτε. Φάτε καὶ κοιμηθῆτε.

—Καλά.

Μόλις ἔφυγε, ἦρε ἡ Σταματία τοῦ Γκαλιάτσου, μὴν γειτόνισσά της:

—Καλέ, Ζαμφώ μου, ῥάβεις σήμερα, μέρα πούναι;

—Ἐνα ρομπάκι τῆς μικρῆς, Σταματία μου. Τί νὰ κάνω; Πρέπει νὰ τὰ προφταίνῃ κανεὶς οὐλά.

—Ὁ Κωστής πού εἶναι;

—Πάει σὲ δουλειά. Σήμερα εἶναι τὰ μένος καὶ δὲν ἀνοίξε.

Ἡ Σταματία χαμογέλασε καὶ δὲν εἶπε τίποτα, μόνον πῆρε ἓνα πακέτο πού κρατοῦσε κ' ἔφυγε.

—Ὡρα καλή, πᾶν νὰ δῶ κ' ἐγὼ τὸ σπιτικό μου.

Μόλις βῆκε ἔξω, συνήντησε τὴν Μαργετὼ τοῦ Σουρλή.

—Καλέ, πού νὰ στὰ λέω! Ὁ Κωστής τῆς Ζαμφῆς πᾶει στὸ πανηγύρι τῶν Ἁγίας Μαρίας μὲ τὴν Μπουρδανὰ καὶ τὴν κόρη τῆς, κ' ἡ γυναίκα του δὲν ἔχει εἰδῆσι.

—Ἀχου, νὰ τῶξερ ἡ Ζαμφώ! Καλέ, μ' αὐτὲς τίς μάϊσες πᾶει; Ὅα τόνε γυρῶσιν, καλέ, τὸν ἀνθρωπο! Ἦπρεπε νὰ τὸ πῆς, γιατί ἔχει παιδιὰ κ' εἶναι κρίμας!

—Τί λές, καλέ, Μαργετῶ μου! Νὰ τὰ βάλω μ' αὐτὲς τὸν ὀλογοφάσι; Τσοῖ! Ὅα πού φύγουνε ματζὺ πρῶτ' ὥρῃ.

—Ἦδρε! Ὅα πᾶν τ' ἀπόγευμα νὰ προσκυνήσω καὶ μπορεῖ νὰ τσοῖ δῶ. Αὐτὰς πᾶνε σὲ ταβέρνες.

—Ἐγὼ δὲν ἀνεκατεύομαι. Στὸν διαόλου τὸ ταξίδι, οὔτε λάδι, οὔτε ξύδι! Ἦπρεπε κ' αὐτὸς, ἀνθρώπος μὲ παιδιὰ, νύχη γνῶσι.

—Τί λές, καλέ Σταματία; Τσοῖ παρτικουλάρις; Τσοῖ τοσάτιστες!

Μετὰ λίγη ὥρα, ἡ Μαργετῶ πῆγε κ' ἤρε τὴ Ζαμφώ.

—Ζαμφώ μου, καλὴ σου ὥρα. Ἦρξα νὰ σοῦ πῶ, ἂν θές νὰ πᾶμε τὸ βραδυνὸ στὸ πανηγύρι τῶν Ἁγίας Μαρίας, κάθε χρόνον εἶμαι ταμὲν.

—Θέλω νάρχω, μὰ συλλογιέμαι τὰ παιδιὰ. Λεῖπει, κ' ὁ ἀντρας μου.

—Ἐλα γιὰ τὴν χάρις τῆς, θὰ δῆς κόσμο καὶ θάματα, πού θὰ σαστίσῃς. Ἀχ! μάτια μου, ἐλοζώταναι εἶναι. Ἐλα καὶ θὰ κάνῃ τὸ θάμα τῆς καὶ γιὰ σένα, ὅ,τι κ' ἂν τὴν παρακαλέσῃς.

Ἡ Ζαμφώ ἐπείθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ πᾶν ν' ἀνάψῃ ἓνα κεράκι.

Τὸ βραδάκι, ἦρε ἡ Μαργετῶ καὶ τὴν

πῆρε, μπήκανε στ' αὐτοκίνητο τοῦ Ποδονίφτη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τραβήσανε μὲ τὸ τράμ κατὰ τὸ Θηρεῖο.

—Ἀχου κόσμος! Τί ὁμορφιά, καλέ! Πῆγανε, προσκυνήσανε, ἀνάψανε κερί!

—Πρῶτη φορὰ πού ἔρχεσαι, Ζαμφώ μου; Ἐμπα μὲ τὸ δεξί σου ποδάρι, κ' ὅ,τι θές, θὰ σοῦ τὸ φανερώσῃ ἡ χάρις τῆς!

Σὰν ἦβγανε, ὁ κόσμος, τὰ τραγοῦδια, μουσικὲς, ρομβίες, παιδιὰ, πωλητὲς, εἰδὲν σωστὴ πανηγυριώτικη ὄψις, στὸ λόφο.

—Ἐλα νὰ δούμ καὶ τὸν κόσμον, καλέ, εἶπε ἡ Μαργετῶ.

—Πᾶμε κ' εἰν' ὀργά!

—Ἐλα, καὶ μὲν, πού εἶσαι σὰν τὸ φῶλι. Δὲν ξεκολλᾷς ἀπὸ τὸ σπύτι σου.

—Μὰ θὰ πᾶν ὁ ἀντρας μου, κ' ἂν δὲ μὲ βρῇ ἐκεῖ...

—Δὲ θὰ πᾶν νωρὶς ἀπόψε κ' ἔννοια σου.

Τὴν τραβήξε σὲ μὴν ταβέρνα ἐξοχική.

—Θέλω νὰ δῶ ἓναν κουμπάρο μου, νὰ τοῦ πῶ γιὰ κληματοῦλλα, εἶπε ἡ Μαργετῶ. Καλέ, δὲ κόσμος ἐδῶ μέσα! Ἀκου, ἀκού ἓνα τραγοῦδι Σμυρνή, καλέ. Καὶ παινιρίδια, σαντοῦρι καὶ κόζα!

Ἡ Ζαμφώ γύρισε νὰ δῇ, κ' ἔβαλε μὴν φωνή:

—Σκίσε γῆς καὶ δάλε με! Κωστή!!

Ὁ ἀντρας τῆς τραγοῦδοῦσε, ἀκουμπισμένος στὸν ὦμο τῆς κόρης τῆς Μπουρδανῆς, ἐνῶ ἡ μάννα ἔτρωγε μὲ δουλιμὰ ψάρια σαλάτες, μεζέδες. Μπροστὰ τους, μὴν σειρά ἀπὸ μπουκάλια μπύρας ἀδειᾶ.

Ὁ σύζυγος πετάχτηκε ὀρθός:

—Ζαμφώ!

—Ἦρξα νὰ προσκυνήσω τὴν χάρι τῆς, γιατί κ' ἐγὼ ταμὲν ἦμουνα, μὰ δὲν ἦπῃρα ἐγὼ κανέναν. Καβαλλιέρο σὰν τοῦ λόγουν τῆς ἡγά με τὴν Κόνα-Μαργετῶ.

Ἡ Μπουρδανὰ εἶπε:

—Καλέ, τώρα ἦρξε ὁ ἀνθρωπος καὶ τόνε κάλεσα νὰ πῇ μὴν μύτρα. Μὴ χειρότερα!

Ἡ Ζαμφώ, ὅμως, τὰ θυρίστηκε.

—Πᾶμε, Κωστή, κ' ἄλλη φορὰ νὰ σοῦ λείπουνε τὰ πανηγύρια. Αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς, εἶναι γιὰ καὶ μωρομυρμιζέδες!

—Μαρή, στρίγγλα! ξεφώνησε ἡ Μπουρδανὰ.

—Σκάστε, λωλοσφράγιες! φώναξε ἡ Μαργετῶ. Ἡ Ἁγία Μαρὶνα τῶκανε τὸ θάμα τῆς, μωρσὲς! Σὰς ἦγαλε στὴν φορὰ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ θάματα τοῦ Καραμπέτ

ΒΥΣΣΙΝΟ

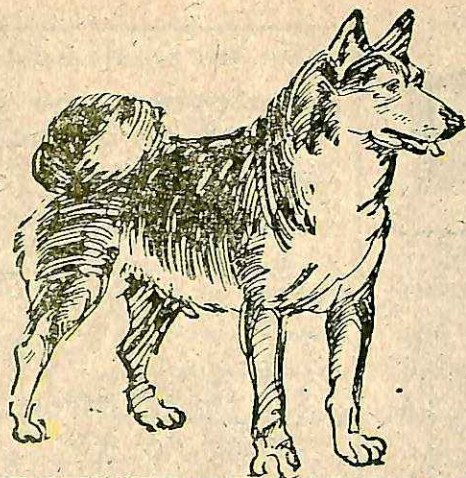
Σήμερα, Τακούι κάλεσε ἰσπίτι νὰ πᾶμε.

Σουρπουίτσα ἀσπρὸς λινὰ ἦβαλε σὰν περιστρίψῃ ἦσαν, ἀμὰ νὰ γκιουζέλ ἀσπρὸ!

—Πᾶμε, Καραμπέτ;

—Πᾶμε, Σουρπουίτσα!

Ἀμὰ ἠφτάσαμε, Τακούι βύσσινον παστρέμενος εἶκε, ζᾶχαρ μέσῃ ἡρῆζε, ἰψημένος νὰ κανῇ.

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

Μιά αληθινή δραματική ιστοριούλα
υπό ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Ο Μπόρερ φαινόταν τρομερά ανήσυχος. Τι είχε λοιπόν; Έκυττούσε με έπιμονη προς το μέρος του γειτονικού μύλου, μουγκρίζοντας και μετά βίας συγκρατιόταν για να μην όρμησει. Έπειτα έγύριζε το όμορφο μαλλιαρό του κεφάλι, σαν να θέλε να πη στον κύριό του: «Έρεεις; κάτι κακό γίνεται εκεί κάτω!... Νά, πάα;»

Μά ο κύριός του τον καθσύχασε μ' ένα χέδι.

— Έλα, έλα, κάθισε ήσυχος! Δεν είμαστε στο σπίτι μας, τό ξέρεις! Ν' ανακατεύσαι σ' ό,τι σ' ενδιαφέρει!

Κι' ο κύριός του—ώνομαζόταν Σερβάν κι' είχε πάρει για δεύτερη φορά τό μετάλλιο στην έκθεσι— ξανάρχισε να ζωγραφίζει σ' αυτή τη γωνιά της τόσο γραφικής κοιλάδος, τη σιλουέττα αυτού του παλαιού νεο-μυλου.

Μά απότομα ο σκύλος έγάγισε κι' ο Σερβάν δέν εξέπλავη και πολύ. Όστόσο τί έπαυσε ο καλός του Μπόρερ; Συνήθως δέν εγαύγιζε σαν ήταν έξω από τό σπίτι του. Ήταν ένας σπουδαίος φυλάκας για τό σπίτι, αλλά σ' όν περιπάτο είχε την ξέγνοιαστη φιλοσοφία του άρνου! Ποτέ δέν ύψωνε τη φωνή, δέν τασκωνόταν με κανέναν ζητιάνο, δέν κυνηγούσε τά πουλερικά.

—Δέν είναι δική μου δουλειά, έδειχνε πώς έλεγε, Έκτός από τον κύριό μου, δέν πρέπει να μ' ενδιαφέρει τίποτε!

Μά ενώ ο ζωγράφος έτελείων τό σχέδιό του, ανατινάζθηκε Μιά κραυγή ακούστηκε από τό μέρος του μύλου, μιά φωνή πεσμένη, παρατεταμένη, βραχνή: σαν κραυγή ενός που σταγγαλιόταν.

Τρομαγμένος, ο Σερβάν έσπριξε τά μολύβια του, έβαλε τό άλμπουμ του στην τάση του κι' έτράβηξε προς τον μύλο για να ιδή.

Ο Μπόρερ έτρεχε μπροστά του, κουνώντας την ουρά του. Τώρα δέν άκούγονταν πιά μιά κραυγή, αλλά δύο, δύο φωνές γεμάτες αγωνία, οι όποιες έδειχναν πώς έκρυβαν όλον τον

άνθρωπινο πόνο.

Ο Σερβάν, έτάχυνε τό θήμα του κι' έφθασε μπουστιά στο μύλο. Είπε μιά πόρτα μισανοιγμένη, έμπηκε κι' έπρόσπεξε έναν άνδρα σκυμμένον σε μιά γωνιά, επάνω σε κάτι.

—Α! έσύ είσαι, μπάρμπα Μπόρέρ! Έκαμε ο ζωγράφος. Τι συμβαίνει;

—Τί συμβαίνει; Έσκώτωσαν την κόρη μου!

—Τή Μαριέττα;

—Ναι, την καυμένη μου τη Μαριέττα.

—Α! Ποιός;

—Δέν ξέρω... Μόλις ήρθα: δέν έπρόφθασα ν' άκούσω πασα μιά φωνή, και τον θόρυβο κάποιου που έφευγε... Δεν είδα τίποτε. Κάποιος κλέφτης! Α-σφαλώς κάποιος που θάθελε να μάς κλέψη...Νά, δ'ήτε...τό ντουλάπι, ενν' ακόμη ανοιχτό...Α! τότος ληστές! Δεν είδατε κανέναν κοντά στο ποτάμι;

—Όχι, κανέναν. Μά στενοχωριέσθε άδίκως μου φαίνεται. Ή κόρη σας δέν πέθανε.

—Από τό στόμα σας και στού Θεού τ' αὐτί!... Μά...για δίητε!

Ο Σερβάν έπλησίασε κι' άνεκάλυψε κοντά στο ντουλάπι, ένα κορμί ματωμένο, τό κορμί της όμορφης Μαριέττας, της τόσο όρσερης και γλυκειάς, μέσα στα είκοσι της χρόνια.

Ήταν ξαπλωμένη στο έδαφος κι' έσπάραζε...

Στό λαιμό, από τό δεξι μέρος, μιά μεγάλη πληγή ήταν ανοιχτή: μιά μαχαίριά της είχε κόψει τις φλέβες.

Ο μυλωνάς είχε γονατίσει μπροστά στην κόρη του, την φιλούσε, την έσφιγγε, σαν να θέλε να συγκρατήσει την ψυχή της που την εγκατέλειπε.

—Α! Μαριέττα! Σέ σκότωσαν λοιπόν; Ποιός; Ποιός; Πές μου τουλάχιστον ποιός, προτού πεθάνης!

Ή Μαριέττα θά άκουσε τά παραύματα, τις παρακλήσεις του πατέρα της. Ξανάνοιξε τά μάτια της, έκίνησε τά χείλη της, σαν ναθέλε να φωνάξη τό όνομα του δολοφόνου.Μά δέν κα τάρβωσε να βγάλη παρά κάποιον άναρθρο ήχο, ενώ τό χέρι της

προσπονούσε να δείξη ότι ο δολοφόνος είχε δραπέτευσει προς μίαν ώρισμένη διεύθυνσι.

Ο ζωγράφος άνασηκώθηκε. —Κύριε Μπόρέρ!—είπε στον μυλωνά—έχω άφίσει τό ποδήλατό μου μπροστά στο ρυάκι. Άν θέλετε, μπορώ να πάω να είδοποιήσω την άστυνομία άμέσως, για να συλλάβη τον ένοχο. Δεν θά έχη άπομακρυνθή ακόμη πολύ. Θέλετε;

—Ναι, ναι, πηγαίνετε! Είδοποιήστε τους χωροφύλακες, έφώναξε ο δύστυχος πατέρας. Κι' είδοποιήστε ακόμη και τον γιατρό Γκαρνιέ που μένει δίπλα άπ' τό ταχυδρομείο. Ό! πρώτα τον γιατρό... Κάνετε γρήγορα κι' ο Θεός να σας τό πληρώση!

Ο γιατρός έτρεξε άμέσως, αλλά προτού φθάση στο μύλο, ή Μαριέττα υπέκυψε στα τραύματά της, χωρίς να προφέρει μιά λέξη. Οι χωροφύλακες έτρεξαν πίσω, έρεύνησαν στούς δρόμους, τό δάσος, συνέλαβαν πέντε άτομα ύποπτα, τσιγγάνους και πλανοδίους πωλητάς, οι όποιοι περιεφέροντο στον τόπο από την ήμερα ενός προσφάτου πανηγυριού.

Όλοι αυτοί όμως οι ξένοι υπερέστησαν τον έαυτό τους και κανείς δέν θέλησε ν' αναγνωρίση ότι ήταν ο δολοφόνος. Είς μάτην έρώτησαν τους γείτονες, τους θσοκούς, τους γεωργούς: καμιά σοβαρή απόδειξις δέν προέκυψε εναντίον ούδενός.

Όστόσο, οι συλληφθέντες έκρατήθηκαν κι' ή είσαγγελία διάταξε άποψίαν, για να φέρουν τους συλληφθέντας εις αντιπαράστασιν με τό πτώμα της Μαριέττας.

Ο Σερβάν τό έμαθε αυτό κι' είχε την περιέργεια να ξανάρθη στο μύλο. Πιστός σύντροφος στούς περιπάτους του ο σκύλος του δέν άκολούθησε.

Και μόλις έφθασαν οι δικασταί, ο Μπόρερ άρχισε να κάνει τυρετώδεις κινήσεις. Έτρεξε, εγαύγισε, έκύτταζε κατά τρόπον περιεργο τους πέντε άνδρες που συνώδευσαν οι χωροφύλακες, τον ένα μετά τον άλλον, προς τό μέρος του μύλου.

Και ξαφνικά, χωρίς να ρίξη ούτε τό συνηθισμένο βλέμμα ύποκοής στον κύριό του, που είχε τό ύφος σαν να ρωτούσε: «Θέλεις; Πές!...», ο Μπόρερ ώρμησε πηδώντας προς τους κρατουμένους. Χωρίς να διστάση τότε, βλέποντας έναν ψηλό με κουρέλια, ήλιοκαμένον σαν να ήταν μιγάς και που είχε στο κεφάλι του σφιγμένο ένα κόκκινο μαντήλι, έπήδησε στα μουτρα του, τον άνοποδογύρισε, και του έχωσε τά δόντια του στο λαιμό.

Έπληθε σύγχυσις μεταξύ των χωροφυλάκων. Ο κουρέλης ούρλιαζε. Ένας άνακριτής διέταξε να διώξουν τό ζώο. Χρειάστηκε να σπάσουν στο ζύλο τον καυμένο τον Μπόρερ για να τον άναγκάσουν ν' άφισή την λεία του.

Ο Σερβάν τον έχάιδεψε στο κεφάλι ενώ έμουρμούριζε: «Καλό μου σκυλάκι!...» Μιά άσυνήθιστη χλωμάδα έχύθηκε στο πρόσωπό του, τά μάτια του είχαν πάρει την έκφρασι του τρόμου, σαν ν' άήξερε τώ ρα,σαν ν'

του είχε καταγγελθή ξαφνικά ο δολοφόνος της Μαριέττας, από έναν άδυσώπητο κατήγορο.

—Αυτός λοιπόν είναι, Μπόρερ μου! Έκαμε σφίγγοντας στο στήθος του τό κεφάλι του πληγωμένου σκύλου, ο όποιος παραπονιόταν επί πολύ για τό ζύλο που του έδωσαν. Αυτός είναι! Είσαι βέβαιος έσύ! Τόν είδες, στο μύλο, την ώρα που έσχεδιάζα! Ξέρεις πώς αυτός ο άνθρωπος έσκότωσε! Είσαι ο μόνος μάρτυς!... Α! καυμένη φίλε μου, γιατί να μην είσαι άνθρωπος, γιατί να μην υπορής να μιλήσης;

—Ε, λοιπόν — έπήγε κι' έρώτησε ο ζωγράφος τον πατέρα της Μαριέττας, όταν έφυγαν όλοι — άνεκάλυψαν τίποτε;

—Δέν πιστεύω. Δεν υπάρχει μάρτυς. Δεν θά μάθω ποτέ τίποτε. Ο φόνος της κόρης μου θά μείνη άτιμώρητος, κύριε Σερβάν!

Ο ζωγράφος έφυγε σκεπτικός. Αυτή ή καυμένη ή Μαριέττα, ή τόσο όμορφη, που προέκυψε τότε, συγκίνησι σε Σ.ποιον την έδωλε, με τά μάτια της που έφαινονταν να ζητούν την εύτυχία, με τό χαμόγελο που σκορπούσε την άνοιξι... σκωτώνει! Την έσκότωσε ένας έλεεινός! Κι' έπειδή μόνος μάρτυς του έγκλήματος ήταν ένας σκύλος, θά έμενε άτιμώρητος; Α, όχι, όχι!

—Κύριε — έπήγε και είπε την έπομένη ο ζωγράφος Σερβάν στον άνακριτή, ο όποιος είχε έπιληφθή της ύποθέσεως— γνωρίζω τον δολοφόνο της Μαριέττας. Είναι ένας αλήτης ψηλός, μελαχροινός, μ' ένα κόκκινο μαγνηλί στο κεφάλι, ο όποιος έμπηκε στο μύλο λίγες στιγμές πρό του έγκλήματος.

—Τόν είδατε; ρώτησε ο άνακριτής.

—Ναι, τον είδα!

—Ζυγίστε καλά τά λόγια σας. Είναι μιά σοβαρή κατηγορία αυτή και σας έξορκίζω στη συνειδήσή σας...

—Εν πλήρει συνειδήσει δολογώ ότι τον είδα — διέκοψε ο καλλιτέχνης χωρίς τον έλάχιστο δισταγμό. Και θά τά έπαναλάβω ένόρκως όπου χρειασθή...

Τρείς μήνες άργότερα, ο δολοφόνος κατεδικάσθη σε ισόβια καταναγκαστικά έργα από τό κακουργιοδικείο.

Είχε όμολογήσει.

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Οί άρχαιοι ύπεδείκνυναν με τά άνθη τις ήμέρες της έβδομάδος, σύμφωνα με τις έποχές:

Τή ν Δευτέρα: Με κρίνο ή καμήλια.

Τή ν Τρίτη: Με καμήλια ή γεράνιον.

Τή ν Τετάρτη: Με μιμόζα ή τριαντάφυλλο.

Τή ν Πέμπτη: Με πασχάλια ή γαρύφαλο.

Τή ν Παρασκευή: Με παπαρούνια ή πολυάνθεμο.

Τό Σάββατο: Με νάρκισσο ή κιτρινονάρκισσο.

Τή ν Κυριακή: Με διολέτα ή λευκοί.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΪΓΝΙΑΣ

Θέλετε να κοιμάσθε ήσυχα;

ΕΝΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

Τέ ζήτημα του ύπνου είναι σημαντικώτατο για την υγεία των ανθρώπων, που παραπονούνται ότι δέν κοιμούνται τη νύχτα. Τώρα ιδίως με τις ζέστες και γενικώτερα με τις αγωνιώδεις στιγμές, που περνά ο κόσμος, στην πολεμική αυτήν περίοδο, ο αριθμός των ανθρώπων αυτών έχει αύξησή σημαντικά.

Αρά γε όμως όσοι παραπονούνται ότι δέν κοιμούνται, μένουν πράγματι όλη τη νύχτα άυπνοι;

Ο δόκτωρ Κλέυσμαν, καθηγητής του Πανεπιστημίου του Σικάγου, σε μιά τελευταία του μελέτη άναφερομένη στο ζήτημα της άϋπνιας, ισχυρίζεται ότι οι περισσότεροι των παραπονιμένων έχουν

την ιδέα ότι δέν κοιμούνται, ενώ πράγματι κοιμούνται. Και τό αποδεικνύει με διάφορα πειράματα, που έκανε επί άσβεστων στην κλινική του.

Και σχετικώς με τον ύπνο γράφει:

—Λέγονται και γράφονται, πολλά πράγματα για την εξασφάλισι δθθεν ενός καλού και άτάραχου ύπνου. Και όμως μπορώ να θεβαιώσω ότι ή θέσις του κρεββατιού, ή σταθερότης του στρώματος, τά ανοιχτά ή κλειστά παράθυρα δέν παίζουν κανένα ρόλο. Τό πάν είναι ζήτημα συνήθειας. Ο καθένας πρέπει να κοιμάται όπως ο ίδιος αισθάνεται καλύτερα. Όποσδήποτε καλόν είναι να έχετε ύπ' όψει τά έξης:

1ον. Τό δωμάτιό σας να είναι έντελώς σκοτεινό και βαρεία παραπετάσματα στα παράθυρα να έμποδίζουν τις ήλιακές ακτίνες να μπαίνουν πρωί-πρωί να σας ξυπνούν. Υστερα συνήθιστε να βουλώνετε τ' αυτιά σας με ειδικά κέρινα πώματα, ώστε οι θόρυβοι του δρόμου να μη σας ένοχλούν. Αυτό τό συνηθίζουν οι καλλιτέχνες όταν πλαγιάσουν άργά.

2ον. Μά κοιμάσθε όκτώ ώρες ή τ' ελάχιστο έξη.

3ον. Να πλαγιάζετε σε άρισμένες πάντοτε ώρες και να ξυπνάτε πάλι σε άρισμένες.

4ον. Να μην πλαγιάζετε ποτέ ενώ πεινάτε, αλλά και να μην τρώτε ακριβώς την ώρα που έτοιμάζεσθε να κοιμηθήτε.

5ον. Να σκεπάζεσθε σε τρόπο, που να μη ζεσταίνεσθε πολύ ούτε να κρυώνετε. Ή πολλή ζέστη έμποδίζει τον ύπνο περισσότερο από τό κρύο. Τό προτιμώτερο είναι να κοιμάσθε μέσα σε κρύο δωμάτιο καλά σκεπασμένοι.

6ον. Όταν πλαγιάζετε, να μην υποβάλλετε στον έαυτό σας την ιδέα ότι δέν κοιμάστε και ότι δέν θά κοιμηθήτε.

7ον. Να πλαγιάζετε όσο τό δυνατόν πιο γυμνός, και ξαπλωμένος στην πλάτη

ή με τό δεξι πλευρό, ποτέ όμως άριστερά.

8ον. Προσπαθήτε να μένετε όσο μπορείτε πιο ακίνητος στο κρεβάτι και να μη σκέπτεσθε άπολύτως τίποτε. Ή πλήρης ακινησία των μελών συνηθίζεται όταν έπιμείνετε επί μερικές βραδιές. Όταν αλλάξετε θέσι στο κρεβάτι σας κάθε πέντε λεπτά, είναι φυσικό να μη κοιμηθήτε.

9ον. Μην έχετε στο νου σας καμμιάν άλλη σκέψη, από την σκέψη ότι πρέπει να κοιμηθήτε. Όποιαδήποτε άλλη εικόνα έρθη στο νου σας, να την διώξετε. Οι περισσότεροι δέν κοιμούνται από την έγνοια του τί πρόκειται να τους συμβή την άλλη μέρα. Βασανίζουν τό μυαλό τους και συνεπώς διώχνουν τον ύπνο τους, με πράγματα που τις περισσότερες φορές δέν πρ α γ μ α τ ο υ ν α ν α κ α λ υ ν ο υ ν τ α τ α γ ε γ ο ν ό τ α τ η ς ή μ έ ρ α ς, τ α σ υ ζ η τ ο υ ν, τ α ά ν α λ ο υ ν κ α ι τ έ τ ε β έ β α ι α ε ι ν ε α δ υ ν α τ ο να τους πάρη ο ύπνος.

10ον. Πρέπει να υποβάλλετε τον έαυτό σας σε πειθαρχία. Να μη σκέπτεσθε τίποτε. Την στιγμή που ξαπλώνετε στο κρεβάτι σας πρέπει να ρίχτε μια αυλαία σε όσα σας συνέβησαν κατά τό διάστημα της ήμέρας. Να παύσουν άπολύτως να σας άπασχολούν.

Μόνον όταν εφαρμόσετε τον παραπά

δεκάλογο, καταλήγει ο καθηγητής Κλέυσμαν, θά κατορθώσετε να κοιμάσθε άτάραχα. Όσον άφορά τά διάφορα ύπνατικά πρέπει να λαμβάνονται μόνον έν έσχάτη ανάγκη, διότι είναι κατά τό πλείστον δηλητήρια. Σας χαρίζουν έναν ήσυχο ύπνο, αλλά την άλλη μέρα ξυπνάτε με τό κεφάλι θερμό και την διανοία θολωμένη. Έπί πλέον ο όργανισμός σας συνηθίζει σ' αυτά και για να επενεργήσουν άναγκαστικά θά αύξησετε τη δόσι τους και θά βάλετε περισσότερο δηλητήριο στον όργανισμό σας.

Όσον λοιπόν παραπονείσθε ότι δέν μπορείτε ή δέν μπορείτε να κοιμηθήτε τη νύχτα, δέν έχετε παρά να άκολουθήσετε τον δεκάλογο του καθηγητού του Πανεπιστημίου του Σικάγου, που, όχι μόνο είναι άπλός στην έφαρμογή του, αλλά και τελείως άόπανος.

Και αν μάλιστα συμβαίνει να διαβάσετε νύχτα, ξαπλωμένος στο κρεβάτι σας, τις στήλες αυτές, άρχιστε από τώρα και... καλή νύχτα σας.

Δ. ΒΕΡΑΝΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

★ Ένα μονάχα ύπάρχει χειρότερο από την έξυπνη γυναίκα: αυτή που θέλει ν' άφ' α' ν' ε' τ' α' ε' ξ' υ' π' ν' η.

★ Άν θέλετε να πείσετε μιά γυναίκα πώς είσαστε ο σπουδαιότερος άνθρωπος του κόσμου, δέν άρκεί να έχετε άνακαλύψει τον ήλεκτρισμό ή να έχετε έφευρεί ένα νέο μοτέρ. Πρέπει να της άποδείξετε ακόμη ότι ξέρετε καλό χορό και ότι είσαστε ο κομψότερος νέος της παρέας.

★ Έχετε ύπ' όψιν σας, ότι καμμιό φορά δέν ύπάρχει τίποτε τό πιο έγώιστικό από την γενναιοδωρία.

★ Τα γαμήλια ταξίδια δέν μετριούνται στο μήκος αλλά στην έντασί τους. Καμιά φορά ένα τέτοιο ταξίδι από την Αθήνα στον Πόρο είχε πολύ πιο ένδιαφέρον από ένα παρόμοιο ταξίδι άπ' την Αθήνα στην Καλλκούτα.

★ Υπάρχουν άνθρωποι που, όταν βρίσκονται στο τρέμ ή τό λεωφορείο αισθάνονται μίαν ιδιαίτερη ευχαρίστησι παραχωρώντας τη θέσι τους σε μιά γυναίκα ή έναν γέροντα. Οι ίδιοι όμως άνθρωποι θά έπιναν όλην την άνθρωπότητα προκειμένου να μπουνε πρώτοι σε μιά βαρκα κατά την διάρκειά ενός ναυαγίου.

★ Τα 90 τοίς εκατόν των καυγάδων θά μπορούσαν ν' άποφευχθούν με λίγη ύπομονη. Άπ' τις ύπολοιπες περιπτώσεις οι 9 τοίς εκατό θ' άπαιτούσαν λίγη ένδυσινάδα και για τό υπόλοιπο ένα τοίς εκατό δέν αξίζει να μαλώνη κανείς.

★ Δεν ύπάρχει χειρότερος κουφός από αυτόν που κάνει πώς άκούει δίχως ν' άκούη τίποτα ποτέ.

★ Ή συζυγική πίστις είναι ένα έλάττωμα τό όποιον πολλοί φοβούνται μήπως τ' άποκτήσουν, αλλά τό όποιον κανείς ποτέ δέν άποκτά.

★ Σκέψεις μιάς φιλάρεσκης: «Για να είμαι τυχερή με τους άνδρες, πρέπει να έχω ώραία και κομψά φορέματα. Για να έχω ώραία και κομψά φορέματα, πρέπει να μου τά χαρίσουν. Για να μου τά χαρίσουν, πρέπει να είμαι τυχερή με τους άνδρες. Κι' έπειτα σου λένε ότι ή ζωή είναι εύκολη!»

★ Ή φιλολογία είναι τό διεθνές σινδριόν των δυσκόλων λέξεων.

★ Ή μουσική είναι οι θόρυβοι που έχουν φοιτήσει σε Πανεπιστήμιο.

★ Τα χρυσόψαρα είναι σαρδέλλες που έχουν πλουτίσει.

★ Να μην είσαι ποτέ άδύνατος με τις ράφτες και άρείλιכות με τους ράφτες.

★ Ή έπέτειος είναι ή ήχώ του χρόνου.

★ Ή ζωγραφική είναι τό μόνο ένοχλητικό πράγμα των Έκθέσεων.

★ Το βέρρος είναι ή τέχνη του να φοβάται κανείς χωρίς να φαίνεται στους άλλους.

★ Ή φίλια είναι μιά όμπρέλλα που έχει τό έλαττωμα να κλείνη μόνη της όταν πιάση βροχή.

★ Ευαίσθητος είναι ο άνθρωπος που έχει την καρδιά στη θέσι της επίδεσμίδος.

★ Γυναίκα με καλή άνατροφή είναι αυτή που όταν βρίσκεται στο τρένο, βάζει τά δάχτυλα στη μύτη μονάχα όταν περνούν από μιά σκοτεινή γαλαρία.

★ Κύριος με καλή άνατροφή είναι μονάχα εκείνος που άκούει είδησεις γνωστές από ένα στομα άγνωστό.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

★ Ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος Ιωσήφ, στα 1868, έπρεσε ύμνα τριών άπατεώνων, που του ήσαν 30 000 φιορίνια με την ύπόσχεσι ότι μπορούσαν να μετατρέψουν τό άσχημ σε χρυσάφι, με μίαν άπλουστατή συνταγή, την ότίαν όμως δέν μπόρεσαν να εφαρμόσουν.

★ Μερικοί έπιστήμονες, προικισμένοι με άρκετή φαντασία, είχαν πη κάποτε πώς άκούσαν μυστηριώδη σήματα προερχόμενα από τον Άρη. Τελευταία

ως όμως έχει έσακριθώ ότι τά σήματα αυτά έχουν έντελώς άλλη προέλευσι, έρχονται δηλαδή από τά ψηλότερα ούράνια στρώματα. Είναι ήλεκτροφόρα μέρια γνωστά με τό όνομα «παράσιτα», που ένοχλούν τόσο πολύ τους κατώτερους ραδιοφώνους.

★ Οι αξιωματικοί του Αμερικανικού στρατού, έκτός από τά γυμνάσια, πρέπει να μάθουν να οδηγούν αυτοκίνητο και άεροπλάνο. Έπίσης πρέπει να ξέρουν στενογραφία και γραφομηχανή.

Μιά σκηνο- δετημένη ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Δραματικό διηγηματάκι

Ο Ρομπέρτ Μόρισον σηκώθηκε απ' τη θέσι του μ' έναν βαθύ ανάστεναχο, έριξε μια ματιά στην κουζίνα και ύστερα έπεσαν τα μάτια του σε κάποιον που ήταν πεσμένος χάμω με σταυρωμένα τα πόδια. Ο Μόρισον ένιωσε, ότι η θέσις αυτή ήταν φυσική για μίαν αυτοκτονία, έφ' όσον βέβαια θα το επέτρεπαν και οι περιστάσεις. Κι' αυτό γιατί το κεφάλι του ανθρώπου εκείνου ήταν χωμένο στον σωλήνα του γκαζιού, που φαίνονταν σαν να αυτοκτόνησε αναπνέοντας γκάζι.

Ύστερα έγλυψε τρεμάνα στον προβάλλοντα κ' απ' εκεί στο δωμάτιο κοινής χρήσεως. Είχε κλείσει επιμελώς τα παραθυρόφυλλα και για τον λόγο αυτόν μπορούσε τώρα ν' ανάψη το φως. Χωρίς τότε να χάζει καιρό, άρχισε να εξαφανίζει όλα τα ίχνη. Δεν έπετρεπετο να βρεθεί τίποτε, που να είχε οποιαδήποτε σχέση μεταξύ αυτού και του Τζωρτζ Μάνιγκ. Και το πακέτο του εμπόρου, το οποίο τον έφερε την δική του διεύθυνση και όχι την διεύθυνση του Μάνιγκ; Τι θα γινόταν; Καίτοι έπρόκειτο περί λάθους, εν τούτοις ο Μόρισον έκρινε σκόπιμον, ότι έπρεπε να το πάρη πίσω του για να μην εκτέλλη σε κινδύνους. Γι' αυτό το έβαλε σε μια καρέκλα, με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα το έπαιρνε τελευταία μαζί του, όταν σε λίγο θα εγκατέλειπε το σπίτι εκείνο.

Κατόπιν θυμήθηκε μερικές επιστολές που είχε στείλει στον Μάνιγκ. Έτρεξε λοιπόν στο γραφείο του Μάνιγκ κι' άνοιξε το συρτάρι μέσα στο οποίο βρήκε τα γράμματά του τυλιγμένα σ' ένα χαρτί και δεμένα με μια κορδέλλα. Τα έμέτρησε και βρέθηκαν εν όλω έξη, όσα δηλαδή είχε στείλει στον Μάνιγκ. Είχε, αλήθεια, μεγάλη τύχη που τα βρήκε όλα και μάλιστα άθικτα, και ευχαριστημένος καθώς ήταν, τα έχωσε με μίαν αστραπιαία κίνηση στην τσέπη του σακκακιού του. Ο Μόρισον, καθώς ήταν γνωστόν, βγαίνοντας τελευταία από τη φυλακή, έπεδόθη πάλι στους εκδισασμούς του και τα γράμματα εκείνα, αν δεν τα έβρισκε ο Μόρισον, μπορεί να του δημιουργούσαν φασαρίες και τρεψιμάτα με τις αστυνομίες!

Ο Μόρισον, ο οποίος για λόγους σκοπιμότητας φορούσε γάντια, είχε σκεφθή άρχικώς, ότι η ζωή του Μάνιγκ ήταν αποτραπημένη αφού έζούσε στη μικρή έκκενη βίλλα και αφού η γυναίκα που τον υπηρετούσε ήταν περασμένης ηλικίας από το ένα μέρος, και από το άλλο μέρος, ύστερα από παραμονή στο σπίτι του επί δύο περίπου ώρες, τον άφησε... έπήγαινε στο χωριό της, που βρισκόταν σε μακρινή απόσταση.

Η ουσία για τον Μόρισον ήταν να μην κάνει κανένα λάθος, ώστε να επιτύχουν οι σκοποί του. Δεν είχε το «άλλοθι», θα ήταν δε καθαρή τρέλα να σκέπτεται να δημιουργήσει χωρίς λόγο ένα τέτοιο. "Αν δεν μπορούσαν ν' αποδείξουν ότι ο θάνατος του Μάνιγκ τον ενδιέφερε, δεν θα χρειαζόταν καν ν' σκεφθή να δημιουργήσει το άλλοθι και κατά συνέπεια να δώσει λόγον των πράξεών του. "Έξω απ' το σπίτι, όπως τουλάχιστον ήταν βέβαιος, δεν υπήρχε κάτι που να μπορούσε να τον επιβουλεύει. Κανείς δεν μπορούσε να υποθέσει άλλο τι παρ' ό,τι στην πραγματικότητα συνέβαινε, ότι δηλαδή μεταξύ των δύο αυτών ανδρών, οι οποίοι ήταν συμμαθηταί στα παιδικά τους χρόνια, είχε επέλθει

κάποια ψυχρότης, η οποία κρατούσε τον ένα μακριά απ' τον άλλον. "Ύστερα, ο μόνος ένας άνθρωπος ευκατάστατος και ευπόληπτος, ενώ ο άλλος, ο Μάνιγκ, ήταν έγκληματίας και καταφρονεμένος απ' την κοινωνία...

Ο Ρομπέρτ Μόρισον μπήκε τώρα στον κοιτώνα, που ήταν έρημος και σχεδόν χωρίς έπιπλα. Έκει μέσα δεν υπήρχε τίποτε που να μπορούσε να δώσει καποιαν νύξη στην αστυνομία. Αφού λοιπόν εξήτασε καλά τον κοιτώνα αυτόν, ξαναγύρισε στο άλλο δωμάτιο. "Αν άφινε εκεί το κλειδί, σκεφτόταν, δεν πείραζε. Άλλα τα ποτήρια και το πακέτο του εμπόρου θα μπορούσαν να τον προδώσουν. "Ένα ποτήρι έδικαιολογείτο ν' αφήση στο τραπέζι, αλλά το άλλο έπρεπε να καθαρισθή και να δαλθθ στην κουζίνα. Και το πρώτο όμως ποτήρι έπρεπε να ξεπλυθθ, γιατί ίσως να είχε υπολείμματα ούσκου. Το ξεπλυνε λοιπόν με μεγάλη προσοχή, αφού άφησε επάνω σ' αυτό άθικτα τα δακτυλικά όποτυπώματα του Μάνιγκ και κατόπιν έχυσε στο ποτήρι μερικές σταγόνες ούσκου κι' έβαλε εκεί κοντά ένα μπουκαλί αδειανό. Εύτυχως ο Μάνιγκ είχε πιη πάρα πολύ και το κεφάλι του ήταν ζαλισμένο. Διαφορετικά θα έδλεπε ότι ο Μόρισον δεν τον είχε χύσει στο ποτήρι του ούσκου, αλλά κάτι άλλο!...

Σε λίγο ο Μόρισον συνέχισε τη δουλειά του για να ξεμπερδέψη και να φύγη. "Έβγαλε τότε απ' την τσέπη του μια κόλλα χαρτί γραμμένο από το ένα μέρος και την έβαλε επάνω στο τραπέζι. "Είμαι εύτυχημα, έλεγε μέσα του, που είχα φυλάξει τον καιρό το χαρτί αυτό με τις λίγες γραμμές του που μου το είχε στείλει κάποτε ο Μάνιγκ. Το χαρτί εκείνο έγραφε τα εξής μεταξύ άλλων:

«Αλήθεια, τώρα πια τα έχω χορτάσει όλα! Θ' αλόκωθήςω άποφασιστικά το δρόμο που θα μου φέρη τη απόλυτρωση, την παντοτεινή ήσυχία και ευτυχία!... Γειά σου για πάντα!...

Τζωρτζ Μάνιγκ».

Ο Μόρισον, φεύγοντας απ' το σπίτι του Μάνιγκ δεν συνήντησε κανέναν στο δρόμο. "Όταν έφθασε στο σπίτι, έχυσε τη ζάχαρη κι' έκαψε το πακέτο και τα έξη γράμματα. Δεν έπαυε ωστόσο να περνάει από το μυαλό του η σκέψις, ότι η αστυνομία θα πηγαίναε μία μέρα σπίτι του και θα τον ρωτούσε άσφαλως για τον θάνατο του Μάνιγκ, γιατί όλοι ήξεραν ότι οι σχέσεις τους ήταν φανερομενικές τουλάχιστον άσφαλως. Αυτός όμως θα έλεγε άπλουστα ότι απέφευγε τον Μάνιγκ, γιατί έδινε

την έντύπωσι παθολογικός νευρικού ανθρώπου, με μία λέξη τρελλού.

Την άλλη μέρα ο Μόρισον εδέχθηκε πράγματι στο σπίτι του την έπίσκεψι ενός αστυνομίου, εις σχετικήν ερώτησιν του οποίου απήντησε ήρεμα:

—Μάλιστα, κ. αστυνόμος, γνωρίζω τον Μάνιγκ, αλλά όχι και τόσο καλά...

—Μα τότε πώς συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα; είπε ο αστυνόμος και του έδειξε ένα μπλε πέτινιο πορτοφόλι που έβγαλε από την τσέπη του. Μήπως τουλάχιστον στον γνωρίζετε, συνέχισε ο αστυνόμος, τίνος είναι το πορτοφόλι αυτό;

Ο Μόρισον έμεινε έμβρόντητος μόλις είδε το πορτοφόλι του στα χέρια του αστυνομικού. "Άρχισε ν' ατμήνι ολόκληρος, ή φωνή του κόπηκε διά μιάς και δεν μπορούσε ν' άρθρώση ούτε λέξη. Η έκπληξις του ήταν φανερή και διερωτόταν πώς βρέθηκε το πορτοφόλι στα χέρια του αστυνομίου. "Απ' την άμνηχανία αυτή τον έβγαλε τότε ο αστυνόμος, ο οποίος του είπε:

—Ο δολοφόνος του παντοπώλη κ. Μπαύλεϋ έδωσε κατά λάθος χθές το βράδυ στον Μάνιγκ ένα πακέτο με ζάχαρη που προωριζόταν για σας. Σήμερα το πρωί θέλησε ο μικρός αυτός να διορθώση το σφάλμα του κι' έτρεξε στο σπίτι του Μάνιγκ. Δυστυχώς, ή πόρτα της κυρίας εισόδου ήταν κλειστή κι' έπειθι στ' αλλεπάλληλα χτυπήματά του δεν απαντούσε κανείς, μπήκε απ' την πίσω είσοδο. Η πόρτα του κήπου ήταν φυσικά άνοιχτή. Καίτοι δε ο μικρός δεν έπετρεπετο να μπή απ' εκεί, τον έκαμε αυτό γιατί είδε στην κουζίνα άναμμένα φώτα. Μόλις λοιπόν έφθασε στην πόρτα της κουζίνας, άφησε μία δυνατή κραυγή τρόμου. Στο πάτωμα βρισκόταν νεκρός ο Μάνιγκ με το κεφάλι χωμένο στον σωλήνα του γκαζιού. Κατατρομαγμένος καθώς ήταν, έπήδησε στο ποδηλάτο του και ήρθε στο τμήμα, όπου μαζί ανέφερε ό,τι είδε. "Όταν κατόπιν βρέθηκε στο δωμάτιο κοινής χρήσεως της βίλλας του Μάνιγκ, την όποιαν έρευνήσαε λεπτομερώς, βρήκα το πορτοφόλι σας αυτό κι' ήρθε σ' εσάς για να ζητήσαε εξηγήσεις. Φαντάσθηκα πρὸς στιγμήν, ότι έπειθι ο Μάνιγκ είναι άνθρωπος με βεδορημένο το ποινικό του παρελθόν θα σας το είχε κλέψει ή θα σας το είχε ληστέψει. Πάντως, ή έντύπωσις μου είναι, κ. Μόρισον, ότι έδώ κάποιον λάκκο έχει ή φάβα!... "Εσείς που λένε ότι είσθε φίλος του, πιστεύετε μήπως ότι ήταν δυνατόν ν' αυτοκτονήση ο Μάνιγκ; Και αν ναι, για ποιόν λόγο;

—Όλα μπορούν να γίνουν στον σημερινό αιώνα, απήντησε δειλά ο Μόρισον που ένιωσε ότι δεν τον είχε υποψιασθή ο αστυνόμος.

—Όραία, είπε τότε ο αστυνόμος, αλλά στο τραπέζι βρέθηκε ένα αδειανό μπουκαλί με ούσκου. Μήπως άραγε αυτοκτόνησε με το πιστό αυτό; "Η μήπως πέθανε από ξαφνική νευρική κατάπτωση;

Ο Μόρισον παρακολούθησε τον αστυνόμο με άνοιχτο το στόμα, χωρίς να μπορεί ν' απαντήση στις ερωτήσεις του. Ο αστυνόμος όμως, για να μην τον παιδεύη περισσότερο, συνέχισε τώρα το κατηγορητήριο:

—Πάντως ένα πράγμα κάνει ιδιαίτερη έντύπωσι. Μήπως άκούσατε ποτέ σας κ. Μόρισον, ότι είναι δυνατόν ποτέ κάποιος—είτε μεθυσμένος, είτε συγχυμένος είναι—να χάση το κεφάλι του σ' έναν σωλήνα γκαζιού, του οποίου οι στρόφιγγες ήταν άνοιχτές και να ξεχάση ότι ο αγωγός του γκαζιού είναι κλειστός, γιατί δεν είχε πληρώσει ο ίδιος τον λογαριασμό του γκαζιού; "Ακούσατε ποτέ ότι, παρ' όλα αυτά, δηλαδή χωρίς ο άνθρωπος αυτός να είσπνέη καθόλου γκάζι, μετέδη στας αίμας νέκρας;

Ο Μόρισον, καταβουρβημένος απ' την κεραυνόβολο άνακάλυψιν του έγκλήματός του, που τόσο άπερίσκεπτα είχε έκτελέσει με την προϋπόθεσι να σκηνοθετήσιν μίαν αυτοκτονία τόσο άτεχνη και έπιπόλαια, έχασε για μία στιγμή τις αισθήσεις του και σοριασμένος με δύναμιν στα πόδια του αστυνομίου!...

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ, ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΟΥ, ΚΑΙ Ν' ΑΔΙΑΦΡΟΝΗΣ, ΣΤΟ ΕΞΕΝΕΚΕ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΙΚΟ ΤΗΣ. "Αποδίδω

ΕΝΑΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ "Ένα κρύμα θάνατος εύμορφος

Μ. ΚΟΝΡΑΝΤ

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται ύπο το ψευδώνυμον ΡΕΑ Ρ. άπαντά εις όσες εκ τών άναγνωστριών μας της εμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο, ζητώντας της συμβουλή της για να βγουν από ένα άβυσσο.

ΒΑΟΥΝΑΝ

Είσαι πολύ,πολύ νέα ακόμη για να σε κατέχη τόσο άπογοήτευσις! "Αν έτυχε να γνωρίσης θάνατα ως τώρα, αυτό δεν θα ή πώς θα έζα κολούθησε να είναι τέτοια ή ζωή σου. Να είσαι βέβαιη πως θάρθη μέρα που θα σου χαμογελάση ή ζωή. "Ο τίτλος της ζωντοκίτρας δεν είναι τόσο τρομερός όσο τον φαντάζεσαι. Για τους λογικούς ανθρώπους, αυτά συμβαίνουν στη ζωή.

Γ. Δ. Ε. Χ.

Το άρθερότερο και το τιμιώτερο που έχεις να κάνης, αγαπητέ μου, είναι ν' αφήσης ήσυχη αυτή τη μικρή, άφου τα συναισθήματα που σε απέρχον κοντά της είναι τόσο ταπεινά. Συλλογίσου πώς αυτό το κορίτσι είναι μόνο στη ζωή, με μία μητέρα μονον. Γιατί να γίνης εδώ άφορη με την βόλως σ' ένα κακό δρόμο; Είσε έγκλημα, σε βεβαιώ! "Αν έχης άδελφή—δεν ξέρω—θα ήθελες να βρισκόταν κανείς και να της φερθή όπως θέλεις να φερθής έσύ σ' αυτό το κορίτσι;

ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

Σε βεβαιώ, μικρούλα μου, πως με συνεκίνησε εξαιρετικά το γράμμα σου γιατί έννοισα μέσα απ' τις γραμμές του ότι είσαι μία φύσις λεπτή κι' αίσθηματική. Καταλαβαίνω πολύ καλά τόν πόνο σου και τέ σε βρίσκω άπλυτα δικαιολογημένη. "Ο φόβος σου μήπως κουρασθή ο αγαπημένος σου δεν είναι δικαιολογημένος, γιατί όταν κανείς άγαπήη πραγματικά, δεν παίζουν ρόλο ούτε οι άποστάσεις ούτε τα εμπόδια. "Αντίθετα, μεγαλύνουν την άγάπη. "Αλλά πώς θέλεις να σου πώ να πάρης μίαν άπόφασι αυτή τη στιγμή, αφού κι' ή σημερινή θέσις εκείνου είναι έκκερμής; "Όσο για το να διατηρής μίαν έπαφή μαζί του, περιόρισον πρὸς το παρόν να του γράφης μόνον έσύ, αν δεν υπάρχει κανείς τρόπος να παίρνης και δικά του γράμματα: "Όταν ή θέσις του θα του επιτρέψη να σε παντρευθή, τότε ν' άναγγείλς στους δικούς σου ότι είναι άποφασισμένη άπωσθήποτε να τον άκολουθήσης.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Τι να σου πώ, μικρούλα μου, έγώ θα σε συμβούλευα ν' άποφασίσης να παντρευθης αυτόν που σου δίνει το πόν, γιατί αυτός φαίνεται πως σ' αγαπά πραγματικά. Είμαι δε βέβαιη πως ή μεγάλη του άγάπη θα συγκινήση και τη δική σου καρδιά μιά μέρα και θα ξεχάσης τον άλλον, ο οποίος κατ' έμέ δεν σε άγαπά αληθινά. "Όταν κανείς άγαπά δεν μπορεί ούτε καν να φαντασθή την άγαπημένη του στην άγκαλιά ενός άλλου. Οι συμβουλές λοιπόν που σου δίνει προδίδουν φίλια, έκτιμηση ίσως, άλλά όχι άγάπη. "Όπως δε καταλαβαίνω, δεν σου είναι άδιάφορος και ο άλλος, γιατί αν σου ήταν άδιάφορος, δεν θα σε έννοιαζε αν υποφέρη ή όχι. Προτίμησε λοιπόν τη δοκιμασμένη άγάπη, γιατί ίσως μετανοήσης μία μέρα.

ΕΝΑΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ, ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΟΥ, ΚΑΙ Ν' ΑΔΙΑΦΡΟΝΗΣ, ΣΤΟ ΕΞΕΝΕΚΕ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΙΚΟ ΤΗΣ. "Αποδίδω

άναξια της άγάπης σου. Τα άλλα όλα δεν σ' ενδιαφέρουν.

ΙΠΠΟΤΗΝ—ΠΕΙΡΑΤΗΝ
Κων/πολιν

"Εάν κι' έσύ σκέπτεσαι να συνδεθής στενότερα μαζί της με σκοπον άντικειμενικό το γάμο, τότε ν' προχωρήσης. "Αλλά ως δεν πρέπει να δημιουργήσης σχέσεις μαζί της, με μόνον σκοπόν να περάσης την ώρα σου. "Αφού ή κοπέλλα αυτή σου έχει θέσει έτσι τα ζητήματα.

ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

"Ικαριαν

"Εγκρίνω άπόλυτα την στάσι σου και σε συμβούλευα να έξακολουθήσης να φέρσαι έτσι. Αν ο νέος αυτός σε άγαπά πραγματικά, θα πρέπει να σ' έκτιμηση περισσότερο και να φθάση εκεί που θέλεις έσύ.

ΠΩΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ
(Σ.Κ.Χ.Ν.)

Μη θέλξης να γίνης άφορη με διαλυθή ένα σπινικό που καλώς ή κακώς ύφίσταται, πολύ περισσότερο μάλιστα αφού υπάρχει και παιδάκι. Είπαι πολύ νέα ακόμη και θα μταρέρης να φτιάξης τη ζωή σου με κάποιον άλλον, έλεύθερον, χωρίς υποχρεώσεις. Φανού μεγαλόφυχη και πνίξε κάθε σου άίσθημα γι' αυτόν τον νέο. Αυτό θα το επιτύχης αν προσπαθήσης να μη δρίσκεσαι σε

συχνή έπαφή μαζί του. "Όταν λείψης έσύ απ' τη μέση ίσως να έπαυέθη ή εύτυχία στο σπίτι αυτό. "Ακούσε με, μικρούλα μου, και δεν θάχης να χάσης

Η ΚΑ ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ - ΚΑΜΑ

Η Γραφολόγος Χ. έλαβε και θα άπαντήση, κατά σειράν καταχωρίσεως, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρις έσπέρης Πέμπτης 25 "Ιουλίου:

Πρόσκοπος του Βόλου, Ι. Α. Β. 672, Μάδ γαρόφαλο, Τζέννη Ν. Σ., "Ακάνθιον Στεφανί, Α. Γ. Ψ., Λουλούδι της Σεβίλλης, Λουίζα, Τρελλή σης να φέρσαι έτσι. Αν ο νέος αυτός σε άγαπά πραγματικά, θα πρέπει να σ' έκτιμηση περισσότερο και να φθάση εκεί που θέλεις έσύ.

Μη θέλξης να γίνης άφορη με διαλυθή ένα σπινικό που καλώς ή κακώς ύφίσταται, πολύ περισσότερο μάλιστα αφού υπάρχει και παιδάκι. Είπαι πολύ νέα ακόμη και θα μταρέρης να φτιάξης τη ζωή σου με κάποιον άλλον, έλεύθερον, χωρίς υποχρεώσεις. Φανού μεγαλόφυχη και πνίξε κάθε σου άίσθημα γι' αυτόν τον νέο. Αυτό θα το επιτύχης αν προσπαθήσης να μη δρίσκεσαι σε

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ 'ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1 Δέκα άποχρώσεις κολακευτικά ή τελενταία λέξις της μόδας στο Παρίσι. Μπορείς να τις έξελέσας από την θυρίδα στον πυθμένα σου κυτίου.

2 Είναι πειό ψιλή και πειό έλαφρά από ότι μπορούσας να το πιστεύατε πριν κι' αυτό γιατί είναι άερισμένη.

3 Νέο έξαιρετο και λεπτό άρωμα. "Έχει άνευς πραγματικά την έντύπωσι πως μορφίζει τα μωρμένα Λουλούδια της μεσοβιοήτης Γαλλίας.

4 Κρυτά όλη την ήμερο γιατί είναι άνακατεμένη με mousse de crème μεθόδως κατενταρισμένη.

5 "Όραό με που δεν χαλά καθόλου. Δεν ύπάρχει πια εκείνο το υψαλιστερό χρώμα. "Ακόμη και με τον ήλιο και τον άέρα και με την έφιδωσις μανει πάντα το ίδιο όμοιο μετ χρώμας.

6 Καινούργια έλκυστική έμφάνισις—μεγάλο μοντέλο—άξιος που ποτέ δεν θα την άφήση κανένα άλλο παρόμοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ
ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ
πριν την άναράσας

ΛΥΤΑΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΟ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΟ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

"Αγριολούλουδο Α. Κ., Μίρκα Κ., Μαύρη Καρδιά Κ. Τ. Σ., Καστανούλα "Ηρακλείου, "Ορφονούλα, "Απογοητευμένη της ζωής, "Ημέρα γυναικς, Χτυπημένη από τη Μοίρα Μ. Π. 26.108.1940, "Αμυαλή 124, "Άγιος 312, Λουλούδι—Νίτσα, Λέλα—"Ηρακλείον, Μπέσσου Ε. Τ., "Ιλάννα Μ. Π., Τρελλός "Ερωτευμένος, "Εγώ, Περιφερειακός, Λυδία Βρανά, Παραπονεμένη Νησιωτοπούλα, Σωτήρια, Συσμένη άγάπη, Λευκή Ε. Μ., Σελάδα του παρελθόντος, Πάφρα 12815, Μεσολογγίτισσα, Γαρβένια, Γιοσεμί, Μικρά "Απογοητευμένη, "Αντάρτης, Μικρή Νίκη 10, "Απελπισμένη Ψυχή, Δυστυχής ύπαρξις Χ.

Η Γραφολόγος Χ. δέν θα άπαντήση στο ψευδώνυμο "Ανδότης Σ. ψ. διότι δεν έσώλεισε το κανονισμένο 5δραχμο και στα ψευδώνυμα "Ηρωική Τσελικοπούλα και Τρελλή Μαθητρίουλα Φ. Β. Κ. διότι έσώλειαν μόνον ανά δύομία δραχμάς.

Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα άπαντήση, κατά σειράν καταχωρίσεως, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρις έσπέρης Πέμπτης 25 "Ιουλίου:

Σολέντα Ζ. Μάρβελ, Λευκό, πρσινον, μπλέ, Ναβάβ, "Αθηνά, Σ. Α. Ο., "Ανθισμένη "Αμυαλιά, Ζουρφίβ 5, Λουλούδι, Τίτικα, "Εντελέξις Μ. Α. Ρ. 21, "Ανίσχη Θεοκίωτα Κ. Α., Νίτσα, Λάκης Κ. Μ., Β. Ι. Α. 133, Δημ. Κ. Σταμ., Γόψα, "Ού. Τ. Κων/λιν, Ε. Π. Κων/πολιν, Νυχτολούλουδο άριθ. 10 "Αγριολούλουδο 555, Μαρσιάντα Χ. Π. 19, "Ετιεννέττα 13, Δ. Μ. Ν. Μ. Σανθή Σεβίδα, Χ. Π. Δυστυχισμένη Καρδιά Πειραδιά, "Απελπισμένη Βέτα, "Αγριοκόριτρο "Ηρακλίου, ΝΑΣ 14—"Αγριολούλουδο Α. Κ., "Μίρκα Κ., Δόκτωρ Κάμα 7, "ΑΒ, ΒΓ, ΓΑ, Μαίη—Μακ—Β.Χ., Πονεμένη Καρδιά Γ. Α., "Αγομελαγχρινή, Μασοκτασίρων Μαρμαύτα, "Αθηνάκη Σφίβ, Λουίζα, Λουλούδι της Σεβίλλης, Περιπλανώμενος 24, "Αμπάρκα, Πληγωμένη στην Καρδιά Κ., "Απελπισμένη στον έρωτα Κ. Π., Πρόσκοποι του Βόλου 1925, Βίλς του Δουνάβεως, "Ιομήνη Κ. Κ., "Ισμήνη Κ. Κ., Κατ. Κοτ., Εύθρου, στο Μπιμπέλο, Εύθρου "Αραπάκι, Μικρή εανθούλα, Λουλούδι της ερήμου, Σ. "Αγριολούλουδο, Πονεμένη Ψυχή, "Αρω, Κόρησα Κίαρα, "Απαισιόδοτος, Μπέτσιν Νταϊβίς, Σύλ, 6α, "Αδελάις Π. Σ., "Αναποφασιστή Β. Κ., Κ. Μ. Μ. Μπέτσιν Νταϊβίς, Μία περίεργη Ν. Μ. σπαφύλη, "Ανθος της Χαβάης, "Ανυ Κ. Μ., Σιγισμάνθη, Χ. Κ. Κ. Φούλη, "Αμυαλή 124, Ψηλορείτης Κρήτης Μουσκός, "Αγρίων, Μ. Τ. Μ. "Επταρχιώτισσα.

Ο δόκτωρ Κάμα δέν θα άπαντήση στα υπό τα ψευδώνυμα: "Κα νίς δεν έννοιςας την καρδιά μου και Μικρούλια Πολυαγαπημένη, διότι δεν έσώλειαν το κανονισμένο 5 δραχμο γραμματόσημο.

ΑΓΙΑ "ΟΗΣΙΑΥΡΟΥ

Κον Τώνη Τσιρμπέριον, "Ανδρον—"Εναντι δεκαδράχμων γραμματόσημον σας άπευτάσαν δύο τέλη. (112 και 113).

Κον Γεώργ. Τσακμάκ, "Αγία Σωτήρια—"Τα αίτια, μενα άναγνώσματα δεν έχουν έκδοθή άς διδλία στην έλληνική Μπαρτίε όμως να προμηθευθώ τα τέλη του "Οησαυρού όπου έχουν δημολογηθή κατά καιρούς.

Καν Μ. Α. Ρ. η. Σ. Μ. έλλάς, ο υ, Λαοαγίτ—"Αμερικής—"Συνάδρση σας άνευάθη δια μίαν έξορηνίαν, ήτοι από 104 μέχρι 129α τεύχους.

Κον Κρίτωνα Κ. Μέρην—"Χαίρομεν ειλικρινά διότι έπέτυχας την έκδοσιν ναυτικού φυλλαδίου. Δεν ξεχνούμε την ύπόσχεσίς μας. "Η σημερινή όμως μπορούσε να την προαγιαστούσαμεν τόσο εύκολα. Πάντως δεν σας ξεχνούμε.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΣΥΝΤΑΞΕΤΕΣ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΤΑΙΑ

Ο καλλωπισμός ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ

Το ωραίο περπάτημα είναι μεγάλο χάρισμα, που δεν το έχουν όλες οι γυναίκες και παίζει μεγάλον ρόλο στην όλη εμφάνισή.

Κουδεντούλες

Υπάρχουν μερικές περιπτώσεις που δυσκολεύεται κανείς να δείξει ψυχραιμία όσο και αν ξέρει πως αυτό θα τον εμβόησεν και τα δικά του πέρα από μια δύσκολη στιγμή της ζωής του. Χωρίς να το θέλει, σκέπτεται όλα δυσάρεστα, έφηρεσται από διάφορες απαισιοδοξίες που τον βασανίζουν και ενώ σκέπτεται λογικά πως πρέπει να επιβληθεί στον εαυτό του για ν' αντιδράσει, εν τούτοις δεν το κατορθώνει.

Αυτές τις στιγμές δλοι τις ζούμε, ποιος λίγο ποιος πολύ και όταν περάσουν, δλοι απευόουμε ν' άναγνο, ρίσωμε πόσο άνόητοι έφανακαμε και όμως τίποτε δεν μάς έμφοδίζει να ξαναρχίσωμε να τυρονοούμε τον εαυτό μας σε μιάν άλλη περίπτωση που θα μάς παρουσιασθή.

Ό,τι και αν μάς πούν οι άλλοι, δεν μπορούν να μάς πείσουν ότι είμαστε παράλογοι, ότι πρέπει να λοικικουβούμε, να ηρεμήσωμε και να μην υπερβάλωμε ένα δυσάρεστο που μάς έτυχε. Μόνο με τη θέληση και την αυθόποηλή θα μπορέσωμε να φέρωμε ένα καλό άποτέλεσμα και άς επαναλαμβάνωμε διαρκώς τις φράσεις: Θα διορθωθώ τον πρ' άγματα. Δεν μπορεί παρά να διορθωθώ. Πρέπει να διορθωθώ. Και αυτό θα περάσει...

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τα καλοκαιρινά ύφασματα είναι πάντοτε έλαφρα και με τα ώραία τους χρώματα θυμίζουν την έποχή των λουλουδιών. Οχι μόνον τα χρώματα άλλα και το στυλισμό τους είναι ανάλογο με την έποχή. Είναι ή έποχή των έκδρομών, των θαλασσίων παιχνιδιών, των κατασκήνωσών. Καθ' ένα από αυτά θέλει το άναλόγο κοστούμι και αν δεν μπορούμε να τα έχωμε όλα, άς έφοδίσωμε τουλάχιστον με τα κυριώτερα.

Το τένις άς φορούμε ένα σόρτ που άδινει ελευθερές τις κινήσεις και μιά μπλούζα, που και τα δυο μπορεί να είναι λινα για να είναι πιο δροσερά. Άλλες προτιμούν τις κοντές κλός φούστες, άλλα το σόρτ είναι κάτι που κολακεύει περισσότερο. Περιττό βέβαια να πούμε πως το σόρτ θέλει νειάτα. Γι' αυτό άς το φορούν οι πολύ νέες, όσο για τις μεγαλύτερες κυρίες, άς προτιμούν τις πλατείες φούστες.

Στις πλός η μόδα παρουσιάζεται πολύ ποικίλη. Βλέπομε φορεατάκια που δεν έχουν διόλου πλάτη και συμπληρώνονται με ένα μολερό που προστατεύει άμέσως τους ευαίσθητους ώμους στο παραμικρό φύσημα του άνεμου. Άλλα σύνολα πολύχρωμα θυμίζουν πολύ Μπαγινιάνες και άποτελούνται άς έπί το πλείστον από κυλότες κόντες και μπουστους έφαρμοσταύς.

Στους όρους τα πρώνα φορού με λινα άνοιχτόχρωμα, τομπράτα, σταμπάτα, δαμβοκάρ με λευκά ή ρός, ή θαλασσία φάντα και τα θρόνα έλανεαρίσθηκαν φορεατά που είναι πολυτελέστατα, άλλα είναι καμμένα με ύφασματα δαμβοκάρ λευκά και άραχνούφαντα.

Τα καπέλλα είναι μάλλον είδος άνυπαρκτον και άντικατεστάθησαν πλήρως από διάφορα τομπράτα δίχτυα και μεταξωτά μονόχρωμα ή φανταζί.

καλεσμένος που θα βρή ένα άκαθαρτο ποτήρι. Αυτά ιδιαίτέρως θέλουν προσοχή, διότι τόσο συχνά μάς παρουσιάζουν ποτήρια που μυρίζουν από αύγο και είναι τόσο άηδές. Μπορεί να μάς κόψη έντελώς την βρεξί και να μάς κόμη να φοβώμαστε κάθε φορά που μάς προσφέρουν ποτήρι με νερό ή κρασί.

Το μενού της εβδομάδας

Δευτέρα: Ντοματί στυπα με ρίζι, μελιτζάνες σαλάτα γαρνιρμένη με έλνες και ντομάτα. Τό βράδυ: Κολοκυθάκια γιαχνί, τυρί, γανιστά χόρτα. Τό βράδυ: Μακαρόνια με τυρί και δούτυρο. Τυρί φέτα.

Τετάρτη: Μελιτζάνες ήμα, έλνες. Τό βράδυ: Σαλάτα πατάτες, ντομάτες, κρεμμυδάκι, έλνες και τηγανιστά κολοκυθάκια. Πέμπτη: Παστιτσιο με κιμά, τυρί. Τό βράδυ: Κροκέτες, πατάτες τηγανιστές.

Παρασκευή: Κολοκυθάκια, ριζίδες, σαλάτα άγγουρονομάτα. Τό βράδυ: Πιλάφι με σάλτσα ντομάτα, φέτα τυρί. Σάββατο: Τυρόπητα, κολοκυθάκια βραστά σαλάτα. Τό βράδυ: Χορτόσουπα, τυρί φέτα. Κυριακή: Μουσακά με πατάτες και κολοκυθάκια, τυρί φέτα. Τό βράδυ: Τό ίδιο, και μιά σαλάτα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

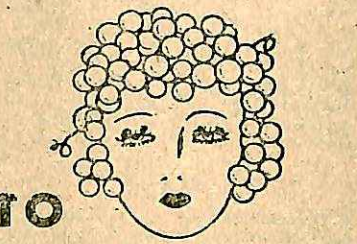
Α. Κ.— Σας άπαντώ. Διαβάστε την σημερινή Κουδεντούλα μου που σας άφορα. Συγκεκριμένα σας συμβουλεύω να κάμετε μιά αίτηση στο 'Υπουργείον Έργασίας έξιςτορώντας την κατάστασή σας. Είμαι βέβαιη ότι θα τύχετε άκροάσεως.

Καίτη η ν. Σ. — Άσφαλώς η κατάσταση της επιδερμίδος σας όφείλεται στην κακή λειτουργία του στομάχου. Πρέπει να ένεργήσθε τακτικά, τρώγοντας πολλά χόρτα, φρούτα και έν άνάγκη παίρνοντας έλαφρά καθαρτικά όπως είναι ή λαζίνη, το σοά των Άλπεων και άλλα. Καμμία κρέμα δεν θα σας άφελήση, άλλα μπορείτε να χρησιμοποιήτε για την μαλακότητα του δέρματος την κρέμα Πόντες ή κρέμας. Τίποτε άλλο δεν μπορώ να σας πω. Μόνον ένας καλός δερματολόγος θα μπορούσε ίσως να σας θεραπεύσει.

μπορείτε για την μαλακότητα του δέρματος την κρέμα Πόντες ή κρέμας. Τίποτε άλλο δεν μπορώ να σας πω. Μόνον ένας καλός δερματολόγος θα μπορούσε ίσως να σας θεραπεύσει.

Απογοητευμένη η ν. Υ. π. ρ. ξ. ν.: Πρώτα άπ' όλα να σας μαλώσω για το άπελπισμένο ύφος σας. Δεν επιτρέπεται στην ήλικία σας να μιλάτε έτσι για πράγμα που θα περάσει. Έκάματε μερικά άστοχα πράγματα, άλλα θα τα θεραπεύσωμε. Πρώτον θ' άφήσετε την επιδερμίδα σας ν' άναπαυθή έντελώς 15 ήμερες. Ούτε ποδός, ούτε ήρεμα, ύστερα θα χρησιμοποιήσετε άγγορόνερ που θα το κάμετε όπας το περιγραφο στον 'Οθισαυρό' (τεύχος 112). Αυτό έπί ένα μήνα χωρίς πουδραν και έπειτα συνεχίζετε με 'Απόντ' της ήμέρας ή αν δεν όρισκετε, μιά καλή βαζελίνη μάρκας Dorin. Θα την σκουπίζετε καλά και θα πουδράρεσθε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.

Μ'αυτή τη φράση χαρακτηρίζουν το 'Ινστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ' έπαφή μ' αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, το 'Ινστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ (Έρμου 42. Τηλ. 22-0-88) δεν έννοεί να ήσυχάση, ούτε να έπαναπαυθή στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του.

Και τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκπλήξεις. Νέα προϊόντα του 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινοδωχες συνθέσεις, που άποτέλουν την τελευταία λέξη της έπιστήμης.

Και τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκπλήξεις. Νέα προϊόντα του 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινοδωχες συνθέσεις, που άποτέλουν την τελευταία λέξη της έπιστήμης.

Ο Ιατρός
ROBERTO S. KANTONIS
είδικός δερματολόγος, δέχεται εις την κλινικήν του, Βερνατέρου 33, Τηλ. 54-807, 10½—1 π.μ. και 5½—8 μ.μ.

Οι Διασκευές

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 106

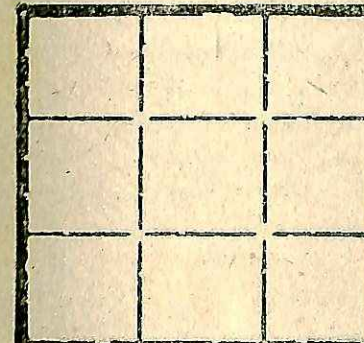
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Έξάρτημα άπαραίτητο σε μιά ζώνη.—Άρχαία Έλληνική, ή όποια έγινε άφορμή μιάς μεγάλης έκτασης.
- 2) Είναι σχεδόν άπαραίτητο σε κάθε γυναίκα σασκίδιο—σήμερα όμως τ' χρησιμοποιούν και πολλοί κύριοι.
- 3) Κόρη του Πιθώας, μητέρα του Θησέα.—Χρονικόν διάστημα.
- 4) Τα μη έχοντα το ίδιο σχήμα ή μέγεθος.—Πόλις της Ν. Ιταλίας πρωτεύουσα όμάνωμου νομού, εις τον μυχόν του όμάνωμου κόλπου.
- 5) Νομισματική μονάδα της Βραζιλίας και της Πορτογαλίας.
- 6) Άνώτατος κληρικός της Δυτικής Έκκλησίας.—Βιβλίον άποτελούν μέρος μεγαλύτερου συγγράμματος.
- 7) Υποδιαίρεσις της δούας των άρχαίων Σπαρτιατών, έχουσα ίδιον ήγέτην.
- 8) Τον χρησιμοποιούν οι χωρικοί ως τροφή των κτηνών (αιτιατική).—Πόλις της Γαλλίας, μέγας έμπορικός λιμν επί του Άτλαντικού.
- 9) Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- 10) Συνδέει πάντοτε φίλους και έρωτευμένους.—Η τελευταία ποσότης οίνου ή άντλουμένη από οινοπόρου έντιου.
- 11) Σημείον στίξεως, έχρησιμοποίηθη άνωτέρω πολλές φορές.—Τό όνομα περιφήμου πολιτικού, ό όποιος έπαίσε μεγάλον ρόλο κατά τον πόλεμον αυτόν, (χωρίς το έπώνυμον).
- 12) Άστυνομικά όργανα κάνουν καμμία έρευναν πρ' άνακάλυψιν συσταρεθέντων τροφίμων.
- 13) Θεατρικό έργον έλαφρότερον της κομωδίας.—Η άρρην μέλισσα μεταφορικά: άνθρωπος όκνηρός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Άρχαία Έλληνική έταίρα, σύζυγος του Περικλέους.
- 2) Η γραμμή στην όποία τελειώνει μιά έκτασις, σύνορον.—Περίοδος της ζωής ή όποια τρομάζει κάθε γυναίκα.
- 3) Μέγα Άσιατικόν κράτος.
- 4) Νήσος του Αιγαίου Πελάγους, εκ των Κυκλάδων.—Ναρός ίππος.

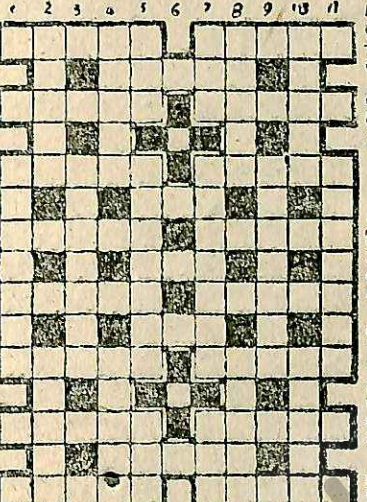
$$9 \times 4 = 24$$

Ένα άπόγευμα, μετά τα γυμνάσια, 24 στρατιώτες είχαν συγκεντρωθή σ' ένα ένίοο γειτονικό διαμερίσμα. Τα τους και έζήτησαν από την έπιλοχία την άδεια να παίξουν χαρτιά. Στην άρχή ο έπιλοχίας άρήθηκε, άγισα, άγισα όμως υπέχάρησε υπό ένα όνομα όρον: να υπάρχουν πάντοτε έννιά άνδρες επί έκαστης πλευράς του τετραγώνου το μεσάσι διαμέρισμα παραμένει φυσικά κενόν.

ΠΡΩΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιά είναι ή πρώτη θέσις της όποιας καταλαμβάνουν οι 24 άνδρες;

ΔΕΥΤΕΡΑ: Μισή ώρα άργότερα, 4 άνδρες φύγουν χωρίς να γίνουν άντιληπτοί από τον έπιλοχία. Πώς τοποθετούνται άμέσως οι 20 που μένουν για να εύρίσκονται πάντα 9 επί κάθε πλευρά;

ΤΡΙΤΗ: Οι 4 στρατιώτες που έφυγαν συναντούν τέσσαρες φίλους των και τους προσκαλούν να έλθουν να παίξουν μαζί τους. Πώς τοποθετούνται για να είναι 9 επί κάθε πλευρά;

ΤΕΤΑΡΤΗ: 4 άλλοι γνώστοί τους έρχονται έντός ολίγου να προστεθούν στον όμιλο. Ποιά θα είναι ή νέα τοποθέτησις συμφώνως προς την έπιθυμία του έπιλοχία;

ΠΕΜΠΤΗ: 4 νέοι φαντάροι, βλέποντας ότι το παιχνίδι ήταν αρκετά ένδιαφέρον ζητούν και αυτοί να λάβουν μέρος. Ποιά θα είναι ό νέος συνδυασμός για να υπάρχουν πάντα τότε 9 επί έκαστης πλευράς;

ΕΚΤΗ: Ο έπιλοχίας σε μιά άπρόσπτη έπίσκεψη παρατηρεί ότι στο παιχνίδι συμμετάσχουν πολλά νέα πρόσωπα. 18 στρατιώτες έγκαταλείπουν τότε το παιχνίδι. Ποιές θέσεις καταλαμβάνουν άμέσως οι ύπόλοιποι;

10 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ποιά είναι ή ήλικία των: Μάργκαρετ Σούλιβαν, Όλβια ντε Χάβιλαντ, Λωρέττα Γιούγκ, Ραίμυ Μίλλαντ, Ντόροθυ Λαμυρ, Φρέντυ Μπαρτόλιου, Ρίτσαρντ Γκρήν, Άνν Σίρλεϊ και Τίνο Ρότσι;
- 2) Ποτέ έγενήθηκε και ποιά είναι ή διεύθυνσις της Ντιόνα Ντάρμπιν;
- 3) Ποιοί είναι οι πρωταγωνισταί του φίλμ 'Αγανία κοριτσιών' που σκηθετίσθη από 'Αλλάς';
- 4) Ποιά είναι μέχρι σήμερα τα φίλμ στα όποια έπαίσε ή Άνν Σίρλεϊν;
- 5) Σε ποιά φίλμ έθαυμάσαμε μέχρι σήμερα την Μισέλ Μοργκάν;
- 6) Ποιός ήταν ό σκηνοθέτης και ποιοί οι πρωταγωνισταί του μεγάλου έλαφους φίλμ 'Μαρία Άντουανέτα';
- 7) Ποιά είναι ή ήλικία των: Ζάν Μυρά, Σπένσερ Τρέζου, Σίρλεϊ Τέμπλ, Βίκτορ Φρανσέν, Ζάν Πιέρ, Όμνόν και Ζωρς Μπρέντ;
- 8) Ποιά είναι το πραγματικό όνομα της Ρενέ Σαιν Συρ;
- 9) Γιατί τα φίλμ άργούν να προβληθούν σ' Αθήνας;
- 10) Ποιά ήταν μέχρι σήμερα τα φίλμ με πρωταγωνίστρια την Ζάρα Λεάντερ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Η Μάργκαρετ Σούλιβαν είναι 28 ετών, ή Όλβια ντε Χάβιλαντ 23, ή Λωρέττα Γιούγκ 28, ή Ραίμυ Μίλλαντ 32, ή Ντόροθυ Λαμυρ 24, ή Φρέντυ Μπαρτόλιου 16, ή Ρίτσαρντ Γκρήν 28, ή Άνν Σίρλεϊ 21, ή Τίνο Ρότσι τέλος είναι 32 ετών.
- 2) Η Ντιόνα Ντάρμπιν έγεννήθη την 4ην Δεκεμβρίου του 1922, ή δε διεύθυνσις της είναι ή ακόλουθη: DEANNA DURBIN
- 3) ο Universal Studios California — U. S. A.
- 4) Πρωταγωνισταί του φίλμ 'Αγανία κοριτσιών' είναι οι έξης: ή Μαρσέλ Σαντάλ, ή Άντρέ Λυγκέ, ή Ζακελίν Ντελντομόν, ή νέα άποκαλύψις του γαλλικού κινηματογράφου Μισελίν Πρέλ, ή μικρούλα Λουίζα Καρλέτι, ή Πιζάνι, ή Μαργκερίτ Μορέν, ή Μίλλυ Μάτις, και άλλοι.
- 5) Σημειώθη ότι ή Μισελίν Πρέλ είναι πραγματική κόρη του Άντρέ Λυγκέ και ότι παρ' όλον ότι έμμενίζεταν για πρώτη φορά σ' ένα άρκετά δύσκολο ρόλο, σημειώνει μεγάλη έπιτυχία.
- 6) Την Άνν Σέρλεϊν την έθαυμάσαμε μέχρι σήμερα στα ακόλουθα φίλμ: α) 'Αλκατράς', β) 'Κολασμένες ψυχές', γ) 'Ο κατακτητής', ('Έρρολ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 103

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΜΠΟΕΜ — ΔΑΝΑΗ. 2) ΕΗΡΟΣ. 3) ΠΛΕΟΝ — ΝΕΦΟΣ. 4) ΚΑΔΗΣ — ΚΩΔΩΝ. 5) ΥΑΝ. 6) ΝΕΡΩΝ — ΘΩΝΩ. 7) ΘΗΣ. 8) ΚΥΑΝΗ — ΣΠΙΤ. 9) ΚΑΙ. 10) ΣΠΑΝΗ — ΑΘΩΝ. 11) ΣΠΟΡΑ — ΕΛΠΙΣ. 12) ΚΑΟΠΗ. 13) ΟΝ. 14) ΤΩΣ — ΙΣΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΥΝΙΚΟΣ. 2) ΠΕΛΑΜ — ΠΕ. 3) ΠΩΝ. 4) ΔΕΡΜΑΤΑ. 5) ΕΞΟΧΗ — ΝΑΡΚΟ. 6) ΜΗΝ — ΣΥΝΘΗΚΗ — ΑΛΣ. 7) ΔΟΝ — ΚΗΦΙΣΙΑ — ΕΠΙ. 8) ΑΣΕΒΩ — ΟΛΛΗΣ. 9) ΔΡΟΣΙΣΤΩ. 10) ΑΠΟΣΩ — ΟΠΙΟΝ. 11) ΝΕΡΙΟΝ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 104

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΜΗΛΟΣ — ΣΙΜΩΝ. 2) ΙΑ. 3) ΠΩΝΙΑ. 4) ΛΕΠΡΑ — ΓΛΑΥΣ. 5) ΜΕΣΙΝΗ. 6) ΝΕΟΣ — ΑΙΑΣ. 7) ΤΑΡΑΓΜΑ. 8) ΔΑΕΝ — ΑΝΙΑ. 9) ΠΑΤΗΣΙΑ. 10) ΑΔΕΙΑ — ΝΤΕ. 11) ΑΛΦΥΡΟΝ. 12) ΑΠΑΤΗ — ΑΓΑΠΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΜΗΛΩΝ — ΑΧΑ-Ι.Α. 2) ΛΕ.

- 3) ΠΟΤΕΡΑ. 4) ΜΑΡΙΑ. 5) ΜΑΡΙΑ. 6) ΜΑΡΙΑ. 7) ΜΑΡΙΑ. 8) ΜΑΡΙΑ. 9) ΜΑΡΙΑ. 10) ΜΑΡΙΑ. 11) ΜΑΡΙΑ. 12) ΜΑΡΙΑ. 13) ΜΑΡΙΑ. 14) ΜΑΡΙΑ. 15) ΜΑΡΙΑ. 16) ΜΑΡΙΑ. 17) ΜΑΡΙΑ. 18) ΜΑΡΙΑ. 19) ΜΑΡΙΑ. 20) ΜΑΡΙΑ. 21) ΜΑΡΙΑ. 22) ΜΑΡΙΑ. 23) ΜΑΡΙΑ. 24) ΜΑΡΙΑ. 25) ΜΑΡΙΑ. 26) ΜΑΡΙΑ. 27) ΜΑΡΙΑ. 28) ΜΑΡΙΑ. 29) ΜΑΡΙΑ. 30) ΜΑΡΙΑ. 31) ΜΑΡΙΑ. 32) ΜΑΡΙΑ. 33) ΜΑΡΙΑ. 34) ΜΑΡΙΑ. 35) ΜΑΡΙΑ. 36) ΜΑΡΙΑ. 37) ΜΑΡΙΑ. 38) ΜΑΡΙΑ. 39) ΜΑΡΙΑ. 40) ΜΑΡΙΑ. 41) ΜΑΡΙΑ. 42) ΜΑΡΙΑ. 43) ΜΑΡΙΑ. 44) ΜΑΡΙΑ. 45) ΜΑΡΙΑ. 46) ΜΑΡΙΑ. 47) ΜΑΡΙΑ. 48) ΜΑΡΙΑ. 49) ΜΑΡΙΑ. 50) ΜΑΡΙΑ. 51) ΜΑΡΙΑ. 52) ΜΑΡΙΑ. 53) ΜΑΡΙΑ. 54) ΜΑΡΙΑ. 55) ΜΑΡΙΑ. 56) ΜΑΡΙΑ. 57) ΜΑΡΙΑ. 58) ΜΑΡΙΑ. 59) ΜΑΡΙΑ. 60) ΜΑΡΙΑ. 61) ΜΑΡΙΑ. 62) ΜΑΡΙΑ. 63) ΜΑΡΙΑ. 64) ΜΑΡΙΑ. 65) ΜΑΡΙΑ. 66) ΜΑΡΙΑ. 67) ΜΑΡΙΑ. 68) ΜΑΡΙΑ. 69) ΜΑΡΙΑ. 70) ΜΑΡΙΑ. 71) ΜΑΡΙΑ. 72) ΜΑΡΙΑ. 73) ΜΑΡΙΑ. 74) ΜΑΡΙΑ. 75) ΜΑΡΙΑ. 76) ΜΑΡΙΑ. 77) ΜΑΡΙΑ. 78) ΜΑΡΙΑ. 79) ΜΑΡΙΑ. 80) ΜΑΡΙΑ. 81) ΜΑΡΙΑ. 82) ΜΑΡΙΑ. 83) ΜΑΡΙΑ. 84) ΜΑΡΙΑ. 85) ΜΑΡΙΑ. 86) ΜΑΡΙΑ. 87) ΜΑΡΙΑ. 88) ΜΑΡΙΑ. 89) ΜΑΡΙΑ. 90) ΜΑΡΙΑ. 91) ΜΑΡΙΑ. 92) ΜΑΡΙΑ. 93) ΜΑΡΙΑ. 94) ΜΑΡΙΑ. 95) ΜΑΡΙΑ. 96) ΜΑΡΙΑ. 97) ΜΑΡΙΑ. 98) ΜΑΡΙΑ. 99) ΜΑΡΙΑ. 100) ΜΑΡΙΑ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Η Μάργκαρετ Σούλιβαν είναι 28 ετών, ή Όλβια ντε Χάβιλαντ 23, ή Λωρέττα Γιούγκ 28, ή Ραίμυ Μίλλαντ 32, ή Ντόροθυ Λαμυρ 24, ή Φρέντυ Μπαρτόλιου 16, ή Ρίτσαρντ Γκρήν 28, ή Άνν Σίρλεϊ 21, ή Τίνο Ρότσι τέλος είναι 32 ετών.
- 2) Η Ντιόνα Ντάρμπιν έγεννήθη την 4ην Δεκεμβρίου του 1922, ή δε διεύθυνσις της είναι ή ακόλουθη: DEANNA DURBIN
- 3) ο Universal Studios California — U. S. A.
- 4) Πρωταγωνισταί του φίλμ 'Αγανία κοριτσιών' είναι οι έξης: ή Μαρσέλ Σαντάλ, ή Άντρέ Λυγκέ, ή Ζακελίν Ντελντομόν, ή νέα άποκαλύψις του γαλλικού κινηματογράφου Μισελίν Πρέλ, ή μικρούλα Λουίζα Καρλέτι, ή Πιζάνι, ή Μαργκερίτ Μορέν, ή Μίλλυ Μάτις, και άλλοι.
- 5) Σημειώθη ότι ή Μισελίν Πρέλ είναι πραγματική κόρη του Άντρέ Λυγκέ και ότι παρ' όλον ότι έμμενίζεταν για πρώτη φορά σ' ένα άρκετά δύσκολο ρόλο, σημειώνει μεγάλη έπιτυχία.
- 6) Την Άνν Σέρλεϊν την έθαυμάσαμε μέχρι σήμερα στα ακόλουθα φίλμ: α) 'Αλκατράς', β) 'Κολασμένες ψυχές', γ) 'Ο κατακτητής', ('Έρρολ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Η Μάργκαρετ Σούλιβαν είναι 28 ετών, ή Όλβια ντε Χάβιλαντ 23, ή Λωρέττα Γιούγκ 28, ή Ραίμυ Μίλλαντ 32, ή Ντόροθυ Λαμυρ 24, ή Φρέντυ Μπαρτόλιου 16, ή Ρίτσαρντ Γκρήν 28, ή Άνν Σίρλεϊ 21, ή Τίνο Ρότσι τέλος είναι 32 ετών.
- 2) Η Ντιόνα Ντάρμπιν έγεννήθη την 4ην Δεκεμβρίου του 1922, ή δε διεύθυνσις της είναι ή ακόλουθη: DEANNA DURBIN
- 3) ο Universal Studios California — U. S. A.
- 4) Πρωταγωνισταί του φίλμ 'Αγανία κοριτσιών' είναι οι έξης: ή Μαρσέλ Σαντάλ, ή Άντρέ Λυγκέ, ή Ζακελίν Ντελντομόν, ή νέα άποκαλύψις του γαλλικού κινηματογράφου Μισελίν Πρέλ, ή μικρούλα Λουίζα Καρλέτι, ή Πιζάνι, ή Μαργκερίτ Μορέν, ή Μίλλυ Μάτις, και άλλοι.
- 5) Σημειώθη ότι ή Μισελίν Πρέλ είναι πραγματική κόρη του Άντρέ Λυγκέ και ότι παρ' όλον ότι έμμενίζεταν για πρώτη φορά σ' ένα άρκετά δύσκολο ρόλο, σημειώνει μεγάλη έπιτυχία.
- 6) Την Άνν Σέρλεϊν την έθαυμάσαμε μέχρι σήμερα στα ακόλουθα φίλμ: α) 'Αλκατράς', β) 'Κολασμένες ψυχές', γ) 'Ο κατακτητής', ('Έρρολ

ζακολαυδ να εγνοα τις διευθύνσεις των Γαλλων ηθοποιών, και λυπούμαι που δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω περισσότερο. Όσον αφορά την επιτολή του Νίνο, θα φροντίσω να την λάβω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

ΕΥΘ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ (Αμαρούσιον).— Ο Νέλσον Έντυ γεννήθηκε στο Πράντον του Ρόντ Άιλντ την 29ην Ιουλίου του 1901, έχει ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια και άναστημα 1.83.

2) Η Νόρμα Σήρερ γεννήθηκε στο Μοντρεάλ του Καναδά την 10ην Αυγούστου του 1904, έχει καστανά μαλλιά, γαλανά μάτια και άναστημα 1.59. Τα τελευταία της φιλμ είναι: «Ρωμαιοί και Ιουλιέττα», «Μαρία Άντουανέττα» και το φιλμ «Φρεντίς» με τον Κλάρκ Γκέμπλ που θα προβληθεί το φθινόπωρο.

3) Τα τελευταία φιλμ της Ζαννέτ Μακντόναλντ είναι τα εξής:

- α) «Ρόζ—Μαρί».
- β) «Ρόζα τ' Απρίλη».
- γ) «Σενορίτα».
- δ) «Ταραντέλλα».
- ε) «Σανασμίγουν τ' αηδόνια».

4) Η Ντιάνα Ντόρμιν γεννήθηκε στο Ουίνιπεγκ του Καναδά την 4ην Δεκεμβρίου του 1922. Έχει καστανά μαλλιά, γαλανά μάτια και άναστημα 1.67. Η βιογραφία της εδημοσιεύθη στο υπ' αριθ. 72 τεύχος μας.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Καλλιτεχνική Ένωσις

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Κάθε βράδυ

Η

ΑΘΗΝΑ

ΤΟΥ 1940

Επιθεώρησης

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ —

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Η ΛΟΥΙΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ

Μουσική: Κ. ΓΙΑΝΝΙΔΗ

Το κομψότερο και πιο πολυτελές θέαμα των Αθηνών

Η

ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 40

Τραγούδι: ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ

Χορογραφία:

ΓΡΙΜΑΝΗ—ΦΛΕΡΥ

Σκηνικός Διάκοσμος: REX

Διευθυντής Ορχήστρας:

Κ. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΡΙΤΗ—ΠΕΜΠΤΗ—ΣΑΒΒΑΤΟ

Λαϊκά Απογευματινά

Καλοκαιρινό Ζεπούνημα

Ι φτηνά! Πολύ πειό φτηνά από φαντάζεσθε, γιατί είναι περιποιημένα και θα τ' αγαπήσετε πιο πολύ άμα τα φορέσετε.

Για το Καλοκαίρι δροσερά, για το ταξίδι, έξοχή, έκδρομες, απαραίτητος συνοδός σας: με τα εσώρουχα και τα νυχτικά ETAM έχετε παντού πιο καλή διάθεση.

ΕΤΑΜ

COMBINAISONS . . . από 895

ΜΥΣΤΙΚΑ 225

LISEUSES 150

ΓΚΡΕΚΑ

Αι επιστολές προς την Γραφολογόν πρέπει να γράφονται έντελως αδέσποτα και χωρίς καμ μίαν προσπάθειαν. Εάν η συμβουλή ζητηθεί διά τρίτον πρόσωπον, δέον επίσης να απαστέλλεται έσωκλειστας και άπόκομα επιστολής τούτου. Αι επιστολές θα άπευθύνονται: α) προς το περιοδικόν «Εθνη», ρός—διά την Γραφολογόν—δός Σαντορόζα 5, Αθήνας.—Πρέπει δέ να συνοδεύονται από γραμματόσημον αξίας δραχ. 5 διά την άπάντησιν.

Όνειρομαγεμένην 15.0.— Είθε χαρακτήρ πολύ δυστροπος. Μεγάλη και παράλογος Ι. σκυρογνωμοσύνη. Ισχυρά ζηλοτυρία και αντίπαλση. Συχνάί προσπάθειαι με το περιβάλλον σας. Είς τόν γάμον σας θα συναντήσετε μερικά εμπόδια. Θα είναι κατόπιν αίσθηματος, με όχι πολύ ήμερον την εξέλιξιν. Ταξίδια δεν βλέπω. Οικονομικήν θα άποκτήσετε. Να προσέχετε την υγείαν σας, που έγκλειει μερικόν κίνδυνον διά το μέλλον. Είς τόν έρωτα δεν εύνοισθε άπολύτως. Προσγειωθείτε περισσότερο εις την πραγματικότητα.

Δ. Π. 501.— Χαρακτήρ θαρραλέος και τοληρός, άλλ' όλίγον ραθυμος. Χρειάζεσθε έξωτερικά κίνητρα διά τας πράξεις σας, διότι σας λείπει ή έσωτερική παρόρμησις. Τα αισθήματά σας άποβαίνουν εις δάρος της εύθυκρίας σας. Σχετική επιπολιδότης. Καλή εξέλιξις άλλ' όχι πολύ ταχεία. Γάμος δροβύνει. Θα είναι κατόπιν αίσθηματος. Η οικονομική σας κατάστασις θα βελτιωθεί σημαντικώς εις το μέλλον. Το σημείωμα παρίδει χαρακτήρα στυφόν, άλλω μεγάλον δύτημον άγάπης και άφοσίωσιν. Μπορείτε να έχετε εμπιστοσύνην εις αυτόν.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. ι. σ. μ. ε. ν. η. υ. π. α. ρ. ζ. ι. ν. Σπάρτην.— Χαρακτήρ πολύ νευρικός. Έχετε θλάψει την υγείαν και περισσότερο την ψυχικήν σας κατάστασιν. Αισθήματα βία, τών όποιων όμως ή διαίτησις στρέφεται εις δάρος σας. Θεωρώ ως άναγκαίαν προϋπόθεσιν της μεταβολής της καταστάσεώς σας την εξέλιξιν τών νουηρών αυτών τάσεων, αί όποιαι σας ώθούν εις την άπελπισίαν και την άπόγνωσιν. Δεν μπορώ να σας γελάσω, λέγοντάς σας ότι προβλέπω αίσθημα για σας. Είτε δύναται όμως μία βελτίωσις άρκετά σημαντική. Πιθανότης γάμου μόνον κατόπιν συνουκασίου. Πάντως όχι συντόμως. Το πράγμα αυτό θα είναι δυνατόν μόνον έφ' όσον διατηρήσετε την ήμερίαν και την γαλήνην σας.

Α. η.—Β. α.—Τ. σ. α. γ. κ.— Αι όνειροπολήσεις σας παρασύρουν και δεν σας άδίνουν να άντικρύσετε την πραγματικότητα όπως είναι. Ψυχική τρυφερότης. Δύναμις στοργής. Σας διακρίνει μία μεγάλη επιπολιδότης, ή όποία θα σας ώθήσει εις πολλὰς άπερίσκεψας. Υγεία όχι πολύ σταθερά. Τα μέχρι τούδε αισθήματά σας ανάξις λόγου. Θα σας συνδούλευα μάλιστα να μη διακινδυνεύετε με τόσην ελαφρότητα την υπόληψιν σας. Διά το πρόσωπον που μοι γράφετε δεν βλέπω τίποτε. Θα άποκατασταθή έξω της Ελλάδος. Είς τόν γάμον σας θα σας οδηγήση μία ειδικαιακή ποιότητις, έντελώς άπρόοπτος. Θα έχετε ύλικήν άνεσιν και θα καταλάβετε καλήν κοινωνικήν θέσιν. Θα κάμετε πολλά ταξίδια. Διά το νόημα κτλ. είναι άρμόδιος ό βόκτωρ Κάμα.

Μ. ι. σ. η. τ. η. ν.— Με φέρνετε εις ένα μεγάλο ψυχικό δίλημμα, διά να

σας άπάντησω με ειλικρίνειαν. Τί θέλετε να προβλέψω; Έχετε περιπλακή εις μίαν υπόθεσιν, από την όποιαν θα δγητε βαρύτατα τραυματισμένη, εάν δέσσια κατορθώσετε να δγητε. Βλέπω και σε σας και στον φίλον σας μίαν μεγάλην ψυχικήν άδυναμίαν. Πού πηγαίνετε; Είτε εύκολο να προχωρήτε χωρίς να σκέπτεσθε. Άλλ' αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει επ' άπειρον. Κάπου θα πρέπει να σταματήσετε. Και ή στιγμή αυτή θα είναι τρικινη, περισσότερο δέ για σας. Κατεστρέψατε δυστυχώς την ζωήν σας χωρίς έλπίδα. Είς τας περιπτώσεις αυτές μία μόνη έλπίς υπάρχει: το θάρρος. Δυστυχώς και αυτό σας λείπει. Άπορείω να κάμω καμμίαν πρόβλεψιν, ή όποία θα σας είνε έλλωστε δυσάρεστος. Σας λέγω μόνον τούτο. Η άγάπη σας και από το ένα μέρος και από το άλλο είναι νουηρά. Μπορείτε να την διατηρήσετε, άλλ' αυτό δεν πρέπει να σας έμποδίση να ζήσετε. Με καταλαβαίνετε; Να ζήσετε. Διαφορετικά, αι συνέπειαι θα είναι πολύ δυσάρεστοι — και μεταχειρίζομαι την ήπιωτέραν έκφρασιν. Εάν θελήσετε μπορείτε ίσως ακόμη να προλάβετε την καταστροφήν.

Δ. ι. π. λ. ο. φ. ο. υ. λ. ι.— Η ζωή σας υπήρξε ως σήμερα άρκετά άστατη και γεμάτη από άνωμαλίας και έμπόδια. Όρισμένα οικονομικά άτυχήματα έπέδρασαν επί της ζωής σας και παρηγορήσαν την κανονικήν εξέλιξιν σας. Δεν πρόκειται τώρα να προσηλωθήτε εις το παρελθόν, άλλω να άποβλέψετε εις το μέλλον. Η ηττοσύνη που προβλέπω στη ζωή σας δεν θα είναι σύντομη, πάντως μπορείτε να είσθε δέσφια δι' αυτήν. Ο γάμος σας θα δροβύνη άκόμη. Δεν σας δίνω πολλὰς έλπίδας διά το πρόσωπον που μοι γράφετε. Όπωσδήποτε, εάν σας είναι δυνατόν, στείλτε μου ένα άπόκομα επιστολήν του. Το ταξίδι σας θα άναβληθή διά λόγους άνεξαρτήτους της θελήσεώς σας. Διόχεσθε σήμερα μίαν δύσκολον καινήν, μετά την όποιαν όλα θα διορθωθούν. Φροντίστε να διατηρήσετε το θάρρος σας και όλα θα καλύτερευουν.

Π. ο. ν. ε. μ. ε. ν. η. ν. Κ. α. ρ. δ. ι. α. Κ. Ε.— Είθε χαρακτήρ πολύ στυφόν και μευφίμορος. Κατέχετε από μίαν τάσιν προς την άπογοήτευσιν και την άπογοήτευσιν που πρέπει να την καταπολεμήσετε. Ο φίλος σας ένδιαφέρεται για σας. Έν τούτοις την περίπτωσιν γάμου δεν την βλέπω άκόμη. Θα μεσολαβήσουν μερικά γεγονότα, που θα σας λιητίσουν πολύ. Ο φίλος σας είναι εύθς και θετικός χαρακτήρ. Ο στα διοδισμός καλώς και δροβύτερον θα διακριθή. Δυστυχώς, σήμερα, αντιμετωπίζετε δυσκολίας, όπως και σεις έλλωστε. Όλα αυτά θα δροβύνουν κάπως να έξομαλυνθούν. Η υγεία σας καλή. Φοβόμαι περισσότερο τα νεύρα σας και δι' αυτό σας συνιστώ να προσέξετε.

Σ. ο. φ. ι. τ. σ. α. ν.— Έδεσαν.— Ο φίλος σας είναι καλός χαρακτήρ και κατέχει από μίαν διάθεσιν έμφυτου ειλικρίνειας. Είς την ζωήν του βλέπω όμως κάποιαν άκαταστασιν, ή όποία θα άποτέλεση εμπόδιον εις την κανονικήν εξέλιξιν του. Ευφραίνεται από καλὰς διαθέσεις άπέναντί σας, την περίπτωσιν όμως γάμου δεν την βλέπω προς το παρόν. Οι δρόμοι σας προχωρούν άσκατά κοντά, χωρίς όμως να σμίγουν άπολύτως. Οικονομική κατάστασις άμετάβλητος. Οικονομική να προωθήσετε τα πράγματα, άλλω με ήρεσιν και χωρίς καμμίαν βίαν, που θα ήμπορούσε να έχη αντίθετα αποτελέσματα.

Μ. ι. κ. ρ. η. ν. η. ι. κ. η. ν. 10.— Ο φίλος σας είναι άσκατά αινιγματικός χαρακτήρ. Δεν υπάρχει κανένα μυστήριον στη ζωή του. Άλλ' είναι από τούς ανθρώπους που δεν έχουν εξακαθαρισμένους άντιλήψεις και που ό έσωτερικός τους κόσμος συγκρούεται συνά με την ποσματικότητα. Επ' πλέον είναι δυστροπος και πολύ ζηλότυπος. Η άγάπη του συγκρούεται με τόν έγωισμόν και την φιλαυτίαν του. Θα χρειασθή μία σοβαρά προσπάθεια εκ μέρους σας, διά να τόν κάμετε να πάση μίαν άπόφασιν. Προς το παρόν το ζήτημα αυτό δεν τόν άπασχολή σοδορώς. Δεν μοι είναι δυνατόν να κάμω καμμίαν άλλην πρόβλεψιν.

Σ. ο. υ. η. ν. Σ. τ. α. τ. ο. υ. ρ. η. ν.

Κάτω Άχαία.— Έχετε πολύ δυστροπον και στυφόν χαρακτήρα. Με το περιβάλλον σας έρχεσθε συχνά σε συγκρούσεις. Δημιουργείτε ζωηρά αντίπαλίας γύρω σας. Όλα αυτά δεν σας επιτρέπουν να προδύσετε και να εξέλιχθητε όπως θα έπρεπε. Αι σχέσεις με την φίλην σας δεν εύρίζονται εις πολύ εύχάριστον σημείον. Δεν κατασβάνετε να της έμπνεύσετε μίαν μεγάλην και δαδαν άγάπην. Δεν βλέπω προς το παρόν περίπτωσιν γάμου. Η υγεία σας θα σας άπασχολήση πολύ εις το μέλλον. Πάντως κίνδυνος διά την ζωήν σας δεν υπάρχει.

Ε. λ. α. τ. ο. ν. τ. η. σ. β. α. γ. γ. ε. λ. ι. α. σ.— Είς την σωματικήν σας διάπλασιν θα επέλθη μία μικρά καθοδότης. Είθε χαρακτήρ άνησυχος και έπιφανειακός. Τάσις προς έπίδειξιν. Είς τας σπουδὰς σας δεν είσθε έπιμελής. Το γεγονός αυτό δεν έχει έπίδρασιν εις όλην την σταδιοδρομίαν. Είθε τύπος όκηρος και χωρίς πρωτοβουλίας. Το χειρότερον είναι ότι δεν έχετε δική σας γνώμη, άλλ' έπηρεάζεσθε από εκείνους τών άλλων. Από την οικογένειαν σας θα εύρετε μεγάλην ύποστήριξιν και προστασίαν. Ο φίλος σας σας άγαπά. Άλλω χρειάζεται μία προσπάθεια εκ μέρους σας, διά να ζωογονήτε την άγάπην του. Περίπτωσις γάμου προς το παρόν δεν υπάρχει.

Ρ. ο. δ. ο.— Είθε καλός χαρακτήρ άλλ' άρκετά πείσμαν και έγωιστικό. Ζηλοτυπεί και μνησικακεί εύκόλως. Θα επιτύχετε εις τας σπουδὰς σας. Θα σας συνιστώσα μάλιστα να τας εξακολουθήσετε, διότι διαδίδω σε σας πιθανότητα πρόδου. Θα συνάψετε δροβύτερον ένα πολύ καλόν γάμον, κατόπιν φλογερών αισθημάτων. Δημιουργείτε συμπάθειαν γύρω σας, χωρίς όμως να τας άναποδοδίδετε. Ο πατέρας σας και ή οικογένειά σας σας άγαπούν. Μην δάσετε κακὰς σκέψεις στο μυαλό σας. Πρέπει όμως να προσπαθήσετε να άντιληφθήτε κατά ποίον τρόπον άντιλαμβάνονται και αυτοί την εύτυχίαν σας. Σας το γράφω αυτό, διότι υπάρχει κίνδυνος να έχετε μελλοντικές εις σύγκρουσιν μαζί των.

Μ. α. ρ. ι. α. ν. Μ. α. ν. τ. α. λ. ε. ν. α. Α. 15.— Χαρακτήρ πείσμαν και βία. Δεν έχετε σταθεράς φίλους. Έχετε την άπαίτησιν να σας άντιλαμβάνονται οι άλλοι, άλλω δεν καταβάλλετε καμμίαν προσπάθειαν, διά να τούς άντιληφθήτε και σεις. Έναλλαγή διαθέσεως. Θα άποκατασταθή κατόπιν αίσθηματος, το όποιον θα σας φέρη εις προσπάθειας προς την οικογένειαν σας. Διά το σημερινόν σας αίσθημα, δεν βλέπω τίποτε το έξιον λόγου. Νομίζω έλλωστε ότι ούτε και εκ μέρους σας είναι σοδορόν. Είς την οικογένειαν σας θα γνωρίσετε μερικάς οικονομικές στενοχωρίας.

Ζ. ω. η. π. ο. υ. σ. δ. υ. ν. ε. ι.— Χαρακτήρ όνειροπόλος και φαντασιόπληκτος. Ζητε εις ένα άλλον κόσμον ή τούλανιστον προσπαθήτε να μεταφέρθετε διά τού ρεμβασμού εις αυτόν. Σας χαρακτηρίζει και το έξαλλον εις όλα. Βαθύς ιδεαλισμός συνδυάζομενος προς έντόνους ψυχικάς έξάρσεις. Μεγάλη δύναμις στοργής. Και πλάι σ' όλα αυτά έλλειψιν κατανοήσεως της πραγματικότητος. Υπό εύχυστέρας συνθήκας, θα μπορούσατε να προδύσετε εις τας γράμματα ή τας τέχνας. Και σήμερα όμως μπορείτε να δρητε εις αυτές μίαν διέξοδον διά την άνίαν σας. Ο φίλος σας είναι περισσότερο θετικός και ισσοροπημένος χαρακτήρ. Σας άγαπά, άλλω δεν πρέπει προς το παρόν να περιμένετε καμμίαν σοδοράν εκδελών εκ μέρους του. Πρέπει να φροντίσετε να προσγειωθείτε περισσότερο, διότι ό στοχαστικός και όνειροπόλος χαρακτήρ σας σας δημιουργεί συγκλίσεις, που δεν έπιδοθούν την θεραπειαν σας. Θα θεραπευθήτε άσφαλώς, άγαπήτη φίλη. Μη μοι ζητήτε τίποτε άλλο αυτή τη στιγμή. Φροντίστε μόνο να γίνετε καλά. Πρέπει να το θελήσετε περισσότερο και να το επιδιώξετε συστηματικώς.

Γ. λ. υ. κ. ε. ι. α. ν. Ό. ν. ε. ι. ρ. ο. π. δ. λ. ο. ν. 14.— Άλλ' είναι προφανές, άγαπήτη μου. Σας άφορά ή άπάντησις τού τεύχους 101. Δεν είναι δυνατόν να συνέβη λάθος.

Μ. α. ρ. ι. α. ν. Ι. λ. δ. ν. α. ν. 2.— Ένας άνθρωπος που έκανε, δ. τ. μοι

γράφετε είναι άνάξις της έκτιμήσεως και της άγάπης σας. Θα μπορούσα να σας πω περισσότερα, αν είχα το σημείωμά του. Πάντως πρόκειται για άνθρωπον με κακά ένστικτα και τού όποιον ή άγάπη είναι καμαρήν περισσότερο από έγωισμόν, παρά από άφοσίωσιν. Σταματήστε έντελως από τόν σκέπτεσθε. Θα μεταμειληθή άσφαλώς διά την πράξιν του, άλλα τίποτε δεν πρέπει να σας έπηρεάση. Ζηστε την ζωήν της νέας και μην διάζεσθε να γνωρίσετε την ζωήν της έρωτευμένης. Είτε το καλύτερον που έχετε να κάμετε.

Μ. α. υ. ρ. ο. ν. Ι. π. ο. τ. η. ν. Π. α. ρ. α. ι.— Χαρακτήρ γεμάτος από άντιθέσεις και ελαττώματα. Πλήρης ψυχική και πνευματική άκαταστασία. Δεν επιδιώξετε τίποτε με σοδορότητα και συνήθως έγκαταλείπετε τα πάντα στη μέση. Η φαντασία σας σας παραπλανά εις μυστηρία, δεις όνειροπολήσεις, που θα ήσαν όπολύτως καταδικαστέαι, εάν δεν είχατε ως δικαιολογητικόν το νεαρόν της ηλικίας σας. Φιλία και αίσθημα άσφαθη. Φλέγεσθε από τόν πόθον να κάμετε κάτι. Άλλω, πιστέψτε με, ό δρόμος που ακολουθείτε είναι ό χειρότερος.

Τ. ρ. ε. λ. λ. ο. φ. λ. ε. ρ. τ.— Εύθε και καλός χαρακτήρ. Πλούσια αισθηματική διάθεσις, άλλω πολύ επιπολιδία. Η μονία της επιδιώξεως σκοτώνει τα αισθήματά σας, γιατί σας κάνουν να προσπαθήτε να τα παραστήσετε έντελως διασορετικά από δ. τ. ι. ε. ν. Οικονομικός θα εύνοηθήτε άρκετά εις το μέλλον. Θα έχετε πολλὰ και πρόωρα αισθημάτων. Γάμος δροβύτερον. Θα είναι έξ έρωτος. Άρκετά εύτυχής. Είς θετικές επιπτώσεις. Ταξίδια δεν βλέπω σοδορά. Θα επιτύχετε. Δημιουργείτε συμπάθειαν γύρω σας, διότι έχετε το χάρισμα μίας φυσικής γοητείας.

Νο 19337.— Ο πόνος σας είναι κατά μέγα μέρος άδικαιολόγητος και προέρχεται από το γεγονός ότι άποδίδετε μεγάλην σημασίαν εις τας λεπτομερείας και λεπτολογείας τα πάντα. Ο φίλος σας είναι πολύ καλός χαρακτήρ, ήμερος, θετικός και άποφασιστικός. Είς την έργασίαν του θα έχη πολύ καλήν και σχετική ταχείαν εξέλιξιν. Δημιουργεί γύρω του συμπάθειαν, αί όποιαι θα τόν βοηθήσουν πολύ διά να άνέλθη. Προσέξτε όμως διότι έχει άρκετά έντονον την αίσθησιν του συμφέροντος και δεν είναι από εκείνους που υποβάλλονται προθύμως εις θυσίας. Η άφοσίωσις του δεν υπερβαίνει όρισμένα όρια. Είναι άνάγκη να βερμαίνετε την άγάπην του, διότι πολύ φοβόμαι ότι δημιουργεί πολλές άπογοητεύσεις. Τα δειρά σας θα πραγματοποιηθούν. Δυστυχώς όχι τόσο σύντομα όσον φαντάζεσθε. Κάμετε όποιον ή και έχετε πίστιν εις το μέλλον.

Α. σ. π. ρ. ο. σ. υ. ν. ν. ε. φ. α. κ. ι.— Είθε άνήσυχος χαρακτήρ και άρισμένα άτυχήματα σας έχουν κάμει να χάσετε τελείως το θάρρος σας. Η άποφασιστική όμως αυτή είναι άδικαιολόγητος. Πρέπει να καταπολεμήσετε αυτήν την υπερεαίσθησιν που σας διακρίνει. Δυστυχώς, ή άπάντησίς μου σας δίδεται κάπως άργά και δι' αυτό δεν είναι δυνατόν πλέον να άπαντήσω εις όλα τα ερωτήματά σας. Όσον άφορά την περίπτωσιν γάμου, διά την όποιαν μοι γράφετε, την εύρίσκα άπίθανον. Μη άφόνετε την καρδιά σας να παρασυρθή εις αίσθημα προς το πρόσωπον αυτό. Η άποκατάστασις σας θα γίνη δροβύτερον, κατόπιν φλογερών αισθημάτων. Η ζωή σας εις το μέλλον, παρ' όλας τας σημερινὰς δυσχερείας, θα είναι άρκετά εύτυχής. Προς το παρόν, μερικά οικονομικά άτυχήματα.

Α. ο. υ. λ. α. ν. Π. ι.— Χαρακτήρ δυστροπος και άτολμος. Προσέξτε τας εκδηλώσεις σας και αυτό κάμνει άσκατά αι όρμαί σας να στρέφονται εις δάρος σας. Ζηλότυπος και μνησικός. Προσέξτε να μην έκτεθήτε εις πρόωγους έρωτικούς περιπτώσεις. Δεν εύνοισθε άπολύτως εις το ζήτημα αυτό. Γάμος άργότερα. Θα παρουσιασθούν μερικά εμπόδια μέχρι της πραγματοποιήσεώς του. Θα είναι κατόπιν αισθημάτων. Οικονομικά διακομνάσεις. Προσέξτε την υγείαν σας. Θα σας δημιουργήση πιθανόν εις το μέλλον μερικάς άφορμάς άνησυχιών.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

ΟΗΛΥΡΟΣ

Co. Παγώνι
Vn. Κερδογ